

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்

என்னும்

இப்புதுக்கதை

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்

(சமரசசன்மார்க்க நிலையம், 11)

மறைமலையடிகள் என்னும்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால்

பல்லாவரம்

தமது பொதுநிலைக்கழகத்தின்கண் உள்ள

டி. எம். அச்சுக்கூடத்தில்

வெளியிடப்பட்டது.

— 1921 —

முதற்பதிப்பு.

June, 1921]

[வில்லி ஓரங்கே கால் தூபா

All Rights Reserved

முகவுரை

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் இன்னும் இந்தூல் முதன்முதல் எமது ஞானசாகர ஆரம்பதாமத்தின் முதல் இதழில், சாலிவாகனசகம், 2045-ஆம் ஆண்டு சித்திரைத்திங்களில் வெளியிடுதற்குத் தயக்கஞ்செய்யப் பட்டது. அப்போது துவங்கியது சாலிவாகனசகம் 2045-ஆம் ஆண்டு ஆனித்திங்களில் ஞானசாகர ஒன்பதாம்பதாமத்தின் 20, 21, 22-ஆம் இதழ்களில் முடிக்கப்பட்டது. தமிழ்மொழியின் மேன்மைகளையும், தமிழ்மொழியின் கண்டள்ள அறிவுதூற்பொருள்களின் ஒப்புயர்வில்லாச்சிறப்புகளையும் விரிவுரைகளின்வாயிலாக விளக்கிக்காட்டுதற் பொருட்டு இந்தியா இலங்கையிலுள்ள பலவூர்க்கடும் பலநகர்க்கடும் யாம் இடையிடையே சென்றுபயணமயால் இந்தூல் முழுதும் வெளியிடுதற்குப் பத்து ஆண்டுகள் ஆயின. அடுத்தடுத்து நேர்த் பல நன்முயற்சிகளால் இந்தூல் விரைந்து வெளிப்படுதற்கு வலாது போயிலும், இத்தனை ஆண்டுகட்குப் பின்னராயினும் இது முற்றும் வெளிப்படுமாறு அருள் செய்த இறைவனுக்கு எமது புல்லியவணக்கம் உரியதாகுக!

பிறர்நலங்கருதாது தந்லத்தையேகருதிச செருக்கிலும் அறியாமையிலும் புதைந்து போமாறு மக்களை நெருக்கியழுததும் சாதிக்கட்டுப்பாடுகளால் நமது செந்தமிழ்த் தென்னாடு பெரிதும் நிலைகுலைந்து போயிருக்கின்றது! இதனால், ஆண் பெண்ணென்னும் இருபாலாரிலும் அறிவானும் அன்பானும் அறச்செயலானும் உண்மைநேசத்தாலும் உயர்த்தோர் தத்தமக்கேற்றகரோடும், அவற்றால் தாழ்ந்தோர் தத்தமக்கிசைந்தவரோடும் மனம்உவந்து பொருத்தி இம்மைமறுமைக்குரியபயன்னைப் பெறுதற்கு ஆகாமல், அவ்வவர் தத்தமக்கு ஒருவாற்றானும் ஏலாதவரோடு பொருந்தி மீறு நெருக்கப்பட்டு அருவருப்பிலும் மாளாத மனத்துயரத்திலும் அமிழ்ந்தி மக்கட்பிறவியாற்பெறுதற்குரிய சிறந்த இம்மை மறுமைப் பயன்களுள் ஒருதினையளவும் பெருமல் மாண்புபோகின்றனர்! இந்நூலின் தலைமகளாகிய கோகிலாம்பாள் என்னும் நங்கையார் தாம் பார்ப்பனக்குடியிற் பிறந்தவராயிருந்தும், தமது குடிப்பற்றிற்கு அடிப்படாத தூயமையும், துண்ணறிவும், கற்பொழுக்கமும், உறுதியான உள்ளமும் இடையவராய்த் தமதுநல்லறிவிற்பட்டபடி தாம்நடந்துகாட்டியதோடு, தாம் எழுதியகடிதங்களில் இருபாலாருங் கடைப்பிடித்து ஒழுக் வேண்டிய நன்முறைகளையும் விளங்கவிடுத்த இனிதாகத் தெருட்டியிருக்கின்றாராவின். இக்கடிதங்களை யெல்லாம் ஒருங்குதிரட்டிப் பதிப்பிட்டு வெளி

யிடத்துணிந்தேதம். மேலும், இங்கக்கையார் தீர்மைப்பற்றி எழுதிவ்வா
 லாறு வியக்கத்தக்க ஓர் இனியகதைபோலநடந்து எத்திறத்தவர்க்கும்
 மகிழ்ச்சியையும் உள்ளக்கிளர்ச்சியையும் விளைத்தலானும், இவர்எழுதங்
 தமிழ்நடை கல்லாதார்க்கும் எளிதிற் பொருள்விளக்குவதோடு, கற்றவர்க்
 கும் மகிழ்ச்சியினைத்தருமாறு இயற்கைப்பொருளணி நிரம்பிப் பிழையில்
 லாத தூய திருத்தமான செந்தமிழ் வளங்கெழுமி மிளிருதலானும் இந்
 நூல் எல்லார்க்கும் பெரிதும் பயன்படுமென்பது நிண்ணம். இந்நூல் எல்
 லாம்வலை இறைவனருளால் நீடுநின்று நிலவுவதாக!

பல்லாவரம்
 (பொதுநிலைக்கழகம்,
 சாலிவாகனசகம், ௬௮௪௪-ஆம் ஆண்டு
 ஆளிதகிங்கள், ௧௨-ஆம் நாள்.

இங்ஙனம்
 மறைமலை.

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்.

கடிதம் ௧.

அன்புள்ள ரேசரே,—நேற்றிரவு எங்கள் வீட்டு மீமத்தைமேல் நான் என் தங்கையோடும் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில் நீர் வீதி எறிந்த ஏதோ கடுதாசிமடிப்பு ஒன்று என் ஏதிரேவந்து விழுந்தது அதனை நீர் எறிந்ததை என் தங்கை பார்க்கவில்லை. அவள் வானத்திலே சந்திரனைச் சூழவிளங்கிய வட்டத்தை உற்றேனோகியபடியே “இதோபா அம்புலி கோட்டைகட்டியிருக்கின்றது!” என்று என்னைக் கூப்பிட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் கடுதாசி மடிப்பு எதிரேவந்துவிட்டவே, நான் அதனை எடுக்கக்கேட்குணிர்தேன். என் தங்கையும் என்னைக் கவனித்தாள். என் உடலம் பதறியது, வாயோ குழறியது. என்னை அறியாமலே என் உள்ளத்தில் ஒரு நடுக்கம் உண்டாயிற்று. கடுதாசியைக்கையில் எடுத்ததும் என் தங்கை என்னைப்பார்த்து “அக்கா! அந்தென்ன கடுதாசி? ஏன் என்னமோ ஒரு மாநிரியாய்க் பேசுகிறாய்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு நான் “வேறொன்றும் இல்லை! ஏதோ கடுதாசி கீழேகிடந்ததை எடுத்தேன். உள்ளேவா, நம் அறையிற்போய் விளக்கேற்றிப் பாரக்கலாம்” என்று மெத்தைமேல் உள்ள என் அறைக்கு அவளை அழைத்ததுப் போனேன். அறைக்குள் போனதும் நல்லகாலமாக நெருப்புப்பெட்டி அகப் பட்டவில்லை. கீழே இறங்கிப்போய் அதனை எடுத்து வரும்படி அவளை அனுப்பிவிட்டு, அவள் திரும்பிவருவதற்குள் உமது கடிதத்தை மறைவான ஓரிடத்தில் ஒளிததுவைத்து என் தம்பியார் படிக்கும் பாடப்புத்தகங்கள் சன்னலின் உள் கிண்ணமேல் இருப்பதை நினைவெளிச்சத்தால் பார்த்து அவற்றைத் தடவினேன்; மேலிருந்த புத்தகத்தில் கிழிந்த ஓர் ஏடானது என்னைக்கு வந்தது. உடனே அதனை எடுத்து மடித்து என்னைக்குள் வைத்துக் கொண்டு சிறிது மன ஆறுதலோடு நின்றேன். இதற்குள் என் தங்கை ஒரு மெழுகுவர்த்திவிளக்கையே கையில் எடுத்து வந்தாள்.

கோகிலாப்பாள் கடிதங்கள்.

எந்தநாள் மிஷ்யாகர்மையான அகிலன்வன் என்பது உபகேதெரியும். அவருக்கு இப்போது வயது எட்டுத்தான் ஆகிறது; ஆயினும் அவன் அறிவைப்பார்த்தால் அவன் மூப்பது வயதுடையவன்போல் தோன்றுகின்றான். ஒருவருடைய முகச்சாயலைப் பார்த்து அவருடைய குணங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றான். பாடங்களையும் வெகு சீவிரமாய்ப் படித்து விடுகின்றான். இப்போது தமிழ்நூலும் எழுதவும், படிக்கவும் கற்றுக்கொண்டான். இவ்வெல்லாம் நன்றாய் எழுத்துக்கூட்டுகின்றான். செய்யுட் பாடங்கள் எல்லாம் செவ்வையாக ஒப்பிக்கின்றான். இவன் விளக்கெடுத்துவந்ததும் இருவருடைய சையண்டை போனேன். விளக்கை மேசைமேல் வைத்தான். நான் நாற்காலியை விளக்கின் கிட்ட இழுத்து அதில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அவன் என் முகத்தைப் பாராதபடி கையிலிருந்த கடுதாசியை எடுத்துப் பிரித்தேன். பக்கத்தில் நின்ற என் தங்கை அழைப்பார்த்ததும் “ஓ, இது நம்ம தம்பி பிச்சுபாடப்புத்தகத்தில் கிழிந்த ஏடு அல்லவோ? இதையா நீ எடுத்தாய்?” என்று என்னைச் சந்தேகத்தோடு பார்த்துக்கேட்டான். “ஆம், இதுதான், லேறு என்ன அப்பா?” என்று அரைநி போடு சொன்னேன். அதன்பேல் என்னை ஒன்றுங் கேட்க மனம் இன்றி இருந்துவிட்டான்.

அப்போது என் மனம் பட்டபாட்டை என்னென்று எடுத்துச் சொல்வேன்! எந்தவகையினிடத்து இதுவடையில் நான் என் மனத்தை இதுபோல் ஒளித்துப் பேசியதில்லை. எந்தவகையை அரைநி நிகழ்கூடப் பிரிந்திருக்க மனம்வராத நான், இப்போது அவனைவிட்டுத் தனியே இருக்க விருப்பமேன்! அவன் ஒப்போது என்னை விட்டு அப்புறப்போவான் என்று எதிர்பார்த்தேன்! இதற்குள் சீழே யிருந்த எங்கள் தாயார் ஏதோ காரியமாகத் தங்கையைக் சீழேவருப்படி கூப்பிட்டார்கள். அவளும் உடனே சீழேபோனாள். நானும் தலைமேல் ஏறியிருந்த பெருஞ்சுரையை இறக்கிவைத்தவள் போல மனம் ஆறுதல் அடைந்து பெரு மூச்சு விட்டேன்.

(உமது கடிதத்தைப் படித்துப் பார்க்க என் மனம் துடிதுடித்தது. என் நினைவெல்லாம் உமது கடிதத்தினமேற் குவிந்து நின்றது. சிலத்தில் புத்தையலாக வெட்டி எடுத்த ஒரு செப்புப்பாளை

யை ப.ஹமான் ஓர் இடத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தவன் அப் பாணியின் உள்ளேயிருப்பது இன்னதென்று அறிய யாருவிஷ் லாத சமயத்தை நாவெதுபோல், நானும் உமது கடிதத்தின் உள் ளிருப்பது இன்னதென்று உணரப் படிபதைத்தேன். தங்கை அப்புறம் போனது, நான் படிக்கும் புத்தகங்களில் ஒன்றைவெத் தி அதனை உமது கடிதத்தைப் பிரித்து வைத்துப் பார்த்தேன். அதனைப் படிக்கும்போதே என் உடம்பெங்கும் அனன்றது, என் சண்கள் மயங்கின, என் உயிரும் உணர்வும் என் வசப்படா மற் போய்விட்டன.

“கண்மணி, உன் அழகிய உருவமானது என் நினைவிற்குடி மொண்டு விட்டது; உன்னை நினைக்க நினைக்க உன்மேல்நன்கு அளவிடப்படாத அன்பு ஊறித்ததுப் பி வழிநின்றது. என் செல் வியே, உன்னை இங்ஙனம் அழைப்பது பற்றி என்மேற் கோபம் அடைவாயோ? என்செய்வேன்! என்மேற்குற்றஞ்சொல்வாயோ? நீ என்னை எப்படிச் செய்தாலும் நன்றே. உன்னை இன்றி நான் எப்படி உயிர் வாழ்வேன்!” என்று நீர் எழுதிய சொற்கள் ஒவ் வொன்றும் என்னை அனலிலிட்ட மெழுகைப்போல் உருக்கு கின்றன. நான் பருவம் அடையாத சிறுமியா யிருந்தபோது எங்கள் வீட்டாரும் உங்கள் வீட்டாரும் எவ்வளவோ அன்னி யோன்னியமாக இருந்தோம்; நீங்கள் முதலியார் என்றும் நாங் கள் பார்ப்பார் என்றும் வித்தியாசம் இல்லாமற் பழகினோம். நான் அடிக்கடி உங்கள்வீட்டில் வந்து விளையாடுவதும் நீர் எவ் கள் வீட்டில் வந்து விளையாடுவதாய் ந.து சிறுபருவம் எவ்வ ளவோ நமது மனத்திற்கு மகிழ்ச்சிதந்தது. அந்தச் சிறுபருவத் தில் உம்மைக்காணும்போதெல்லாம் எனக்கு மிகவும் பிரியமான யிருந்தது; நீரும் என்மேல் அதிகபட்சமாய் இருந்தீர். நாம்இரு வரும் இங்ஙனம் ஒருவர்மேல் ஒருவர் மிகுந்த ஆசையாய் இருப் பதை நம் பெற்றோர்கள் நாளடைவில் கவனித்து வந்தார்கள் என்று பிர்பாடு செல்வையாகத் தெரிந்து கொண்டேன். ஏனென் றால் நான் பருவம் அடைய ஒருவருடும் இருக்கும் போதே என் பெற்றோர்கள் என்னை அடுத்த வீட்டுக்குப் போகவேண்டாம் என்றும், இனிமேல் அந்த அடுத்த வீட்டு முதலிப்பையனி டம்போய் விளை பாடப்படாது பார்த்துப் பேசுகூடாது என்

றும் தடுத்தார்கள். அதுமுதல் நான் அவர்கள் சொற்படியே இவ் வீட்டை விட்டு வெளிப்புறப்படாமல் இருந்தேன்; ஆனால், என் மனம்மாத்திரம் உம்மை விட்டுப் பிரியவில்லை. உம்முடைய பெற்றோர்களும் உம்மை எங்கள் வீட்டுக்கு வரலாகாது என்று கண்டித்தார்களாம். இப்படி நாம் இருவரும் காவலில் வைக்கப் பட்டாலும், ஒவ்வொருசமயம் நாம் மெத்தைமேல் யாருமில்லாத சமயத்தில் கண்டு மகிழ்ந்துவந்தோம். அப்போதெல்லாம் நீர் என்னை உமது தங்கை போலவும், நான் உம்மை எனது தமையன் போலவும் நேசித்து வந்தோம். ஆனால், நானேறநானேற நமது நேசம் வேறுவிதமாய் மாறிவரலாயிற்று. உம்மை எப்படிப் பிரிந்திருப்பது, உம்மோடு எந்நேரமும் கூடிவிளையாடக் கிடைக்குமோ என்னும் ஓர் எண்ணம் எனக்குள் வேரூன்றி வரத் தொடங்கியது. நண்பரே, நான் பருவம் அடைந்த இந்த நாளில் துவருஷமும் உமது உருவத்தை மாத்திரம் அன்று; உம்மையே எந்நேரமும் என் நெஞ்சில் வைத்துப்பார்த்து வருகின்றேன். என் செல்வியே என்று அழைத்தால் என்மேற் கோபிப்பாயோ? என்கின் நீர். ஆம், கோபிப்பேன் தான். என் செல்வியே, என்றால், நீர்வேறு நான்வேறு என்று ஏற்படுகின்றதன்றோ? 'என்உயிரே' என்று என்னை அழைப்பீரானால் உம்மேற் சிறிதுங்கோபியேன். நீருடம்பும் நான் உமது உயிருமாக இருக்கிறேன்! அப்படியல்லா விட்டால் நான் உடம்பும் நீர் எனது உயிருமாக இரும்.

என் தங்கை விழித்துக்கொண்டாள்; எல்லாரும் அயர்ந்து உறங்கும் நள்ளிரவில் நான் மாத்திரம் விழித்திருந்து நான் படிக்கும் அறையில் இக்கடிதத்தை எழுதினேன்; இதோ அக்கா, அக்கா என்று என்னைக் கூப்பிடுகின்றாள். பதில் எழுதும்.

—

கடிதம் ௨.

எனதன்பிற்ருரிய நண்பரே,—நேற்று மாஸையில் நீர் எறிந்த கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டேன். இனிமேல் நீர் கடிதம் எறிவதாயிருந்தால் நான் மாத்திரம் மெத்தைமேல் வரும் சமயம் பார்த்து அப்படிச் செய்வீர் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். முதல் நாள் நீர் எறிந்த கடிதத்தை நான் எடுத்த காலந்தொட்டு எந்தவகை என்னோடு மெத்தைமேல் வந்தால் நாற்புறமும் சுற்றிப்பார்த்த வண்ணமாய் இருக்கின்றாள். அவள் மனதில் என்ன சந்தேகம் இருக்கிறதோ! ஒருகால் நீர் எறிந்தபோது அதனைச் சாடையாகத்தான் பார்த்தாளோ என்னமோ அறியேன். அவளால் யாது விளையுமோ என்று அஞ்சிவாடுகிறேன். என் கண்ணனையீர், இனி உமது திருமுக மண்டலத்தைக் காணாமல் உயிர் வாழ்வேனோ?

என் தங்கை என்னிடத்தில் அளவிறந்த அன்பும் ஆசையும் வைத்திருக்கின்றாள். மான் கன்றுபோல என்னைச் சுற்றிச்சுற்றித் திரிகின்றாள். அவளுடைய சாந்தகுணமும் கடரிய அறிவும் என் நினைவை விட்டு என்றும் அகல்வதில்லை. என்காலிற் பட்டதைத் தன் கண்ணிற்பட்டதுபோல் எண்ணி நெஞ்சம் உருகுகிறாள். சில சமயங்களில் நான் அவளை வெடுவெடுப்போடு பேசினால், அவள் அல்லிமலர்போல முகம்வாடியிருப்பாள். அது கண்டு மனம் வருந்திக் “குழந்தாய், கிடக்கிறதாவா” என்றால் ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிக்கொண்டு முத்தம்இடுவாள். எங்கள் குடும்பத்தில் என்னோடு பிறந்தவர்களில் இந்த அருமைத் தங்கை யிடத்திலே எனக்குள்ள ஆசை பிறரிடத்தில் இல்லை. இவளும் என்மேல் வைத்தபிரியத்தால், நான் ஒவ்வொருகால் மற்றப்பிள்ளைகளோடு ஆசையோடு விளையாடினால், என்னைப்பார்த்து “அக்கா, உனக்கு என்மேல் ஆசையோ, தம்பிமாரிடத்து ஆசையோ?” என்று என் றோவாயை நிரிந்ததிக கேட்பாள். அதற்கு நான் “அம்மா, உன் னிடத்தில் தான் எனக்கு ஆசை.” என்று சொன்னால் ஊர் விடுவாள், உணனுப்போதும் உறங்குப்போதும் என் பக்கத்தை

விட்டு அகலாள். நேற்றிரவு நாங்கள் சாப்பிட்ட பிறகு நானும் எந்தநங்கையும் முற்றத்து நிலாவிலே உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அப்போது அவள், “அக்கா, அடுத்த தைபாதம் எனக்குக் கல்யாணம் ஆகப்போகிறதென்று அம்மாவும், அப்பாவும் பேசிக் கொண்டார்கள். நம்ம அண்ணா சுப்பிரமணியனுக்குப் போன வைகாசி மாதம் கல்யாணம் நடந்ததே; அப்படித்தானே எனக்கும் நடக்குது? எனக்கு உயர்ந்த பட்டுச்சீலை கட்டிப் பளபளப் பான நகைகள் போட்டுப், பூச்சுடித் கொட்டி முழக்கி என்னை எல்லாருங் கொஞ்சுவார்கள் அல்லவா? நம்ம அண்ணா பக்கத்திலே ஒரு சிறு பெண்ணை எவ்வளவு அலங்காரம் பண்ணி எல்லாருங் கொண்டுபோய் உட்காரவைத்தார்கள்! என்னை யார் பக்கத்திலே உட்காரவைப்பார்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“அம்மா, உனக்கு எல்லா அலங்காரமும் பண்ணி இருந்த சிறப்போடுதான் கல்யாணம் நடத்துவார்கள்.” என்று சொல்லி, “ஆனால், உனக்கு மணமகன் இன்னார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. நல்லது உனக்கு எப்படிப்பட்டவன் மணமகனாய் வந்தால் பிரியமாயிருக்கும்?” என்று அவளைக்கேட்டேன்.

“அக்கா, நம்ம சுப்பிரமணியனும் அந்தச் சிறு பெண்ணும் கல்யாண மனையில் உட்கார்ந்திருந்தபோது இரண்டுபேரையும் பார்த்தப் பார்க்க எனக்கு ஆசையாயிருந்தது. சுப்பிரமணியன் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறான்! அந்தப்பெண்ணும் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறாள்! பார். ஆனால், நம்ம சுப்பிரமணியனைவிட அடுத்த வீட்டிலிருக்கிற தேய்வநாயகம் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறான்! அதென்ன அக்கா தெய்வநாயகத்தையும் உன்னையும் பார்த்தால் ஒரே மாதிரியாய் இருக்கிறதே?” என்று சொல்லுவகையில் சட்டென்று பயந்தவளாய் அதனை விறுத்தி “அக்கா, அம்மா கேட்டுக்கொண்டு வந்திடப்போகிறாள்? நான் அசாக்கிரதையாய்ப் பேசிவிட்டேன்.” என்று பிரண்டு சொன்னாள்.

உடனே “ஏன், அம்மா, இப்படிப் பயப்படுகிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

“முன்னொருவர், அம்மாதிட்டப்போய் நம்ம அக்காளையும் அடுத்த வீட்டுத் தெய்வநாயகத்தையும் பார்த்தால் ஒரே மாதிரி”

யாய் இருக்கிறதே, அசேன் அப்பா? என்று இப்படியே கேட்டேன். அதற்கு அப்பா கோபித்துக் கொண்டு என்னை அடிப்பைக்காம்பால் அடித்து, 'இனிமேல் அடுத்த வீட்டு முதல்பையன் பேரை இதை வீட்டுக்குள் சொல்லாதே, என்று என்னைக் கண்டித்தான். அதைப் பற்றி அந்தப்பையன் பேரைச் சொல்லி விட்டேன்" என்று சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டே சொல்லி விட்டுப் பிறகு "அக்கா, தெய்வநாயகத்தின் பேரைக் கொன்னால் அப்பா ஏன் கோபித்துக் கொள்ளுகிறான்? நம்ம வீட்டுக்கும் அவாள் வீட்டுக்கும் எவ்வளவோ அன்னியோன்னியமாய் இருந்ததே. இப்போது ஏன் அவாள் வீட்டிலிருந்து இங்கேயாரும் வருகிறதில்லை, இங்கேயிருந்து அங்கேயாரும் போகிறதில்லை? என்னைக்கூட அங்கே போகவேண்டாமென்று கட்டுப்பாடு பண்ணி விட்டார்களே. அதேன்?" என்று மெதுவாய்க் கேட்டான்.

"அப்பா, நான் பெரிய பெண்ணாகி இந்த நாலேந்து வருஷகாலமாய்த் தான் இவ்வளவு கட்டுப்பாடு. இதற்குமுன் நான் உன்னைப்போலச் சிறுபெண்ணாக இருந்தபோது தெய்வநாயகமும் நானும் எவ்வளவோ நேசமாய் விளையாடிப் பழகினோம். பிறகு நான் பெரிய பெண்ணாய் வளர்ந்துவிட்ட படியாலும், தெய்வநாயகமும் பெரிய பிள்ளையாய் வளர்ந்துவிட்டதனாலும், நான் புருஷன் இல்லாதவளாய் இருப்பதனாலும், நாங்கள் இருவரும் இனிமேற் சேர்ந்து பழகப்படாது என்று அப்படி கட்டுப்பாடு செய்துவிட்டார்கள். உன்னைப்போலவேண்டாம் என்று நினைத்தி யதற்குச் காரணங்கள் உண்டு." என்று சிலவற்றைச் சொல்லிப் சொன்னேன்.

இதனை உற்றுக்கேட்ட அவள் உடனே 'அவ்வளவு கட்டுப்பாடு என் செய்யவேண்டும்? தெய்வநாயகத்தையும் உன்னையும் ஒன்றாக வைத்துக் கல்யாணம் பண்ணி விடலாடாதா?' என்று என் முகத்தை நோக்கி வினவினாள்.

*இச்சொற்களைக் கேட்டது என் மனம் சில்லிட்டது? என் முகம் நாணத்தாற் சிவப்படைந்தது அவள் கேட்டபடியே நடவாது என் தீவினையை நினைந்து ஒருபக்கத்தில் மனம் உளைந்தது. அவள் கேட்டதன்மேல் உன்னை சொல்லவேண்டியதைப்பற்றி மற்றொருபக்கம் மனம் கூசியது. இப்படிப்பட்ட என் மனக் குழப்பமொன்றை எந்தக் காரணம் என் முகத்திற் பார்த்து,

“ஏன் அக்கா பலவிதமாய் விசனப்படுகிறாய் ? ” என்றாள்.

“ஒன்றும் இல்லை அம்மா. தெய்வநாயகமும் நாமும் ஒரே சாதியாய் இருந்தால், எனக்கும் அந்தப்பிள்ளைக்கும் ஒருகால் கல்யாணம் முடிந்திருக்கக்கூடும். ஆனால், அவர்கள் சூத்திரச்சாதி, நாடோ பார்ப்பாரச்சாதி. ஆனதனால்தான் அப்படி நடக்க வில்லை.” என்றேன்.

“அப்படியானால், ஒரே சாதிகளுள்ளேதான் கல்யாணம் நடக்கவேண்டுமோ? சூத்திராளுக்குப் பிராமணாளுக்கும் கல்யாணம் நடப்பதில்லையோ? நடந்தால் குற்றம் என்ன?” என்று கேட்டாள்.

“இப்போது ஒரே சாதிக்குள்ளேதான் கல்யாணம் நடப்பிப்பது வழக்கமாய் இருக்கின்றது. பிராமணரைப் பார்க்கிலும் சூத்திரர் மிகத்தாழ்ந்தவர்களென்றும், அவர்களிடம் பெண் கொடுத்தல் கொள்ளலாவது அவர்களுடன் உண்ணல் கலத்தலாவது செய்வது சிறிதும் ஆகாது என்றும் நம்மவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.” என்றேன்.

அதற்கு நுண்ணறிவுடைய என் தங்கை, “அக்கா, அக்கா, இதென்ன அநியாயம்! சூத்திராளுக்கும் நமக்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவர்களுக்கும் கண் கால் தலையெல்லாம் இருக்கின்றன, நமக்கும் கண் கால் தலையெல்லாம் இருக்கின்றன. நாம் பேசுவது நடப்பதுபோலவே அவர்களும் செய்கிறார்கள். நாம் உண்பது உடுப்பதுபோலவே அவர்களும் செய்கிறார்கள். நம்மில் ஆண் பிள்ளை பெண் பிள்ளைகள் இருப்பது போலவே அவர்களிலும் இருக்கிறார்கள். நாம் வீடுவாசல்களில் வசிப்பதுபோலவே அவர்களும் வசிக்கிறார்கள். நமக்கென்ன இரண்டுதலையும் அவர்களுக்கு ஒரு தலையுமா இருக்கின்றன? நமக்கு நான்கு கண்ணும் அவர்களுக்கு இரண்டு கண்ணுமா இருக்கின்றன? நம்வயிற்றிற் பொன்னும் அவர்கள் வயிற்றில் மண்ணுமா இருக்கின்றன? நாம் ஆகாயத்தில் வசிக்க அவர்கள் தலையிலா வசிக்கின்றார்கள்? அப்படி ஒன்றும் இல்லையே. அப்படியிருக்க அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்றும் நம்மவர் உயர்ந்தவர்கள் என்றுஞ் சொல்லுவது ஏன் ? ” என்று வினவினாள்.

அவன் கேள்வியின் துட்பத்திற்காக மிகவும் அதிசயித்து “என் அருமைக்கண்மணி, நீ சொல்லியதெல்லாம் உண்மையே நம்மைப் போல் மனிதப்பிறவி எடுத்தவர்களுக்கும் நமக்கும் உடம்பளவில் வித்தியாசம் ஏதும் இல்லை; இன்பதுன்பங்கள் அனுபவிப்பதிலும் வித்தியாசம் இல்லை. ஆனால், அவர்கள் குணங்களிலும் செய்கைகளிலும் அளவிறந்த பேதங்கள் இருக்கின்றன. சிலர் நற்குணம் உள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள்; சிலர் கெட்ட குணம் உள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள்; சிலர் நல்ல செய்கையும் சிலர் தீய செய்கையும் உடையவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். இவற்றினாலேதான் முதலிற்சாதி பேதங்கள் உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது.” என்றான்.

உடனே அவன் “அப்படியானால் நம்மவர்கள் மாத்திரம் நற்குணமும் நல்ல செய்கையும் உள்ளவர்கள்; மற்றச்சாதியார் தீர்குணமும் தீயசெய்கையும் உள்ளவர்கள் என்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்?” என்று சொன்னான்.

“இல்லை, இல்லை. நம் நினைவுக்கு எட்டாத முன்னொரு காலத்தில் நற்குணமும் நற் செய்கையும் உடைய சிலர் கடவுளைத்தொழுதுகொண்டு உலகத்திற்கு நன்மை செய்து வந்தார்கள்; அதனாலே அவர்களுக்குப் பிராமணர் என்றும் பார்ப்பார் என்றும் பெயர் வந்தது. அவ்வளவு நல்லவர்களாய் இருந்த முன்னோர்களுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளும், அவர்களின் சந்ததியார்களும் ஏறக்குறைய நல்லவர்களாகவே யிருந்து வந்தமையால் அவர்களுக்கும் பார்ப்பார் என்னும் பெயர் பின்னும் வழங்கி வந்தது. ஆனால், இப்போதுள்ள நமது சாதியாரோ அந்த நற்குண நற்செய்கைகளினின்றும் பிசுபிப்போய் விட்டார்களென்று சமசாரப் பத்திரிகைகளிலும் அடிக்கடி படித்து வருகின்றேன். நமது அகத்திற்கு வரும் சுற்றத்தார்களுக்கும் பல முறை பேசக்கேட்டிருக்கின்றேன். மற்றச்சாதியாரைப்பற்றி நான்கேட்ட மட்டில் அவர்கள் நல்லொழுக்கத்திலும் நற்குணத்திலும் மேம்பட்டு வருகிறார்களென்று தெரிகின்றது.” என்றான்.

• “அப்படியானால் மற்றச்சாதியார்களில் நல்லவர்களைப்பிராமணர் என்று சொன்னால் குற்றம் என்ன?” என்று பின்னுத்தொடர்ந்து வினவினான்.

“அவ்வாறு சொல்வதற்குற்றம் ஒன்றும் இல்லை யானாலும், கம்முடைய சாதியார் மற்றவர்களில் நல்லவர்களைக்கண்டால் தலையெடுக்க வொட்டாமல் அவர்களை நசுக்கிவிடக் கங்கணங் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன்.” என்று விடை கூறினேன் இதற்குள் எங்கள் தாயார் படுக்கைக்குப்போகும்படி கத்தினமையால், நாளைக்கு இதைப்பற்றிப்பேசலாம் என்று போய் விட்டோம். யிச்சமும் பின்னால் எழுதுகிறேன்.

கடிதம் ந.

என் கண்ணனயீர்,—நேற்றுநான் அரை குறையாய் வரைந்து அனுப்பின கடிதத்தைப்பார்த்து நீர் மிகமகிழ்ந்து எழுதி இன்று உச்சிப்போதில் எறிந்த கடிதம் எனக்கு ஆராமகிழ்ச்சிதந்தது. எனக்கும் என்றங்கைக்கும் நடந்த சம்பாஷணையில், என்றங்கையின் துட்ப அறிவைமிகவியந்து, அச்சம்பாஷணையின் முடிவைத் தெரிவிக்கும் படி கேட்டிருக்கிறீர்கள். இன்று பிற்பகலில் சாப்பாடு முடிந்த பிறகு என் தாயார் படுத்த உறங்கினாள்; புருஷர்கள் யாரும் இல்லை, எல்லாரும் வெளியே அலுவலின்மேற் போய்விட்டார்கள். அச்சமயம் பார்த்து என் அருமைத்தங்கை என்னிடம் மெத்தைமேல் வந்தனள். அவள் வருவதற்குச் சிறிது முன்னே தான் உமது கடிதத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவள் வரும் அரவங்கேட்டு அதனை அப்பால் மறைத்துவைத்து விட்டேன். அவள் என்னண்டை வந்தவுடனே, “அக்கா, நேற்றிராத்திரி நாம் பாதியில் நிறுத்தி விட்டபேச்சை மறுபடியும் பேச எனக்கு ஆசையாயிருக்கின்றது. அக்கா, நம்மவர்கள் மற்றச்சாதியாரை மேலுக்கு வரவொட்டாமல் தடை செய்கிறார்கள் என்று சொன்னையே, அப்படி ஏன் அவர்களைத் தடைசெய்யவேண்டும்?” என்று மிகவும் ஆவலோடு கேட்டாள்.

“அதற்குப் பொறுமையே தான் காரணமாயிருக்கவேண்டும் என எனக்குத் தோன்றுகின்றது. நம்மவர்கள் தம்மை உயர்ந்த சாதியாராக எண்ணி மகிழ்ந்திருத்தலால், மற்றவரும் தம்மைப்போல உயர்வடைய விட்டால் அவர்கள் தம்மை மதியார்கள் என்றும், தமக்குள்ள உயர்வு குறைந்துபோகுமென்றும், அதனால் தமக்குள்ள வரும்படி சுருங்கி விடுமென்றும் நினைத்துத்தான் அதற்கு இடந்தருகிறார்களில்லை என்று தெரிகிறது.” என்று நான் விடை பகர்ந்தேன்.

இதனைக் கேட்டதும் அவள் சிறிதுநேரம் வாய்பேசாமல் சுவரைப் பார்ப்பதுபோலிருந்து பிறகு என்னைநோக்கி, “நல்லது, அக்கா, நம்ம பிராமணச்சாதியில் இந்தத்தேசத்தில் எத்தனைபேர் இருப்பார்கள்?” என்று மிகவும் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு கேட்டாள்.

“இவ்வளவுபேர் என்று எனக்கு மொத்தக்கணக்குத் தெரியாது; என்றாலும் நம்மவர்கள் இலட்சக்கணக்காகத் தான் அங்கங்கே இருக்கிறார்கள் என்பது மாத்திரம் நிச்சயம்.” என்றேன்.

உடனே அவன், “நல்லது, இவ்வளவுபேரும் போதுமான வரும்படிபெற்றுப் பிழைத்துத் தானே வருகிறார்கள். மற்றச்சாதியாரை உயரவிடா விட்டாலும், நம்மவர் குடும்பங்களே ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரமாகப் பெருகிவிட்டால் அப்போது நம்மவர் என்ன செய்வார்கள்? அல்லாமலும், நம்மவர்களில் ஒவ்வொருவரும் தம்மைத் தாம் உயர்வாகத் தானே மதித்திருக்கிறார்கள். அப்படி ஒவ்வொருவரும் தம்மை உயர்வாக மதித்திருப்பதால், நம்மவர்களுக்குள் ஏதாவது தாழ்வுவருகிறதா? இல்லையே. இதுபோலவே, மற்றச்சாதியார்களில் நற்குணமும் நற்செய்கையும் படிப்புமுன்னவர்களை நம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு, அவர்களுக்கும் நமக்கும் ஏதும் வித்தியாசம் இல்லாமல் நடத்திவருவோமானால், நம்மவர்களுக்கு இன்னும் நல்ல சாகுமேயன்றித் தீங்கொன்றும் வராதே.” என்று கூறினான்.

அவன் நுட்ப அறிவின் நிறத்திற்கும், என் மனத்தில் உள்ள எண்ணப்படியே பேசினதற்கும் நான் மிகவும் உள்ளங்களித்து அவனைக் கட்டியணைத்துக் கண்ணத்தில் முத்தம்வைத்து, “அறிவில் மிக்க என் ஞானவிளக்கே, நீ சொல்லிய தொவ்வொன்றும் பொருத்தமாகவே இருக்கின்றது. ஆனாலும் என் செய்யலாம்! சிறு குழந்தையாகிய உனக்குள்ள அறிவும் காருணியமூங்கூட நம்மவர்களில் மிக வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கும் இல்லையே! நம்மவர்களிற் பூண்டிருக்கின்ற சொல்லும்போய் வாய்திறந்தால் காததூரம் நாரும் அசுத்தக்கிழவர்கள் கூட மற்றச்சாதியாரிற் சுத்திபத்தியுடையவர்களைக் கண்டாலும் ஏழடி எட்டி நடக்கிறார்கள். மற்றச்சாதியார் வெயிலிற்களைத் துச்சி சிறிதுநேரம் ஒதுங்குவதற்குத் தம்வீட்டு ஒட்டுத் திண்ணையண்டைவந்தால் நம்மவர்கள் தமது வீடு தீட்டுப்பட்டுப்போம் என்று அவர்களைத் தூர்த்துகிறார்கள்! அல்லது தெரியாமல் உட்கார்ந்திருந்து எழுந்துபோனார்களானால், அவர்களிருந்த விடத்திற் சாணிகரைத்துத் தெளிக்கின்றார்கள். மாட்டுச்சாணியிலும் ஆற்றிவுடைய மனீதன் தாழ்ந்தாபோயினான்! பசியால் உயிப்போகிறதென்று பிற சாதியான் ஒருவன் வந்தால், அவனுக்கு அன்னமிடற் நீட்டுப்பட்டு,

பெப்போமென்று நம்மவர் அன்னன் சிறிதும் இடுவதில்லை; ஒருகால் கொஞ்சம் இரங்கிச் சோறிட மனம்வந்தாலும் வீட்டில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் உண்ட பிறகு மிச்சம் இருந்தாற் சிறிது இடுவார்கள்! இதற்குப் பசித்துவந்தவனுக்குப் பாதிஉயிர் போய்விடும்! ஐயோ! தாகத்தால் மிக வருந்திவந்தவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொடாமல் வெருட்டின நம்மவர்கள் எத்தனை பேரை நான் பார்த்திருக்கின்றேன்! தம்மை உயர்ந்த சாதியாராக மதித்ததனால் நம்மவர்களுக்கு வந்த கேட்டைப்பார்! அவர்கள் சிறிதும் மன இரக்கம் இல்லாதவர்களார்கள்! மற்றச்சாதியாரைத் தம்மோடொத்த உயிர்கள் என்றுகிணையாமல் தாழ்வாக நினைத்துப் பாவத்தையும், தம்மை உயர்வாக நினைத்து அகங்காரத்தையும் கட்டிக்கொண்டார்கள்! உடம்போடு அழிந்து போவதாகிய சாதிவித்தியாசத்தைப் பெரிதாக மதித்து, உயிர்க்கு இனிமை தருகின்ற சேவகாருணியமென்னும் பெரும்புண்ணியத்தை இழந்து போனார்கள்! நம்மவர்கள் இப்பெரும் பாவத்தினின்று எப்படிக்கரையேறப்போகின்றார்கள் என அல்லும் பகலும் எண்ணிப் பரிதவித்து வருகின்றேன்,—” என்று நான் சொல்லுகையில் எந்தங்கை இடை மடக்கி,

“ஏன், அக்கா, இப்போது இங்கிலீஷ் படிக்கிறவர்களில் நம்மவர்கள் சாதிவித்தியாசத்தை அவ்வளவாகப்பாராட்டுகிறதில்லை யென்று நீ அடிக்கடி சொல்லிவந்திருக்கிறாயே?” என்று வினவினாள்.

“கண்மணி, இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர்கள் அழகை என்னென்று சொல்வேன்! இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர்கள் தம் எண்ணம் போலெல்லாம் நடப்பதற்குச் சௌகரியமாகச் சாதிவித்தியாசம் பாராட்டுவதில்லை யென்று சொல்லுகிறார்களே தவிர, உண்மையில் அவர்கள் தாம் அதனை மிகுதிப்படுத்தி வருகிறார்கள். இங்கிலீஷ் படித்த சிலர் ரூனிக்காரப்பறையர் வைத்திருக்கும் சாப்பாட்டுக் கடைகளிற் போய்க் காப்பி வாங்கிக் குடிக்கிறார்கள், வேறு சில தின்பண்டங்களும் வாங்கி உண்கிறார்கள். இதனைக்கேள்விப்பட்ட அவர்கள் உற்றார் உறவினரான வைதிகப்பிராமணர் அவர்களைப்பார்த்து, ‘இப்படிப் பறையர்கடையிலே சென்று காப்பி உண்பது தகுமா?’ என்று வினவினால், அப்போது மாத்திரம் ‘பறையன் எனினால்’ என்ன? அவன் மனிதன் அல்லனோ? அவனுக்கும் நமக்கும் என்ன

வித்தியாசம்? வெறுந்தண்ணீர் வாங்கிக்குடிப்பதாற் குற்றம் சிறிதும் இல்லை. இங்கிலீஷ் படித்த நாங்கள் வித்தியாசம் பாராட்டுவதில்லை நீங்கள் கருநாடகப்பேர்வழிகள்; இந்தக்காலத்திற்கு இவையெல்லாம் கூடா.' என்று மழுப்பிச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள் இப்படிச்சொல்லும் இவர்களே தாம் உத்தியோகம் பார்க்குந் தொழிற்சாலைக்குட்சென்றால், தம்மினும் மேம்பட்ட அறிவினை உடையராய்த் தம்மோடொத்த நிலையிலும் தமக்கு மேற்பட்ட நிலையிலும் உத்தியோகத்திலுள்ள வேளாளர், வடுகர் முதலான பிறசாதியாரைப்பார்த்துப் பொறுமைகொண்டு புழுங்கி 'இந்தக்குத்திரப்பயல்கள் பிராமணான நமக்குச் சமமாயும் நமக்கு மேலாயும் வந்து விட்டார்களே' என்று தமக்குட் கூடிப்பேசிக்கொண்டு அவர்களைக்கெடுத்துக்கீழ்த்தள்ளச் சமயம்பார்க்கிறார்கள் இன்னும் தாம் உத்தியோகஞ்செய்யும் இடங்களில் தம்மோடொத்த பிராமணர்களுையே அலுவலர் கொண்டுவந்து அமர்த்தி வைக்கிறார்களே யல்லாமல், பிறசாதியாரில் உத்தமராயும் கல்வியறிவிற நேர்த்தவர்களாயும் இருப்பவரையுங்கூடத் தாமிருக்கும் இடங்களிற் சேர்ப்பதில்லை உயர்த்த நியாயாதிபதி வேலையினின்று விடுதி பெற்ற நம்மவர் ஒருவர் தாமிருந்த அவ்வேலைக்கு வேளாளர் ஒருவரும் பிராமணர் ஒருவரும் தக்கவராயிருக்கக்கண்டு, உடனே தம்மோடொத்த பிராமணரைத் தம்மிடத்து அழைத்து 'நீர் நானிருந்த நியாயாதிபதி வேலைக்குவரப் பிரயத்தினம் பண்ணும்; நீர் இங்ங் அசட்டையாய் இருந்து விடுவீரானால் ஒரு குததிரப்பயல் வந்து உட்கார்ந்து விடுவான்.' என்று மிக்க காரத்தோடுஞ்சொல்லி, அவரை ஏவி அவர்கடிக அவ்வேலையைச் செய்துவைத்தனராம். இங்ங்னடே எனக்கு எட்டும் செய்தி ஒவ்வொன்றும், இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர்கள் அது படியாத நம்மவர்களினும் மிகுந்த மனவையங்கொண்டு சாதிவித்தியாசம் பாராட்டி வருகின்றனர் என்பதை அறிவுறுத்துகின்றது ஆகையால், இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர் தம்முடைய செளகரியத்தின்பொருட்டுச் சாதிவித்தியாசம் பாராட்டுவதில்லையே யொழியட், பிறசாதியாரின் நன்மையின் பொருட்டு அங்ங்னம் செய்வதாக எள்ளளவுத் தோன்றவில்லை" என்றேன்.

என் சொற்கள் ஒவ்வொன்றினையும் உற்றுக்கேட்ட என் தங்கை “அப்படியா! அப்படியா!” என்று எவகி “நம்மவர்கள் அவ்வளவு கல்வெஞ்சும் உடையவர்களா!” என்று மெல்லெனக்கரைத்து “நல்லது, அக்கா, நம்மவர்களின் புருஷாள் தாம் அப்படியிருக்கிறார்கள். ஸ்திரீகள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? அதனைச் சிறிதுசொல்.” என்று கேட்டாள்.

“ஆ! நம்முடைய ஸ்திரீகளின் நிலைமையா! நம்மவர்களில் ஆண் மக்களுக்காவது சிறிது கல்வியுணர்ச்சி இருக்கின்றது; நம்முடைய பெண்பாலார்க்கு அதுவும் இல்லை; இவர்களின் படித்தவர்கள் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் தப்புத்தவறுமாக வண்ணாக்கண்க்கு எழுத்தத் தெரிந்தவர்களேயல்லாமல் வேறல்லர். அறிவிலாவளர்ச்செய்யும் உயர்ந்த நூல்களுள் ஒன்றேனும் இவர்களுக்குத் தெரியாது. எழுத்துக்கள் சில எழுதக்கற்றுக்கொண்ட தமது கல்வியையே பெரிதாக மதித்து இறுமாந்திருக்கிறார்கள். தம்மைத் தேவமாதர்கள் என்றும் மற்றச்சாதியார் அனைவரையும் சூத்திரப்பேய்கள் பறைப்பிசாசுகள் என்றும் எண்ணியிருக்கிறார்கள். குளங்களுக்குப்போய்க் குளித்துவரும்போது மற்றச் சாதியாரைக்கண்டு இவர்கள் துணுக்குற்று அப்புறமும் இப்புறமும் ஒதுங்குவதைப் பார்த்தால் எனக்குச் சிரிப்பு வராமல் இருப்பதில்லை. பல்வகைச் சாதியாரும் தோய்ந்து அசுத்தப்படுத்தின குளத்தின் நீரிலே முழுதிவரும் இந்தத்தேவமாதர்கள்! மேல் அவ்வசுத்தத்திற் சிறிதாயினும் படாமல் இருக்குமா? என்று நான் எனக்குள்ளே எண்ணிக்கொள்வதுண்டு. இவர்களுக்குத் தருமசிந்தையென்பது சிறிதுங்கிடையாது. எந்நேரமுந் தம்மை உயர்வாகவும் பிறரைத்தாழ்வாகவும் நினைப்பதால், பிறரைக்கண்டால் அநவருப்புங் கோபமுக்கொண்டு அகங்கரிக்கின்றார்கள். அதனால் இவர்கள் மனம் சிறிதும் இனக்கமின்றிக் கல்லைப்போற் கரடாய்ப்போய் இருக்கின்றது. இவர்களுக்கு அன்பும் பட்சமும் இன்னபடியென்றே தெரியா. அதனால் இவர்கள் தம் தாய் தந்தையர், சகோதரர் சகோதரிமார், கணவன், உற்றார் உறவினர் முதலியவர்களிடத்துங் கூட உண்மையன்பு பாராட்டுவதில்லை. தமக்கு உடுக்க உயர்ந்த பட்டுப்புடைவையும் உண்ண நாவிற்கினிய பண்டமும், பூணச் சிறந்தநகைகளும் பிறவசதிகளும்கிடைத்

தால் தமது வாழ்க்கையைத் தேவவாழ்க்கையாக எண்ணி இறுமாந்துகிடக்கின்றார்கள்; இவ்வளவுங் கிடையா விட்டால் தம்மவர்கள் மேல் மிக மனம்நொந்து வெறுப்புற்றிருப்பார்கள். இவர்களின் இவ்வறியாமைக் குணத்தினாலும் செய்கையினாலும் நம் ஆண்மக்கள் செய்யும் தீயசெய்கைகளுக்கும் அவற்றால் அடையும் துன்பங்களுக்கும் ஓர் அளவே இல்லை, அம்மா.” என்றேன்

“அப்படியானால், அக்கா, உன்னைப்போல நமம பெண்மக்களிற் படித்தவர்கள் இல்லையா?” என்று வினவினாள்.

“அம்மா, எனக்குத் தான் என்னதெரியும்? நம் அண்ணா சுப்பிரமணியன் தமிழ்க்கல்வியிற்பேற்றந்த அறிஞர்களிடம் எந்நேரமும் பழகிவருவதால், அவன் என்னைத் தமிழ்தூல்கள் படிக்கும்படி தூண்டி எனக்குப்பலஉயர்ந்த தமிழ்ப்புத்தகங்கள் வாங்கித்தந்துவருகிறான். நானும் அவற்றை மிகுந்த ஆவலோடு படித்துவருகின்றேன். இன்னும் நான் படிக்கவேண்டிய நூல்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அது நிற்கட்டும். என்னைப்போலப் படிப்பவர்களும், என்னிலும் மிகுதியாகப்படித்தவர்கள் சிலரும் நம்முடைய பெண்மக்களில் இருக்கிறார்கள் ஆனால், இவர்கள் எல்லாரும் குடத்துக்குள்ளே வைத்த விளக்குப்போலப் பொலி விழந்து இருக்கிறார்கள். நம்மவர்களிற் படியாத மாதர்களெல்லாம் படித்த அப்பெண்மணிகளைக் கண்டு பொறாமைகொண்டு என்னஞ்செய்வதே தொழிலாகக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் மிக மனம்நொந்து தமது சுல்வியைப் பயன்படுத்தக் கூடாமல் வீணே காலங்கழித்து வருகின்றனர்; உற்றார் உறவினர் பழிப்புக்கு அஞ்சின இவர்கள் பெற்றோர்களும் இவர்களை மேன்மேலும் படிக்க இடந்தருவதில்லை. என்செய்வார்கள்! பாவம்! நம் அண்ணா சுப்பிரமணியனுடைய உதவியில்லாவிட்டால், நம்முடைய பெற்றோர்களும் என்னை இவ்வளவு கூடப் படிக்க விடமாட்டார்கள்.” என்று மனம் விண்டு கூறினேன்.

இதனைக்கேட்ட என் தங்கை கண் கலங்கி, “ஐயோ! இதென்னகொடுமை! அக்கா, ஏன் அவ்வளவு கொடுமைக்கும் அவர்கள் ஆளாயிருக்கவேண்டும்? நம்மிற்படித்த அப்பெண்மணிகள் தம் எண்ணம்போற் படித்துத் தாம் படித்ததைப் பிறர்க்கு எடுத்துச்சொல்வதிற்குற்றம் என்ன?” என்று வினவினாள்.

“குற்றம் சிறிதும் இல்லை ஆயினும், உற்றார் உறவினர் பெற்றோர்க்கு அடங்கி யிருக்கும் வரையிலும் இவர்கள் அவர்கள் சொற்படிதான் நடக்கவேண்டுமே யல்லாமல், தாமதவே ஏதுஞ் செய்தல் ஆகாது.” என மொழிந்தேன்.

“பெற்றோர்கள் கற்பிப்பது நல்லதானால் அதற்கு அடங்கிநடக்க வேண்டுவது முறைதான். அவர்கள் நலமல்லாததைக் கற்பித்தால் அதற்கும் அடங்கி நடப்பது தருமா’ அப்படி அடங்கி நடவாவிட்டால் என்ன?” என்று மீட்டும் வினாவினாள்.

“அம்மா, அவர்கள் சொற்படி நடவாவிட்டால் அப்பெண்மணிகள் அடிபட்டும் உதை பட்டும் பலவாறு அவர்களால் துன்பப்படுவார்கள்.” என்றேன்.

“அப்படியானால் அப்பெண்கள் அவ்வளவு கொடுமை செய்பவர்களை விட்டு நீங்கி வெளியேபோய்த் தனியே காலங்கழிக்கலாகாதா?” என்று கேட்டாள்.

“நமது தேசத்தில் பெண்மக்கள் சமக்கு உற்ற ஆண் துணை யின்றித் தனியே சென்று காலங்கழிக்க முடியாது;” என்றுரைத்துப் பின்னும் அவள் மனநிலையைத் தெரிந்துணர்ந்தாக, “அது நிற்கட்டும். நான் நமது பெற்றோரையும் மற்றவர்களையும் எல்லாம் விட்டுப்பிரிந்து தனியே போய் எங்கேயாவது இருக்கலாமா?” என்று முகஞ்சுளியாமல் அவளைக்கேட்டேன்.*

இச்சொற்களைக்கேட்டதும் என் தங்கையின் கண்களில் நீர் முத்து முத்தாய்க்குளிர்த்தது. உடனே அவள் என்னைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, “அக்கா, நீ அப்படி யெல்லாம் எங்களை விட்டுப் போய் விடாதே உன்னைப்பிரிந்து நான் எப்படி யிருப்பேன்! அக்கா, அக்கா என்று உன்னையே கூப்பிட்டுக்கொண்டு அலைய மாட்டேனா! நீ எங்கே போனாலும் உன்னை நான் விடமாட்டேன். அம்மா, அப்பாவிடம் சொல்லி நீ எங்கே போனாலும் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்து விடுவேன். அக்கா, நீ என்னை விட்டுப்போய் விடுவாயோ’ அம்மாவிடம்போய்ச்சொல்லட்டுமா!” என்று சீசால் விக்கொண்டே எழுந்தாள்.

அவன் எழுந்ததைக்கண்டு மிகவும் அஞ்சி அவனை உடனே கையைப்பிடித்து மடியில் உட்காரவைத்து, “என் செல்வமே, உன்னை விட்டுப்போவேனா? நான் சும்மா விளையாட்டுக்காக உன்னைக்கேட்டேன். எப்படி நீ என்னைப்பிரித்திருக்கக்கூடாமல் மனம் வருந்துகின்றாயோ, அப்படித்தானே நம்மிற் படித்த பெண்களையும் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்கள் பிரியக்கூடாமல் வருந்துவார்கள். இஃதனை உனக்குத் தெரிவிப்பதற்காகவே அப்படிச் சொன்னேன். அதற்காக நீ துயரப்படாதே என் கணமணி!” என்று சொல்லி அவனை முத்தம் வைத்தேன்.

என் அருமைப்பேரே, இவ்வளவு தான் எங்களுக்குள் நடந்த சம்பாஷணையின் விவரம். நீரும் நானும் அளவளாவி உயிரும் உடலும் போற் பிரிவின்றிக் கலந்திருந்த இல்லற வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு நாம் இருவரும் தொலைவிலுள்ள ஒரு நகரத்திற்குப் போய் விட வேண்டுமென்று எழுந்தனரே நீர் தும்முடைய தாட தந்தையர் உற்றார் உறவினா முதலிய எல்லாரையும் அறவேவிட்டு என் பொருட்டு வரத்துணிந்தபோது, நான் மாத்திரம் அதற்கு இசையாமல் இருக்கலாமா என்று நீர் நினைந்துபார்த்து யானும் என் தாய் தந்தையர் முதலான எல்லாரையும் துறந்து தும்முடன் போதுவதற்குத் துணிவு கொண்டேன் அங்ஙனம் துணிவுகொண்ட சில நிமிஷங்களுக் கெல்லாம் என்றங்கைக்கும் எனக்கும் மேற்கூறிய சம்பாஷணை நடந்தது. பாரும், எங்கள் பார்ப்பாரச்சாதியிற் படித்த பெண்கள் சிலர் படுநதுன்பத்தை யான் எடுத்துச் சொன்னபோது என் தங்கை மிகமனம் உருகி, அவர்கள் என் தம்மைச் சேர்ந்தாரை விட்டு நீக்கி வெளிப்புறப்பட்டுத் தன்னத்தனியே வாழலாகாது என்று கேட்டவள் பிறகு நான் தனியே பிரிந்து போயிருக்கலாமா என்று அவளைக் கேட்டதும், அதுகாறும் மிக்க துண்ணறிவோடும் நியாயவுணர்ச்சியோடும் பேசிவந்த தன் அறிவையும் மறந்து, என்மேல் உள்ள அன்பினால் அங்ஙனம் பிரிவதற்கு உடன்படாமல் வெம்பினாள். எவ்வளவு துண்ணறிவுடையாராயிருந்தாலும் அவர், ஒரு வரிடத்தண்டான அன்பின் வசப்படுவாரானால் தம் அறிவையுந் நியாய முறையையுங் கைவிடுவாரென்பது இதனால் விளங்குகின்ற தன்றோ? என ஆருயிர்க் காதலரே, என் தங்கை என்மேல் வைத்த

பிரியத்தால் என்னைப் பிரிந்திருக்கமாட்டானே! என்னைப் பிரிந்தால் அவள் எவ்வாறுவாளோ என்று நினைக்க என் நெஞ்சம் பதீரென்கிறதே! பாலினுந் தூயமனமுடையீர், உம்மையும் அகன்றிருக்க என் உள்ளம் இசைகின்றதில்லை, என்னை அகன்றிருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உமக்கு ஒவ்வொரு வருஷமாய் இருக்கின்றதென வரைந்தீர், எனக்கோ அப்படியில்லை, உம்மை விலகியிருக்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் எனக்கு ஒவ்வோர் ஸாழியாய் இருக்கின்றதே! உடலானது உயிரையும் பிரிந்திருக்கும், மலரானது மணத்தையும் பிரிந்திருக்கும், நானோ உம்மைப் பிரிந்திரேன். கல்வியின் மிக்க வல்லவரே, உமது கல்வியின் உயர்வையும், குணத்தின் நலத்தையும் அழகின் அமையையும் நான் அறியேன்; என்னுடைய அருமைகளே நீர் அறிவீர். நம் இருவர்தம் பொருத்தத்தையும் பிறர் எவர் அறிவார்? சாதி வித்தியாசமே நம்முடைய தேசத்தார்க்கு உயர்ந்த தத்துவஞானமா யிருக்கின்றது; சாதி வித்தியாசத்தால் நம்மவர்கண்டனயாவை? அகல்காரமும், கோபமும், பிரிவும், பகையும் அல்லவோ? சாதியில் வேறு வேறான ஸாம்பூருவரும் பொருந்தியிருக்கலியோ! நம்மைச்சேர்ந்தவர்கள் இணங்குவார்களா? ஒருகாலும் இணங்கமாட்டார்களே! என் செய்வென்! உம்மோடு ஒருங்கு இருக்கவேண்டுமாயின் என்னவர்கள் எல்லாரையும் துறந்துவிடல் வேண்டும். எல்லாரையும் துறக்கலாம், என்றங்கையை எவ்வாறு துறப்பது!—ஆ! எதென்ன இது! திருவல்லிக்கேணிக்குப் போகவேண்டும் கீழே வா என்று என் அன்னை அழைக்கிறாள். ஏன் அன்பரே, மற்றவை பின்னால் எழுதுகிறேன். எத்தனை நாட்களே இங்கே வரும் படியாய் இருக்குமோ. என்னை மறவாதீர்.

கடிதம் சூ.

என் அருபைக்காதலரே,—நான் இங்கே திருவல்லிக்கேணிக் கு வந்து ஒருவாது காலமாய் விட்டது. இந்த ஒரு மாதமும் உமக்குக் கடிதம் எழுதச் சமயம் வாய்க்கவில்லை. நீர் என்னைப்பற்றி ஏதாநினைத்துக்கொண்டீரோ! உம்முடைய திருமுகத்தை யான் காணக்கிடையாமற் கழிந்த இவ்வொரு மாதகாலமும் எனக்கு மிகவும் பொல்லாத காலம் யான் உமக்குக் கடிதம் எழுதவும், உம்முடைய கடிதத்தை யான் காணவும் பெற்றால் என் உளளம் ஒறுவாறு ஆறுதல் அடைந்திருக்கும் அவ்வளவுக்கும் இடம் இல்லாமற்போய் விட்டதே! உம்மை நினைத்து நினைத்துப் பாவியேன் நெஞ்சம் நெகிழுகின்றது. என் சிந்தையெல்லாம் உமேற பதிந்து அல்லும் பகலும் உம்மையே நினைத்திருப்பதனாலேதான் என்னுயிர் உடம்பிற்றங்கியிருக்கின்றது. இங்கே வந்தநாள்முதல் உம்மைத் திடீரெனப்பிரிந்ததனால் உண்டான வருத்தம் என்னுடம்பையும் அரைவாசி ஆக்கி விட்டது. உணவும் உண்பதில்லை, உறக்கமும்கொள்வதில்லை. இந்த வீட்டிலுள்ளவர்களிற பெருமபாலும் எல்லாரும் என்னை வெறுக்கிறார்கள்; இங்கே என்னிடத்தில் இரக்கமுகவகாட்டுகிறவர் ஒரோரு கிழவனாந்தாம், இவரை என் மாமனார் என்கிறார்கள். இவருடைய ஆதரவு இல்லாவிட்டால் இங்கே யான் ஒரு நிமிஷங்கூட உயிர்வாழ முடியாது. என் மாமியார் என்று சொல்லப்படுகிறவன் பொல்லாத கிழப்பிசாக்; என் நாத்துணர் கொடியபட்டி; என் மைத்துனன் என் பவன் ஒருபெருந் தலையெடுப்புள்ளவன். இவர்களுக்கும் எனக்குத் தள்ளோமும் ஓயாத போராட்டமாக இருக்கிறது. நச்சுப்பாம்புகளாற் சூழப்பட்ட ஒரு குடிசையில் மந்திரகாரன் ஒருவன் உதவி பெற்று ஓசிப்பவர் ஒருவரைப்போல யான் இவர்கள் நடுவிலே என் மாமனார் உதவியால் ஒருவாறு மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன். யான் இங்கே வந்த எழுட்டு நாளைக்குப்பிறகு மாமியார் என்மேற் பெருஞ்சண்டை தொடுத்தாள்

“என்னடி, நீ கலகல என்று பேசாமல் இப்போதுதான் புருஷனைப்பறிசொடுத்தவன்போல் இருக்கிறாயே” என்று மாமியார் வம்புக்கு இழுத்தாள்.

அதற்கு நான் ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கவே, நாத்துணர் கடுகடுத்த முகத்தோடு, தன்தாயின் முகத்தைப்பார்த்து, “நீ சொல்லு.

வது அவள் காதில் துழையவில்லை, அவள் யாரோ புருஷன்மேல் நினைவா யிருக்கிறாள். அவளைப்பார்த்தால் முண்டைச்சி மாதிரியாக வா இருக்கிறது. இப்போதுதான் சல்பாணமணமேல் உட்காரப் போகிறவளைப்போல் இருக்கிறது தலையில் மயிரைப்பார்! எவ்வளவு பன பளப்பாயிருக்கிறது! காதில் சிவப்புததோடு நெருப்பு எரிகிறது போலிருக்கிறது; கழுத்தில் தங்கச்சங்கிலி, பொத்தான் வைத்த பட்டு ரவிகை, உயர்ந்த பட்டுப்புடைவை, கையில்தங்கக்காப்புக் கொலுசு, எவ்வளவு ஒம்பாரம்! எவ்வளவு சிங்காரம்! உடம்பைப்பார்! மினு மினுவென்று இருக்கிறது. அவளுக்குக் கவலை யேது' விசனம் ஏது' இவளை வைக்கிறபடி வைத்தால் இவளுக்கு இவ்வளவு ஓயில் உண்டாகுமா' என்டியம்மா, இவா தலையை என் மொட்டை அடியாமல் விட்டு விட்டார்கள், ஐயங்காரப் பெண்பள்ளைகளுக்கு அல்லவோ தலையில் மயிரைவைக்கிற வழக்கம், நம்ம ஸ்மார்த்தச் சாதியில் அப்படி வழக்கம் இல்லையே!" என்று கேட்டாள்.

“ஆமடியம்மா, அதக் கொடுமையை என்ன சொல்லுகிறது! நம்ம ஆண்பயல்கள் பறைப்பாஷை படிக்கத் தொடங்கி இவ்வளவு குட்டிச்சுவரும் உண்டானது நாங்கள் எல்லாம் இவள் ஆழுடையான் இறந்தவுடனே இவள் தலையை மொட்டை அடித்துவிட வேண்டுமென்று தான் சொன்னோம் நம்மபயல் ராமசாமியும் இவள் தமையன் சுப்பிரமணியனும் மயிர் வாங்கப்படாதென்று குறுக்கே கிடந்தார்கள். அந்த இனம்பயல்கள் பேச்சைக்கேட்டு நம்மகிழப் படுவானும் இவள் பெற்றோரும் சரி சரி யென்று ஒத்துக்கு மத்தனங்கொட்டி, இவளுக்கு இன்னுக் கொஞ்சம் வயசானபின் மயிரை எடுத்துவிடலாம் என்று மெழுகிப்பேசிவிட்டார்கள். இவள் ஆழுடையான் இறந்தபோது இவள் எட்டுவயதுக் குழந்தையா யிருந்த படியால், இனத்தாரும் இரக்கப்பட்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் இருந்து விட்டார்கள். பிறகு இவள் பருவமாகி இந்த நாலேந்து வருஷங்களாக இவள் தலையிரை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று நான் சொல்லவந்தும், என் சொல்லைக் கவனிப்பவர்கள் யாரும் இல்லை. அங்கேயிருந்தால் இவள் தமையன் சுப்பிரமணியனால் கெட்டுப் போகின்றாள்; இங்கே வந்தால் நம்ம கிழப்படுவான் இவளுக்குச் செல்வங் கொடுத்துக் கெடுத்து விடுகிறான்.” என்று அவளை நோக்கி விடை பகர்ந்தாள்.

தன் தாயின் சொற்களைக்கேட்ட அவள் பின்னும் கொந்தளிப்பு உடையவளாகி, “அவர்களுக்குத்தாம் அறிவில்லாமற் போனாலும் இருபதுவயசுப் பெண்பிள்ளையாகிய இவளுக்கு அறிவு எங்கே போனது. என்னைக்குப் புருஷனை இழந்தாளோ அன்றைக்கே எல்லாவற்றையும் இழந்தாள். இன்னும் இவள் தலையில் மயிர் வைத்திருப்பதும் அலங்காரம் செய்து கொள்வதும் எந்தப்புருஷனுக்காக. இவளுக்குள்ள அகங்காரத்தை என்னவென்று சொல்லலாம்!” என்று நாராசத்தைக்காய்ச்சி என் காதில் ஈற்றறிஞற்போலச் சுடுமொழிகளைச் சொன்னாள்.

இதுவரையில் வாய்பேசாமல் அமைதியோடுங்கிடக்கொண்டிருந்த நான் மனவருத்தம் மிகுந்து “ஏன் நீங்கள் என்னை இப்படியெல்லாம் பழித்தபேசுகிறீர்கள்? உங்களுக்கு நான் யாது குற்றம் செய்தேன்?” என்று வினவினேன்.

அதற்கு நாத்துணர் பதைபதைத்து, “நீ தாலி அறுத்தவள் அல்லவா உனக்கு இவ்வளவு அகங்காரங்களும், எதற்காக!” என்றாள்.

அதன்மேல் “தாலி அறுத்தவன் என்று நீ என்னை ஏன் வசுகிறாய்?” என்று மீட்டும் வினவினேன்.

என்னடி “ஒன்றும் அறியாத அம்முக்கள்ளிபோற் பேசுகிறாய்? பாவி உன்னைக்கட்டாமல் இருந்தால் என் தமையன் இன்னும் உயிரோடே இருப்பான்; உன்னைக்கட்டின மறுவருஷமே அவன் இறந்துபோனான்; நீ மாத்திரம் குத்துக்கொழுக்கட்டைபோல் இருக்கின்றாய்.” என்று சினந்து கூவினாள்.

“வீணை பழிச்சொற்களை என்மேல் நிரப்ப வேண்டாம். உனக்கே கீம்பது வயதுக்கு மேல் ஆகின்றது, உன் தமையன் இப்போதிருந்தால் கீம்பத்தேழு வயதுக்கு மேற்பட்டவராயிருப்பார். நான் ஏழுவயதுக் குழந்தையாயிருந்தபோது என்னை நாற்பத்தைந்து வயதுள்ள ஒருவருக்குக் கல்யாணஞ் செய்வித்தது உங்களுடைய அறிவீனமே யல்லாமல், என்னுடைய குற்றம்அன்று. உன் தமையன் எப்படிப்பட்டவரோ எனக்குத்தெரியாது. அவரைக் கண்டபோதெல்லாம் நான் பயந்து ஒடினது மாத்திரம் எனக்கு ஞாபகத்

தில் இருக்கின்றது. அவர் உன்னைப்போலவே பல் நீண்டு உதடு
கீழே தொங்கப் பருத்ததொந்தியோடு தலையில் சிறிய தேங்காய்க்
குடுமி வைத்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் போவதைப் பார்த்த போ
தெல்லாம் நான்மிகவும் நடு நடுங்கி அழுதோடிப் போனதெல்லாம்
எனக்குக் கணவுகண்டாற்போல விளைவுக்கு வருகின்றது. எனக்குத்
தந்தையைப்போல் இருந்த உன் சமையலே எனக்கு ஏற்றமணவா
னன்! ஒருவரை யொருவா பேரன்போடு நேசித்து இருவரும் ஒருயி
ராய் ஒருவராகமருவிப் பிறர்க்குச் தீங்கில்லாத வழியிலே தாம் அ
னுபவிக்க வேண்டிய இன்பங்களை யெல்லாம் அனுபவித்துக்கொண்
டு, உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் உதவி ஓத்தாசை முதலா
ன பல நன்மைகளைச் செய்து வாழ்பவர்கள் அல்லரோ மணவாள
னும் மணவாட்டியும் என்று சொல்லப்படுவார்கள்' இவர்களுள் ஒரு
வர் ஒருவரைப் பிரிந்து வினைவசத்தால் இறந்தாலும் மற்றவர் தமது
நேசத்தினின்றும் மாறுபடமாட்டார்; மனைவி இறந்தால் அன்புள்ள
கணவன் அவனையே நினைந்தவனாகி வேறொருத்தியைக் கணவிலும்
நாடானாய் வேறு இன்பங்களையும் விரும்பானாய்க் கடவுளையே தொ
ழுது கொண்டு தன் வாழ்நாளைக்கழிப்பன்; கணவன் இறந்தால் அன்
புள்ள மனைவி அவனையே நினைந்தவளாகி வேறொர் ஆண்மகனைக்
கணவிலும் நிறையாளாய், வேறு எவ்வகை இன்பங்களையும் கருதா
ளாய்க் கடவுளையே தொழுது கொண்டு உயிரற்ற வெற்றுடம்பு
போல் தன் நாட்களைக்கழிப்பாள். அப்படிப்பட்டவள் மயிரைச் சி
ரையாமலே மயிர அழகிழந்து போகும்; விலையுயர்ந்த ஆபரணங்
களையும் பூட்டாடைகளையும் பிறர் கொண்டு வந்து அவளை அலங்கரிப்
பினும் அவள் அவற்றில் நாட்டம் சிறிது மின்றி அவற்றை அருவ
ருத்த விடுவாள்; அவளுடம்பு உண்ண உறக்கமுங் கொள்ளாமல் மெ
லிந்து பொலிவிழந்து போகும்; அவளுடைய அழகைக் குலைக்
கப் பிறர் எவரும் வேண்டாம்; அவள் நினைவே அதனைச் செய்யப்
போதுமானது.

இப்படியல்லாமல், இருவர் சம்மதமும் இன்றிப் பொருத்தஞ்
சிறிதும் அமையாத இருவரை ஆடுமாடுகளைப் பிணைப்பதுபோலப்
பிணைத்து விடுவதும், அங்ஙனம் பிணைக்கப்பட்ட இருவரும் ஒற்று
மையும் அன்பும் இன்றி மணவருத்தத்தோடு காலங்கழித்தலும், அவ

ருள் மனைவி என்னப் பட்டவள் இறந்தால் கணவன் பல்லுஞ் சொல்லும்போன கிழவனாயிருந்தாலும் அவனுக்குப் பால்குடிக்கும் பால்களுள் ஒரு பெண் மகவை மணம்புரிந்து விடுதலும், கணவன் என்னப்பட்டவன் இறந்தால் மனைவி எவ்வளவு சிறு பருவத்தினளாயிருந்தாலும் அவள் தலையைச் சிரைத்த அணிகலங்களை நீக்கி வெள்ளைக் கோணிப்புடைவை உடுப்பித்து உப்பில்லாச் சோற்றையிட்டு வருத்துதலும் கியோ! என்ன கொடுமை! பிறருடைய வலுகட்டாயத்தால் மணஞ்செய்திக் கப்பட்டு மிக்கவருத்தத்தோடும் அவளோடு சிலநாள் இருந்து வயது முதிர்ந்த அவன் இறந்துபோகவே சுகமை நீங்கியதென ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந்திருக்கும் ஏழைப் பெண்ணின் தாலையை அறுத்தால் என்ன, அவள் தலையைச் சிரைத்தாலென்ன, ஆடை அணிகலன்களைக் கழற்றியாலென்ன, உப்பில்லாப்புற்கையை இட்டதாலென்ன, அவள் மனம் இறந்தவனைச் சிறிதும் நாடாது. அவள் கண்கள் அவன்பால் தன்பினால் நீரைச் சொரியா.

ஆடுமாடுகளைப் பிணைப்பதுபோல ஆண்மக்களையும் பெண்மக்களையும் பிணைப்பதாலேதான் இந்த நாட்டில் எல்லாவகையான தீய ஒழுக்கங்களும் தீங்குகளும் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாகப் பெருகி வருகின்றன கணவனும் மனைவியும் அன்பினால் பொருந்துவார்களாயின் உலகம் அப்போதுதான் சிறப்படைமும், தீமைகளெல்லாம் அப்போதுதான் ஒழியும்.

உன் தமையனை எனது ஏழாவதுவயதில் என் கணவனாக நினைந்து அன்பு பாராட்டியதுமில்லை, கணவனும் மனைவியும் கடந்து கொள்ளவேண்டிய முறை இன்னதென்று தெரிந்ததுமில்லை. நான் சூலி அறுத்தவளும் அல்லேன், கணவனை இழந்தவளுமீ அல்லேன், யான் அன்றும் கன்னிப்பெண்ணே, இன்றும் கன்னிப்பெண்ணே; கன்னிப் பெண்ணுக்குரிய எல்லாமங்கல அலங்காரங்களும் எனக்கு உரியனவேயாகும். நீங்கள் ஒருகாரணமும் இன்றி என்னை இப்படியெல்லாம் பழித்துப்பேசுவது தகாது" என்று மிகக் கருகருப்போடும் உருக்கத்தோடும் பேசினேன்.

என் சொற்களைக்கேட்டுச் சிறிது நேரம் திகைத்து நின்ற அவ்விருவரில் மாயியார் என்பவன் மூக்கின் மேல் முன்விரலை வைத்து,

“இவன் அதிகப்பிரசங்கியாய் விட்டானே. இவன் ஏதோ
 ாம் படித்திருக்கிறோம் என்னும் இறுமாப்பினால் அல்லவோ
 இவ்வளவு தூரம் மூச்சுவிட்டான்? பேசினான். ‘அடுப்பும் பெண்
 களுக்குப் படிப்பேதது’ என்பது சரியாகவெயிருக்கிறது. படிப்
 பில்லாவிட்டால் மூத்தேரர் சொல்லியீறி இவன் இவ்வளவு பேசு
 வானா.—” என்று அவன் கூத்தரவிட்டுப் பேசுகையில் வெளியே
 போயிருந்த மாமனார் வந்துவிட்டாராகையினால் அவர் ‘அடி, போ
 தும், போதும், உன் சொல்லை நிறுத்தது, அ’தக் குழந்தையை
 ஏன்டி புரக்கணிக்கிறது? நீதான் படிப்பில்லாத மூடமாயிருக்கி
 றாய், அந்த குழந்தையை உன்னைப்போல் மூடமாக்கப் பார்க்
 கிறாயோ.” என்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு உள்ளே வந்தார்.
 அவர்களிருவரும் மிகப்பொல்லாதவர்களாயிருந்தாலும் மாமனா
 ரை கண்டவுடனே துக்கிட்டிக் ‘‘கிழப்படுவான் வந்திட்டான்;
 இனி இவளுக்குக் கொண்டாட்டநான்.” என்று சொல்லிக்
 கொண்டே சமயங்கடங்கதப் போய்விட்டார்கள். மற்றையவும்
 நீர் என்சுது? கடிதம் படிச்சேண்டிய விவரமும் பின்பு தெரியிக்
 கின்றோம்.

கடிதம் ௫.

என் அன்பிற்கினிய நேசரே,—நாலேந்து நாட்களுக்குமுன் நான் எழுதிய கடிதம் உமக்குச் சேர்ந்திருக்கலாமென்று நம்புகிறேன். இந்த நாலேந்து நாட்களும் மாமனார் வெளியே எங்கும் போகாமல் வீட்டிலேயே இருந்தமையால், மாமியாரும் நாததுணரும் வாய்திறந்து என்னைவைத்து வருத்தாமலிருந்தார்கள். என்றாலும், நான் அவர்கள் இருக்கும் சமயல்கட்டுகருப் போனால் முக்கடிகெடுப்பும் வாய்முணுமுணுப்பும் அவர்களிடமில்லாமல் இருப்பதில்லை. அவர்களுடைய தொந்தரவுக்கு அஞ்சி அவர்களிருக்குமிடத்திற்கு நான் அடிக்கடி போவதில்லை முன்கூட்டி மேல்மெத்தைமேல் மாமனாரோடு கூடவே இருந்து வருகிறேன். ஆகாரமும் இவர்தம் பூட்டனிருந்து உண்ணும்படி எனக்குக் சுர்பிச் சிறுசிறுநீர், யான் உறங்குவதும் மேல்மெத்தையில் இவர் அறைகருப்பக்கூட சிலேதான். இவருடைய உயர்த்துணங்காளானவை எனக்கு நிகர்த்த மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றன. கள்ளங்கவடு அறிமாப் பால்போலுநதூய உள்ளம் உடையவராயிருக்கின்றார். எண்பதுவயதிற்குமேற்பட்டவராயிருந்தும், இவர அறியு மிகவுந தெளிவுடையதாகவே இருக்கின்றது. ஆங்கிலநூற்கல்வியில் மிகவல்லவராயிருக்கின்றார். எனக்கு ஆங்கிலமொழியில் நிகர்த்த ஆராய்ச்சி இல்லாவிட்டாலும், அவர் அநநூல்களிலிருந்து எடுத்துச்சொல்லும் பொருள்கள் எனக்கு அளவிறந்தவியப்பையும் மகிழ்ச்சியையுந்தருகின்றன. உலக இயற்கைப் பொருள்களான மலையங்காடு, பள்ளத்தாக்கிலுள்ள தோப்புகள், கான்யாறு, மலைப்பக்கத்து ஏரிகள், அங்கங்கேயுள்ள பலவகைப் பறவைகள் மிருகங்கள் முதலியவற்றைப்பற்றிய ஆங்கிலப்பாட்டுகளை அவர் இன்று எனக்கு எடுத்துச் சொல்லியபோது, நானும் அவற்றைப்போலவே நம்முடைய சங்கத்தமிழ் நூல்களில் பாடப்பட்டிருக்கும் இனிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களை எடுத்துப்பாடினேன்.

அவற்றை அவர்கேட்டவுடன், “இவ்வளவு அருமையான பாட்டுகள் பழையதமிழில் இருப்பது எனக்குத்தெரியாது, தெரிந்தால் அவற்றைப்படித்து ஆனந்தித்திருப்பேன். பிற்காலத்தில் கம்பர் முதலான சிலர் பாட்டுகளை மாத்திரம் கேட்டிருக்கிறேன்;

இவர்கள் பாட்டுகளில் இயற்கைப்பொருள் வருணனைகள் மிகுதியாய் இல்லாமல், பொய்யும் புளுகும் நிறைந்த கற்பனைகளே நிரம்பி யிருந்தமையால் அவற்றில் எனக்கு வீருப்பஞ்செல்ல வில்லை. ஆயினும், தமிழில் திரவள்ளுவர் செய்த திருக்குறளிலும் மாணிக்கவாசகர் செய்த திருவாசகத்திலும் மாத்திரம் எனக்கு மிகுந்த பிரியம். இவ்விரண்டு நூல்களுக்குஞ் சமானமானது உலகத்தில் வேறொரு நூலும் இல்லையென்பதே. என் அப்பிரியம் உல்லதம்மா, உனக்குத் திருவாசகத்தில் குயிற்பந்துப் பாடமிருக்கிறதா?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு யான், “ஆம், அது பாடமாயிருக்கிறது.” என்றேன்.

“நீ வீணை வாசித்ததைக்கேட்டு இரண்டுமூன்று வருஷங்க ளாய் விட்டன.” என்று சொல்லி, அங்கே கூடத்தின் வட வண்டை மூலையில் உறைபோட்டுச் சார்த்திவைக்கப்பட்டிருந்த வீணையைச்சுட்டி, “அதோ உள்ள அந்தவீணையை எடுத்துவந்து சீட்டிக் குயிற்பந்தை உன் இனிய குரலோடு கலந்து அதில் வாசி” என்று மனமகிழ்ந்து சொன்னார்.

அவா சொன்னவண்ணமே அவ்வீணையை எடுத்துவந்து அதன் உறைபைக்கழுற்றி அப்பால் வைத்துவிட்டு, வீணையின் நரம்ப்களைத் தெறித்து, என்றாளுக்குப் பொருந்த இசைகூட்டி மாணிக்கவாசகப் பெருமானைச் சித்தித்து அவா அருளிச்செய்த குயிற்பந்தின் முதற்பாட்டாகிய,

“...த ழுனிய குயிலே ரேட்டியேல் எங்கள் பெருமான்
பாத மிரண்டும் வினவிற் பாதாளம் ஏழினுக் கப்பால்
சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லறந்து நின்ற தொன்மை
ஆதி குணமொன்றும் இல்லான் அந்தமிலான் வரக் கூவாய்!”

என்பதை மனம் நெகருருதிப் பாடினேன். அதனைக்கேட்ட போது அவர் அடைந்த ஆனந்தத்தை இவ்வளவென்று வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாது. அவர் கண்களில் நீர் முத்துமுத்தாய்த் துளித்தது, தன்னை மறந்து அவர் அடிக்கடி “என் அப்பனே, ஆண்டவனே, மாணிக்கவாசகப் பிரபு, உன்னைப்போலச் சிலுத்தின் உண்மையைக்கண்டவர்கள் யார்!” என்று சொல்லிச்சொல்

லித்தேம்பினார். அந்தப்பாட்டு முடிந்தவுடனே, அவர் என்னை நோக்கிக், “குழந்தாய், உனது குயில்போன்ற குயில் இக்குயிற் பாட்டைக் கேட்கும்போது, மாணிக்கவாசகரே இப்போது இங்கிருந்து ஒப்புப் பர்வற்ற அந்தச்சிவத்தைப் பாடுவதுபோல் இருக்கின்றது. ஆ! இதுதான் சிவானந்தம்! இப்படிப்பட்ட சிவானந்தப்பாடல்கள் இருக்கையில், பாழஞ்சங்கத்தவ்வான்கள் பாழான நீர் தள்ளைகளையும் மற்றவைகளையும்பாடி மனிதப்பிறவியைப் பாழாக்குகிறார்களே! இப்போது உனது அழகிய வடிவத்தைப் பார்த்தால் அந்தச் சிவவதி மாதாவைப்போலவே இருக்கிறது, நீ வீணாவாசிப்பது அந்தமாதா வீணாகானஞ் செயவதுபோலவே இருக்கின்றது. நல்லது, குயிற்பெயரில் இன்னுஞ் சில பாட்டுகள் பாடு.” என்றார். உடனே யான்,

“நீல வுருவிற் குயிலே நீண்மணி மாட நிலாவுங்
கோலவழகிற் நிகழுங் கொடிமங்கையுள்ளுறை கோயில்
சீலம் பெரிது மினியதிரு வுததர கோச மங்கை
ஞாலம் விளங்க விருந்த நாயகனை வரக கூவாய்.”

“காருடைப் பொன்றிகழ் மேனிக் கடிபொழல் வாழுக குயிலே
சிருடைச் செங்கமலத்திற் நிகழுரு வாகிய செல்வன்
பாசிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாச மறுததெனே யாண்ட
ஆருடையப்பொனின் மேனி யமுதினை நீவரசு கூவாய்.”

என்னுஞ் செய்யுட்களை மிக மனம்உருகிப்பாடினேன். இவற்றைப் பாடும்போது என் அருமையானகளுைய உம்மைப்பிரிந்திருப்பதும், உம்மை என்னிடத்தே வரும்படி என்மனம் இடைவிடாது விரும்புவதும் என்நினைவு எழுந்தன. என்செய்வேன்! எதப்பாட்டைப் பாடினாலும், எத்தனாலும் படித்தாலும் உம்மைப்பற்றிய நினைவே எனக்கு எப்போதும் தோன்றுகின்றது, என்நெஞ்சத்தில் வேறு ஒரு நினைவுக்கு இடஞ்சிறிதில்லை, உமது நினைவே அதனைமுழுதுங் கவரவதுகொண்டது. காதலாக்குள் நிகழும் இரகசேத்தின் வலியையை என் என்பேன்! இது வேறெந்த நினைவு நிகழ இடங்கொடாமல் அவா சிந்தையை முழுதும் தன்வசப்படுத்திக் கொள்கின்றது. மற்ற நினைவுகளை நாம் முயன்று முன்னுக்குக் கொண்டுவரல்வேண்டும். இதுவோ

தானாலே முன்றோன்றி முதன்மைபெற்று விளங்குகின்றது. காதலரிடத்தே நிகழும் நினைவின் ஒருமை.ம், அடியார்களிடத்தே தோன்றும் நினைவின் ஒருமை.ம் எல்லாவகையாலும் ஒத்திருக்கின்றன. இஃதனால் முன்றோ மாணக்கவாசகப் பெருமான் சிவபரம்பொருளிடத்தே, அடியாராக நிகழும் அன்பின் தீவிரத்தோடு காதலர் மாட்டி நிகழும் அன்பின் தீவிரத்தோடு ஒப்பவைத்துத் திருச்சிம்மாம்பலக்கோவையார் உணமை* அருமை நிகழ மாலை அருளிச்செய்திருக்கின்றார். உம்முடைய நினைவு எனக்குத் தோன்றுமபோதெல்லாம் சொல்லுக அடங்கா ஆனந்தம் விளைகின்றது. அனால், அதன்படிக்கே உமைப்பிரிந்திருத்தலால் ஆற்றாமை உம் தோன்றி என்னைத் தயாப்படுத்திகின்றது. அடியார்கள் சில தமது ஆண்டவனை நினைந்து ஆனந்தப்பட்டு, அவ்வளவோடு அமைமாயல் அழுது அழுது வருந்தியதைச் சிறிதில சமயங்களில் யாண்கண்டபோது 'ஆனந்தப்படும் இவர்கள் அழுது வருந்திவது என்?' என்று எனக்குள் யான் பலமுறை வன்வட்டம் அதன் உண்மை அப்போது சிறிதும் புலப்படவில்லை. இப்போதோ என்னிடத்து நிகழும் அனுபவத்தைக்கொண்டு அதன் தன்மை இதுதான் என்று உணரப்பெற்றேன். உம்மை நினைக்கும்போதெல்லாம் என்னாளும் ஆராதகளிப்பினால் துளும் புகின்றது உடனே உம்மோடு அளவளாவி ஒன்றாயிருக்கப்பெருமல்* வேருயிருத்தலால் வெஞ்சுதுடித்து ஆரீருது அழுகின்றேன். அடியார்களும் தமது ஆண்டவனை நினைக்கதோறும் ஆராதகிழ்ச்சியும் அவனை அணைத்து பிரியாநிருக்கப் பெருமையால் ஆராததுபற்றும் அடைகிறார்கள் என அறிந்தேன். என் அருகதுணையே, உண்மையன்பில் அகப்பட்ட காதலாக கல்லாமல் பிரர்க்கு. ஆண்டவன் அன்பின்றிதங்கள் சிறிதும் புலப்படமாட்டா என்பதும் தெரிந்துகொண்டேன். இங்ஙனமெல்லாம் என் சிந்தையானது காதலன் வசப்பட்டு அதன் இயல்புகளைச் சிறுதிதது வண்ணமாய் நிலைபெறவே, யான் சிறிதுநேரம் என்னை மாறாது வீணைவாசித்தலேபுக கைவிட்டுப் பாடாமல் ஒய்ந்திருந்தேன்.

என்னை இந்த நிலையிற்கண்ட என்மாமனார் தாமடைநத ஆனநதத்தையும் விட்டுத் திடுக்கிட்டு, “ஏன், அம்மா, ஏதோ ஒரு வசையாய்க் கண்கலங்கி இருக்கின்றாய்?” என்றுகேட்டார்.

“மாமா, வேறொன்றும் இல்லை மாணிக்கவாசகர் அன்பின் விசேஷத்தை எண்ணி எண்ணி என்மனம் உருகுகின்றது. பாருங்கள்! உலகத்தில் எதனைப்பார்த்தாலும் தன் ஆண்டவனையே நினைக்கின்றார், எந்த உயிரைக்கண்டாலும் அவற்றினிடத்தே தன் ஐயனைப்பற்றியே பேசுகிறார், பாடுகிறார். இவ்வன்பின் பெருக்கத்தால் சிற்றறிவுடைய குயிற்றறவையும் தமது நாயகனையே வரும்படி கூவல்வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கின்றார். இங்ஙனம் பேரன்பு நிகழ்ப்பெற்றால் அவ்வன்பிற்கு உரிபவையன்றி வேறொன்றையும் உள்ளம் நாடாதுபோலும்! இவ்வியல்பை நினைக்க நினைக்க என்னால் ஆற்றமுடியாமல் என்நெஞ்சம் கலங்கி நெக்குடைந்தது.” என்றேன்.

இச்சொற்களைக் கேட்டதும் “ஆம், ஆம், அது மெய்தான். திருவாசகத்தின் உருக்கம் வேறெதிலும் இல்லை. ‘திருவாசகத்தில் உருகார் மற்றொருவாசகத்தும் உருகார்’ என்னும் பழமொழி பொய்யல்லவே. ஆனாலும், நீ சிறுபருவமுள்ள குழந்தையாதலால் இவ்வளவுதூரம் நீ பக்திவசப்படலாகாது. எல்லது, ஐந்தாமணி ஆகப்போகிறது. இன்றைக்கு உன்னைக் கடற்கரைக்கு அழைத்துப்போக விரும்புகின்றேன். சீழே வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு நமது பெட்டிவண்டியைக் குதிரையிட்டுக் கொண்டுவரச்சொல்.” என்றுசொல்லி உடுததிக்கொள்ளப்போனார். கடற்கரைக்குப் போய்வந்த பிறகு உமக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன். என் அன்பார்ந்த முத்தம்.

கடிதம் கூ.

அருமையிற் சிறந்த காதலனே,—நேற்று யான் எழுதிய கடிதம் உமக்குக் கிடைத்திருக்கலாம் என்று அம்புமன்றேன். யான் எழுதியவாறே நேற்று அலையில் என் மாமனார் என்னைத் திருவல்லிக்கேணியின் கடற்கரைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். இஃதானிக் கலாசாலையின் தென்னண்டையிலுள்ள அகன்ற பாட்டைவழியாக எங்கள் வண்டிசென்றது சிறிதுநேரமாயினும் ஒப்பவ்ன்றி எழுந்து சுருண்டு விழுந்து ஒவென்று முழங்கி அலையும் கடலீரின் அருகே இஃதக் கலாசாலையின் அழகிய கட்டிடம் மிகுந்த அமைதியோடும் அசைவின்றி விளங்குதலைக் கண்டதும் என்னைத்திற்ப் பலவகையான சித்தனைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றின உலகச்சுவல் மனிதர்கள் அனுபவிகளும் செல்வவாழ்க்கையானது கடலிலேபோல மாறிமாறிப்போகின்றது; வாழ்வுமாறி மாயாதபோதும் காலத்து அவர்கள் மனம் வருத்தி ஒலமிடுதலைப்போலக் கட்டுடையானது மாறாமல்முழங்குகின்றது; கடலின் அலைகளால் அடக்கும்புக்குமாக அலைகள் கப்பட்டு இரைதேடித்திரியும் பலவகை மீன்களைப்போல மனிதர் சுவவுலக வாழ்க்கையில் கிடந்து உழலுகின்றார்கள்; ஆனால், அக்கலாசாலையோ என்றும் மாறாத கல்விச்செல்வத்தைத் தன்னுள்ளே வைத்திருத்தலால் தானும் மாறாமல் நிலைபெற்று விளங்குகின்றது; உலகவாழ்விற்கு பற்று இன்றிப் பலதிறப்பட்ட அரிய நூற்பொருள்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும் அதன் மாணாக்கர்கள் முனிவர்களைப்போலவுந் தேவர்களைப்போலவும் பேரின்பக் கடலிற் நோய்த்தவர்களாய்ப் பெருமையுற்றது தோன்றுகின்றார்கள். ஆ! என்னினம் பருவத்தில் யான் கல்விச்சாலையிற் கழித்த நல்லாட்கள் அப்போது என் நினைவுக்கு வந்தன. என் அருமைத் தெய்வநாயகம், உம்மோடுகூட அறிவுநூல்களின் அரும்பொருள்களை ஆராய்ந்து படித்து வந்தபோது நாம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைந்தவந்தோம்! உலக வாழ்க்கையில் நாடோறும் காணப்பட்டிருக்கும் வஞ்சனையும் பொருளமையும் சினமும் களவும் கட்டுடியும் காமமும் மோசமும் பொய்யும் புனைசுருட்டும் நமது பரிசுவைக்குச் சிறிதும் வராதிருந்தனவே, அக்காலத்து நமது உள்ளம்

பால்போற் பரிசுத்தமா யிருத்ததன்றோ? அப்போது நமக்கு விச
னமேது? கவலையேது? நம்மோடு கல்வியின்ற நம் உடன்
மாணக்கர்களும் நாமும் சிறிதுந தன்னயங்கருதாமல் ஒருவரை
யொருவர் எவ்வளவு அன்பாய் நேசித்து வருதோம்! அதுவன்றோ
உண்மையானநேசம்? இவ்வால் நமக்கு இன்ன உதவிகிடைக்கும்
என்னும் நோக்கத்தோடு உலகத்தார் தொள்ளும் நேசம் உண்மை
யில் நேசமாகுமா? அது வியாபாரஞ் செய்வதனோடு ஒக்குமன்றோ!
உண்மையன்பினையும் உண்மையறிவினையும் எங்கேகண்டோம்?
கலாசாலையிலன்றோ? நம் உபாத்தியாயர்களும் ஆசிரியர்களும்
நம்மிடத்தே எல்லாம் அகமும் முகமும் மலர்ந்து தேனினும்
பாலினும் இனிக்கும் இன்சொற்களால் அரிய பெரிய பொருள்
களையும் ஒழுக்கங்களையும் எடுத்து நமக்கு விளக்கிச்சாட்டியபோது
நாமடைந்த மகிழ்ச்சியை இனிவேறெங்கே அடைவோம்? நமக்
கிருந்த ஐயங்களை நம் ஆசிரியன்மாரிடத்து எவ்வளவு தாராள
மாய்க் கேட்டுத் தெளிந்தோம்! இனி நிசுப்தனவற்றை அந்நன்ம
யாரிடத்துக் கேட்டுத்தெரிவோம்! என்று இதற்கு நம் பான் எண்
ணரிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் எங்கள் வண்டிபாரதது இராசதா
னிக் கலாசாலையின் பீழண்டைச் சாலையில் வந்துகின்றது. உட
னே, என் மாறனரும் பானும் வண்டியிலிருந்து இறங்கினோம்.

இறங்கினதும் செம்மண்கப்பியினால் இடித்துச் சமமாக
அமைக்கப்பட்ட அகன்ற அக்கடற்கரைச்சாலையின் அழகானது
என்கண்ணையுங் கருத்தையுங்கவர்த்தது; அச்சாலையின் பீழண்டை
யிலே அச்சாலையினுஞ் சிறிது உயரமாக செங்க அமைக்கப்பட்ட
புருக்கும் நடைவழியானது சீழ்ப்புறத்து வரப்பில் கருநால்லை
வகுக்கப்பட்டுப் பாப்பதற்கு மிகவும இனிதாம்ருந்தது; அந்த
நடைவழியின்மேல் ஒவ்வொரிடத்து இருப்புக் கால்கள் உள்ள
விசிப்பலகைகள் இடப்பட்டிரு தன. அவற்றுள் ஒன்றின்மேற்
சிறிதுமேல் உட்கார்ந்திருக்கலாமா? என்று என் மாமனாளை
யான் கேட்க அவரும் அதற்கு இசைந்து அங்கே வெறுமையாய்
இருந்த ஒன்றின்மேல் என்னைடம் அழைத்துக்கொண்டுபோய்
உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்தபின் யான் மேற்குமுகமாகத் திரும்பி
இராசதானிக் கலாசாலைக் கட்டிடத்தையும், அதன் அருகாமையி

லுள்ள கலசமாலையும் பார்த்து வியந்துகொண் டிருந்தேன். அன் புள்ள தெய்வநாயகம், நீர் இரண்டு வருஷங்களுக்குமுன் வித்தி யார்த்தி பரீட்சையில் தேறி, அதற்கு அடையாளமாகச் சர்வகலா சங்கத்தார்கொடுத்த நிலையங்கியினை இந்தக் கலசமாலிலேதான் பெற் றுக்கொண்டீர் என்பது அப்போது என் நினைவில் எழுந்தது வித் தியார்த்திகள் கலைமகளின் திருவருளைப் பெறுதற்குரிய சிறந்த திரு விழாக் கொண்டாடப்படும் இம் மகாமண்டபத்தினை அப்பெருந் தேவி எழுந்தருளியிருக்கும் பரிசுத்த ஆலயமாகவே நினைந்து மனத் தாற் றொழுதேன்.

யாங்கள் சென்றது மாலைக்காலமாதலால் பெட்டிவண்டிகளி லும் சாரட்டுவண்டிகளிலும் ஜட்காவண்டிகளிலும் ஒற்றைமாட்டு வண்டிகளிலும் தவிசக்கர வண்டிகளிலும் ஆண்பெண் என்னும் இருபாலாரும் நடைவழியின் மருங்கேவந்து தொகுதி தொகுதியாக இறங்கினர். அங்ஙனம்வந்து இறங்கினவர்களுள் முதன்முதல் என் கண்ணிற் றென்பட்டவர்கள் ஒரு பாரசிக குடும்பத்தார். இச்சிறு குடும்பத்தில் ஒருவர் ஆண்மகன்; ஒருவர் பெண்மகள்; கீர்த்தியின் னைதூர்; இச்சிறு குடும்பத்தின் தலைவரென்று தோன்றிய அக்கன னீனுக்கு ஏறக்குறைய முப்பத்தைந்துவயது இருக்கும்; நீண் டொர்ந்து சற்றுப் பருத்த உடம்புள்ளவர்; விளிம்புசுருட்டிய கறுப் புக்குல்லா ஒன்று தலைமேற் கவித்திருந்தார்; கழுத்திலிருந்து முழங் கால்அளவுத் தொங்கும் தளர்வான மேற்சட்டையும் காற்சட்டையும் அணிந்து அடிகளுக்குத் தோற் சப்பாத்து இட்டிருந்தார்; பூவரசின் பழுப்புப்போல் மங்கலான புகர்நிறம் உடையவரா யிருந்தாலும் இவ ரதுமுகத்தில் மிகவும் அமைதியான தோற்றமும் வசீகரமும் அறி வின் மேன்மையுங் காணப்பட்டன. இவரது மனைவியென்று தோன்றிய அப்பெருமாட்டியார் ஒப்பற்ற ஒரு தேவமாதரைப்போல இருந்தனர்; இவருக்கு முப்பது வயதிற்குமே இலேசாகப் பொன் நிறம் ஊட்டிய ஒரு சலவைக்கல் இருந்தால் அதனை இவ்வம்மையின் உடம்பின் நிறத்திற்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம்; இவர் கணவன்நிறம் மங்கலா யிருப்பதுபோல் இல்லாமல் இப்பெருமாட்டியின் நிறம் மெருகிட்டதுபோல் மிகவுந் தெளிவாய் இருந்தது; இவர் உடுத்தி யிருந்த மெல்லிய வழுவுழுப்பான நீலப் பட்டாடையானது இவரது அழகிற்கும் உடம்பின் அமைவுக்கும் தக்கதாயிருந்தது, காற்றினால்

அவ்வாடையானது அவர் அங்கங்களின்மேற் படிந்து தோன்றிய போது அவை கடைந்து திராட்டப்பட்டவைபோல் அவ்வளவு திருத் தமாக இருந்தன; அவ்வாடையைத் தலைமேல் அரைமூக்காடாக அணிந்திருந்தனர்; அவரது முகமீமா சிறிது அகன்று உருண்டு முழுமதியைப்போல் விளங்கிற்று; தலைமேல் மயிரூண்டு கூராக வகுக்கப்பட்டு நெற்றியின் இருபுறத்தும் நெளினெளியாக மிகக் கறுத்து ஒழுக அதன்கீழ் அம்முகத்தை மீளாக்குங்கால் ஏதோ மழை காலத்தில் ஒருநாளில் ஓடும் ஒருகரிமேகத்தின் ஓரத்தினால் அரு மையாகக் காணப்படும் தெள்ளிய சந்திரனையே அதற்கு ஒப்பாகச் சொல்லவேண்டுமென எண்ணினேன். ஆ! அவவம்மையின் கரிய புருவங்களின்கீழே கறுத்துப்பருத்த விழிகள் சுற்றியுள்ள தன் பிள்ளைகளை நோக்குகையில் புரண்டு புரண்டு சுழன்ற அழகை என் னென்று கூறுவேன்! அவரது சுற்றப் பெரிய மூக்கானது நுனி யிற் சிறிது வளைந்திருந்தாலும் அவ்விழிகளுக்குப் பொருத்தமா யிருந்தமையினாலே பார்வைக்கு மிக இனிமையாகிய யிருந்தது. தய பிள்ளைகளைப்பார்த்து அடிசுடி அவ்வம்மையார் புன்முறுவல் செய்கையில் அவர் இதழ்களின் அகத்த சிறிது தோனியப் பற்க ளானவை சற்றுத்திறந்த பவழச் செப்பின் வாயவழியே உன்வைத்த முத்துக்கோவை தோன்றினும்பொல நருந்தது இனி இடவிருவ ரினும் அருமையான காட்சியை அவர்தம் பிள்ளைகளிடத்துக் கண்டு களிப்புற்றேன். இவர்களின் அருகேநின்ற மூத்தபிள்ளை பன்னி ரண்டு வயதுள்ள அழகியபெண்; அதன் முகத்திலே புத்தப்படியிய இளம்பருவப் பேரழகு குடிசொண்டி யெங்கிற்று, தன் தாயின் அழகின் கூறுகளெல்லாம் வடிக்கப்பட்ட சாரமாய் அதனோடு கட் டிளபைப் புதுமையுங் கலந்து திரண்டெழுந்த உருவமே அப்பெண் பிள்ளையென்று சொல்லலாம்; வெள்ளைக்காரப் பெண்பிள்ளை ளுக்கு உடுத்துவதைப்போல் மேற்சட்டையுங் கீழ்ப்பாவாடையுங் சேர்த்து அணிந்து இடையில் தங்க ஒட்டியாணம் அப்பிள்ளைக்குப் பூட்டப்பட்டிருந்தது; தலைமேல் அடர்ந்து நீண்ட மயிரானது கரிய பின்னலாகப் பின்னப்பட்டுப் பின்னே நீளத்தொங்கிற்று; காலில் கரிய மேற்சோடும் அடியில் மெல்லிய சப்பாத்தும இடப்பட்டிருந் தன; இதன் கண்களிற் கள்ளங்கவடிவல்லாத வெள்ளை நோக்கம் அமைந்திருந்தது. இப்படிப்பட்ட இப்பிள்ளையின் இடதுகையின்

மேல் அள்ளி எஞ்சிய அமிழ்த்ததைப்போல ஓர் அருமையான ஆண் மகவு இருந்தது அக்குழுவியைப் பார்த்து அப்பெண்பிள்ளை புன் சிரிப்புக் கொண்டையில் அவ்விரண்மண் தெளிவான கன்னங்களி லும் குழிவிழுவது பாரக்கப்பார்க்க ஆசையை விளைத்தது. கைக் குழந்தைக்கு ஒருவயதிற்குநல்லாம் கீழ்கின்ற மற்றமூன்று குழந்தை களும் அருமையான ஆண்பிள்ளைகள் அப்பிள்ளைகள் மூன்றுக்குங் கழுத்திலிருந்து மழங்கால்வாயையில் சுட்டைகள் வெப்பம் மருந் தன; அவற்றின் தலைமேல் உள்ள பரிமழகம் இரண்டுகல னீளர்வைத்து நறுக்கிவிடப்பட்டிருந்தது; அம்மூன்று மூன்று லானத்தி லிருந்து வழுக்கிலீற்சுவாண்டின் களைபேடிக்கொருக்கன; அவற்றின் தாய் கொள்வனவச்செய்யாவினைப் பார்த்துக்கொண்டும் அம்மகவுகளை மூத்தம் இடலெண்ணெண்ணும் வறா உங்க்காமல் எழக்கது அவற் றில் இரண்டிவிளாகத் தன்னகலின் இட தாகை விளையும் வாகதை விளையும் பிடித்துக்கொண்டு உள்ளத்திலார்க்கிப்பொய் தாது சிற்றடி களை எடுக்கவைத்துக் குறுகுறலென்று நடந்தன; மற்றொருபிள்ளை அங்கனமே தாயின் காலையப்பிடிக்கொண்டு நடந்தது. “ஐ! இச் சிறுகுடும்பத்தார் அக்களைபேர் மூச்சிலுந் தகாப்பியாமகிழ்ச்சியைப் பார்த்தேபோது இவர்கள் பேரின்பத்தில் வசிக்கும் தேவர்கள் தாமோ என்று ஐயற்றேன், தான்பக் கவலை முதலியவற்றை இவர்கள் தினைத்தினையேனும் அனுபவித்தவர்களாகத் தெரியவில்லை. இத் துணை அருமையான குழந்தைகளை பெற்றது பேரின்பத்தை அனு பவிக்கும் இவர்களினுந் தேவர்கள் சிறந்தவரே என்று நினைத்தேன். பரிசுத்த இயல்புடையான குழந்தைகளைத் தம்மிடத்துடையவர்கள் தாழ்ம பரிசுத்த பாவங்களாகவே இருக்கவேண்டும். “தக்கார்தக விலரென்பது அவாவர், எச்சத்தாற் காணப் படும.” என்ற பொய் யாமொழி என்றும் பொய்யா மொழியாகவே விளங்குதலை இங்கே தெளிந்துகொண்டேன். இத்தன்மையவான குழந்தைகள் உள்ள இடத்திலே அனபருவான சிவம் விளங்குகொண்டிருக்கும் என்பது நிண்ணம். இத்தகைய குழவிளைப் பெருதவாக்கு இவவுலகவாழ் வினாற் சிறிதும் பாணில்லை.

“பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனும்மற்

றென்னுடைய ரேனும் உடையரோ—இன்னடிசில்

புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாமஞ் செய்யவாய்

மக்களைஇங் கில்லா தவர்.” என்னும் புகழேந்தி வாக்கு

முற்றும் உண்மையே.

இச்சிறு குடும்பத்தார் நாங்கள் இருந்த இடத்திற்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் வண்டியைவிட்டு இறங்கினர். அவர்கள் வண்டியைவிட்டு இறங்கினது முதல் யான் அவர்களைப் பார்த்தவண்ணமாகவே இருந்தேன். அவர்களும் நாங்கள் இருந்தபக்கமாய் நடந்துவருகையில் அப்பாரசிக கனவானும் அவர்மனைவியாரும் அவர்களின் மூத்தபெண்ணும் என்னைச் சுட்டிப்பார்த்து ஏதோ பேசிக்கொண்டே வந்தார்கள்; அவர்கள் எங்கள் அருகாமையில் வந்ததும் என்னோடும் என் மாமனாரோடும் பேசவிரும்பினார்க னென்பதை அவர்கள் முகக்குறிப்பினால் அறிந்தேன்; ஆனால், எங்களை முன்பின் அறியாதவர்களாய் இருந்தமையால் அவ்வாறு சடுதியில் எங்களோடு பேசுவதைப்பற்றி நாங்கள் வேறுவகையாய் நினைக்கப்போகிறோம் என்று அஞ்சி, நடுவே கடற்கரையோரத்திற்குத் திரும்பும் பாதைவழியே மெல்லச் சென்றார்கள். என் மாமனார் அச்சிறு குடும்பத்தாரைப் பார்த்தது முதல் “என்ன அருமை! என்ன அருமை! அம்மா, அந்தப்பாரசிக கனவானையும் அவர் மனைவியாரையும் அவர்கள் குழந்தைகளையும் பார்க்கப்பார்க்க எவ்வளவு ஆனந்தமா யிருக்கின்றது! இவர்களோடு பேசவேண்டுமென்னும் ஆசை எனக்கு அதிகமா யுண்டாகிறது. அவர்கள் கடற்கரை ஓரத்திற்போய் இருக்கட்டும்; கொஞ்சநேரம் கழித்து நாமும் அங்கேபோகலாம். அந்தக் குழந்தைகள் விளையாடிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாலும் போதும்.” என்று அவர் என்னைப்பார்த்துச் சொல்லியதைக்கேட்டு எனக்கும் மிகுந்தமகிழ்ச்சி உண்டானது.

பின்னுஞ் சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் மாமனாரும் யானும் கடற்கரை ஓரத்திற்குச் சென்றோம். சென்று, அலைநீர் வந்துவந்து திரும்பும் அவ்விடத்திற்குக்கிட்ட மணலின்மேல், உட்கார்ந்து கொண்டு, எங்களுக்கு முப்பதுஅடி தூரத்தில் வந்திருந்த அப்பாரசிக குடும்பத்தாரைப் பார்த்தபடியே யிருந்தோம். எங்கள் வருகையைக் கண்ட அக்கனவானும் அவர்தம் மனைவியாரும் முகமலர்ச்சியுடையவர்களாய் என்னைச் சுட்டித் தமக்குள் ஏதேதோ பேசிக்கொண்டனர்; அங்ஙனம் அவர்கள் பேசுகையில் முன்றோன்றிய முகமலர்ச்சிமாறி ஒருவகையான வாட்டந்தோன்றியது இப்போது கைக்குழந்தையானது அவ்வம்மையார் மடிமேல் இருந்தது; அவரும் அவர்களைவரும் கிட்டக்கிட்ட உட்கார்ந்திருந்தனர். பெரிய பெண்பிள்ளையா

னது மற்ற மூன்று ஆன்குழந்தைகளையும் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு, கரையோரத்தில் கடலையானது ஓடிவரும்போது எதி ரோடிக் கால்களைத் தண்ணீரில் நனைப்பதும், திரும்பிப்போன அலை மும்மரித்து வருகையிற் சிரித்துக்கொண்டு பின் ஓடிவருவதுமாக மிக்க மகிழ்ச்சியோடும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். இந்த விளையாட்டிற் சிறிது இளைப்படைந்தபிறகு, தண்ணீர் வரும்முதமாய் ஒன்று மணலிற் குழிதோண்டிவதும், ஒன்று மணல்வீழிகட்டுவது மாய் இருக்க மற்ருருபிள்ளை அவ்வீட்டைக் காலால் எற்றிக்கலைப் பதும், தோண்டிய குழியிற்போய் நின்றுகொள்வதுமாய் அவ்விரு பிள்ளைகளையும் அழகை மூட்டினது; பெரிய பெண்பிள்ளையோ மிக்க அன்போடும் திறமையோடும் துடுக்கான பிள்ளையைக் கண்டிப்பதிலும், மற்றிருபிள்ளைகளை அழகைதீர்த்து அமைதிப்படுத்திக் கூடவிளையாடுவதிலும் சுருசுருப்பாய் இருந்தனர். நாங்கள் இவ்விடத்திற்கு வரும்முன்னெல்லாம் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் தம் அருமைக் குழந்தைகளைப்பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிருந்த அப்பாசிக் கனவானும் அவர்தம் மனைவியாரும், எங்களைத் திரும்பப் பார்த்த பிறகு ஏதோ மணக்கவலை யுடையவர்களாய்ப் பிள்ளைகளைப்பார்த்து மகிழாமல் ஆற்றாமை மிகுதியும் அடையப்பெற்றதோடு, அவ்வம்மையார் என்னுடன் பேசுவதற்கு மிகுந்த விருப்பமுங் கொள்ளப் பெற்றாரென்று தெரிந்துகொண்டேன். முன் சொல்லியவாறு விளையாடிக்கொண்டிருந்த அக்குழந்தைகள் இப்போது அவ் விளையாட்டைவிட்டுக் கடல்மணலில் ஆங்காங்குப் புதைத்துதிடந்த கிளிஞ்சில் களைக் கிண்டிக் கிளறி எடுக்கத்தொடங்கின. இங்ஙனம் அவைகள் பொறுக்கிக்கொண்டு சுருசுருப்பாய் அங்கும் இங்கும் செல்கையில், அவற்றுள் ஒரு சிறுகுழந்தை என்பக்கமாய் வந்தது; அது பொறுக்கிய கிளிஞ்சில்களை எடுத்துக்கொண்டு மேல்நிமிர்ந்தவுடனே என்னை ஏறிட்டுப்பார்த்தது; பார்த்ததும் அவர்கள் பாஷையில் ஏதோ ஒரு சொல்லைச் சொல்லிக்கொண்டு ஓடிவந்து என் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டது; யானும் அதனாற் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து அதனை அணைத்து முத்தமிட்டு என்மடியீது வைத்துக்கொண்டேன் இந்தக் குழந்தை என் மடியீதுவந்து இருந்தலைக் கண்டவுடனே மூத்த பெண்ணும் மற்ற இரண்டு குழந்தைகளும் என் எதிரே வந்தனர்; மூத்தபெண்ணுடன்வந்த இரண்டு பிள்ளைகளிற் பெரியபிள்ளைமாற்

திராம் என் கிட்டவந்தும் சிறிது விலகியிருந்தது; மற்றொருபின்னையோ அருகில்வந்து என்னைப் பார்த்ததும் என் மடியிலிருக்குங் குழந்தையைப்போலவே நெருங்கிவந்து என் வலதுகையை எடுத்துத் தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டது பெரிய பெண்பிள்ளையும்தொடர்ந்தபடியே என்னை உற்றுப்பார்த்தபடியே புன்சிரிப்போடு நின்றனர். இப்பிள்ளைகள் எல்லாம் இவ்வாறு என்னிடத்தில் அன்புபாராட்டுவதற்கு ஏதோ அர்த்தம் இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன். எதிரில் நின்ற பெரியபெண் சில நிமிஷங்களுக்குப்பிறகு தங்கள் பாதையில் ஏதோசொல்லி என் மடியிலிருந்த குழந்தையை அழைத்தது ஆனால், அக் குழந்தையோ என்னைவிட்டுப்போக மனம் இல்லாமல் தலையை அசைத்து, என்னை நன்றாக இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டது. நானும் அவ்வளவு அன்போடுள்ள அக்குழந்தையை விடுவதற்கு மனம் இல்லேனாய், அம்மூத்தபெண்ணை நோக்கி அதற்கு நமது தமிழ்ச்சொல் தெரியாதென்று எண்ணி 'அக் குழந்தை சிறிதுநேரம் என்னிடமே இருக்கட்டும்' என்பதைச் சைகையாற் காட்டினேன். ஆனால், அம்மூத்த பெண்ணோ தமிழிலேயே 'எங்க அக்காளாக்கு மென்னு அந்தப்புள்ளை உங்களுக்குக்கிடையே யிருக்கு' என்று துலுக்கர் தமிழ்ப்பேசுகிற மாதிரியாகப் பேசிற்று. உடனே நான் 'அப்படியானால் நீங்கள் எல்லாரும் என் பக்கத்திலே உட்காருங்கள்' என்று சொன்னேன். அதனைக்கேட்டு அந்த மூத்தபெண்ணும் பையனும் என்பக்கத்தே உட்கார்த்தார்கள். எங்களுக்குள் நடந்த இவைகளையெல்லாம் சிறிது தூரத்தில் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இவர்கள் பெற்றோரான அப்பாரசிக கனவானும் அவர் மனைவியாரும் தம் பிள்ளைகள் என்னிடத்தில் மகிழ்வோடு பேசிக்கொண்டு என்னிடத்தும் என்னருகிலும் உட்கார்ந்திருத்தலைக்கண்டு, அதென்னவென்று விசாரித்தற்கு வம்மிடம் எழுந்துவந்தார்கள். எங்கள் அருகில்வந்ததும் அப்பாரசிக கனவான் என் மாமனாருக்கு வந்தனஞ்சொன்னார். உடனே என் மாமனாரும் அவருக்கு நல் உபசாரங்கள் சொல்லித் தம் எதிரில் இருக்கும்படி கற்பித்தார்; இனி என்னிடத்தில் நெருங்கிய அவர் மனைவியாருக்கு யான் வந்தனங்கள்சொல்லி அவர்களை என் அருகே யிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். அவ் வம்மையாரும் அப்படியே இருந்தார்கள். உடனே அப்பாரசிக கனவான்,

“அய்யா, நம்பளுக்கு மூத்த பெப்பிளபயின்னே ஒருத்தி இருந்தா; அவ அச்சம் இந்தம்மாளைப்போலே இருந்தா; நம்ப துறநிர்ஷ்டம் அவ இப்போதா செத்துப்போனா, இந்தக் கைக்கொயந்தெ சென்டம் அவகிட்டே ரொம்ப ரொப்பப் பிரியம்; அதுனால்தான் அந்தக்கொயந்தங்க இந்தம்மாவைப் பார்த்து அம்மாதக் ஆசைபா அவுங்ககிட்டே வந்திருக்கு; என்னசெய்தது, பார்த்திங்களா, நம்ப னெக்காட்டிலுங் கொயந்தங்களுக்குப் பயக்கமானவங்க கீடத்திலே அதிக வாஞ்சை” என்று சிறிதுதுயரங்கலந்த குரலில், இந்துஸ் தானக்காரர் தம்பிப்பேசுகிற மாதிரியாகக் கொச்சை கொச்சையாய்ப் பேசினா.

இங்ஙனம் அவர் பேசிவருடனே அதனைத்தொடர்ந்து அவர் மனைவியார் என் மாமனாரைப்பார்த்து, “தாதா, சிறிதுநோத்திற்கு முன் நாங்கள் வண்டியிலிருந்து இறங்கிச் சாலையிலிருந்து உங்களைப் பார்த்தோம்; இந்த அம்மா எங்கள் மூத்தமைப்போலவே இருந்தமையால் ஒருபக்கம் துயரமும் ஒருபக்கம் உங்களைக்கண்டு பேசவேண்டுமெனவும் ஆவலுமா எங்களுக்கு உண்டாயின. ஆனால், இதற்குமுன் பழகும் இல்லாமையால் நீங்கள் என்ன நினைத்துக் கொள்கிறீர்களாவென்று பேசாமல் பங்காவிட்டோம். நல்லகாலமாய் இந்தக் குழந்தைகளால் நாம் இங்கே சந்திக்கலாயிற்று இமந்து போன என் அருமைமகளை இன்றைக்கு நாங்கள் திரும்பவும் பெற்றுக்கொண்டாற்போல, இந்த அம்மாவைப்பார்த்து எங்களுக்கிருந்த ஆற்றாமையெல்லாம் நீங்கப்பெற்றோம். எங்களுக்காக இல்லாவிட்டாலும், இந்தப் பச்சைக் குழந்தைக்காகவாவது இந்த அம்மாவை எங்கள் கண்ணில் அடிக்கடி காட்டுப்படி உங்களை மிகவுங் கெஞ்சிக் தேடிக்கொள்ளுகிறேன்.” என்று நல்ல செந்தமிழில் திருத்தமாகப்பேசிக் கைபெடுத்துக் கும்பிட்டார்.

இந்த அம்மா நல்ல தமிழில் பிசுபில்லாமல் பேசியதைக்கேட்டு எனக்கு உண்டான வியப்பு இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. இவர்கள் என்னளவில்கைத்த அன்பும், அதனை வெளியிட்டுக்கூறிய சொற்களும் என் உள்ளத்தை உருகச்செய்தன. இவர்கள் பேசியவுடனே, இவர்கள் கணவனார் “அய்யா, நம்பபெஞ்சாதி நம்பனெக்காட்டிலும் தம்பின் நல்லாப் பேசுவா. நம்பளிக்கித் தம்பின் நல்லாப்பேச வருமதில்லை. அதுக்காக நீங்கோ நம்பளே ரொம்ப

மன்னிச்சுக்கொள்ளணும். இந்த அம்மாவே பார்த்த ஓடனே எங்க மூத்தபெண்தா உசிரோடெ வந்திட்டான்னு நாங்க ரொம்ப ஆனந்தப்பட்டிருக்கிறோம். அய்யா, நீங்கோ மெத்ததயவுபண்ணி அடிக்கடி இந்தம்மாவெ நாங்க பாக்கும்படி உபகாரம் பண்ணணும், அப்பொதா எங்கதுக்கம்போவும்.” என்று மிக்க பணிவோடு பேசினார்.

“ஐயா, உங்களையும், உங்கள் அருமைமனைவியாரான இந்த அம்மா அவர்களையும், உங்கள் குழந்தைகளையும் பாக்கும்போது களங்கமின்றிப் பரிசுத்தராய் விளங்கும் ஒரு சிறு தேவகூட்டத் தாரைப் பார்ப்பதுபோலவே எனக்கும் என் மருமகளுக்குத் தோன்றுகின்றது. உங்களைப்பார்த்த நிமிஷந்தோட்டே உங்களுடைய ஸ்நேகத்தைப் பெறவேண்டுமென்னும் அவா எங்களுக்கு மிகுதியாய் எழுந்தது; அதனாலே தான் நாங்கள் இவ்விடத்திற்கு வந்தோம். என் மருமகளைப்பார்த்து உங்களுக்குள்ளதுக்கம் நீங்குவதாய் இருக்குமானால், உங்களுக்கு மன ஆறுதலைத் தருதற்கு நாங்கள் பாத்திரராய் இருப்பதை நினைந்து அளவற்ற சந்தோஷம் அடைகிறோம்; இவ்வளவு சிறந்தவர்களான உங்களுக்கு நாங்கள் இந்தச் சிறிய உதவியெய்வதைவிட வேறு என்னபாக்கியம் இருக்கின்றது? நீங்கள் பாரிசுக்காரராகவும் நாங்கள் பிராமணனாகவும் இருந்தபோதிலும் நமக்குள் ஏதொரு வித்தியாசமும் இன்றிக் கலந்து நேசமாயிருக்கவேண்டியது அவசியந்தான்.” என்று என்மாமனார் முகமூலம்நு கூறினார்.

அதனைக்கேட்ட அவ்விருவரும் மன உருக்கம் மிக்கவர்களாய் விழிகளில் நீர்ததும்ப மாமனாருக்கு வந்தனங்கூறினர். அம் மனவருக்கர் தணியும்வரையிற் சிறிதுநேரம் பேசாதிருந்தனர். அது தணிந்த சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் அப்பாரசிக கனவான் என் மாமனாரோடுநோக்கி,

“அய்யா, எனக்கி யொரு சந்தேகம் வந்திருக்கு; அதெ உங்கொ எடம் கேக்கிறத்துக்காக நீங்க நம்பளெ மன்னிச்சுக்கொள்ளணும்.” என்று சொல்லினார்.

“அதைப்பற்றித் தாங்கள் சிறிதும் யோசிக்கவேண்டாம்; எதைப்பற்றி நீங்கள் கேட்கவேண்டுமானாலும் கேட்கலாம்; நான் சொல்லத் தயாராயிருக்கிறேன்.” என்று மாமனார் பிரியத்தோடு சொன்னார்.

“வேறெண்ணு மில்லிங்கோ, இந்தம்மாவெ உங்க பேத்திப் பிள்ளேண்ணு நெனச்சோம்; ஆளுக்கோ, உங்க மரிமகண்ணு நீங்கோ சொன்னிங்களை” என்று அக்கனவான் வினவினார்.

“ஐயா, இதுபுதிதாகச் சந்திப்பவர்கள் எவர்க்கும் சந்தேகத்தை உண்டிபண்ணத் தக்கதுதான். நியாயமாகப் பார்த்தால் இந்த அம்மா எனக்குப் பேர்த்திக்குப் பேர்த்தியாகவேண்டும்; இவளுக்கு இப்போது பத்தொன்பது வயதுதான் ஆகின்றது; எனக்கோ எண் பத்தைந்துவயது ஆகிறது. இக்குழந்தையை எனக்கு மருமகனென் றால் யாருக்குத்தான் சந்தேகம் உண்டாகாது! எனக்கு இருபத் தெட்டாவது வயதிற்பிறந்த மூத்தமகன் ஒருவன் இருந்தான். அவ னுக்கு இரண்டுமுறை விவாகம்செய்தேன். இரண்டு முறையும் அவனது தூதிர்ப்பட்டத்தால் அவன் மனைவிகள் இறந்துபோனார்கள். அதன்பிறகு அவனுக்குக் கல்யாணம்செய்விக்க எனக்குச் சிறிதும் விருப்பம் இல்லை. அவனும் அரைவாசி பிரியம் இல்லாமலே இருந் தான். ஆனால், அவனுக்கு மாசம் ஒன்றுக்கு ஆயிரரூபாவுக்குமேல் வரும்படி இருந்தது. சட்டப்படிப்பில் கெட்டிக்காரன்; நியாயஸ் தலத்தில் வாதிப்பதில் வல்லவன். ஆனால், பிறர்பேச்சைக் கேட்ப வன்; கொஞ்சம் சுபகாரியப்பிரியன்; தன்னைப் புகழ்ந்துபேசுகிற வர் சொல்லுக்கு நிரம்பவும் செவிகொடுப்பவன். இவனை எந்நேர மும் புகழ்ந்துபேசிக்கொண்டு இவனிடத்திற் காசுபிடுங்கித்தின்னும் வைதிகப் பார்ப்பார் சிலர் இருந்தனர். பிள்ளை இல்லாதவர்கள் புத் தன்னும் நாகத்திற்குப் போவார்களாதலால் எத்தனைதடவையாயி னும் ஓர் ஆண்மகன் கல்யாணம்பண்ணவேண்டிவது அவசியம் என் றும், எழுபது வயது வரையில் ஆண்கள் விவாகம் செய்துகொள்ள லாம் என்றும் அப்பாவிகள் அவனுக்கு அடிக்கடி சொல்லி அவனைத் தமது பாழும் பேச்சுக்கு உடன்படுத்திக் கொண்டார்கள். தனக்கு மூன்றாம் முறை விவாகம்செய்துகொள்ளப் பிரியம்இருப்பதை என் னிடம் ஒருநாள் என மூத்தமகன் தெரிவித்தபோது, ‘உனக்கோ இப்போது நாற்பத்தைந்து வயதாகிறது; நம்முடைய சாதிவழக்கப் படி பத்து வயசுக்கு உட்பட்ட பெண்ணைத்தான் நீ கல்யாணம் செய்பீவேண்டியவரும்; பிறகு அப்பெண் புஷ்பவதியாகிறதற்கு ஐந்துவருஷம் ஆகும்; அப்போது உனக்கு ஐம்பது வயசாகிவிடும். மேலும் நீ நோயில் அடிக்கடி விழுகிறாய். உனக்குக் குழந்தை

போலிருக்கும் ஒரு பெண்ணைக்கட்டி அந்தப்பாவத்தால் வரும் பெருநாகத்தை இந்த உலகத்திலேயே நீ அனுபவிப்பதைவிடப், பின்னாலில்லாததனால் வருவதாகப் பண்ப்பேய்ப்பிடித்த வைதிகப் பார்ப்பார் சொல்லும் நாகத்தில் இறந்தபின் போய்விழுவதே மெத்த நல்லது. ஆகையால், உனக்கு இனி வ்வாகஞ்செய்யத் தோலோ தோல் நான் உடன்பட மாட்டேன்.' என்று தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட்டேன். என் சொல்லைக் கேளாமலே அவன் இந்தப் பெண்ணை மணந்து இதன் பாவத்தில் கைவைத்தான். இக்குழந்தையைக் கட்டும்போது இவனுக்கு வயது ஏழுதான். கல்யாணஞ் செய்த அந்த வருஷத்திலேயே, இக்குழந்தையை விதந்துவாக்கி அவன் இறந்தொழிந்தான் ' என்று மிகுந்த அருவருப்போடும் மன வருத்தத்தோடும் என் மாமனார் விடைகூறி, இதில் அவர் மனம் மிகுதியாய்க் கலங்கினமையால் சிறிதுநேரம் நிலத்தைப் பார்த்தபடியே தலை குனிந்திருந்தார்.

அப்போது அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரா பெருந்துயரம் நிகழ்ப்பெற்றவராகி, “ஐயோ! பாவம்! இந்தக் குழந்தையின் நிலைமை இப்படியா ஆயிற்று!” என்று வருந்திச்சொல்லிப் பின்னர் என் மாமனாரைப் பார்த்துத், “தாதா, அவ்வளவு வயதான உங்கள் மூத்த மகனுக்கு, ஏழு வயதுக் குழந்தையைக் கொடுக்க இப்பெண்ணின் பெற்றோர்கள் எப்படி உடன்பட்டார்கள்” என்று கேட்டார்கள்.

இந்த அம்மையாரவர்கள் பேசும்போதெல்லாம் இவர்கள் பேசும் விஷயங்களில், எனக்கு அவ்வளவாகக் கவனஞ்செல்லவில்லை; இவர்கள் கணவரும் குழந்தைகளும் கொச்சையாகத் தமிழ்ப்பேசு, இவர்கள் மாத்திரம் இவ்வளவு தெளிவான தமிழ்ப்பேசுவதற்கு எங்ஙனங் கற்றுக்கொண்டார்கள் என்பதில் எனக்கு வியப்பு மிகுதியாயுண்டாயிற்று. இந்த அம்மையார் கேட்ட கேள்விக்கு உடனே என் மாமனார் பின்வருமாறு விடை கூறுவாரானார்.

“அம்மா, எங்கள் பிராமணச்சாதிக்குப் பொருளாசை என்பது இயற்கையாகவே அளவு கடந்து உள்ளது. மாதம் ஒன்றுக்கு ஐயாயிரம் ரூபா வரும்படியுள்ளவனாய் ஒருவன் இருந்தாலும், ஐம்பது மைலுக்கு அப்பாலே ஐந்து ரூபா பூரிகொடுக்கிறார்களென்றால் அதனை அவன் வாங்குகிறதற்குக் கட்டுச்சோறு தூக்கிக்கொண்டு கால் நட்டையாய்ப்போவான். இந்தத்தூராசைக்குத் தப்பினவர் எங்ங

ளில் லட்சத்தில் ஒருவர் இருப்பாரோ என்பதுகூடச் சந்தேகம். பணங்கொடுக்கிறவன் பறையனாயிருந்தாலும், அவன் எவ்வளவு குணக்கேடனும் தகாத செய்கை யுடையவனுமாய் இருந்தாலும் அவன் வேண்டிய காரியங்களெல்லாம் செய்ய முந்திவந்து நிற்பார்கள் ; தம்மோடொத்த பிராமணனாயினும் அவன் கையிற் காசில்லாத வறியவனாயிருந்தானேல் அவன் குணத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் எவ்வளவு உயர்ந்தவனானாலும் அவனைத் திரும்பியும் பாரார். கையிற் பணமுள்ளவர்கள் சுபாவமே இப்படியிருந்தால், எவ்களிற் பணமில்லாத ஏழைகள் எவ்வளவு ஆசையுடையவர்களா யிருப்பார்கள் என்பதையான் சொல்லவேண்டிவதில்லை. இந்தப் பின்னையைப் பெற்றவர்களோ அத்தனை ஏழைகள் என்று சொல்லுவதற்கும் இடமில்லை. இவன் தாயைப்பெற்ற பாட்டனாரும் பெருஞ் செல்வவான் ; இவன் தகப்பனைப் பெற்றவரும் மிகுந்த சொத்த உள்ளவர். இவர்கள் இருவரும் இவர்கள் பெண்சாதிமார்களும் நிரம்பவும் நல்லவர்கள் ; நல்ல செய்கையும் உடையவர்கள். ஆனால், இவன் தகப்பனோ அத்தனை நல்ல குணமும் நல்ல செய்கையும் உடையவன் அல்லன் ; அதனால், அவ்வளவு சொத்துக்களிலும் முக்கால்வாசிக்குமேல் செலவழித்துவிட்டான். என்றாலும், மிச்சம் இருக்கின்ற சொத்தே இவனுக்கும் இவன் தலைமுறைக்கும் போதும் ; ஆனால், காசாசை என் கின்ற பேய் அவனைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டது. என் ழுத்த மகனிடத்தில் காசு பிடுங்கித்தின்னும் வைதிகப் பார்ப்பார்கள் அவனிடம்போய் ' உம்முடைய பெண்ணுக்கு' நல்லவான் இருக்கிறான் ; ஊதம் ஒன்றுக்கு ஆயிர ரூபாவுக்குமேல் வரும்படி உள்ளவன். வயசு நாற்பத்தஞ்சுதான் ; அதிகமில்லை. உமக்குக் கல்யாணச்செலவு'கொஞ்சமும் இல்லை. திவ்யமான ஆபரணங்கள் எல்லாம் மாப்பிளை வீட்டுக்காரரோ போடுகிறார்கள். இவைகளோடு காலாயிரரூபா உமக்கும் வாங்கித் தருகிறோம்.' என்று சொல்லி அவனுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றுவந்து என் மூத்த மகனிடத்தில் ஏராளமான தொகையைப் பிடுங்கிக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கவே, அந்தத் தொகையைப்பார்த்து அவனும் பெண்ணைக் கொடுத்துவிட்டான். வயசானவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுப்பதில் இவன் தாய் முதலிற் பிரியம் இல்லாதவளாய் இருந்தாலும், தொகுப்பாய் நாலாயிர ரூபாவைப் பார்க்கவே அவளும் இந்தப் பெண்ணைக் கொடுக்கச்

சம்மதப்பட்டு விட்டாள். என்னசெய்யலாம்! எல்லாருங் கூடி இவள் பாவத்தில் கையை வைத்தார்கள்! கல்யாணம் நடந்தபோது அந்தக் கொடுமையைப் பார்க்க எனக்கு மனம் இல்லாமையால் யான மதுரைக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டேன், பிறகு ஒரு மாதங்கழித் துத்தான் இங்கே வந்தேன்.” என்று துயரத்தோடு பேசினார்.

அதனைக்கேட்டு அந்த அம்மையார் வருத்தமும் சிறிது கோப மும் உடையவராகித், “தாதா, பிள்ளையில்லாதவர்கள் புத் என்னும் நாகத்திற்குப் போகின்றார்களென்றால், பிள்ளையில்லாதவர்கள் எவராயிருந்தாலும் அந்த நாகத்திற்குப் போகவேண்டியதுதானே?” என்று வினாவினார்.

“எங்கள் புராணகதைப்படி பார்த்தால் அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது.” என்று மாமனார் விடை கூறினார்.

“அப்படியானால், பிள்ளையில்லாத ஆண்கள் புத் என்னும் நாகத்திற்குப் போகாமல் இருக்கும்பொருட்டு எழுபது வயது வரையில் எத்தனை தரம் வேண்டுமானாலும் சிறு குழந்தைப்பெண்ணைக் கூடக் கல்யாணம் செய்யலாம் என்றால், அங்ஙனமே பிள்ளையில்லாதபெண்களும் அந்த நாகத்திற் போகாவிருக்கும் பொருட்டு எத்தனை தரமாயினும் கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாமென்று ஏற்படுகின்றதன்றோ?” என்று அவ்வம்மையார் மிகுந்த நாட்ப அறிவோடுங் கேட்டார்.

அவர்களின் துண்ணறிவை வியந்து உடனே என் மாமனார் “ஆம், அம்மா, அப்படித்தான் கொள்ளவேண்டி வருகின்றது” என்றார்.

“அங்ஙனமானால், சிறு வயசுள்ள இந்த அம்மாவும் பிள்ளையில்லாமையால் புத் என்னும் நாகத்திற் சென்று விழிர்மலிருக்கும் பொருட்டு, இந்த அம்மாவையும் மறுபடியும் என் கல்யாணஞ் செய்துகொடுக்கப்படாது” உங்கள் வைதிகப் பார்ப்பாருக்கு இது புத்தியிற் படாதது ஏன்?” என்று சிறிது கோபக்குறிப்புத்தோன்ற வினாவினார்.

“ஆண்மக்களே எல்லா நலங்களையும் சுதந்தரங்களையும் பெற வேண்டும்; பெண்மக்கள் எப்படிப்போனாலும் எவ்வளவு துன்பத்திற்கு உள்ளானாலும் பாதகமில்லை, பெண் ஜென்மம் பாப ஜென்மம் தானே என்று பிழைபட எண்ணுஞ் சுயகாரியப் புலிகளான வைதி”

கப் பார்ப்பார் புத்திக்கு இது தோன்றாமற் போவது சகசந்தானே.” என்று என் மாமனார் விடை கூறினார்.

இதற்குள் சூரியன் மேற்றிசையில் மறைய, மாலைப்பொழுது வந்தமையால், அவர்கள் ஏறிவந்த வண்டிக்காரன் அப்பாசிக் கனவா னிடம் அணுகிக் குதிரையை வண்டியிற்ப்பூட்ட அனுமதி கேட் டான். என் மடியீதும் என் பக்கத்திலும் இருந்த சிறு மதலைகள் இரண்டும் அந்திக் காலத்துத் தாமரைகளைப்போலக் கிண்டறங்கி விட்டன. ஆதலால், அக்குழவிகளை என்னிடமிருந்து பிரித்தெடுத்துக்கொள்வது அவர்களுக்கு எளிதாய் இருந்தது. காளைப் பிற்பக லில் எங்களிப்புவிட்டதிற்கு வந்து எங்களைச் சந்திப்பதாகச் சொல்லி எங்கள் வீட்டடையாளத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு அவர்கள் மிகுந்த அன்போடும் எங்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு எகினர். திரும்பவும் அவர்களைச் சந்திக்கலாம் என்னும் நம்பிக்கையால் அவர் கள் பிரிந்ததைப்பற்றி நாங்கள் வருத்தம் அடையவில்லை.

அன்று உவா நாளக்கு முந்தியதாகையால் பெரும்பாலுங்கலை நிரம்பிய இளமதியம் பால் நிரம்பிய பளிங்குக்குடம்போலத் தளதள வென்று கடலின்மேல் வானத்தில் திகழ்ந்தது; கடலின் நீர்ப்பாடிப் பெல்லாம் அக்குடத்தினினறும் ஒழுகிய பால்படர்ந்ததென்ன வெண் மையாக மிளிர்ந்தது; ஒங்கியெழுந்து நுரைத்துவரும் அலைகளான வை ழீழ்வழிந்தபால் பொங்கி வழிவதனையே ஒத்திருந்தன. இவ் வழுகிய காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு நாங்கள் இருக்கையில், எனக்கு உம்மைப்பற்றிய நினைவு மிகவுந்திரப்பட்டுத் தோன்றியது. நீண்ட நாளாக உமது அருமைத் திருக்காலிகிதம் வருதற்கு இடம் இல்லாதிருப்பதை உணர்ந்து என்னெஞ்சம் கீராய் உருகிற்று என் செய்வேன்பாலியேன் ! சென்ற ஒருமாதகாலமாக யான்உமக்கு அனுப்புங் கடிதங்களும் உமக்குத் தவறாமல் வந்து சேர்கின்றனவோ இல்லையோ என்னும் ஐயமும் என்னைப் புண்படுத்துகின்றது. இன் னும் ஒருவாரத்தில் உமது கடிதத்தையான் காணும் பாக்கியம் பெறு வேன் என்று நினைக்கிறேன். இங்ஙனம் யான் எண்ணமிட்டுக்கொண் டிருக்கையில், கடற்காற்று மிகவும் குளிர்ந்து வீசியது. உடனே என் மாமனார் ‘வீட்டுக்குப் போகலாம்’ என்று சொல்லவே, எழுந்து சாலையண்டை வந்து எங்கள் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தோம். மற்றச் செய்திகளெல்லாம் இன்னும் இரண் டொருநாளில் எழுதுகிறேன்.

கடிதம் ௭.

என்னுயிற் கலந்துகலந் தினிக்கின்ற என் அருமைக்
காதலரே,

ஆறு நாளுக்கு முன் யான் எழுதிய கடிதம் உங்களுக்கு வந் திருக்கலாம் என்று நம்புகின்றேன். கடற்கரையிற் சந்தித்த அன் னைக்கு மறு நாளின் பிற்பகவில் அப்பாரசிக கனவானும் அவர் மனைவியாரும் தாங்கள் சொன்னபடியே எங்கள் இல்லத்திற்கு வந் தார்கள். அவர்கள் வருவார்கள் என்பதை முன்னரே அறிந்திருந் தமையால், எங்கள் மாமனாருவர்கள் அவர்களை விருந்தேற்றற்கு வேண்டுவன வெல்லாம் சித்தஞ்செய்திருந்தார்கள். அப்பாரசிக கன வானும் அவர் தம் மனைவியாரும் அவர்கள் குழந்தைகள் எல்லாரும் வந்தார்கள். என் மாமனார் அக்கனவானை எதிர்கொண்டு கைகொ டித்து அழைத்து மெத்தைமேற்கொண்டு சென்று, சூரியகாந்திப பட்டினால் மிக மென்மையாகவும் அழகாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்த சார்மணைக்கட்டிலில் * அவரை இருக்கச்செய்ததோடு, அதற்கு அரு காமையில் சலவைக்கற் பதித்த வட்ட மேசையைச் சுற்றி நீலப்பட் டித்துணியினுள் பஞ்சவைத்துச் செய்யப்பட்ட நாற்காலிகளின்மேல் அவ்வம்மையாரையும் அவர்தம் குழந்தைகளையும் அமரும்படி செய் வித்தார். அவ் வம்மையாருவர்கள் எங்கள் வீட்டினுள் துழைந்த வுடனே என்னைப்பார்த்ததும் பலநாட் பிரிந்திருந்த தன் அருமைக் குழந்தையைப் பார்த்தாற்போல அவ்வளவு வேட்கையோடும் என் னைக் கட்டிஅணைத்து முத்தம் இட்டார்கள் ; அதன்பிறகு யான் அவர் களின் மூத்த பெண்பிள்ளையை முகமலர்ந்து கைபிடித்து அழைத்த தோடு, அதற்கு அடுத்த பெரியபையனை முத்தமிட்டும், மற்ற இரு சிறிய குழந்தைகளைக் கையிற்சூக்கியெடுத்து முத்தமிட்டுக்கொண் டும் மெத்தைமேல் ஏறினேன். முன்னே சொல்லியபடி அவர்கள் எல்லாரும் இருக்கைகளின்மேல் இருந்தபிறகு யான் அவ்விருகுழந் தைகளையும் மடியி் துவைத்துக்கொண்டே அவ்வம்மையாருக்குப் பக் கத்தில் ஒருநாற்காலிமேல் உட்கார்த்தேன். என் மாமனார் அப்பா ரசிக கனவானுக்கு எதிரிலே யிருதுவான ஒரு சாய்மான நாற்காலி

மேலிருந்துகொண்டு, பலவகையான கல்லுபசார மொழிகளைச் சொல்லி அவர்களை மகிழ்வித்தார். என் மாயியாரும் நாத்துணராம் நல்ல குணம் உள்ளவர்களாய் இல்லாமைபால், அவர்களை உபசரிக்க வரவேண்டாம் என்று என்மாமரூர் தடுத்துவிட்டு, யானே எல்லா உபசாரங்களும் செய்யும்படி திட்டஞ் செய்திருந்தார். மேசையேல் வைக்கப்பட்டிருந்த குடகுரார்த்தம் பழச்சுளைகளையும், கொடிமுந்திரிப் பழங்களையும் அக்குழந்தைகளுக்கு யான் சிறிதநேரம் வாயில் ஊட்டிக்கொண்டிருந்து, பிறகு இலட்டுகங்களை எடுத்து அவற்றின் கையிற்கொடுத்து அவைகளை நாற்காலிகளின்மேல் இருக்கவைத்து எழுந்தேன். அவைகள் அப்பண்டங்களைத் தின்றுகொண்டே என்னைப்பாராத்துப் பார்த்துப் பெருமகிழ்ச்சியோடும் புன்னகைசெய்து கொண்டிருந்தன. பின்னர் நெய்தர் பாகப்படுத்தின பன்னீர் ஜிலேபிகளையும் வாதுமை அலுவாவையும் அன்னதாமபழத்தில் அரிந்த துண்டுகளையும் வெள்ளித் தட்டுகளில் வைத்து மூத்த பெண்ணுக்கும் பெரிய பையனுக்குங் கொடுத்துவிட்டு, ரோசாப பூவின் சத்தினால் செய்யப்பட்ட தீப்பானகத்தைப் பளிங்குத் தமிளர் இரண்டில் நிரப்பி அவற்றை அக்கனவானுகருப் அவ்வம்மை யார்க்கும் பருகக் கொடுத்தேன். அவற்றை அவர்கள் மகிழ்ந்தேற்றுக்கொண்டு என்னையும் மாமரூரையும் அங்கனமே அருந்தும்படி வேண்டினார்கள். மாமரூர் அவ்வாறே செய்யும்படி எனக்குக் குறிப்பித்தமையால், வேறிரண்டு தமிளரில் அப்பானகத்தை நிறைத்து என் மாமரூருக்கு ஒன்றைக்கொடுத்து மற்றொன்றை யான் அருந்தினேன். அதன் பின்னர்க், கனிவான சீமை இலந்தைப் பழங்களை அறுத்தும், செவ்வாழைக் கனிகளை உரித்துப் அவற்றைப் பருகத் தட்டுகளில் இட்டு அவர்களுக்கும் என் மாமரூருக்கும் வைத்தேன். அவற்றை யடுத்து உழுத்தம் பருபபுவடை முந்திரிப்பருபுச் சேர்த்துச் செய்த கடலை மாப்போண்டு உருளைக்கிழங்குருண்டை முதலிய காரப்பலகாரங்கள் சிலவும், பன்னீர்ப்பூந்தி சீனிப்பாற்கட்டி முதலிய இனிப்புப் பலகாரங்கள் சிலவும் கொண்டு வந்து எல்லார்க்கும் வழங்கினேன். அக்கனவானும் குழந்தைகளும் காரப்பலகாரங்களின் சுவையை மிகவியந்துகொண்டு அத்தகைய அரியபண்டங்கள் தாம் தின்றதேயில்லையென்று சொன்னார்கள். கடைசியாக எல்லாரும் பருகுதற்கு வாதுமைப் பருப்பும் பாவுஞ்சேர்த்துச் செய்த தீம்பானீர்

யத்தை எல்லார்க்கும் வழங்கினேன். அதன்பின் அகன்ற வெள்ளித்தட்டு ஒன்றில் மெல்லிய வெற்றிலைபாக்கு இலவங்கப்பூ சாதிக்காய் சாதிப்பத்திரி முதலியவற்றை வைத்து என் மாமனாருக்கும அப்பாரசிக கணவானுக்கும் அவர்தம் மனைவியார்க்குங் கொடுத்து, மல்லிகைப்பூவின் அத்தரும் பன்னிருங்கலந்து மணங்கமழும் சுந்தனக்குழம்பைப் பளிங்குக் கிண்ணங்களில் நிரப்பி அவற்றை அவர்கள் எதிரில்வைத்தேன். இறந்துபோன தங்கள்மகளை நிரும்பவும் உயிர்பெற்று எழுந்துவந்து இங்கனமெல்லாம் உபசரிப்பதாகக்கருதி அவர்கள் அப்போது அடைந்த மனக்களிப்புக்கு ஓர் அளவேயில்லை. நெடுநேரம் யான் உபசரித்துக்கொண்டிருந்தமையால் எனக்குப் பிரயாசை மிகுதியாயிருக்குமென்றுசொல்லி, என்னை ஒரு நாற்காலியில் இருக்கும்படியும் இருந்து தின்பண்டங்கள் அருந்தும்படியும் சுற்பித்தார்கள். அவர்கள் சொற்படியே ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து சிறியபிள்ளையை எடுத்து என் மடியிலு வைத்துக்கொண்டு அதற்கும் சிறிதுகொடுத்து யானும் சிறிது அருந்தினேன்.

பிறகு சிறுகுழந்தைகள் விளையாடுவதற்கு விளையாட்டுச்சாமான்கள் சிலவற்றையெடுத்து அவற்றின் கையிற்கொடுத்தேன். சிறிது நேரம் சென்றபிறகு என் மாமனார் வீணையை எடுத்துவந்துமீட்டித் தேவாரதிரவாசகம் பாடும்படி கட்டளையிட்டார். அப்படியே யானும் அதனையெடுத்துவந்து மடியிலு வைத்து மீட்டினேன். அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரும் அவர்தம் மூத்தபெண்பிள்ளையும் என் பக்கங்களிலிருந்துகொண்டு ஒற்றைக்கையைக் கன்னத்தின்கீழ் வைத்துக்கொண்டும் முழங்கையை மேசைமேல் ஊன்றி ரொண்டும் என்னையும் வீணைமேல் என்விரல்கள் ஓடுவதையும் பார்த்தவண்ணமாய் இருந்தனர்; மற்றபிள்ளைகள் மூன்றும் என்னைச் சுற்றிநின்றன. என் மாமனாரும் அப்பாரசிக கணவானும் யான் பாடப்போவதை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். யான் வீணையின் நரம்புகளைத் தெறித்துப்பார்த்து ஓசைகூட்டி ஒழுங்குபடுத்தியவுடனே,

“மாதர் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான மகனொடும் பாடிப் போதொடு நீர்சுமந் தேத்திப் புகுவா ரவர்பின் புகுவேன் யாதுஞ் சுவடு படாமல் ஐயா றடைகின்ற போது காதன் மடப்பிடி யோடுங் களி று வருவன கண்டேன் கண்டே னவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.”

என்னும் அப்பாரசுவாயிகள் தேவாரத்தைக் கால்மணிநேரம் வரையில் என்மனம் உருகப் பாடினேன்

இதனைக்கேட்டு மிகவும் மனங்கலையாபெற்ற அப்பாரசிக கணவானும் அவர் மனைவியாரும் அப்பாட்டின் உருக்கத்தையும் தமிழின் இனிமையையும் எனது குளின் குளிர்த் ஒலியினையும் பாடுத் திறமையினையும் மிகவியந்த மகிழ்ந்தபேசினார்கள். பின்னும் அவர்கள் இதேமாதிரியான மற்றொரு பாட்டுப் பாடும்படி கேட்டுக்கொள்ளவே, என்மாமனார் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவாசகத்தில் ஒன்று பாடும்படி சொன்னார்கள். மறுபடியும் யான் வீணையின் கரம்புகளைத் தெறித்து,

“முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறுமவண்ணம்,
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனைனக் கருளியவா ரார்பெறுவா ரச்சோவே”

என்னும் திருவாசகத்தைப் பாடினேன், இத்தனை யான் மடித்து மடித்துப் பாடுகையில் பெரியவர்களான அம்மூவர்கள்களிலும் நீர் முத்துமுத்தாய்த் துளித்தன யான் பாட்டை நிறுத்தினவுடனே அப்பாரசிககணவான் என் மாமனாரைநோக்கிப்,

“பெரியய்யா, உங்கதயின்பாலைக் கடினசபதங்களும் ஸ்வத் முதலான சிறு சபதங்களும் இல்லாமே ஆ! எம்மாத் தம் இனிப்பா இருக்கு? அதிலும் இந்தப்பாட்டை பாடினவர் சொம்பசொம்பப் பெரியவர்களா இருக்கணும்! இதெப்பாடினவர் எப்போ இருந்தார்? அவரொப்பத்திக் கொஞ்சம் தயவுசெய்து சொல்லுங்கோ.” என்று நிரம்பினவியப்போடும் உருக்கத்தோடும் கேட்டார்.

தேவாரீ திருவாசகங்களிடத்தும் அவற்றை அருளிச்செய்த ஆசாரியசுவாமிகளிடத்தும் இயற்கையிலேயே மிகக் அனபுநுண் டொழுகும் என்மாமனார் அப்பாரசிக கணவானின் மனநிலையைப் பார்த்து மேலும் மனக்கிளர்ச்சியுடையவராகி, “அருமையுள்ள ஐயா, எங்கள் தமிழ்ப்பாலைத் தெய்வத்தன்மையுடையதாகும். நமது ஸமஸ்கிருதபாலைஷ்யும் வேதவேதாந்தங்கள் முதலான பெரிய சாஸ்திரங்க ளையுடைய தெய்வீகபாலைஷ்யாயிருந்தாலும அனைவிடத் தமிழ்ப் பாலைஷ்யே பலவகையாலும் உயர்ந்ததும் இனியதும் என்பது என் கருத்து. நாங்கள் இப்போது குறிப்பிட்டபடி உச்சரிப்பவர்களுக் குப் பிரயாசையினையும் கேட்பவர்களுக்குப் பயத்தையும் அருவருப் பையும் உண்டாக்கும் கடினசபதங்களுப் சிறுகிற ஸுசைகளும் ஸமஸ்

கிருதத்தில் இருப்பதுபோல எங்கள் செந்தமிழ்மொழியில் இருப்பதில்லை. தேனும் பலாச்சுளையும் மாம்பழமும் வாழைக்கனியும் சேர்த்துப்பிழிந்த திஞ்சாறு ஒழுகிறாற்போல அத்தனை இனிப்பான மெல்லிய ஒலிகளே எங்கள் செந்தமிழில் இருக்கின்றன—” என்று சொல்லும்போதே அப்பாரசிக்கனவான் இடையில்,

“ஆ! ஆ! பேஷ்! ஐயா, தாங்க இப்போசொன்னவார்த்தைகளே தேன்போல் தித்திக்குதே! இப்போசொன்ன வாக்கத்தே கிருப்பிச்சொல்லுங்கோ!” என்று தன்னைமறந்த மகிழ்ச்சியோடு வினவினார்.

அதற்குஇணங்கிய மாமனார், “கல்லது ஐயா, தேனும் பலாச்சுளையும் மாம்பழமும் வாழைக்கனியும் சேர்த்துப்பிழிந்த திஞ்சாறு ஒழுகிறாற்போல அத்தனை இனிப்பான மெல்லிய ஒலிகளே எங்கள் செந்தமிழில் இருக்கின்றன. இந்தப்பாழையில் உரத்தசத்தங்களும், கோபம் வருத்தம்வந்தகாலங்களிற் பிறக்குமா லா ளுமுதலான சபதங்களும் இல்லாமையினாலே இந்தப்பாழையில் எழுதப்பட்ட துல்களைக் கற்பவர்க்கு மனஅடையதியும் தெய்வத்தியு எல்லாஉயிர்களிடத்து அன்பும் தாமாகவேவருகின்றன. நம் இந்துசமயப் பிரிவுகளான சைவ வைஷ்ணவ சமயங்களிலிருந்த பெரியபெரிய பத்தர்களெல்லாம் ஸமஸ்கிருதத்தில் வல்லவாகனாயிருந்தும் செந்தமிழிலேயே பாட்டுக்களப்பாடித் தெய்வத்தை ஸ்துதித்தார்கள். இந்த அம்மான் முதலிற்பாடினபாட்டு அப்பாசுவாயிகள் தேவாரத்தில் உள்ளது. இந்தச்சுவாயிகள் ஆயிரத்து முந்நூறுவருஷங்களுக்கும்புன் இருந்தவா; இந்தக்காலத்திலுள்ள இந்துக்களிற் சிலர் வறிந்துமதத்திற்குப் போவதுபோல, இவரும் சைவசமயத்திற் பிறந்தவராயிருந்தும் அக்காலத்திலிருந்த ஐனமதத்திற்குப் போயிருந்தாரா, பிறகு இவருக்குக் கொடுமையான வயிற்றுநோய்வந்தது; எந்தவிதமான பரிகாரத்தினாலும் அதுநீங்காமல் பாம்பிவத்தைப் பாடியபிறகு நீங்கிற்று; அதுமுதல் இவர் மறுபடியும் சிவபகதாராற், இறையணர்ந்த ஐனர்கள் இவரைச் சுண்ணாம்புகாணவாயில் துழைத்தும், கருங்கல்லிற்கட்டிக் கடலில்வீழ்த்தியும், பாலைக்காலில் இடறமுயன்றும், விஷத்தை உண்ணக்கொடுத்தும் பலவழியில் துன்புறுத்தினார்கள்; ஈஸ்வரகிருபையால் இவர் அவற்றிற்கெல்லாம் தப்பிப்பிழைத்து, அநேக சிவாவயங்களைத்தரிசித்துக், குழந்தைப்பரு

வத்திலேயே சுஸ்வாஸ்ஸ் பாலூட்டப்பட்டு ஞானியான திருஞான சம்பந்தமூர்த்தியினுடைய ஸேகத்தைப்பெற்று உலகத்திற்குப் பல பேர் உபகாரங்களைச்செய்து சிவத்தின் திருவடி நம் அடைந்தார்; அவர் அவ்வப்போது சுஸ்வாஸைத் துதித்த அருமைபான செகதமிழ்ப் பாடல்களுக்குத் தீவிரம் என்றுபொ

இந்தம்மாள் இரண்டாவது பாடினபாட்டுத் திருவாசகத்தின் உன்னது, அதனைப்பாடினவர் பாணிகவாச்சுவாயிகள் இவர் ஆயிரத்தி னாழ்நூறுவரு நூல்களுக்குமுன் பாண்டிபராஜனின் த்தில் மகத்திரியாயிருந்தவர் இவர இரண்டருவத்திலேயேப் பஞ்சுணத்தை அடையுமீ விருப்பம் உடையவராயிருந்தார் பாண்டியன் குகிசைவாங்கி வருமபடி இவரை அழைப்ப, நுவரும் அப்படியே திருப்பெருந்தறை என்னும் இடத்திற்குசென்றார், அங்கே குகிசைகளுக்குப்பயிவாக ஞானகுருவைததரிசித்து, அவரால் தாம் புகளாய் அடையவிரும்பின பரமஞானத்தை அடைத்து, அரண்மனையிலே பாஞ்சி யெல்லாம் குருவிற்கே அரண்மனையணிவி, அதற்குற பல துன்பங்களை யடைந்து, கடைசியாகப்பரமசிவகிருபையால் அதனுபங்களினின்றும் விவி, லங்காத்தத்திலிருந்துவந்த புத்தகங்களை வாங்கி செய்து அவர்களைநேயித்தது, திருவாசக திருக்கிற்றப்பலசேகாவைய யார் என்னும் உபாத்தநூல்கள் அருளிச்செய்து சிவசிவாநியிற் கலந்தார். இவர் திருவாய்மலாதருளின் திருவாசகத்தைப்பாடித்தமனம் உருகாதவர் இல்லை. இதைஒத்ததனால் உலகத்தில் எந்தப்பாடலையிலும் இல்லையென்று உறுதிபாக்கசொல்லலாம். என்ற குறைவாகவும் சுருக்கமாகவும் எடுத்துச்சொன்னார்

இவைகளைக்கேட்ட அந்தப் பாரசிக்கனவாறும் அவாதம் மனை வியாரும் அவவடியார்களின் சிறப்புகளை மிக வியகதுபாராட்டினார்கள். அப்பாரசிக்கனவான் தமிழின் ஸ்ரீனிமையு அநிலுள்ள துல்களின் அருமையு கன்னுதெரிப்பபெற்றவராகித்த தாம் அப்பாவையினை எப்படியாவது கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் தமது மனவுறுதியைத் தெரிவித்ததால் இக்கதச் சம்பாஷணைமுடிந்ததும், என்மாமனார் தாம்படிக்கும் புத்தகசாலைக்கு அக்கனவானின் அழைத்தனர்; ஆங்கிலபாஷையில் நிரம்பக்கற்றவராகையால் என்மாமனார் பல்லாயிரம் உயர்ந்த ஆங்கிலப்புத்தகங்கள் தொகுத்துச் செல்வையாக ஒழுங்குபடுத்தி வைத்திருந்தார் அவற்றைப் பாடிப்பதற்காக அக்

கனவான் மாமனாரோடும் புத்தகசாலைக்குச்சென்றா. அவர்தம் மனை வியார்க்கும் எனக்கும் ஆங்கிலப்பாஷை தெரியாதாகையால் நாங்கள் கூடச்செல்லவில்லை. அவ்வமமை இவ்வீட்டின்மேலும் கீழுமெல்லாம் பார்க்கவேண்டுமென்னும் குறிப்பைப் புலப்படுத்தினதால், யான் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு மெத்தைமேல் உள்ள இடங்களை யெல்லாங்காட்டிப் பின் கீழ்ச்சென்றேன். இந்தவீடு மூன்று கட்டுகளாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. முதற்கட்டி வருவேருடன் பேசுவதற்கும், நடுகட்டி வீட்டிலுள்ள ஆண்டகன் புழங்குவதற்கும் தங்கள் நித்தியகாரங்களைச் செய்துகொள்வதற்கும், கடைசிக் கட்டிப் பெண்பிள்ளைகள் இருப்பதற்கும் சமயவழுதவியை செய்வதற்கும் உபயோகமாய்ப்படி வசதியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆங்காங்குள்ள தட்டுமுட்டுகளும் நோத்தியாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. இவற்றையெல்லாம் அப்பெருமாட்டியார் மகிழ்ச்சியோடு பார்த்துக்கொண்டு சமயங்கட்டுவரையிற் சென்றார். மூத்தபெண்கைக்குழந்தையைக் கையில்லுக்கிக்கொண்டு தாயோடுகூடவே வந்தனர். மற்ற மூன்றுபிள்ளைகளும் மெத்தைமேலே புத்தகசாலைக்குள் தம் தந்தையாடோடுகூட இருந்தனர் சமயங்கட்டணடை நாங்கள் வருவதைப்பார்த்ததும், என்மாமியாரும் நாததுணரும் புலியாய்வதைப்போலச் சர்வலென்று எங்கள் எதிரேவந்தனர். சிணுங்கின அவர்கள் முகத்தையும் அவர்களவந்த விசைவையும் பார்த்தவுடனே அப்பாரசிக அமமையார் திடுக்கிட்டிவின்றா. இவர்கள் யார்' என்று கேட்கும்பொருட்டு அவ்வமமையார் என்முகமாகத் திருமபுதற்குள் அவர்கள் இருவரும் கமகித்தமுகத்தோடு " நீ யாரமடா ' இங்கே வருகிறே. உன்னைப்பார்த்தால் துலககச்சியாட்டமா இருக்கு. இது பிராமணனாய் என்று நோக்குத்தெரியாதோ ' எட்டிநல். " என்று கொடுமையாப் பேசிவிட்டுப், பிறகுடனே என்னைப்பார்த்து, " எண்டி கெட்டமுண்டே, நோக்குத்தான் துலககச்சி கிறிஸ்துவச்சி பாப்பாததி எல்லாம் ஒண்ணுச்சே! இந்தத்துலககச்சியை எண்டி சமயங்கட்டுவரையில் அழைத்துக்கொண்டுவந்தே! அறிவு கெட்டவனே! " என்று என்னை வைதுப்பெரிஞா நான் அவ்விருவருக்கும் விடைசொல்ல வாய்விடும்முன்னமே, அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியார் என்னை அவர்கள் திட்டுவதைப்பார்த்து மனம்பதைபதைத்து அவர்களைநோக்கி "என் அம்மா அந்தக்குழந்தையை

வினாகத்திட்டுகிறீர்கள்' நான் துலக்கச்சி அல்லேன். நாங்கள் பாரசிக்காரா, இருதுக்கனதாய். நான் உங்கள் சமயல்கட்டுக்குள் வரமாட்டேன் அதற்காகப் பயப்பாடாதீர்கள். சுமமா, வீட்டைப் பார்க்கிறதற்காகவந்தேன். கோபித்துக்கொள்ளாதீர்கள்." என்று மிகவும் பொறுமைபாக இனியகுரலிற் சொன்னா அவ்வமனமயின் உருவத்தையும், அவா சொல்லின் அமைதியையும்கண்டு கீதப்பவர் மனம் கல்லாயிருந்தாலும் கரையுப், கலவிலும் வலவென்னும் நெஞ் சமஉள்ள மூப்பெண்பெய்களுக்கே சிறிதும்கண்ட மூலக்கவிலில்லை. உடனே அவர்கள் பின்னுக்கிழையாய் "நீ பாரசிக்காரியா யிருந்தாலென்ன, வேறுபாராயிருந்தால் எங்குக்கென்ன" நீ இந்த மூட்டத்திற்குள் காலவைக்கவேண்டாது அப்பாஸெப்பா இங்கே யொன்றுமேபசாத்த" என்று உரத்துக்கூவினார்கள் இருதக்கூச் சல காதிலவிழந்ததெனையொருபு உடனே என்மாமுறா மெத்தை மேலிருந்து கீழே எங்கனிடப் கடுங்குந்தாரா மூவகைக்கண்டதும் அப்பேயகாரிணமும் வாய்ப்பசாது அப்புறமொழிந்தன. எனக்குண்டான வருத்தத்திற்கோ அளவில்லை, புதிதாக அன்புடனவந்த அப்பாரசிக அமைமயாமா அவர்கள் அவ்வளவு தாய்க்கப்பேசியது என உன்னத்தில வானிடுங் அதுபபதுப்போலாயிற்று என்மாமுறா எங்குள் அருகிலவந்ததும் சிறிதுபநாததில் நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் விரிவாகச்சொன்னேன் இதனைக்கேட்டதும் இருத நிலையுக்கததில் தாம் பிறவியெடுத்ததுமுதல் அடைந்தாராத அத்தனை பெருகுதன் பத்வை அடைந்தாரா, இதுதன்பத்திஞால மிகவுங் கோட்புடையவராகிக் கேழுடகாராகது அப்படியே நிலத்தினமேற் சாயந்துவிட்டாரா. இதனைப்பார்த்தயானும் அப்பாரசிகப்பெருமாட்டியாரும் அளவிறந்த அச்சமும் தவிலையும் வருத்தமும் உடையவர்களாகிச் சிறிதுமலைத்து நின்றோம்; அதன்பின் ஒருநொடிக்குள் அவ்வமயையாரா என்மாமுறாத்தாக்கித் தமது மடிமேல்வைத்துக்கொண்டு, என்னை அஞ்ச வேண்டாமென்று தேறுதலசொல்லி, ஓர் வனத்தில் சிறிது குளிர்த்த நீர்கொண்டுவருமபடிவெ, யானும் சமயமறக்கட்டுக்குள் விரைந்தோடி அதனை எய்தித்துவந்தேன்; அக்குளிர்த்தநீரை மாயமூர்முதத்தினதோற மெளித்தது விசிறிகொண்டவிலிசிக களைப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தோம். இதற்குள் அவர்களின் மூத்தபெண் எங்குள் மெத்தைமேற்போயத் தன்மந்தையாரான அப்பாரசிக்கனவானே அழைத்து ஓடிவந்தது.

அவர் என்மாமனார் களைத்துக்கிடப்பதையும் நாங்கள் களைப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்துத்திகைப்படைந்து பதறிக்கிட்டவந்து முதலில் அவரதுமார்பையும் பிறகு அவரதுகையையும் தொட்டுப் பார்த்தார் பார்த்து நாடிநிரம்பவும் மெதுவாக நடக்கின்றதென்று சொல்லித் தாம் விரைவில் ஒருவைத்தியரை அழைத்துவரப்போவர். பெருமபாவிக்களான என்மாமியாரும் காத்துணரும் தங்கணவரும் தந்தையுமாகிய என்மாமனார் இங்ஙனம் அபாயகரமானநிலையை யிற் கிடப்பதைப்பார்த்தும், கிட்டவந்தாராகளில்லை; தூரத்தில் நின்று கொண்டே, “கிழப்பயிவானுகருவனாய் அந்தமுண்டைச்சி துலுக் கச்சியை லீட்டுகளுளே அழைத்துவந்ததை நாம் கண்டிக்கையில் இநதக்கிழப்பயவ அவளுக்காக நமமைக்கொல்லவந்தானே. துலுக் கச்சி லீட்டுகளுளே வந்ததைப்பொறுக்காமல் நமமலீட்டுத்தெய்வம் அவனைக் கிழேஅழித்துப் போட்டுவிட்டது. போனால், கிட்டப் போயத் தூக்கிமெடுக்கலாமென்றால் துலுக்கச்சி பக்கத்தில் இருக்கிறாள். எனது மெதுவானகுரலில் என காதில்விழும்படி பேசினார்கள். இவர்களின் கொடுஞ்செயலும், புதிதுவந்த அவ்வுயர்துணைப் பாரசிகமாதா அவர்களால் இகழப்பட்டதும், அருமையிற் சிறந்த என்மாமனார் சிறிதுநேரத்தில் அபாயகரமான நிலையை அடைந்திருப்பதும், அப்பாரசிக்கனவான் இதனால் வருத்தமடிக எய்தி வைத்தியரை அழைக்கப்பட்டானதும், அபாயமான நிலைமையிலங்கூட அப்பொண்பையகன் இரண்டிப வயதில்முதிர்ந்த என்மாமனார் அருகில்வராமல் இரக்கமுட அன்புரின்றித் தூரத்தே நின்று கொண்டு இகழ்ந்துபேசுவதும் என்னுள்ளத்திற்புகுந்து, நாற்புறத்தும் வேடர்களால் வவப்படிய கூரியஅம்புகளதைக்க நிலைகலங்கி வருந்தும் மான்கன்றைப்போல் மான் பெரிதும் நோவுமபடிசெய்தன! சற்றுநேரத்திற்குமுன் அருவாய்ச்சிறந்த அப்பாரசிக குடும்பத்தாரை விருந்தேற்று உபசரித்தபோது யானடைந்த மகிழ்ச்சியெல்லாம் எங்கேயோ பறந்துபோயின! நல்லோருடைய சேர்க்கையால் எவ்வளவுநலங்களை அடைந்தோமாயினும், சீயோர்சேர்க்கையும் உடனிருக்குமாயின் அதனால் அந்நலங்களெல்லாம் சிதறண்டு போகும் என்றும், அதனால் அளவுபடாத துன்பமே விளையுமென்றும் எண்ணி என்நெஞ்சம் உருகவே என்கண்களில் நீர்துளித்தது; அப்பாரசிக அமமையார் என்னைக்கண்டு மனம் மிகக்கசிந்தவாராதி

“அம்மா, சிறிதும்வருந்தாதே உன்மாமனருக்கு ஏதும் அபாயமில்லை.” என்று தேறுதல்சொல்லி என்னுட்கத்ததைத் தாது பட்டாடையால் துடைத்தனர் இப்படிப்பட்ட பேரிடமானகையத்திலும் கந்தருவமானைப்போல் எனபக்கத்தே யிருந்துகொண்டு அன்னை யிலும் அருளுடையராய் எனக்கு ஆறுதல்சொல்லுதற்கும் உரியவர் ஒருவர் இருக்கின்றாரா என்பதனை அறியவே எனஉள்ளம் ஒருவாறு ஆறுதலெய்திற்று.

இதற்குள் அப்பாராசிகனவான் தக்கரா ஆங்கிலத்தைத்தியனா அழைத்துவந்தாரா அவர்வரவே, நாங்கள் என்மாமனா தலைமைமெல்லென ஒருதலைப்போன்று சராததிலிட்டி, எழந்து அப்பாற் சிறிது விலகிநின்றோம் உட்கொண்ட அம்வாங்கிலகனவான கருகருப்பாகவும் நிதானமாகவும் என்மாமனா பாராபாயும் வககாடியையும் முதுகையும் கண்களையும் நாவையும் பரிசேர்த்துப்பார்த்தது ஆங்கிலத்தில் உளபாசிலைபாசலசால்ல அப்பாராசிகனவான அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துசொன்னான் அவர் சொன்னதன் கருத்து இது: ‘சமீதியில் உண்டான மெருகு கையத்திலே ஹாதுபாத்திலுலுமயிலாந்த பன் அநிராயிலை ஹாதகரோடி பங்காநிருககிறது. இளம்பருவம் உளவாககாயின சது ஹுவனவுகரோபிரிவவருவித்திராது முதிர்ந்த வயதுகாராய்ருப்பதால் ஹுவனவு ஆபாசம். இதனால் இப்போல்தாசுறம் அபாயமில்லை இன்னும் இரண்டிமணிரோத்தில் குணம்அடைந்து விழிப்பாரா ஆனாலும், ஹுவனவாசியினால் உண்டானகோபதீர இன்னும் ஒருபாதீ ஆறாம் இவருடைய இரத்ததந்தப பரிசேர்த்தது முடிவுசரிசில்க்கிற் பின்னம் சொல்லிக் கையில் ஹர் ஹாதி வககத்தி அங்குமாத ஒருதுளியிததத்தை இரண்டி கண்ணடித்தகணங்குநிள இரண்டிய வவததுகொண்டு, போப்பொழுது ஒருசீட்டில் சிலபருகுகாரி கருநிசது அவற்றை வாங்கிக் கொங்குபடிய பருபிதகாத தாம மருகாடகாலையில் திருப்பவநது பாரப்பதா மொழிசதுமொழி

அம்வாங்கிலகவத்திய பாராது அப்பாராசிகனவான மெரிவித்தபடி தாழ்வாரத்தின் பத்திலிருந்த ஹ அனாலில் கட்டில இட்டி அதனமேற் பங்ககலிநிதது சத்ததர்செய்யவண்டியவாக னாளோம். இதற்குள் அப்பாராசிகனவான் தமது வண்டிக்காரனைக் கீப்பிட்டு அவன கையில் அந்தசரட்டையு தமது பணத்தையுங்

கொடுத்த மருந்துவாங்கிவரும்படி ஓர் ஆங்கிலமருந்துக்கடைக்கு அவனை அனுப்பினார். இதற்குள் மாஸையில் மணி ஆறாயிற்று. வெளியேபோயிருந்த என்மைத்துணன் இராமசாமி அப்போதுதான் வீட்டுக்குள்வந்தான். இவன் கொஞ்சம் தலையாட்டையுடையவன் ஆகையால், இவனிடத்தில் யான நெருங்குவதில்லை, மிகுதியாய்ப் பேசுகிறதில்லை ஆனால், தன் தந்தையனிடத்திற் பிரியமும் அச்சமும் உள்ளவன் ; தன்னின் மேலோராயிருப்பவர்க்குமாத்திரம் அச்சத்தினால் மரியாதைசெய்பவன். இவன் இரண்டாங்கட்டுக்குள் வந்ததும், தன் தந்தையார் கீழேகளைத்துக்கிடக்க நாங்கள் எல்லாரும அவர்பக்கத்தே பரபரப்பாயிருக்கப்பார்த்தான். கம்பீரமான தோற்றம் உள்ள அப்பாரசிகனவரையும தேவமாதரைப்போன்ற அவர்தம் மனைவியாரையும் பார்த்ததும் அச்சமும் பணிவும் அடைந்தவனாகி உடனே அவர்களுக்கு வணக்கவுரைகூறினான். அவன் கூறிய வணக்கவுரைகளை ஏற்றுக்கொண்டு அவ்விருவரும் அவனுக்கு நல்லுரைசொன்னாராயினும், அவனது தோற்றத்தைக்கண்டு அவன்மேற் சிறிது அருவருப்புக்கொள்ளலானார் என்பதை அவர்கள் முகக்குறிப்பினால் கண்டுகொண்டேன். அவன் மரியாதையுடையவன்போல ஒடுக்கத்தோடும் என்பக்கத்தேவந்து, “ கோகிலா, அப்பா ஏன் இப்படிப் படுத்திருக்கிறார்கள் ? நீ ஏன் விசனமான முகத்தோடும் இருக்கிறாய் ? இந்தப்பாரசிக்கனவான் யார் ? ” என்று வினவினான். உடனே யான் அப்பாரசிக குடும்பத்தாரையும் அங்குநின்றுநிறையும் பற்றிச் சுருக்கமாய்ச்சொன்னேன். இதைக்கேட்டு அவன் சிறிதுமனக்கலக்கமும் அவமானமும் அடைந்தவனாகி முதலில் தன்றாயும் அக்காளும்செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரையும் அவர்கணவரையும் வேண்டிக்கொண்டான் ; அவர்கள்தாம் அதனைக்குற்றமாகவே நினைக்கவில்லை யென்றும் உயர்குணத்தினும் நுட்பஅறிவினும் அன்பினும் சிறந்தவரான அப்பெரியவர் தங்கள்பொருட்டு அத்தனை அபாயகரமான நிலைமையை அடையலானது தான் தமக்குப் பெருந்துயரமாயிருந்ததென்றும் தெரிவித்து, விரைவிற் படுக்கைசித்தஞ்செய்யும்படி அவனுக்கு வற்புறுத்திச்சொன்னார்கள். மந்தபுத்தியுடையவனாகையால் அது செய்வதைவிடுத்துச் சமயநகட்டிற்குட்போய்த் தன்றயுடனும் அக்காளுடனும் சண்டையிடலானான் ; அப்பெண்பேய்கள் இரண்

மெ இவனுக்குக்கிறிஸ்து அடங்கினவான் அல்லர்; மேலும், இவனுடைய குணமுஞ்செய்யையும் அவ்வளவு நல்லது அல்லவாதலால் இவனிடத்தில் அவர் னுக்குக் கிறிஸ்தும்கூட பில்லை. இவன் உள்ளே சென்று போபமாய்ப்போசவே இவன்றாய்வினக்குமார்வை எடுத்துக் கொண்டு இவனைச்சாட்சிவாசு கிணன் என்று சில குறிப்பு வினாவுல் வெளியே தெரிந்த கொண்டேன். இப்பாசிக குடும்பத்தார்க்கு உள்ளே நடக்கு இந் தச்சச்சாவு தெரிந்தால் பிகவீந்தாழ்வார் அவர்கள் எல்லாரையும் நினைக்க இடத்தரும் என்று நினைத்து, யான் உள்ளேசென்று, “இராமசாமி, பார்க்கிறவர்களுக்கு மயவம் பத்தக் கேட்க இப்படியெல்லாம் நடப்பதற்கு இது பாசுமயம் உலகம் பஞர் உயிர்போற்றப்போற்கிடக்கிறா, அபாருக்குப் பங்கை சித்தப்படுத்தவேண்டாம்.” என்று அழைத்தேன். அவன் எல்லோர் னைக் கவனியாபவனும் அங்கே ஒரு மூலையிலிருந்து ஒரு தடிக்கப்பை எடுத்து, “இந்தச் சிறுத்தினை இப்படி யால அடித்துக் காலையை முறிக்கிறேன்பார்; என் அப்பாமாத் தாம் சாகட்டும், இந் தபெட்டைக்கமுறை னை மண்ணுக்குப் போட்டுவிடுகிறேன்பார்.” என்று வீம்புபோசுகையில், இவன் அக்கான் இவன்மேற் புலிபோற்பாபாசு இவன் கையிலிருந்து தடிக்கப்பைப்பிடிக்கி அப்பால் எறிந்துவிட்டு, இவனது தலைமயிரைப் பிடித்துக்கிழி முதலைப்பிடித்து வெளியேதள்ளிச் சமயலதைக்கவைச சாத்தி உள்ளே மாழிட்டுக்கொண்டான். இதனைப்பார்த்துப் பன்சிரிப்பும் வருத்தமும் கொள்ளப்பெற்றேன். கையாலாகாமல் வெளியே ன் னுண்டு தலைகுனிந்துகின்ற என்மைத கண்ணிப்பார்த்து, “இனி அவர்களோடு ப்பேசுவதிற்பயனிலலை உலகம் கையாணை வனிக்க வேண்டியது னன் உலகடமை, மேலும், நான் இல்லத்திற்கு விருத்தினராய் வந்த அக்கனவாணும் அவாருகி பத்தாரு நமக்காகமி வர் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு தமவீட்டிற்கும் போகாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொன்னபடி செய்வோம் வா” என்று சொல்லி அவனை அமைதிப்படுத்தி அழைத்தேன். அந் தப்பட்டிகளை அடக்கத் தன்னுற் கிறிதும ஆரதென்று தெரிப்பிறகு என்சொல்லுககு இணங்கி, அவன் இப்பால்வந்து, மெதலைமேற்போய் மடக்குகட்டிலை வீடுத்துவந்து விரித்து, அன்மேல் மெல்லிய பஞ்சுமெத்தை யிட்டான் ஏனென்றால், என் மாமனா வீட்டில் வண்டியோட்டுங்குதிரைக்காரனைத்தவிர வேறுகேலைகாரர் இல்லை

அதன்பின் அப்பாரசிகுடும்பத்தாரார் யாங்களுமாக என்மாம னாரை மெல்லெனத்தாக்கிக் கட்டிலில் அம்மெல்லணைமேற் கிடத்தி னோம். அதன்பின் அப்பாரசிகுடும்பத்தார் அமருவதற்கு நாற்காலி கள்கொண்டுவந்து கட்டிலின் பக்கத்தே இடப்பட்டன. அவர்கள் அவைகளின்மேல் அமரும்படி எங்களாற் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார்கள். வீடெங்கும பளிங்கு விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. மணி ஏழடித்தது. மருந்துவாங்கச்சென்ற வண்டிகளான கையில் மருந்து நிரப்பியபுட்டியோடும் திரும்பிவந்தான் உடனே அகனை அப்பாரசிகுடனவானவாங்கி அளவுபபடி ஒரு சிறுபளிங்கு எனத்தில் அமருந்திற்சிறிது ஊற்றி என்மாமனா வாயைத்திறப்பித்து அகனை உட்செலுத்தினார். அப்போது என்மாமனார் உணர்வற்று இருந்தார். எல்லாரும் வலையோடு அவரை உற்றுப்பார்த்தபடியே இருந்தோம். மணி ஏழரை அடித்தது. என்மாமனார் கண்ணிறைப்பைகருள் கண்மணி அசைவதுபேற் காணப்பட்டது. யாள் பின்னும் ஆவலோடு அவரைக் குனிந்து பார்த்தோம். பின்னர்த் சிலநிமிஷங் களிலெல்லாம் அரைவாசி கண்ணைத்திறந்து பிறகு முற்றும் திறந்தார். செனறவுயிர மீண்டு வந் தென்று களிப்புற்றோர் கண்ணைத் திறந்து எண்ணப்பாரத் மாமனார் எதேனும் எத தற்குத் தருமபடி கைக்குறிபாட்டினார் முன்னமே பால்விட்டு டீசு பசுபசுபியிருந்த வாற்றோடு கைமக் குச்சியைக் கொணர்வந் நாயானுமெனவைத்து உறு மாக்க ஊட்டினோர் அகனைப்பருகியதும் சிறிதுநேரம் கண்ணொழுக கொண்டிருந்ததனால், இன்னும் களைப்புத்தீரவில்லையென்று உணர்ந்தோம். பிறகு எட்டுமணி அடித்தது. என்மாமனார் இப்போது கண் ரூக்ககண்ணைவிழித்துத் தன்மனைப்பார்த்துத் தர வசாயந்துகொண்டிருக்கவேண்டுமென்று மெல்லெனச்சொன்னார். உடனே, மெல்லியதிண்டு ஒன்றை முதுகினைபுறத்தே வைத்து அவரைமே றலாகப் பிடித்துச் சாய்ந்திருக்கவைத்தான். இப்போ அவர்க்கு முற்றுநல்லுணர்வுவந்தது; பேசவுங் கூடியவரானா ஆனந்தபேசுவது மெதுவாகவும் பிரயாசையோடு கூடியதாய்வு இருந்தது அப்பாரசிகுடனவானவாயும் அவர்மனைவியாரையும் நிரப்பதாய்மருடே வருப்படி மிக வேண்டிடலோடும் சைகைபண்ணினார். அவர்கள் அங்ஙனமே மகிழ்ந்து கிட்டேவர, அவ்வாறமையாரை அளையெடுத்துத் தமகண்களில் ஒற்றிக்கொண்டும், அக்கனவான் கைகளையெடுத்துத் தம்மீரு

காங்களின் இடையில் வைத்துக்கொண்டு மெலிக்குரலிற் சொல்லுவார், “கங்கள் அன்பாந்தவருகையினால் நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை — ஆஸ்ஸம் — அம்மகிழ்ச்சியால் உண்டான — இன்பத்தை — என் வீட்டிலிருந்து ஆடு — இரண்டு பெண்பேய்கள் — கொடுத்தன. — சராஸவசமையு லக்ஷுமியையு போல் — விளக்கிவந்த இவ் அம்மையாரைக் — குறைவாப்பேபசிய — சொற்கள் — என் உயிரைக் கொண்டுபோகும் — எம்முடையே — இருக்கின்றன — அப்போது — செய் கொடுமையைத் — தாங்கள் இருவரும் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் — இனி நான் நெடுநாளோக்கு உயிரோடு இரேன — அதுவரையில் — நீங்கள் — என்னைவந்துபார்த்து — உங்கள் முடிசரிசனத்தை — எனக்குக்காட்டு படி — வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.” என்று விட்டிட்டுப் பிரயாசையோடு சொல்லி அவர்கள் குழந்தைகளை அருகே அழைத்து முத்த வைத்துக்கொண்டார். மாமனார் பின்னே சொல்லிப் சொற்களால் அவரது அன்புர் எங்கள் எல்லார் உள்ளங்களையும் நிரம்ப உருக்கின. அப்பாரசிக அம்மையார் முகத்தை முடிக்கொண்டிதே பித்தமபி அமுதார, அக்கனவான் கைக்குட்டையை எடுத்து அடிக்கடி புகைக்களைத் துடைத்தார். எனக்குண்டான ஆற்றமையால் நான் ஏது பேசக்கூடவில்லை, என்னைப்போலி மேல் ண்ணீர் நியாமஸ்வடித்தது, என்மைத்து நன் பெரிதும் மனங்கலக்கின்றது குழந்தைகள் எல்லாம் எங்கள் பார்த்தபடியே ண்ணவங்கிசின்றன. இந்த நிலையிற் நான் மணிநேரவரையில் நான் ஏது பேசாமல் நின்றேன் பின் அந்தப்பாரசிகனவான் ஒருவாறுமனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு மாமனாரைநோக்கிப் “பெரியயயா, உன் வீட்டிலுள்ள அம்மாவும் மாமனும் எங்கெங்கே நான் வாப்பேசினது எங்களிக்கி கொஞ்சமுள் விசயமில்லை. நயவுசெய்து அழைக்ககோமனிசிலே வைக்கவேண்டி உங்களிக்கி அதிசேகிரத்தில் செளக்கியம் உண்டாகும். இப்போ எங்களிக்கிச் செலவு கொடுக்க. நானென்கி அதிசாவெயில் நான் வைத்த ரோடேவாதேன்” என்றா அந்த அம்மையாரும் அடிக்கடி நான் வந்துபார்ப்பதாலும், நமக்காகச் சிறிதும் வருத்தப்பட்டாமல் இப்போது நடந்ததை முற்றும்மறந்து அமைதியாக இருக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டார். பின்னர் அந்த அம்மையார் அப்புறமாக என்னை அழைத்து அப்பெண்பிள்ளைகள் ஏதுசொல்லிவைதாலும்

அதற்கொன்றும்தான் சொல்லவேண்டாம் என்றும், மாமனாரை எந்நேரமும் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், தாம் நாளைப் பிற்பகலில் வருவது நிச்சயமென்றும், எதற்கு மனசஞ்சலப்பட வேண்டாம் என்று சொல்லி மிகுந்த அன்போடு என்னைப் பல நாற்கட்டி முத்தமிட்டு எல்லாருமாய்த் 'தெருவாயிலுக்குப்போயானா' டவேசென்று, அந்த அமையாரிடம் அவர்கள் விலாசத்தில் எனக்குக்கடிதம் வந்தால் அதனை என்னிடம் சேர்ப்பிக்குப்படி அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அதற்கு அவர்கள் அப்படியே இணங்கினார்கள். குழந்தைகளையெல்லாம் முத்தமிட்டு வண்டியிலேற்றினேன். இதைக்கடித்தோடு வைத்துக்குடும்பம் சிறு நுண்டிற் கண்ட விலாசப்படி எனக்கு உடனேகடிதம் எழுதுங்கள். மற்றவை யெல்லாம் பின்னர் எழுதுகின்றேன் வந்தனம்.

கடிதம். அ.

என் ஆருயிரிற் சிறந்த அண்ணலே,

சென்ற பத்துநாளாக தங்கனிடமிருந்து கடிதம்வரும் வருமென்று எதிர்பார்த்து கடிதத்தை எண்ணிப், பாடின சிகந்தரபாக்கர் போய்விட்டதாக என்மனம் இடையிற்கேட்டும், தங்களுக்கு முன்னே நான் எழுதிய ஒருகடிதம் தங்கன்பரீற் கொடுக்கப்பட்டமல் என்விட்டாரிடத்தாக மொடிக்கப்பட்டமையே தாங்கள் செவனையிலிருந்து சிகந்தரபாக்கத்திற்குப் போகக் காரணம் ஆயிற்று எனபதைத் தெரிந்தும், இனித்தங்களுக்குக் கடிதம் எழுதவும் தங்களுக்கு முக்கியம் யான் காணவும் வேராத போய்விட்டமோ எனநினைந்தும் யான் வங்கிய என் எல்லாம் இன்றுவந்த தங்கள் அன்புள்ள கடிதத்தைப் பாராது கீழ்க்கொண்டேன். இக்கடிதத்தைக் கண்டவுடன்தங்களைக் கண்டாற்போலவே என்உள்ளம் குளிர்த்தி; அகநால் அனைத்தாங்கலாவே பாடித்து முத்தம் வைத்தேன் என்பெருமானே, யான் இடையிற்கேட்டவை அனைத்தும் தாங்கள் இடையிலே எழுதியிருக்கும் செயல்களோடு ஒத்திருக்கின்றன இவ்வே சென்ற பத்துநாளாக நடந்தவைகளையெல்லாம் வரைகின்றேன்

இந்தப் பத்துநாளாக யான் அடைந்த மனக்கலக்கமும் தன்பமுர் இந்தப்பிறவிக்குர் இனியருள் பிறவிகளும் போதும். அன்பினுள் அருமையினுஞ்சிறந்த எனமாமனார் நோயாய்க்கிடப்பதனால் எனக்குண்டான மனத்தயரத்திற்கு அளவில்லை, அதனோடு இங்கு நடந்தவைகளுள் தாங்கள் சென்னையிலிருந்து போய்விட்டசெய்தியும் சேர்ந்து எனனைந்தாய் உருக்கின. எனமாமனார் இன்னும் படுக்கையிலேதான் இருக்கிறார்; வந்துபார்க்கும் வைத்தியர்கள் அவர் பிழைத்து எழுந்தருப்பார என்று உறுதியாய்ச்சொல்லவில்லை. அந்தப் பாரசிகக்கனவானும் அவர்மனைவியாரும் நாடோறும்வந்து பார்த்துப்போகிறார்கள்; இவர்களை ஒவ்வொருநாளும் காணக்கிடைத்தருப்பதுதான் என்மனத்திற்குப் பெரியதோர் ஆறுதலாயிருக்கின்றது.* அது நிற்க.

எனமாமனார் நோயாய்விழந்த செய்தியை மறுநாள் என மைத்தினனால் அறிந்த என பெற்றோர்களும் என தமையினும் அன்று

சாயங்காலம் அவரைக்காண இங்கேவந்தார்கள் ; அவர்களோடு என தங்கை தனலட்கியியுங் கூடவந்தாள். என் தங்கையை இங்கே அனுப்பியவக்கும்படி என்பெற்றோர்க்கு இதற்குமுன் இரண்டு மூன்றுமுறை எழுதியும் அவர்கள் அவளை அனுப்பாதது எனக்குப் பெருவருத்தமாயிருந்தது. ஆகவே, அவள் அன்றைக்கு வந்ததைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். ஆனால், என் தங்கையோ என னிடத்தில் நிறைந்த அன்புடையவளாயிருந்து, ஏதோ குற்றஞ் செய்தவளைப்போல என்னிடம் அணுக அஞ்சினவளாய் அங்கும் இங்குமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தாள இவள் இப்படி இருப்ப தைப்பார்த்து எனக்கு ஒருவகையான மனக்குழப்பமாய் இருந்தது. என்பெற்றோரும் தமையனும் மாமனாற்புகுத்திற் சூழ்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கையில், யான் என் தங்கையைப்பிடித்து அணைத்து முத்தமிட்டுக் “குழந்தாய், நீ ஏன் எனனோடு எப்போதும்போலக் கலகலவென்று பேசாமல் விலகிப்போகிறாய் ?” என்று கேட் டேன். அப்பொழுது அவள், “ஒன்றுமில்லை, அக்கா.” என்று சொல்லித் தலையைக் குனிந்துகொண்டாள். “அருமைக்கண்மணி, நீ உண்மையைச் சொல்லாமல் மறைக்கின்றாய். ஏதோ உன்மனத் தில் இருக்கிறது. அதை நீ சொல்லாவிட்டால் எனக்கு மிகவுங் கலக்கமாய் இருக்கும்.” என்றேன் “நீமாதிரிய் எனக்கு உண் மையைச்சொன்னாலையோ ?” என்று யான் திடுக்கிட்டுப்படி மெல்லெ னச்சொன்னேன். உன்மைப்பற்றிய உண்மையைத்தவிர வேறொன் றையும் யான் அவளுக்கு மறைத்ததில்லாமையால் இவள் இதை எப்படியோ தெரிந்துகேட்கிறாள் என்று நாணமுடி அச்சமும் அடைந்து “குழந்தாய், நான் எதனை உனக்கு மறைத்தேன் ?” என்று கேட்டேன். அதற்கவள், “அம்மா அப்பா எல்லாம் அதோ கிட்டேயிருக்கிறார்கள். நீ தனியாகவந்தால் சொல்லுகிறேன்.” என்றாள். உடனே ஒருகாரியமாய்ப் போவதுபோல் அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு மெத்தைமேல்உள்ள எனது அறைக்குட்சென் றேன். சென்று, அங்கிருந்த சார்மணிககட்டில் ஒன்றின்மேல் அவளும் நானும் உட்கார்ந்து “குழந்தாய், இப்போது நீ சொல்ல வேண்டியதைச்சொல்.” என்றேன்.

“அக்கா, இரண்டுவாரத்திற்குமுந்தி நம்மவீட்டுத் திண்ணை மேல் மத்தியானத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது

தபால்சாரை காகிதம் ஒன்றை என்சையிற்கொடுத்து, 'இதை வீட்டுக்குள்ளே கொடுத்துவிடு' என்று சொல்லிப்போனான். அந்தக் காகித உறைமேல் எழுதியிருந்த மேல்விலாசம் உண்கையெழுத்தாய் இருந்தது; விலாசத்தைப் படித்துப்பார்க்காமல் அப்பா அண்ணாவுக்குத்தான் 'எழுதியேயாக்குமென்று உள்ளே ஓடி அப்பாக்கையில் கொடுத்தேன்.—" என்று அவன்சொல்லுறையில் யான் உடல்நடுங்கித் திகில்கொண்டு,

"என்ன அந்த அப்பாக்கையிலாகொடுத்தாய்? அவர் அதனைப் பிரித்துப் படித்துப்பார்த்தாரா? சீக்கிரஞ்சொல்" என்று கேட்டேன்.

"ஐயோ, நான் மேல்விலாசத்தைப் படித்துப்பார்க்காமல் அதனை அப்பாவிடம்கொடுத்து உனக்குப் பெருமபிழை செய்து விட்டேன். அப்பா அந்தக் காகித்தின் மேல்விலாசத்தைப்பார்த்து 'இதென்னடி! நம்மோகிலா பக்கத்தாத்துத் தெய்வநாயகம்பேருக்குக் காகிதம் எழுதியிருக்கிறாளே!' என்று ஆச்சரியத்தோடும் கோபத்தோடும் சொல்லிக்கொண்டே அகிதத்தைப் பிரித்துப்பார்த்தார். படிக்கு போது அவர்முத்தத்தில் உள்ள கணைமாரிக் கோபம் உண்டானதைத் தெரிந்து ரொம்பவும் பயமடைந்தேன். உனக்கு நான் பெருக்கபிழை செய்துவிட்டேன் என்று எண்ணினேன்; தெய்வநாயகத்தின் பேரைச்சொன்னாலும என்னைக்கண்டிக்கும் நமம உயராவும் அப்பாவும் இப்போது உன்னை என்னசெய்வார்களோ என்று எண்ணி ரொம்பவும் விசனப்பட்டேன்—" என்று அவன் சொல்லுறையில்,

"நல்லது, கண்மணி, கடந்துபோனநாரியத்திற்காக நீ விசனப்பட்டிருப்பய்ன்துல்லையே, அந்தக்காகிதத்தைப் படித்தபிறகு அப்பா என்னசெய்தார்? அடைச்சொல்." என்று வினவினேன்.

"அவர் ஏதும்பேசாமல் சமயல்கட்டுக்குள்போய் அம்மாவண்டை முசுருசுவென்று என்னென்னமோ சொன்னார்; அப்போது அவர் பேசிக் கொண்டிருப்பதைத் தெரிந்து என்ருத் தெரியாது—" என்று சொல்லியது.

"அவ்வளவுதான் உனக்குத்தெரியுமா? அதன்பின் ஒன்றாம் நடக்கவில்லையா? நம் அண்ணா சுப்பிரமணியனுக்கு இது தெரியுமா? அவன் ஏதாவது சொன்னாரா?" என்றுகேட்டேன்.

“இன்னுங்கொஞ்சம் எனக்குத்தெரியும். அன்றைக்கி யாத் திரிப் பத்துமணிவரையில் அவாள் ஒன்று பேசவில்லை நாலு சாப்பிட்டுவிட்டு எட்டுமணிகமெல்லாம் படுத்துக்கொண்டேன் கொஞ்சநேரம் நன்னுத்தாங்கிவிட்டேன் பிறகு அம்மா அப்பா அண்ணா எல்லாரும் மெதுவாகப் பேசுகிறததற் கேட்டு விழித்துக் கொண்டேன். உண்ணைப்பற்றியும் தெய்வநாயகத்தைப்பற்றியும் அவாள் பேசுவதைக்கேட்டுத் தாங்குவதுபோல் இருந்து உற்றாக கேட்டேன். அப்போது அப்பா ‘இதுக்குத்தான் பெண்பிள்ளையைப் படிச்சவைக்கக் கூடாது என்றுதலையிடடித்துக் கொண்டேன்.’ என்றுசொன்னார் அதற்கு நம்ம அண்ணா ‘பெண்பிள்ளைகளைப்படிக்க வைப்பதில் தப்பி ஒன்று இல்லை பெண்களைப் பெற்றவர்கள் செய்யும் ஏற்பாட்டிலேதான் தப்பி உண்டு.’ என்று சொன்னான். ‘அப்படியானால் நாம் என்னதப்பான் ஏற்பாடு செய்து விட்டோம்?’ என்று அப்பாக்கேட்டார். ‘நம்கோகிலா பால்குடித்து பஸ்கூடவிழாவு ஏழுவது துக்குழந்தையாய் இருக்கையில் அவளை நான் பத்தைந்து வயதுள்ள நோயாளிக்கு மூன்றாந்நாமாகக் கட்டிக் கொடுத்தியே, அந்த ஏற்பாடுதான் பிசகு.’ என்று அண்ணாசொன்னான். ‘போடாபோ, இடுகெல்லாம் நமமசெயலா’ அல்லது ‘யாவதுமாநம் ஒன்றுக்கு முந்து நானாறு சம்பாதிக்கிறியா? இங்கி விட்டே பி. ஏ. பரிட்சை தேறினே; கியிழிலேபடிபடி என்னு படிச்சுக்கிழிச்சே, மாசமெல்லாம் உத்தியோக்குஞ்செய்து இருவது ரூபா கொண்டுவருகிறே. கோகிலாவைக்கூட்ட நாலாயிர ரூபா தொகுப்பாக்கொடுத்தார்கள். அப்பபணத்தைக் கொண்டுதான் உண்ணைப்படிக்க வைத்தேன். இப்போர் என்ன கொழிக்கிறே.’ என்று அப்பா ஆத்திரத்தோடுபேசினான். அதற்கு நம்ம அண்ணா ‘உனக்குப்பணம்பணம் என்று பணந்தான் பெரிசாய் இருக்கிறது. கோகிலாவைக் கொலைசெய்வதுபோல் விற்று நீயாக்கின நாலாயிர ரூபாவும் நிலையாய் நின்றதா’ ‘யே பலவகையில் அப்பணத்தை வீண்செலவு செய்து விட்டது எனக்குத்தெரியாதா’ யான் பச்சையப்பன் பள்ளிக்கூடத்தில் தருமச்சம்பந்தத்தில் படித்துப்பி. ஏ. பரிட்சையில் தேறியிருக்க நீ ஏதோ எனக்கு அதைச் செலவு செய்து விட்டதாகப் பொய்ப்பெருமை பாராட்டுகிறாயே நான் அறிவுக் காசுப் படித்தேனேயல்லாமல் பணத்திற்காகபாடிக்கவில்லை. என்

படிப்பின் அளவுக்குதக்கபடி பணம் தானாவே மேன்மேல் மிகுதி யாகவரும். செட்டாய்ச் செலவுசெய்தால் என்ன கஷ்டமும் நமது பிதிரார்ச்சித வரும்படியும் நகுமென்பதற்கு லுஷணமொரு குடி பத்திற்குப் பன்னாய்ப்போதும் உடனேப்போல் வீண்செலவுசெய்தால் இதுவம்போதாது, இதைப்போல் லுஷண பத்கமடங்குதல் தாலும் போகாது அதனாலேயே பணமோ பணமோ என்று அலைகிறபடி அசெல்லாது இருக்கட்டும் ந கோகிலாவை 'மேய காசுக்கா' விடுத்துவிட்டு, இப்போது அப்படி நடந்தெல்லாம் விதி பெண்கின்றாய் அசெல்லா விதியானால் இப்போது அவனார் பக் கத்து ஆம் செயலாகிய முதல் அப்பாராட்டியரும்தம் விதியென்று இருக்கிறதானே, அதைவிட்டு அவர்கள் இருவரையும் குழறுக் கிறேன் என்று கறுமுகட்டுகிறது ஏதாசு' என்று அவன் சொர் கோட்டேட்ட அப்பாரொ பவுடோய் அடைந்தவையைத் தனாமேல் அடித்துப் 'பயலே, கம்பம் புகைவகிறாடமெரி யாடைக்கூட இல்லாமல் நான் சொல்லுகிறதை மறந்துப்பேசுறாய்? உன் எழவுக்குப் பட்டபாடெல்லா விழலுக்கிறதற் றாயிற்றே. இங்கிலீஷ்படித்த கொழும்பா உங்களை யுள்ளவகூட பேசச்சொல் றது கோகிலாவை 'மேய அவனுக்குக் கட்டிக்கொடுப்பாரம்போல் இருக்கிறதே' என்றுசொல்லிக் காறித்துப்பிடிநர் நம் அண் ணையோ அப்பா கோபத்தைப்பார்த்துப் பாயமாடாமல் சார்க்காகவே, 'என் லீணைப்போபிக்கிறாய்' நான் ஒன்றும் அவற்றியாணையாகப் பேசினிடலில்லை நான் இங்கிலீஷ் படித்த ஸ்கூலில் நான் நியாய மாசுப் பேசுகிறேன். நீயோ நியாயமின்றிப் பேசும் அடைகிறாய், நியாயம்பேசுகிறபோது அப்பா மகன் என்கிற உறவில்லை; உண்மை எதுவோ அதைத்தான் சொல்லவேண்டும். கோகிலாவுக் காக நான் பரிந்து உண்மையைச் சொல்ல, நீ கட்டிக்கொடுப்பாய்போ லிருக்கிறதே என்று தாதுவார்த்தையைச் சொன்னாய். நீ செய்கதைப் போலவுந் நமவர் ளிற் சிலர் செய்வதைப்போல வும் அப்படியொன்றும் நான் செய்யத்துணியேன. குழந்தைய பருவம் முதற்கொண்டே கோகிலாவும் செயலாகமுற் றிவிடும் நெருங்கிப்பழகினவர்களு, பதது வந்த வகையில் ஒரோ மூ ளிக்கூடத்திற் படித்தவாகும். கோகிலா பருவம் ஆகு வகையில் அவனார் அவளும் மிசவும் நேசமாயிருக்குப்படி விட்டுவிட்டபா அவர்கள் இருவரும் அழகிலுப குணத்திலு லலவியிலு ளும்கு

றைய ஒத்தவர்களாயிருந்தலால் அவர்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் மிகுந்த அன்பு பாராட்டலானது சகஜந்தானே. அவளுக்குத்தக்க கணவன் வாய்த்திருந்தாலுப, அல்லது ஏறக்குறைய உன் வயதுள்ள அவள் கணவன் உயிரோடிருந்தாலுப அவள் தெய்வநாயகத்தைப்பற்றி நினைக்க இடமிருந்திராது என்று சொல்லலாம். கணவன் முகத்தைக்கூடப் பாராமல் ஐயோ எட்டுவயதிலேயே தாலியறுத்த கொகிலா தன்னால் மிகுந்த அன்போடு நெசிக்கப்பட்ட தெய்வநாயகத்தினிடம் மேலும் மேலும் அன்புடையள் ஆனது குற்றமாகப் பழிக்கத்தகுந்தது! என்று சொன்னாள். அதுவரையில் பேசாமல் இருந்த நம் அம்மா அண்ணாசுப்பிரமணியனைப் பார்த்து, 'ஆமா, நீ சொல்றது சரிதான். நாமளோ பார்ப்பாரச்சாதி, அடுத்த ஆத்தைத் தெய்வநாயகமோ சூத்திரச்சாதி. இதையாவது நினைக்க வேணுமா? மேலும், தான் விடுத்துவாயிருப்பதையேனும் நினைத்துப் பார்க்கவேணுமா? கோகிலா என்ன சிறு குழந்தையா, புத்தியறிந்தவளாச்சே, நல்ல படிப்பாளியாச்சே, நம்ம குடும்பத்திற்கு எவ்வளவு அவமானம் இடையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்காமல், தான் சுகமாயிருக்கிறதைத் தானே நினைத்தாள்!' என்று சொன்னாள். அதற்கு நம்ம அண்ணா 'அம்மா, நீகூடத் தெரியாமல் பேசுகிறாய். நான் நம் கோகிலாமேல் எள்ளளவு கூடக் குற்றம் சொல்ல மாட்டேன். சமவயசும் அழகும் சமமான நற்குணமும் இளமையும் கல்வியும் வாய்ந்த ஸ்திரீ புருஷன் ஒருவரையொருவர் காணாமபடி நேருமானால் கண்ட அந்தக் கண்ணமே அவர்கள் தன்மை அறியாமல் கமக்குள் ஒரு தெய்வீகமான அன்பு உண்டாகப்பெறுவார்கள்; அந்த அன்பு பிறகு எந்தக்காரணத்தையுள்ளிடும் எக்காலத்தும் மாறவே மாட்டாது; அவர்கள் இருவர் உயிருள் ஒர் உயிராய்ப்போகும். அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த அன்புக்குமுன் சாதிக்கப்படுபாடு சமயக்கட்டுப்பாடு குடும்பக்கட்டுப்பாடு முதலான எவையும் எதிர் நிற்கமாட்டா. அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த அன்பின் வசப்பட்டவர்களைச் சுயகாரியம் பார்ப்பவர்களென்று சொல்லவேகூடாது. பெற்றோர் சுற்றத்தார் கட்டிவைக்குங் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கித் தன் கணவன்மேல் பிரியம் வைக்கும் சாதாரண ஸ்திரீகளின் நடவடிக்கைக்கு நம் கோகிலாவைப் பலிகொடுத்துவிடக் கூடாது. அவளுடைய விசேஷத்தை நான் நன்றாய் அறிவேன். மழை பெய்தால் நீர் நிறைந்து வற்றிப்

போகும் ஊருக்கின்றற்க்கும், பலவருஷங்களாக மறை பெய்யா விட்டாலும் இறைக்க இறைக்க ஊறும் கிணற்றிற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் உண்டோ அவ்வளவு வித்தியாசம் பிறர்பட்டுப்பாட்டுக் காகப் பிரியர்வைக்கும் சரதாரண ஸ்திரீகளுக்கும் அபபடியின்றி இயல்பிலேயே அன்புருவாய் விளங்குக ந கோகிலாவுக்கும் உண்டு. அம்மா, நான் தமிழ் இனிகலீ டில் அநேகசரித்திரங்கா படித்திருக்கிறேன்; அசசரித்திரங்களில் உயர்ந்த அன்புடைய ஸ்திரீபுருஷா ளின் வாழ்க்கையின்வரலாறுகளைப் படித்தறிந்திருக்கிறேன். இப் போது நம்கோகிலாவும் நெயவநாய மும் நேசம் பூண்டிருப்பது அவற்றை ஒத்ததாகவேயிருக்கிறது. அவள் தனது சுதந்தைக்கருதி இப்படிச்செய்தான் என்று நினையாதே, நம்மவர்கள் செய்துவைத்து இருக்கும் சாதிக்கட்டுப்பாடு சமயக்கட்டுப்பாடு குடும்பக்கட்டுப்பாடு முதலியவற்றையெல்லாம் நன்றாக ஆழமாய்ச் சிந்தித்துப்பார்த்தால் எல்லாம் சுயகாரியமாகத்தான் முடியும். அபபடியிருக்க கோகிலா மேல குற்றம் சொல்வது நியாயமாக இல்லை. ' என்று வெகு உற்சா கத்தோடுபேசினான் அவைஎனக்கெல்லாம் நம்ம அம்மா ஒன்றும் சொல்லத்தெரியாதவளாய் ' உண்ணப்போல நான் என்னபடிச்சா இருக்கிறேன் ' நம்கோகிலா இப்போதுசெய்வது நியாயமாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அடுத்த ஆத்துபபைபண இந்த ஊரிலே இல்லாமல் வேறேதூரமான எந்த ஊருக்காவதுபோகும் படி வழிசெய்தால், அப்போதான் நம்ம கோகிலா அடங்குவாள். ' என்றுசொன்னான் அதற்கு நம்ம அண்ணா ' அவன் எவ்வளவு தூரம் போனாலும், அவர்கள் இருவருக்கும் உள்ள அன்பைமாற்ற எவராலும் முடியாதென்று நினைக்கிறேன். ' என்றுசொன்னான். அப்போதும் அப்பா ' இவன் ரொம்பபபடித்த அகங்காரத்தால் இன்னதுதான் பேசுறதென்னு தெரியாமல் பினத்துருண். நல்லது, நாளைக்கு அந்தமுதலிப்பயல் இந்த ஊரில் இல்லாமல்செய்கிறேன். ' என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து மெத்தைமேல் படுக்கப்போனார். அப்பால் அண்ணாவும் ' எங்கள் எப்படியாவதுபோங்கள் ' என்று சொல்லிவிட்டுப் படுக்கைக்குப் போனான். இதற்குள் மணீ பன்னிரண்டானதால் அம்மாவும் நானும் நன்றாய்த் தூங்கி விட்டோம். பின் மூன்றுநாளைக்குப்பிறகு அப்பா அம்மாவிடம் வந்து ' அந்த முதலிப்பயலை ஊரைவிட்டுத் தூத்திவிட்டேன். ' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டவுடன் உன்னை நினைத்து நான்

ரொப்பவும் வருத்தப்பட்டேன் அக்கா, செய்வநாயகத்திற்குக் காகிதம் எழுதுகிறசெய்தி எனக்குச் சொல்லியிருந்தால் நான் ஜாக் கிரைதயாய் இருந்திருப்பேன்." என்று எல்லா விடாமல் என் தங்கை மிகுந்த நினைப்போடு சொன்னாள் நடந்த இவ்வளவு விஷயங்களையும் சிறிதும் மறவாமல் நினைப்பில்லைத்திருந்து சொன்ன எந்தகையின் ஞாப சத்தையையும் புத்தி சாதுரியத்தையுங்கண்டு மகிழ்ந்து அவளை முத்தம்வைத்தேன் அவள் சொல்லியசெய்திகளால் அச்சமும் திகிலும் ஸிப்பும் துயரமும் என்னிர் கலந்து தோன்றின இனி அருகையிற்சிறந்து என் தங்கையை அடிக்கடி காணவர் அவளோடு பேசவு நேராதென்பதைக் கண்டுகொண்டேன். அகன்ற கனறையிரிந்த ஆன்போர் லக்ஷ்முற்று ஆற்றாமை மிக அவளைப் பலகால் வணைத்து முத்தம்வைத்தேன் அச்சமயத்தில் அவளார், "அக்கா, அம்மாவும் அப்பாவும் இனிமேல் என்னை உன்னிடம் அனுப்பக் கூடாதென்று பேசிக்கொண்டார்கள். உன்னைமமலீட்டுக்கு அழைக்கக் கூடாதென்றும், இங்கேமாமியுந் நாத்நாருந்தால் உன்னை அடக்கத்தக்கவார்களென்றும் சொன்னார்கள்." என்றுவருத்தத்தொடுகநிஞா "குழந்தைய, நீ அண்ணாவா நானும் உயிரோடிருக்குமட்டு நான் உன்னைக்காணாமல் இரேன். அதோ அம்மா பபிடுகிறாள், சீழேபோவோமவா." என்று அவளோடு கூடக்கீழே வந்து விட்டேன்.

என்பெற்றோரும் மயனுர் மாமியும் நாத்துணரும் மைத்துன லும் எல்லாம் என்மாமனாசைக்குழ இருந்தகொண்டு பற்பல்விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்மயன்மாத்நாள் அடிக்கடிமாமனாசைக் கவனித்துவந்தான், மாமனாரும் மிகுதியாய் என் தமயனோடுதான் பேசினார் ஏழுமணி அடித்தது உடனே சில வாயிலண்டை ஒருவண்டி வந்துநிறுத்த இரண்டொரு நிமிஷத் திற்கெல்லாம் அப்பாரசிப்பபெருமானும் பெருமாட்டியும் உள்ளே வந்தனர் அவர்கள் வரவினைக் கண்டவுடன மலையுமுகங்கண்ட பயிர் முகம்போல மகிழ்ந்து விரைந்துசென்று அவர்களை எதிர் கொண்டேன் ; அப்பாரசிக அன்னையார் மிகுந்த ஆராமையோடு என்னை அணைத்துக்கொண்டார்கள். அக்கனவானோ "பெரியயமா எப்படியிருக்குறங்கோ அம்மா?" என்று ஆவலோடு வினவினார். " கொஞ்சம் சுகந்தான் " என்றுசொல்லிக்கொண்டே அவர்களை

அழைத்துக்கொண்டு மாமனார் படுக்கையறைக்குவந்தேன். இப்போது இவர் ஞாடன் இவர்களின் பிள்ளைகளவரலில்லை. இவர்களைக் கண்டவுடன் என்மாமனார்முன் மூலம்நீர் காட்டியது. என்மைத்துனன் இவர்களைக் கண்டவுடன் எழுந்து வந்தன மண்ணி இரண்டு நாற்சாலி கொண்டு வந்து மாமனார் பிடிவிட அருகில் இட்டு அவர்களை அவற்றின்மேல் இருக்கு படிவேண்டிமுன். மாமனாருக்கு மிகவும் அன்போடு அவர்களை அபற்றில் இரு சசொன்னார் அவர்கள் அபற்றிவருமா மாமனாரைப்பார்த்து அவரது காதில் எப்படியென்று கேட்டார்கள். மாமியுமநாதனாருக்கு இவர்களைப்பார்த்தவுடனே முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு பின் பிடிக்குப் போய்விட்டார்கள். என் அவனை அபா னோடு செல்லவில்லை, இவர்களைப்பார்த்துவிடும்படியே நின்றான். என் தந்தையார் தமதுமூல கட்டிலின் அப்பக்கத்தில் நாற்சாலியிலிருந்தபடியே இவர்களை இமை கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பாரசிககணவான் மாமனார் சுகத்தைப் பற்றிக் கேட்டான். அவர் மிகிருந்து என் தமையனைப்பார்த்து “இவ லோ நமரெனாகிலாமமா அண்ணாத்தையா எண்ணுநினைக்கிறேன்” என்று மிகுந்த மூ தலையா கேட்டார், அச்சமயத்தில் அவர்களைவியா என்னையு என்மையினையு பார்த்து மகிழ்ச்சி உடைந்துகொண்டிருந்தார்கள். என் மாமனார் “ஆம் ஐயா, குழந்தைகோகிலாவுக்கு—இவன் ஒருவனதான்—தமயன் என்று—சொல்லத்தக்கவன்—சல்லியிலும—வியேகத்திலும—நற்குண நற்கெய்கையிலும—சிறந்தவன்—எவ்வா குடும்பத்தல்—கோகிலாவும்—இவனுந்தான்—என்மனத்திற்குப்—பிடித்தவாகள்” என்று சிறிது பிரயாசையோடு விட்டுவிட்டுப்பெரிஞா அப்பாரசிகப்பெருமாட்டியாரு “அகத்திலுள்ள முகத்திலெரியு” என்றபடி இவர்குணத்தின்விசேஷப் புவாதுமுகத்தில் நன்றாய விளங்குகின்றது. இவா நர்கோகிலாவைப்போல்தான் நல்லவராய இருப்பாரென்று தண்ணுமாய்த் தோன்றுகின்றது. என்று சொன்னார்கள். என் தமையன் அவ்வாறுமையார் சொற்களைக்கேட்டு நியப்புக மகிழ்ச்சியு அடைந்தவனாய்த், தனது இருகையினின்று எழுந்த அவ்வம்மையார்சிறும அவர்தம் கணவாக்குர் வணக்கவுரை கூறினான்.

இச்சமயத்தில் மறுபடியும் தலைவாயிலண்டை ஒருவண்டிவந்து நின்றது. ஒரு நியிஷத்திற்கெல்லாம் வெள்ளைக்காரவைத்தியர்.

உள்ளேவந்தார். அப்பாசிகனவான் தன் இருக்கையினின்றும் எழுந்து வந்தனம் சொல்லி அவரை அதில் இருக்கவைத்துத் தான் பிறிதொன்றின் மேல் இருந்தார். இப்போது வைத்தியரும் அப்பாசிகனவானும் என்மாமனாரும் தமையனுமெல்லாம் ஆங்கிலமொழியிற் பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு வைத்தியர் மாமனாரின் நாடியையும் சுவாசப்பைரின் அசைவையும் நாவையும் கண்ணையும் பரிசோதித்துப் பார்த்தார். அதன்பின் தமது சட்டைப்பையிலிருந்து ஒருசிறு புட்டியை எடுத்து அதிலிருந்த மருந்தை முனையிற் கூர்மையாயிருந்த ஒருசிறிது நீண்டகுழையில் ஊற்றி, அக்கருவியின் முனையால் இடது தோட்புறத்திற்குத்தி நரம்பின் வழியே அம்மருந்தை ஏற்றினார் அதன்பின் மறுநாட் காலைவரையிற் செய்யவேண்டிய முறைகளைச் சொல்லிவிட்டுப் போனார். பின்னர் ச்சிறிதுநேரம் பேசியிருந்தபின் அப்பாசிக கனவானுர் அவர் மனைவியாரும் எல்லாரிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தமது இல்லத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். என் தமையனும் மைத்துனனும் அவர்களை வழிவிடுதற்குத் தலைவாயில்வரையிற் போனார்கள்; நானும் அவ்வாண்மையாபைபிரிதற்குக்கூடாமல் அவர்களுடன் தலைவாயிலண்டை சென்றேன். அவர்களை வண்டியிலேற்றி அனுப்பியபின்னர், என் தமையனே கோக்கி “வைத்தியர் மாமானோயைப்பற்றி யாது சொல்லினார்?” என்று கேட்டேன். அவன், “மாமாவின் இருதயம் மிகவும் நிலை குலைந்திருப்பதாயும், அதனால் அவர் உடம்பிலுள்ள இரத்தம் முற்றும் நஞ்சாய்ப்போய்விட்டதாயும், அவர்பிழைப்பதமிகவும் அரிதென்று தமக்குத் தோற்றுவதாயும், மிக உயர்ந்த மருந்துகள் உட்செலுத்தப்பட்டாலும் முதிர்ந்தவயதினராயிருத்தலால் அவற்றால் முற்றும் கோய்திருமென்று திட்டமாய்ச் சொல்லமுடியா இருப்பதாயும், என்னாலும் விசைவில்மரணம் நேரவொட்டாமல் அம்மருந்துகள் அவரை இன்னுஞ் சிலநாட்கள் பிழைத்திருக்கச் செய்யுமென்று தமக்கு நம்பிக்கை இருப்பதாயும் கூறினார்.” என்று தெரிவித்தான். இச்செய்தியைக்கேட்டு என்னெஞ்சும் நிலைமொறிக்கலங்கியது. வேறொன்றும் அப்போது யான் என் தமையனோடு பேசக்கூடவில்லை. மாமனாரிடம் திரும்பிவந்து சிறிதுநேரம் பேசாமலிருந்தோம். அப்பால் என் பெற்றோர்கள் தம் இல்லத்திற்குச்செல்ல விடைதரவேண்டுமென்று மாமனரைக்கேட்டார்கள். அவரும் அதற்கு இசையவே எல்லாரும் அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டார்கள். என்மாமனார் என் தமையனுக்குச்

சைகைசெய்து அவனைமாத்திரம் சிறிதுபின்னிட்டுப்போரும்படி ருறிப்பித்தார். அங்ஙனமே அவன் பெற்றோர்களை முன்விட்டுப் பின்னே நின்றான்; நான் என் பெற்றோர்களோடு பேசிக்கொண்டே என் தங்கையைக் கையிலிட்டுக்கொண்டு நெருவாசலுக்குப்போனேன் ஆகையால், மாமனாருக்கும் என் தமையனுக்கும் இடையில் நடந்தது இன்னதென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், என் தமையன் மாத்திரம் செனறவாரத்தில் இரண்டுமுறை பிற்பாஸில் தனியே வந்து என் மாமனாரிடம் கனியாகப் பேசிப்போனான் இஃது இப்படியிருக்க. நேற்றிரவு நடந்தவைகளைச் சிறிதுவரைகின்றேன்.

என் மாமனார் என்னைக்கிர்ப் பிறர்கையில் கஞ்சிவாங்கிக்குடிப் பதமில்லை; எதுவேண்டுமானாலும் என்மைத்துனை வவுவர், மாயியும் நாத்துனரும் அவர்கிட்டவருவதமில்லை, வந்தாலும் அவர் வெறுப்புடன் பார்த்தும் பார்வைக்குப்பயந்து அப்பால்விலகிப்போய் விடுவர். இவ்வளவு கெட்ட முரட்டுகளான அப்பெண்பாவார் இருவரும் வயதுமுதிர்ந்த என் மாமனாருக்கு நிரம்பவும் பயந்து கெங்குவதை நினைத்து யான் ஒவ்வொருநாள் வியப்படைவதண்டு; ஆனாலும், அதன்சாரணம் மாத்திரம் எனக்குவிளங்குவதில்லை. இந்த வரலாறுகளால், இரவில் நான் மாத்திரந்தான் என் மாமனார் படுக்கையண்டை உறங்குவதுவழக்கம்; என்மைத்துனனோ அறைக்கு வெளியே தாழ்வாரத்தில் உறங்குவான். நேற்ற நடுஇரவில் பன்னிரண்டரைமணியிருக்கும். நானோ நன்றாய் அயர்ந்த உறங்கிச் கொண்டிருந்தேன் ஏதோமெல்லிய ஸைச எங்கிருந்தோவருவது போல்தூக்கத்தில் எனக்குத் தோன்றியது. உடனே விழித்துப்பார்த்தேன்; என் மாமனாரார் “குழந்தே, குழந்தே” என்று என்னை எப்போதுங்கூப்பிடுகிற வழக்கப்படி மெல்லக்கூப்பிட்டார். “என் மாமா” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர் அருகில் போனேன். அவர், “சையில் விளக்கெடுத்துக்கொண்டு அரவமில்லாமற்போய் வீட்டிலுள்ளவர் எல்லாம் நன்றாய்த்தங்குகிறார்களா வென்று பார்த்துவா.” எனயிருந்தமனக்கினர்ச்சியோடுசொல்ல, யான்வியப்புற்று, அவர்சொல்லியவாறே பார்த்துவந்து, “எல்லாருந்தம்மை மறந்து தங்குகிறார்கள்” என்றேன். அதன்மேல் அவர் என்னைத் தமக்குப் பக்கத்திலே இருக்கும்படிசுப்பித்துத் தாமதிலையனைமேற் றாய்ந்தவண்ணமாய் அமர்ந்து, “குழந்தாய், நீ உங்கள் பக்கத்து ஆத்

துத தெய்வநாயத் திருக் கடிதம் 'எழுதினையாமே' என்ற அமைதியோடு வின்வினா. யான் எதிர்பாராததொன்றை இவர் கேட்டமையால் மிகக் கலங்கி இன்னது சொல்வதென்று அறியாமல் திணைத்து ஒரு மஞ்சொல்லாமல் பேசாதிருந்தேன். அதனைக்கண்டு பின்னும் அவர் "நீ கொஞ்சமும் பயப்படவேண்டா; உண்மையைச் சொல்" என மருளிர்த்த முயற்சியோடு கேட்டார் அவர்முகத்தில் கோபம்வருத்தமாய் சலியருநிற் காணப்படாமையால் சிறிதாமனந்தேறி, "மாமா, ஆம், நான் அவருக்குக் கடிதம் எழுதினது உண்மையான" என்று சிறிதுபுதிதாய் தத்தோடு சொன்னேன்.

"நாமோட்டாராண்டி, அந்தபபையனோ குத்தாரச்சாதி, இன்னும் நீயோடு உட்பெண், நீ அவனோடு ஸ்கேசுபண்ணுவாய் தெரிந் தால் பிராமண குத்திரான் எல்லாரு. அவமதிப்பாய்ப் பேசுவார்களே பற்றாவாய் குருக்கட்டும. சல்லியு விவே, முமவாயந்த உனக்கு இது தருமபெண் கொன்றதில்லையா" என்ற கேட்டார இவர் இப்படிப்பா சொல்லியசொல் ஒவ்வொன்றுமாய் அம்புபோற்பாராது எனதெஞ்சைத் துளைத்துட்டன. இவற்றிற்கு விடை சொல்லவேண்டுமென்று ஏதேனென தனது அனாமதுபாற் காணப்பட்டது உடனே யான்,

"மாமா, நான்செய்வது குற்றமோ குற்றமில்லதோ, இக்கனைப்பகுத்தறியச் சத்தியற்றப்பளாயிருக்கிறென்மெய் நாயகமு நானும் சிறுபரும முடிவே உடனவனாக உடையழகி ஒரே பள்ளி கூடத்தில் சிலவருஷங்கடக்கையில் படித்தேன் அக்காலத்திலேயே அவரைக்காணாமலும் அரோடு பேசாமலும் இருக்க என னால் முடியவில்லை; அனாபா பிரிந்துச் சமயங்களிலெல்லாம் என் உயிர்த்தன்பிப்பதண்டு—" என்று நான் சொல்லுவையில், என மாமனார்

"நடுவே ஒன்றுகேட்கிறேன் : நல்லது, நீ அவனிடத்தில் அவ்வளவு பிரியமாயிருக்குதுபோல, அப்போது அவனும் உன்னிடத்தில் அவ்வளவுபிரியமாய் இருந்தானா" என்று கேள்வினா

"ஆம், மாமா, அவரு ஒருநிமிஷமேனும் என்னைப் பாராம விருப்பதில்லை. அடிக்கடி எங்கள்வீட்டுக்கு வடிவருவார். அப்போது அம்மா ஏதேனும் அவருக்குப் பட்சணம் கொடுப்பார் அதைத் தான்வாங்காமல் 'முடிவில் கோடுக்குக்கொடி, இல்லா

கால் நான் வாங்கமாட்டேன்' என்று பிடிவாதஞ்செய்வார். அதன் மேல் அம்மா எனக்குப்பாதிபூம் அவருக்குப்பாதிபூங் கொடுப்பன். குடகுசு கிச்சலி, சீமை இலங்கைப்பூம் முதலியன அவர் வீட்டார் அவருக்குக் கொடுத்தால், அவர் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வந்து என் கையிற் கொடுத்து என்னைத் திண்ணைசொல்லிக் கட்டாயப்படுத்துவர்; யாதினா 'நீ தான் முதலில் திண்ணையேண்டும்' மென்பேன். அவர் 'நீதான் திண்ணையேண்டும்' என்பார். நான் தினேராமல் இடங்கனம் மறுத்துக் கொண்டிருந்தால் அவர் கண்கலங்கும். அதுகண்டு எவர்க்கும் அழுகை வரும். பிறகு இருவருமாய் அவற்றைப் பகிர்க்குகொண்டு ஒரே சமயத்தில் தின்னுலோம். அறியாப்பருவத்தில் மெய்யருவருக்கும் உண்டான இந்த நேசமானது வரவர வளர வளருத்தையல்லாமல் சிறிதுநேரத்தைத் தில்லை" என்று கூறினேன்.

"நல்லது, கோகிலா, அந்தப்பையன் வேறொருபெண்ணை விவாகம் செய்து கொண்டால் நீயாது செய்வாய்' அல்லது அவன் பெற்றோர்கள் கட்டாயப்படுத்தி ஒருபெண்ணை அவன்கழுததில் கட்டி விட்டார்களானால் நீ என்செய்வாய்?" என்று சிறிது இரகசுத்தோடு என்மாமனார் கேட்டார்.

"மாமா, என்னைத்தவிர அவர் வேறொருபெண்ணைக் கணவிலும் நினைப்பார் என்று எனக்குத்தோன்றவில்லை. அவருடைய பெற்றோர்கள் அவருக்கு விவாகஞ்செய்ய வலுவனலோ முயன்று பார்த்தும் அவர் அதற்குச் சிறிதும் இணங்குகலில்லை. ஒருகால் தெய்வசங்கற்பத்தால் அவர் வேறொருருதியை மணந்துகொள்ளப்படி போந்தாலும், யான் அவர்மேல் வைத்திருக்கும் அன்பை மாற்றிக் கொள்ளச் சிறிதும் வல்லவன் அல்லவன்; என்வாழ்நாட் சுழியும்மட்டும் யான் அவர் காலடியிற்கிடந்து அவருக்கு உதவியுஞ் செய்துகொண்டு அவருக்கு 'மேலகைசாரியாய் இருப்பேன்." என்று யான் சொல்லுகையில் என் மாமனார் நான் கடைசியிற்சொன்னதைக்கேட்டு மனம் உருகினவராய்,

"ஐ! கோகிலா, நீ அப்படிச்சொல்லாதே கற்பபாபுக்கத்திற் சிறந்த உனக்கு அப்படி ஒன்றும் சிறமைநேராத. நீ சொல்லிய விருத்தாந்தங் காலேயெல்லாம் நன்றாக எண்ணிப்பார்த்தால் உனக்கும் அந்தப்பையனுக்கும் உண்டாயிருக்கும் நேசமானது மகாபரிசுததழும் தெய்வத்தன்மையும் உடையதாக இருக்கின்றது. நீயே அவனுக்கு மணமகளாகவும் அவனே உனக்கு மணமகனாகவும் பொருந்தத்தக்கவர்கள். எதோ ஊழ்வினைப் பயத்தால் உங்கள் இருவரையும் வெவ்வேறு சாதிகளிற் பிறப்பித்து இதுவரையில் உங்களை வருத்திய தெய்வமானது இனி உங்களை ஒன்று கூட்டுமென்று நம்புகின்றேன். ஆனால், ஒன்று சொல்லுகமேன். நீ எப்படியாவது அவனோடு விவாகஞ்செய்துகொண்டுதான் வாழவேண்டும்." என்றார்.

மாமனா சொல்லிய இவ்வுமிர்த மொழிகளால் உயிர்தளிர்த்துப் பெற்றயான் அவர் கடைசியிற் சொல்லிய சொற்களைக்கேட்டுச் சிறிது திடுக்கிட்டு “மாமா, நீங்கள் சொல்லுகிறபடி நான் அவரை மணந்து கொள்வதற்கே விருப்பம் உடையேனாயினும், நாங்கள் இருவரும் பெயரேறு சாதியினராகவும், எனது நிலைமை ஒருவிதநதலின் இயல்புடையதாகவும் இருந்தலால், நாங்கள் விவாகம் செய்து கொள்வதற்கு இந்த நாட்டிலுள்ளவர்கள் எவரும் இசையமாட்டார்களே! அதுமாத் திரமா! எங்கோப் பலவகையிற் புறம்பிழித்து எங்களுக்குப் பலவாறு தீங்கிழைப்பார்களே.” என்று கலக்கத்தோடு கூறினேன்.

“இல்லை! இல்லை! கோகிலா, என்னுடைய கருத்து அப்படியன்று. இந்தத்தேசத்தவர் தன்மை எனக்குத்தெரியாதா! இதைப்பற்றி உன் தமையனிடம் பேசியிருக்கின்றேன். அங்ஙனம் என் ஏற்பாட்டிற்கு இணங்கியிருக்கின்றான். நம்மிடர்வருகிற அன்பர்களான அப்பாரசி கப்பெருமானிடத்தும் பெருமாட்டியிடத்தும் உன்னை அடைக்கலமாக ஒப்பிக்கப்போகிறேன். அவர்கள் பம்பாய்க்கு உன்னையும் அந்தப்பையன் தெய்வநாயகத்தையும் அழைத்துப்போய் விவாகம் செய்விப்பார்கள். உன் தமையன் அப்போது உன்னுடையிருந்து எல்லா உதவியும் செய்து உங்கள் விவாகத்தை நடத்திவைப்பான். எனக்கு ஓர் இலட்சம் ரூபா இருக்கிறது. அத்தொகையில் எண்பதின்மூன்று ரூபா எடுத்து நாற்பதின்மூன்று ரூபா உனக்கும், நாற்பதின்மூன்று ரூபா உன் தமையனுக்குமாக எழுதிவைக்கப் போகின்றேன். இத்தொகையை நீயும் உன் கணவனும் பாதுகாவலோடு வைத்து ஏதுங்கவலியின்றி இல்லறத்தை நடத்தி இன்பம் அனுபவிப்பீர்களாக! எழை எளியவர்களுக்கும் வலியற்றவர்களுக்கும் இயன்ற அளவு ஊனும் உடையும் கொடுத்து அவர்கள் தன்பத்தைப்போக்குவீர்களாக! பசியாலுந்தரக்கத்தாலும் வருந்திவந்தவர்களுக்கு முதலில் உணவு தண்ணீருங்கொடுத்து அவர்கள் களைப்பை மாற்றியபின் நீங்கள் உணவெடுக்கவேண்டும். தமிழ்க்கல்லியை எவரும் படிக்கும்படி செய்துவருதல் வேண்டும்; படிக்க வகையற்றவர்களுக்கு உங்களால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்துவாருங்கள். நீங்களும் இடைவிடாது கல்வியிற்ப்புயிற்று வருதல் வேண்டும். உன் கணவன் இங்கிலீஷிலும் வல்லவருதலால், அந்தப் பாஷையிலிருக்கின்ற அற்புதமான புத்தொளதிக சாஸ்திரங்கருத்துக்களை யெல்லாம் நீ தெரிந்துகொண்டு தமிழர்களுக்குப் பயன்படும்வண்ணம் அவற்றை எழுதித் தமிழ்நூல்களாக வெளிப்படுத்தல் வேண்டும்; தமிழோ மிகவும் பழமையான பாஷை; மிகவுந்திருந்தும் உள்ளது, அந்ருவாய்நுதது, வழுக்கத்திலிருப்பது; நமது சமஸ்கிருதபாஷை பழமையான தென் றாலும் அஃது உலகவழுக்கத்தில் இல்லாதது; பேசுவதற்கும் படிப்பதற் கும் தமிழைப்போல் இனிமையாகவும் மிருதுவாகவும் இல்லாதது;

அதனை எவ்வளவுதான் கற்றாலும் அதனால் எல்லாரோடும் பேசமுடியாது; அதில் தூல்கள் எழுதினால் அவற்றை எல்லாரும் படித்தப் பயன் அடையப்போகிறதில்லை. ஆதலால், அந்தப்பாவையியல் நம்மவர் வைத்திருக்கின்றதரபிமானத்திற்கு நீ ஆளாகப்படாது. தமையையே பரவச்செய்தல்வேண்டும். சமஸ்கிருத பாவைச்சொற்களைக் கண்டமட்டும் தமிழில் வழங்காமல் தமிழ்ச்சொற்கள் ஏராளமாக இருப்பதால் அவற்றையே நீ பழக்கத்துக்குக்கொண்டுவந்து, புண்ணிய பூமியாகிய இத்தம்நாட்டுக்குப் பலன்நனமகளை நீ செய்தல்வேண்டும். தெய்வபதையினை வளரச்செய்யுந் தேவாரதிருவாசகங்களும் மற்றவைகளுநகற்று நீங்களிருவரும் சூரிய சந்திரர்களைப்போல் நீழுகாவும் நன்றாகவாழ்ந்து வருவீர்களாக!” என்று சொல்லியதும், தொடர்பாகப்பேசுவந்ததனால் களைப்படைந்தவராகி என் மாமனார் சிறிதுநேரம் கண்ணாமூடிக்கொண்டிருந்தார்.

யானே இவாபேசிய சொற்களால் மெய்மறந்த மகிழ்ச்சி உடையவளாகி இன்னது செய்யதென்று தெரியாமல் யானும் சிறிதுநேரம் பேசாமலிருந்தேன். அப்பால் என்மாமனார் களைப்புத்தீர்ந்து என்னை விழித்ததப்பார்த்தார்; யானும் என் உணர்வு வரப்பெற்றதெனிக், என் மாமனாருடைய பெருந்தன்மையையும், அருட்குணத்தையும், தாராளமான உள்ளத்தையும், என்னிடத்து வைத்திருத்தும் பேரன்பினையும் நினைந்து நினைந்து இன்னதுசொல்வதென்று அறிவேனும் அவருடையகைகளை எடுத்து என்கண்களமேல் ஒற்றிக்கொண்டு தேம்பித்தேம்பி அழுதேன். அவர் அதனைக்கண்டு ஆற்றாராய்க் “குழந்தாய், அழவேண்டாம்; அழவேண்டாம்.” என்று சொல்லிக்கொண்டே என்கண்களைத் துடைத்தார்.

யிறுது, “மாமா, ஒன்றுக்கும் பற்றாத சூரியயுள்ளான என்மேல் தேவார இவ்வளவு அன்புவைத்து எளியேனைப்பாதுகாத்த பெர்அருளுக்கு நான் எங்கனம் நன்றிசெலுத்துவேன்! எனக்குமேல்மேல், நீங்கள் சுகமாக எழுந்திருந்து சிறியேங்கள் செய்யும் ஊழியங்களை ஏற்றக்கொண்டு வங்கள் கூடவே உங்கள் வாழ்நாள் அளவும் இருக்கும்படி மனம் இரங்கவேண்டும்.” என்று அழுதபடியே கூறினேன்.

“குழந்தாய், நம்முடையகுலத்தில் நீயும் உன் தமையாளுநதான் என் அன்பிற்று உரியவர்கள். அதனால், உங்களை நல்லநிலைமையில் வைப்பது தான் என்மனத்திற்கு இசைத்தது. நீங்கள் இருவரும் என்னிடம் பேரன்பு வைத்திருப்பதன்றே எனக்குப்போதுமானது. நான் உயிர் பிழைத்திருந்தால் உங்களுடன் இருந்து காலந்தள்ளத்தடைஇராது—ஆ! அமீதா! என் அருமைமகள்! என்கண்மணி இத்தனைநாள் நீ என்னை எங்கனம் ஸிரிந்திருந்தாய்!” என்று என்மாமனார் மேலே ஆகாயத் தைச்சுட்டிக்கூட்டிக் கண் இமையாதிருந்தார்.

என்னை கோக்கிப் பேசிவருகையில் இடையே இவர் இங்ஙனம் மேலே சுட்டிக்காட்டிப் பேசியதைக்கேட்டு என்உள்ளம் திடுக்கிட்டது. யான் மேல் நிமிர்ந்து பார்த்தேன், என்கண்ணுக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை. என் மாமனாருக்கு ஏதோ உணர்வுபிறழுகிறதென்று எண்ணிக் கலங்கினேன். பின்னர்ச் சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் என்மாமனார் கண்ணிமை கொட்டினது. உடனே அவர் என்முகமாய்த்திரும்பிப் பின் வருமாறு கூறினார்.

“குழந்தாய், யான் சிறிதுநேரத்துக்குமுன் சொல்லிய சொற்களைக் கேட்டு நீ நிரம்பவும் அச்சம் அடைந்திருக்கிறாய் என்று அறிகின்றேன். சிறிதும் அஞ்சாதே. எனக்குப்பதினெட்டாவது வயதில் ஒரு கல்யாணம் ஆயிருந்தது. இப்போதிருக்கிறபேய் இரண்டாந்தரமாவன். முதல் தாரக்காரி மகாஉத்தமி, அழகிலுங்குணத்திலும் லக்ஷுமியையே ஒத்தவன், கல்லியில் அவள் சரஸ்வதியே. அவளுமகனும் உயிரும் உடலும்போல் இணைபிரியா அன்பினராய் இருந்தோம். எவ்வளவுநாள் அன்பின்பயனாகச் சுவர்ணவிக்கிரகம்போன்ற ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதனை நானொருவண்ணமும் பொழுதொருமேனியுமாக வளர்த்து வந்தோம். அந்தக்குழந்தைக்கு நீதுவயதாகிறபோது அதன்தாய் மாரடைப்பு நோயினால் நியோ! சடுதியில் இறந்துபோனாள்! உயிரினுள் சிறந்த மனை யானைப்பறிகொடுத்த துயரம் ஒருபுறம் வருத்தத் தாயற்ற என் அருமைக் குழந்தையின் நிலைமையானது என்னை நீராய் உருக்கிவந்தது. இந்தக் குழந்தையைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுத் திரும்பவும் நான் விவாகஞ் செய்துகொள்ளவேண்டிவதாயிற்று. என்செய்வேன்! இப்போதுள்ள பேயை என் உறவினரெல்லாருஞ்சேர்ந்து என் கழுத்துக்குக்கயிறாய்ச் கொண்டு வந்து கட்டிவைத்தார்கள். நான் நினைத்ததற்குமாறாக, இப்பேய் என் அருமைக்குழந்தையைப் படுத்திவைத்தபாடு இன்னும் ஏதேனையிரவியெடுத்தாலும் என் நெஞ்சைவிட்டு நீங்காது. என்அருமை மகள் ஒரு தெய்வக்குழந்தையாகவே வளர்ந்தது! அதன் அறிவுதுப்பத்தையும், அடக்க ஒடுக்கத்தையும், கல்விப்பயிற்சியையும், இரக்ககுணத்தையும்தெய்வசிந்தனையையும், பேரழகையும், இன்னும் மற்ற உயர்குணநலங்களை யும் என் ஒரு நாவால் எங்ஙனம் எடுத்துச்சொல்வேன்! அவ்வருமைக் குழந்தையை உனக்கே ஒப்பாகச்சொல்லவேண்டும். நியோ! நினைக்கவும் என்னெஞ்சம் பகிரென்கின்றதே! அக்குழந்தைக்குப் பத்தாவது வயது வந்தது. ஒருநாள் நான்வெளியேபோயிருந்து வந்தேன். அப்போது என் அருமைக்குழந்தை படுக்கைமேல் ஏதும் அரவமின்றி அமைதியாய்க்கிடந்தது. உடனேயான் பதைபதைத்து அதனருகேசென்று, ‘குழந்தே, யான் வருக்காலங்களிலெல்லாம் எதிரோடிவந்து என்னைக் கட்டிக்கொள்வாயே. இன்றைக்கு என் இப்படிப் படுத்திருக்கிறாய்’

என்று தம்மாற்றத்தோடுகேட்டேன். அதற்கு அம்மகவு 'அப்பா, சித்தி ஏதோ தின்னக்கொடுத்தாள்; முதலில் நான் அதைத்தின்னாமல் வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவன் 'அது ரொம்பருசியானபண்டம், தின்று பார்' என்றான்; அப்படியேதின்றேன். இப்போது எனக்குமயக்கத் தலைக்கேறுகிறது. நான் இனிமேல் சித்திகிட்ட இருக்கமாட்டேன். நான் என் அம்மாகிட்டப்போகிறேன். நீ சித்திமை ஒன்றுஞ்செய்ய வேண்டாம், ஆனால், நீமூத்திரம் பத்திரமாய் இரு' என்று சொல்லிவிட்டு இறந்துபோயிற்று—” என்று சொல்லுகையில் என்மாமனார் கண்ணீர் ஆராய்ப்பெருக ஆற்றாமல் அழுதார். மிகவும் நோய்ப்பட்டிரிலையிலிருக்கும் என்மாமனார் மிகவுந்தயரம் அடைவதைப்பார்த்து என் நெஞ்சம் நெக்குடைந்தது, அதனை ஒருவாறுதேற்றிக்கொண்டு,

“மாமா, நோயாயிருக்கும் நீங்கள் இப்படிவருந்தலாமா’ கொஞ்சம் ஆறுதல் அடையுப்படி கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.” என்று அவர் கண்களைத்துடைத்தேன். அவரும் ஒருவாறு மனம் தேறிக்க, “குழந்தாய், அம்மகவு இறந்து ஒருமாதம்வரையில் நான் புத்திசுவாசீனம்இன்றியிருந்தேன். அவ்வொருமாதம் வரையில் இரகே நடந்தது இன்னதென்று எனக்குத்தெரியாது. அவ்வொருமாதமுங்கழித்து என் புத்தி முன்றிலமைக்கு வந்தது. முன்னே சுவர்க்கம்போலிருந்த என் வீடு இப்போது பாழடைந்து மிகவுந்துக்ககரமாயிருந்தது. என் இரண்டாம் தாரப்பேய் நாடோறும் இராக்காலத்தில் அல்லல்தாகவும் அன்ன ஆகாரம் இன்றி மிகமெலிந்து பாயும்பிக்கையுமாய்நின்று அளவு படாத துன்பத்தைஅடைவதாகவும் என் அருகிருந்து உபசரித்த உறவினர் சிலர் சொல்லக்கேட்டு, என் அருமைக் கண்மணியைக்கொலைசெய்த அவள் அப்படிவருந்துவதற்குக் காரணம்யாதாய் இருக்கலாம், அவள் என்மகளைப் பற்றி வஞ்சுத்துவதற்குக் காரணம் இல்லையென்று எனண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்து, அன்றிராத்திரி அவன் அலறுகிறசத்தங்கேட்டு, அவள்படுக்கையறையின் அண்டையிற்போய் மெல்ல உள்ளேபார்த்தேன்; ஓ! என்கண்களுக்குப்புலனான அவவடிவத்தின் பயங்கரமான தோற்றத்தை எவ்வாறு எடுத்துரைப்பேன்! குழந்தாய், அஞ்சாதே! அதுதீயோரைத் தண்டிக்க வந்த தேவருபமேயன்றியேறன்று. அதுமிகவுங்கடித்துப்பருத்து நீண்டிருந்தது; அதன்முகமும் அங்க அடையாணங்களும் செவ்வையாகத் தெரியவில்லை; என்றாலும், அதன்கையில் ஒருசாட்டைக்கோல் இருந்தது. அக்கோல் முனையிலிருந்து தொங்கிய மணிக்கயிற்றில் ஒருவரிசையாடுப் பெரிய கருந்தேன்கள் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தன; அச்சாட்டைக்கயிறு அவ் விரண்டாந்தாரப்பேயின் முதுகின்மேற் பளீர் பளீர் என்று அடித்தது; அங்கனம் அடிக்கையில் அக்கயிற்றின் நெடுக உள்ள தேட்கொடுகீடுகள் அவள் முதுகினுள்ளே பாய்ந்துபாய்ந்து வருதலையும், அவள் அப்போது

என்றாற்பார்க்கவஞ் சொல்லவங் கூடாதவிதமாய்த் துடித்தலையுங்கண்டு ஆராவாசி உயிர்பிரிந்தவன்போல் உணர்விழந்து நிலத்தின்மேற்களைத்து வீழ்ந்தேன். என்னை அறியாத ஓர் உறக்கம் வந்து என்கண்களை மூடியது. அங்ஙனஞ்சிறிதுநேரம் உணர்விழந்து கிடந்தபின், திரும்பவும் என் உணர்வு எனக்கு மிகவுந்தெளிவாக வரப்பெற்றேன். இன்னும் என் கண்கள் நன்றாக மூடித்தான் இருந்தன; ஆனாலும் என்மனவியின் படுக்கையறையை யான் நன்றாய்க்கண்டேன். அவள்படுக்கையைச் சூழக் கரிய ஓர்இருள் சூழ்ந்திருந்தது. அவ்விருள் வட்டத்தின் புறத்தே முன்னே நான் கண்டவடிவம் இன்னும் நின்று கொண்டதான் இருந்தது. ஆனால், இப்போது அதனைச்சூழ மிகவும் பிரகாசமான ஓர் ஒளிவட்டம் தோன்றியது; முன்னே என் கண்ணுக்குப்புலனாகாதிருந்த அவ்வடிவத்தின் முகமும் அங்கஅடையாளங்களும் இப்போது எனக்கு மிசவுந்தெளிவாய் விளங்கின; ஆயினும், என்கண்கள் இன்னும் மூடியேயிருந்தன. அந்தத்திருவுருவத்தின் முகஅழகும் மற்ற அங்கங்களின் அழகும் இந்நிலவுலகத்தில் யான் என்றும் கண்டிராததன்மையோடும் விளங்கின. அதனை இந்தநிலைமையிற்கண்டதும் முன் எனதுள்ளத்தே நிகழ்ந்த அச்சமெல்லாம் நீங்கப்பெற்றேன். என் நெஞ்சுகத்தே என்னை அறியாத ஓர் ஆற்றாமையும் அன்பும் வரப்பெற்றேன். உடனே, ஆண் வடிவாய்த் தோன்றிய அத்திருவுருவத்தை நோக்கி அழுதேன், பின்னர் அதனை வாழ்த்தினேன், வணங்கினேன்; நானிருந்தநிலை கனவோ நனவோ இன்ன தென்று என்னால் துணிந்துரைக்கக்கூடவில்லை; என்கைகால் முதலான எந்த அவப்பமும் ஆடவும்இல்லை, அசையவுமில்லை; என்னால் எழுந்து அதனருகே செல்லவூட கூடவில்லை; என்றாலும் என் உணர்வுமாத்திரம் நிரம்பவுந்தெளிவாயிருந்தது; எல்லாம் எனக்கெதிரே மிகுந்த லிளக்கத்தோடுந் தோன்றின. அவ்வழகிய திருவுருவத்தைக் காணக்காண என் உள்ளங்குளிர்த்தது; ஆராமகிழ்ச்சி அடையப்பெற்றேன். அதனை யான் வணங்குவதும் வாழ்த்துவதுமெல்லாம் மனத்தாற் செய்தேன். 'பிறகு 'அதனை மிகவுங்குழைவோடுதொழுது 'யியனே! தேவாரைச்சிறியேன் இன்றொன்று உணரப்பெற்றிலேன். பெரும்பாலிகளான எங்கள் முன்னிலையில் தேவாரீர் எழுந்தருளுதற்குக்காரணம் யாதோ அறிவித்தருளல்வேண்டும்' என்று வேண்டினேன். அப்போது அது தன் அழகிய மலர்வாய்திறந்து 'பிள்ளாய்! உலகத்தின்கண் உள்ள உயிர்கள் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளை அளந்துபார்த்து நல்லார்க்கு அருள்புரிந்தும் பொல்லார்க்கு இருள்நரகத்தந்தும் எல்லா உயிர்களையும் பரிசுத்தஞ்செய்துவரும் எல்லாம்வல்ல அறக்கடவுளுக்குத் தொண்டுசெய்துவரும் அடியார் குழாத்துட்சேர்ந்த ஒரு தேவன்யான். தீவினைகளுள் மிகக்கொடியது ஓர் உயிரைக் கொலைசெய்வதேயாம்; அங்கொலையுள்ளும் மிகக்கொழு

யது களங்கம் அற்ற இளம்பருவச்சிறாரைக்கொல்வதேயாம்; அதனினும் மிகமிகக்கொடியது அறிவும் அழகும் அன்புங்குடிக்கொண்ட சிறுவரைக் கொல்வதேயாகும். இதோ! இங்கே கிடக்கின்ற இப்படுபாவி உன் அருமைக்குழந்தையை நஞ்சு ஊட்டிக் கொன்றான்; இவன்செய்த இப்பாவத் தினுங்கொடியது வேறு இல்லாமையால் இவனை இப்பிறவியிலேயே எதிர்த்துத் தெண்டித்து இவன் பாவத்தைத் தீர்த்தற்பொருட்டு அறக்கடவுளால் ஏவப்பட்டிவந்தேன். மிக்க பாவஞ்செய்த இவன் கட்டிலனுக்குக் கரியகொடிய உருவமாய்க்காணப்படுகிறேன். நீயும் சிவபல பாவங்கள் செய்தவனாகையால் நீ நின் ஊனக்கண்ணாற்பார்த்தபோது கரிய வடிவத்தோடும் காணப்பட்டேன். இப்போது நீ சூகூடும் சரீரத்தில் நின்ற அன்போடுருகி ஞானக்கண்ணாற் பார்த்தலால் எனது உண்மையான வடிவத்தோடுங்காணப்படுகின்றேன்.' என்று அருளிச்செய்தது. உடனே யான் அதனைக்கைக்கூப்பித்தொழுது 'என் பெருமானே, யானும் பாலியேனாயினும், தேவரீர் திருவுருவத்தைக்காணுதற்குச் சிறிதேஊந்தவம் பண்ணினேன், யான் புனிதன் ஆயினேன். இக்கொடும் பாலி இன்னும் எத்தனை நாள் இங்கேதண்டிக்கப்படுதல்வேண்டும்?' என்றுபணிவாகவினவினேன். அதற்கு அது 'பெரும்பாலும், இவ்வுடம்பில் இவனைத் தெண்டிக்க வேண்டுமளவுத் தெண்டித்தாயிற்று. இனித்தெண்டிப்பின் இவன் அதனை இவ்வுடம்பிற் றாங்கான். இனிக்குலைப்பாவத்தை இப்பிறவியிலும் இனிவரும் பிறவிகளிலும் சிறிதும் நினையான். இவன் பெற்ற இளங்குழந்தைகள் மூன்றையும் இவன்பாதாக்கவேண்டியிருத்தலின் இனிநாளையோடு இவன் தண்டனையை நிறுத்துவேம். நீ எல்லா னாயிருத்தலின் இவன் அடையும் இக்கொடுத்தண்டனையை நீ சிறிதும் உணராதிருத்தற்பொருட்டு, நீ மதலையிழந்ததாயாதையே ஒரு காரணமாய்க்கொண்டு உன்னைச்சென்ற ஒரு திங்களாக உணர்வின்றிக்கிடக்கவைத்தேம். உன்மனையாளை இவ்வளவு தெண்டித்தும், அவளுக்குரிய கொடுங்குணமானது நீண்டகாலம் வரையில் அவளை விட்டு அகலாது. அவளால் நீ இன்னுந்துன்புறுத்தப்படுவை. உன்றாற்பொறுத்தக்கூடாத அளவு அவன் உன்னைத்துன்புறுத்தாங்காலங்களில், என்னை நினைப்பையாயின், யான் அவளெதிரிற்றேன்றி அச்சுறுத்துவேன். நானே உன் உறவினர் சிலரோடு இந்நேரத்தில் இவன் படுக்கையண்டை வந்து திருநீற்றையாளி இவட்டுக்கொடுப்பையானால், அது முதல் யான் இவட்டுசு செய்யுந்தண்டனையை நிறுத்திக்கொள்வேன்.' என்றருளியது. திரும்புவும் யான் அதனைவணங்கி 'என் ஆண்டவனே, கொலைப்பாவத்திற்கு மாத்திரந்தான் இத்தண்டனையோ; எல்லாப்பாவங்களுக்கும் இதுபேரல்லவதனுடோ? இத்தண்டனை இப்பிறவியோடு ஒழியுமோ? மறுமையிலும் உண்டோ? செய்தபாவங்களை இறைவன் மன்னிப்பதனுடோ? இவ்

லையோ? சிறிது அருளிச்செய்தல் வேண்டும்.' என்று இரந்துகேட்டேன். அதற்கு அது 'கொலைப்பாவத்திற்கு மாத்திரந்தான் இக்கொடுத்தண்டனை. இறைவன் செய்யும் படைப்புத்தொழிலுக்கு இடர்புரியாத மற்றப்பாவங்களுக்கு இத்தகைய கொடுத்தண்டனை சிறிதும் இல்லை. இக்கொடுத்தண்டனை முழுதும் இப்பிறவியில் இவ்வுடம்பு தாங்காத, ஆகையால், சூக்குமஉடம்பில் இவ்வுயிரைக்கொண்டு போய் வேறு உலகங்களிலும் வருத்துவேம். பாவம் செய்த உயிர் அப்பாவத்தின் பொல்லாங்கை உணர்ந்து அறிவும் அன்பும் உடையதாகி இறைவனைவழுத்தி மன்னிப்புக் கேட்குமாயின் எவ்வகைப் பாவமும் மன்னிக்கப்படும்'. என்று கருணையோடும் விடை பகர்ந்தது. அதனால் மனம் தேறுதல் அடைந்தேனாகிப் பின்னும் அதனை நோக்கி 'என் தெய்வமே! அடியேன் தேவரீர் திருவுருவத்தை மறுபடியும் கண்ணாக்காணுமபுண்ணியம் பெறவேனோ' என்று வருக்கத்தோடும் வினவினேன். அதற்கு, 'நீ இவ்வுலகத்தைத்துறந்து செல்லுதற்கு மூன்று ஈட்களின் முன் நனவிலேயே, நீ இப்போது பறிகொடுத்த அருமைப்பெண்குழந்தையைத் தேவவடிவத்திற் காண்பாய்; அக்குழந்தையின் வடிவந்தோன்றி மறைந்தபின் என்னை நினைப்பையாயின் யான் நின்கட்புலனுக்கு எதிரே தோன்றுவேன்; என்னைக்கண்ட மூன்றும் நான் திரும்பவும் என்னைக் கண்டு அமைதியாக என்னோடும் மேலுலகங்களுக்குப் போதுவை' என்று அருளி மறைந்துபோயிற்று. அத்திருவுருவங்கட்டியாயிட்டவாறே மறுநாளிரவு என் உறவினர் சிலரோடும் அவள் படுக்கையண்டை சென்று அவளுக்குத் திருநீற்றையள்ளிக்கொடுக்க அன்றோடு அதேதேவதண்டனை நின்று போயிற்று. அதுமுதல் அவள் என்னிடத்து மிகுந்த அச்சமுடையவளாய் நடந்து வந்தனள். என்றிலும், என் அருமைமகவைக் கொலைசெய்த அவளிடத்து அதன்பின் யான் அன்புபாராட்டியதுமில்லை, அவளை அணுகியதுமில்லை, அவளைப் பார்த்த நேரமெல்லாம் அருவருப்பாகவே காலங்கழித்துவந்தேன். பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் அவள் தனது கொடுங்குணத்தால் எனக்கு மிகுந்த மனவருத்தத்தை உண்டு பண்ணவே, யான் அத்தேவவடிவத்தை நினைந்தேன். நினைந்த ஒரு நொடிப்பொழுதில் அதுகரிய கொடிய உருவத்தோடும் அவள் எதிரின்றேன்றியது. அவள் அதனைக்கண்டு அவலிக் கீழ்வுழுந்து மூர்ச்சையானாள். அங்ஙனம் நேர்ந்ததற்குப் பிறகு என் எதிரில் அவள் வருவதேயில்லை. அதனாலேதான், முன் ஒரு நாள் அவள் உன்னை வைது வருத்துகையில் யான் வந்து கோபிக்கவே, உளொழிப்போனாள். அந்தப் பாரகிகப் பெருமாட்டியாரையும் உன்னையும் அவள் புறமழித்துப்பேசியசமயத்திலும் யான் வரவே அவள் உள்ஒடிப்போனது இரட்சகாரணத்தினாலேதான். அஃதிருக்கட்டும். அந்த அடிகிய

தேவவடிவம் அருளிச்செய்தபடியே, என் இளம்பருவத்தேயான் இழந்து போன என் அருமை மகளின் தேவவடிவம் சிறிது நேரத்திற்குமுன் என் கண்ணெதிரே தோன்றியது. இதனால் இன்றையிலிருந்து மூன்றாம் நாள் யான் இவவுலகைத் துறந்துபோக நிண்ணம்.” என்று என் மாமனார் சொல்லவே என்னால் ஆற்றமுடியாத தயரம் என் உள்ளத்தே உண்டாயது. ஏதும் பேசாமல் எனது மேல்முன்றினையால் என் கண்களைப்பொத்திக்கொண்டு பொருட்பழுதினேன். சிறிதுநேரம் சும்மா இருந்த என் மாமனார் பிறகு என்னை நோக்கி,

“குழந்தாய், நீ இப்படிவருந்துவது கூடாது. என்மைக்கிருந்தாலும் ஒரு நாளைக்கு நான் இறக்கவேண்டிவது உறுதிதானே. புல்லின்முனை மேல் உள்ள நீர்த்துளிபாணது எங்கே ரத்திலாயினும் காற்றால் அசைந்து தீயில்முன்றோர் காற்று இல்லையானாலும், வெயிலால் ஆவியாக மாறிப் போகாமன்றோ’ நான் இந்தக்கூட்டடைவிட்டுப்போனாலும் குகையுள் சரீரத்திலாயினும் ஒவ்வொருகால் நிரும்பிவந்து உனக்கு ஆறுதல்தந்து செய்வேன். இப்போது அவ்வழகிய தேவவருவத்தைத் தியானிக்கப்பேடி’ கின்றேன். நீ அபிரிசுத்தமுடைய பெண்மணியாயிருந்தலால் நீயும் அவ்வருள்வடிவைத் தியானிப்பையானால், ஒருகால் அஃதன் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டாலும் புலப்படும்.” என்று சொல்லினார்.

என்மாமனார் சொல்லிய சொற்களின் உண்மையை நினைந்து பார்த்து இனிஆற்றாமல் வருந்துவதற்கு பயனில்லையென்று என்மனத்தை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு, அததெய்வத்தை அன்புடன் நினைத்து என் கண்ணுக்குத் தென்படும்படி குழைந்துவேண்டியிருந்தேன். என்மாமனார் குழி ஏதும் வாய்ப்பேசாமல் அமைந்த முகத்தோடு தீய் நோக்கிய பார்வையிலிருந்தார். அவருடையிருந்த சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் எவகட்கு எதிர்நிலை மேலே ஆகாயத்தில் ஒருபேரொளியிட்டம் மினுமினுப்பென்று கிளர்ந்து தோன்றியது. அவ்வளவு அமைதியும் அழகும் வாய்ந்த ஒரு பேரொளிப்பிழம்பை இதற்குமுன் யான் எவருகண்டதேயில்லை; அவ்வொளியைப்பார்க்க என் கண்கள் சிறிது நுகுசலில்லை; அவ்வொளி வட்டத்தோற்றத்தை அடுத்து அற்புதமான ஒருமணம் சுழன்றது; அதனைப்படுத்து மனவொளியில் திரட்டி அமைத்தாற்போன்ற அவ்வழகிய ஆண தேவவடிவம் அவ்வொளி வட்டத்தின் நடுவில் தோன்றியது. அத்தேவனின் முகத்திற் பொறிந்த அருள் அழகையும், அம்முகத்தில் விளங்குகிற கருணை ஒழுது விழிகளின் பொலியையும் மற்ற அவகங்களின் திருந்திய தெளிவையும் பேரையேன் என் ஒருநாவால் எங்ஙனம் எடுத்து மொழிவேன். அதனைக்கண்டதும் என்மாமனார் தம்கைகளைத் தலைமேற் குவித்துக்கொண்டு கண்ணீர் ஆறும்பெருக வாழ்த்தினார்; அடியேனும் அங்குனமே கைகூப்பி வேறேதுஞ் சொல்லக்கூரியாமல் ‘என்

ஐயனே! என் அப்பனே!' என்றேன். அத்திருவுருவம் 'எக்கோ
நோக்கிப்புன்முறுவல் செய்தது. ஆனால், ஏதும் வாழ்திறந்த பேசுந்
றிலது. பின்னர்ச் சிறிதுநேரங்கழியவே, அத்திருவுருவமும் அங்கே
கமழ்ந்தமணமும் அப்பேரொளியிட்டமும் மெல்ல மெல்ல மறையத்
துவங்கின அச்சமயத்தில் என்னை அறியாத ஓர் அயர்ச்சிவந்து சூழ்ந்
தது. அப்புறம் இன்னது நடந்தென்று எனக்கொன்றாக தெரியாது.
மறுபடியும் யான் கண்ணீர்த்திறக்கையில் கொழி கூலியது. கிழக்கெக்
லாம் பொன்நிறமாய் வயங்கிற்று. சுதிரவன் செம்பொந்தடம்போலச்
காணப்பட்டான். நான் மெல்ல எழுந்து பார்க்கையில் யான் என் படுக
கையில் நன்றாக அயர்ந்து உறங்கினதாகவே கண்டேன். என் மாமனா
ருக்கு இன்னும் உறக்கம் நீங்கவில்லை. மகிழ்ச்சிதரும்படி முகத்தோடு
அவர் நன்றாய்த்தூங்கவே, அவ்வறையைவிட்டு அப்பாற்றோப் என்
காலக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, இக்கடிதத்தை உடனே உங்கட்கு
எழுதினேன். இன்று நடப்பனவெல்லாம் நாரோக கடிதத்தில் எழுதி
அனுப்புகிறேன்.

கடிதம் கூ.

என் ஆருயிர்க்குயிரான காதலரே,— நேற்ற நான் எழுதியகடிதத் தைப் பார்த்திருப்பீர்களென்று நம்புகின்றேன். இன்று பிற்பகல் ஏறக் குறைய மூன்றுமணியிருக்கும் ஒரு மணிக்கு வாற்கோதுமைக்கஞ்சி குடித்தபின் அயர்ந்ததொருநாள் என் மாமனார் அப்போதுதான் கண்விழித் தார். விழித்ததும் ‘மணி எவ்வளவு’ என்று கேட்டார். யான் மூன்று மணி யென்று தெரிவிக்கவே, அவர் “குழந்தாய், இப்போது உன் தமையனா, அந்தப் பாரசிக கனவானும் அவர்தம் மனைவியாரும் வேறிரு கனவான்களும் வருவார்கள். நாற்காலிகளைச் செவ்வையாக என் பக்கங் களில் இடு. பின்சட்டி லுள்ள நமமுடைய பேய்கள் நன்றாய்த் தூங்கு கின்றனவாவென்று பார்த்து, அந்தச் சுவையிழுத்து இரந்தப்பக்கம் காப்பாள் இட்டுவா.” என்று மெல்லெனக் கூறினார். என் மாமியும், நாத்தானாரும் ஒவ்வொரு நாள் பிற்பகலில் இரண்டிமணி முதல் இரந்தரை அல்லது ஆறமணி வரையில் நன்றாய்த் தூங்கும் வழக்கத்தை என் மாமனார் செவ்வையாய்த் தெரிந்திருந்தும், கதவைத் தாழ்த்தித் கொள்ளும்படி சுற்றித்ததைப்பார்த்தால் ஏதோ தண்ணீர்ப்பற்றி முககிய மானது பேசப்போகின்றார்களென்று எண்ணி, அங்குமே அதனை இழுத்து அரவமன்றித் தாழ்த்தித் திருப்பினேன். தலவாயில் ன்னை வண்டிகள வந்து நின்றன இரண்டுநிமிஷத்திலெல்லாம் என் தமையன் முன்னே வழிகாட்டியவர, அவன்பின்னே எங்கள் குலத்தவரான கன வான்கள் இருவரும், அவர்கட்குப்பின்னே என் தந்தையேயானவர் அந்தப் பாரசிககனவானும் என் அன்னையேயானவர் அவர்தம் மனைவியாரும் வந்தனர். கனவான்கள் மூவரையும் மாமனார் படுத்திருக்கும் அறையுள் என் தமையன் அழைத்துச் சென்றான். வேறிருகனவான்கள்கூட வந்திருந்தால் யறிந்து அப்பாரசிகப் பெருமாட்டியார் அவ்வறைக்குள்ளே செல்லாமல் வெளியே நின்ற என்னிடம் வந்து என்னை அணைத்தழுத்த மட்டார்கள்; ஊடனே அவர்களிருப்பதற்கு ஒரு நாற்காலி எடுத்து வந்து இட்டு, அதன்மேல் அவர்களை அமர்ந்தது, அவர்கள் விருப்பப்படி யானும் ஒரு சிறுவிசிப்பலகைமேல் அவர்கள் பக்கத்தில் இருந்தேன்.

ஊடனே என்னை நோக்கிக் “குழந்தாய், பெரிய வொவாகு ஊடம் பின் னல்லமை எப்படியிருக்கிறது” யான் கேள்விப் பட்டதில் அவர்கள் பிழைத்தெழுவுது அருமையென்று தெரிந்து, இவ்வளவுக்கும் நான் காரணமாயிருந்ததை எண்ணி எண்ணி என் மெஞ்சம் ஏங்குகின்றது!” என்றுதம் அழகிய விழிகளிற் கண்ணீர்துளும்பத் தயரத்தோடுங் கூறினார்.

அச்சொற்களைக்கேட்டு யானும் கண்கலங்கி “அன்புருவான அம்மா, இந்த வீட்டில் நடந்திருக்குங் கொடுஞ் செயல்களை மாத்திரம் தாங்கள் தெரிந்திருப்பீர்களாயின் என் மாமனாரின் நோய்க்குத் தாங்கள் ஓர் எள்ளளவுகூடக் காரணமாக மாட்டீர்களென்றும், அதற்கு என் மாமியும் நாத்துணைருமே நெடுகக் காரணமாய் வந்திருக்கிறார்களென்றும் அறிந்துகொள்வீர்கள். அக்கொடுஞ் செயல்தீனையெல்லாம் முந்தா நாளிரவுதான் என் அருமைமாமனார்வாயாற் கேட்டுணர்ந்தேன்; அற் புதமான சில காட்சிகளையுங் கண்டேன். இவற்றையெல்லாம் தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று நான் விரும்பியும், அவைகள் என் மாமனாரது குடும்பத்தைப் பற்றியனவாயிருந்தலால், அவருடைய கட்டளையின்றிச் சொல்ல அஞ்சுகின்றேன். இன்றைக்கு அவரிடம் உடன்பாடு பெற்றுக் கொண்டு நாளைக்கு அவற்றை உங்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றேன்.” என்று மெல்லிய குரலில் கூறினேன். அச்சொற்களைக் கேட்டதும் அவ வம்மைமார் ஒருவாறு மனந்தேறியவராய், “நல்லது அம்மா, நம் அன் பிற் சிறந்த பெரிய யோ நம்மைவிட்டு விரைவிற்பிரிந்துபோய் விடுவா நன்போல் தோன்றுகிறதே! இவ்வளவு கொடுமையான இந்த இடத்தில் அவருக்குப்பின் நீ எவ்வாறு இருந்து காலகதிப்பாய்!” என்று பொருமலோடும் சொல்லினர்.

“ஆம், அம்மா, அவருக்குப்பின் அரைநிமிஷமும் யான் இங்கிருக்க முடியாது. எனக்கு நீங்கள் தாம் புகலிடம். எனக்குத் தாயுந்தந்தையும் நீங்களும் யோவுந்தாம். இப்படியே என் மாமனாரும் எனக்கு முந்தாநாள் இரவு சொன்னார்கள். என்னைப்பற்றிய சில இரகசியங்களை இன்னும் உங்களுக்குச் சொல்லாமல் இருக்கிறேன்; சொல்லச்சமயம் வாய்க்க வில்லை.” என்று சொல்லுகையில் நாணத்தினால் மேலும் பேரமட்டா மல் தலைகவிழ்ந்து கொண்டேன்.

என்மேல் அன்பாற்கனிந்த அஃவன்னையார், “குழந்தாய், நீ எதற் காக வெட்கப்படுகிறாய் என்பது எனக்குத்தெரியும். நீ அவற்றிற்காக வெட்கப்படவேண்டாம். போனவாரத்தில், உன் தமையனார் நாலாநாட் முறை எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து என் கணவரிடத்தும் என்னிடத்தும் மிகவும் அன்போடு அளவளாவி உன்னைப்பற்றிய செய்திகள் அத்தனை யும் சொல்லிப்போனார். பெரிய யோ அவர்கள் உன்றாற் காதலிப்பப் பட்ட தெய்வநாயகம் என்பவருக்கு உன்னை மணம் செய்துகொடுக்கும்படி எங்களுக்குச் சொல்லியனுப்பினார்கள். நாங்கள் அவ்வணம் நியமிக்கப் பட்டது எங்கள் பாக்கியம் என்று நினைத்திருக்கின்றோம். பெரிய யோவைப்போன்ற அவ்வளவு நல்லதனம் வாய்ந்த ஒருவரை நீ மாமனா ராகப் பெற்றதும், அங்ஙனமே எல்லா நந்தனங்களும் அமையப்பெற்ற

ஒருவனை நீ தமையனாகப்பெற்றதும் உனது புண்ணியமேயாம். குழந்தாய், அன்றொருநாள், நாங்கள் உன்னைக் கடற்கரையிற் கண்டதமுதல் என் மூத்தமகனே உயிர்பெற்றெழுந்து 'கோகிலம்' என வேறு பெயர் வைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான் என்றெண்ணி, உன்னை அவன்மேல் வைத்த அன்பினும் மிகுதியான அன்போடு பாராட்டிவருகின்றோம். ஆதலால், உன் பொருட்டி எவ்வளவு செலவு நேர்ந்தாலும், எவ்வளவு வருத்தம் உண்டானாலும் அகற்றையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாய்க் கருதாமல், உன்னை உன்னிலையில் வைப்பதற்கே நாங்கள் உறுதிசெய்திருக்கின்றோம்.—” என்று சொல்லுகையில்,

இடையே யான் “அம்மா, பணச்செலவையப்பற்றிக் கவலையில்லை; எங்கள் தலதெய்வமேயானேய் என மாமனார் எனக்கு நாற்பதினாயிர ரூபாவும் என் தமையனாகத் தார்பதினாயிர ரூபாவும் தமது சொத்திற் பகுத்தி எழுதிக்கொடுப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.—” என்றரைக்கையில், அவ்வம்மையார்,

“ஆம், எனக்கு அது செரியும்; அது எனத் தமதுவிரும்பத்தை எழுதிமுடித்துப் பரிவுடையதும் பொருட்டாகவே பெரியபிரா நியாய நூற்பண்டிதர் இருவரை அழைத்து வரும்படி உன் தமையனாரை நேற்று எங்களிடம் அனுப்பியிருக்கார். நியாய நூற்கல்லியிற் தேர்ச்சிபெற்ற இருவரை அதற்காகத்தான் இப்போது அழைத்துவந்திருக்கின்றோம் இன்னுஞ் சிறிது நேரத்திற்குள் பத்திரம் முதலியவை யெல்லாம் எழுதி முடியும்.” என்று விளம்பினார்.

யான் மீண்டும், “அம்மா, பணச்செலவையப்பற்றிய துன்பம் தங்களுக்கு நேராதாயினும், என்னால் வேறுபல துன்பங்கள் விரியுமே என்றுதான் யான் கிரமபல கவலுகின்றேன்.” என்றேன்.

“அவைகளைப்பற்றி அக்கரையில்லை. என்னதுன்பம் வந்தாலும் நாங்கள் உன்மேல் வைத்திருக்கும் அளவிற்கு அன்பினால் அவைகள் துன்பமாகத் தோன்றமாட்டா.” என்று அவ்வம்மையார் அன்போடு கூறினார்கள்.

இந்தப்பேச்சு முடிந்த அந்த நிமிஷத்தில் எந்தமையின் அறையுளிருந்து வெளியே எங்களிடம் வந்து எழுதிமுடித்த சொத்துப் பங்கிடு பத்திரத்தைப் படித்துக்காட்டப்போகிறார்களாதலின் அதனைக்கேட்கவருந் படி எங்களிருவரையும் உள்அழைத்தான். அதற்கிசைந்து நாங்கள் உள்ளேசென்றோம். என்மாமனார் அப்பாரசிகப்பெருமாட்டியாரை ஒரு நூற்காலியில் அமரும்படி அன்போடு குறிப்பித்தார். எங்களினத்தவரான நியாயநூற்பண்டிதர் இருவர் கூட இருந்தமையால் என்னையிருக்குமிபடி, கற்பிக்கவில்லை. அந்தக்குறிப்பைத் தெரிந்துகொண்டு அவ்வம்மையார் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியைப்பிடித்துக்கொண்டு அவர் பக்கத்தில் நன்

மேன். என்மாமனார் தமது துன்பத்தார்க்கு இருபின்னிரூபாயும், என் தமையனுக்கு நாற்பின்னிரூபாயும், எனக்கு நாற்பின்னிரூபாயும் படுத்துக்கொடுத்திருக்கும் வகைகளையும் அப்படுத்துகளுக்குரிய சொத்தின் வகைகளையும் தெரிவாகக்காட்டி எழுதிய சீட்டுகளை நியாநூல்வல்ல அவநிருவரில் ஒருவர் படித்துக்காட்டினார். அவற்றில் எழுதப்பட்டவையெல்லாம் எங்களுடைய நுணையிருத்தல் அறிவதபின் என் மாமனார் சிறிது நிமிர்ந்த நிலிற் பிடிவதப்பட்டு கையெழுத்திட்டார். அப்பாரசுகனவானும் சட்டநூல்வல்லாரும் சான்றாகக் கையெழுத்தசம்சய்தனர். இவையழுந்த சமயத்திலு அரகினரால் அனுப்பப்பட்டுப் பதிவு செய்யும் அலுவல் பாப்பயர் வந்தார் மீள்கதா; அவர் அப்பத்திரகளைப் பார்த்துப் படியெடுத்தழுதினவாண்டு சாட்சிக்காரரீடத்தும் என் மாமனாரிடத்தும் கையெழுத்தும் பெருவரல் ஒப்பமும் காணிக்கொண்டு வந்தார். அங்கப்பாரசுகனவானை அப்பத்திரத்திற் கண்டவற்றை அப்பித்தந்தது அதிகாரமுடையவராக வாய்க்கப்பட்டதனும், அவற்றை என் மாமனார் அவர் சொல்லிய கொடுத்தலிட்டார அப்பத்திரத்திற் கண்டவற்றைப் பெயர்த்தழுதிய மூன்று வேறு கடிதங்களில் ஒன்று என்னிடத்தும், மற்றொன்று என் தமையனிடத்தும் தரப்பட்டன: முதலாயது பிரதி என் மைத்துனனுக்காக அப்பால் வைத்துவிடப்பட்டது. என் மைத்துனன் இரகசியமில் கூட்டுநூலால் ஏதேனும் வம்பு செய்வானென்றெண்ணி அவனை வந்தா ஒரு காரியமாக என் மாமனார் பகல் பன்னிரண்டாண்டுகள் வலியில் அனுப்பிவிட்டார். ஆகவே, இப்போது நடைபெற்று முடிந்த ஏற்பாடு அனுபவகூடது அவன் அன்னை தமக்கைக்காது நிரியல் மீதர்ப்பால். ஆகவே விரைவில் இவ்வளவு திறமாகவுரு நுகர்வையு ஆகவே முடிந்தபடி ஒழுங்கு மசய்து என் தமையனோ வல்ல என் மாமனாரின் அலில் திட்டமுட, அவர் வலியபடியே அப்பாரசுகனவான் உதவியைக்கொண்டு ஆகவே யும் செவ்வையாக முடிபட்ட என் தமையனது நன்றியற்சியும், என் தமையனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இவ்வாரும் பேருதவியைச் செய்து காணத்தாமற் செய்த அப்பாரசுகப் பேருமானின் பேருதவியையும் மம்மால் என்றும் பாராட்டற் பாண்டாரிருக்கின்றன. தன் வயற்றிற் பிறந்த மக்களுக்குக் கொடுத்தலிட்ட ஆரண்பெரு வகுமபாட எனக்கும என் தமையனுக்கும் தமது சொத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்த என் மாமனாரின் செயற்கருஞ்செயலுக்கு நாலும் என் தமையனும் எழுமைஎழு பிறப்பும் நன்றிசெலுத்துப் படமைப்பாடி உடையவர்களாய் இருக்கின்றோம்.

இக்காரியம் முடிந்ததும் நியாயதரந்தரர் இருவரும் பதிவுச்சய் யோரும் எவர்கள் வல்லாரிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு வினார்.

இப்பெருங்காநியம் எப்போது முடியும்! எப்போது முடியும்! என்று இதுகாறும் ஜயகேலாடு உயிர்தாக்கிக்கொண்டிருந்த என் மாமனார், அச முடிவு பெற்றவுடன் மிதந்த இளைப்புடையாராய் படுக்கையேற சாய்ந்துவிட்டார். சிறிதுகேரக்கிற்று முன்னெல்லாம் ஒருவாறு மகிழ்ச்சி இருந்த எங்கட்கு இப்போது ஆற்றொணுத்தாய் உண்டாயது. எல்லாரும் வாய்பேசாது வடிவமுடிக் கொண்டு என் மாமனாரை உற்றுப்பார்த்த வண்ணமாய் இருந்தார் அயாசம் களைப்புத்திருப்பொருட்டு அவருக்கு ஏதாயினும் அருத்தவாரங்கையெண்டுமென்பதை அப்பாசிகப் பெருமான் குறிப்பிட்டமையால், நான் விரைந்துசென்று பின்கட்டும் கதவைத் திறந்தகொண்டு மயங்குதலைச் சென்றேன். பந்தவரமணி ஆகியும் இன்னுந்தா கிக்கொண்டிருந்த மாயும் நாதனாரும் கதவுதிறந்த சூசைக்கட்டு அப்போதுதான் கண்ணைத்திறந்தார்கள், என்னைப்பார்த்தும் அயாசம் மறுபடியும் கண்ணாமடிக்கொண்டார்கள். யானே சக்தி நறுக்கியிட்டிருக்காய்ச்சிய பாலில் கற்கண்டு கலந்த அதனை ஒரு கண்ணாடிக் கண்ணத்திலே உலர்த்தியெடுத்தாங்கொண்டு மாபஞ்சிடும் உந்து, அதனை அவர் உயிற் பொருந்தவைத்து அதனைப்பருகியபடி வேண்டினேன்; அயாசிறிது கண்ணைத்திறந்து அப்பாலை மெல்லமெல்லப் பருகினார். பின்னர்ச் சிறிதுகேரக்கித்தாக்கிப்படுத்தார் பெற்றவராகி அப்பாசிக கனவானைப்பார்த்து இக்காநியத்தை நுகர்வது விரைவில் ஒழுங்குபெற முடிதகைப்பற்றி என்றியறிவு கூறினார். அதன்பின் என்கையைப் பிடித்து அக்கனவாளிடத்தும் அவர் சம மனைவியாரிடத்திற்கொடுத்தது. "இன்றுமுதல் இகதடிக்கை உங்கர் கடிக்கையேயாயன்; இனி இவர்களுக்கு வெதாரு நறைவுபற்றி இவள் விஞ்ரப்படி நடத்திவைக்க வேண்டிய மறுமனதனை பட்டி உருகரிடத்தும் இவளிடத்தும் முன்னமே பேசியிருக்கிறேன் இனிமேல் யான் மொல்லவேண்டுமது ஒன்று மில்லை. நீங்கள் எல்லாரும் எல்லாச்செலவகுகளைநிம் ஈரநெஞ்சத்தோடும் இவையளிடத்ததன்போடும் விளக்கி எல்லாவயிர்த்தும் இன்பத்துதையே செயது இனிது வாழ்வீர்களாக! யான் இனிதிரவு இயவுலகவாழ்க்கையைத்துறந்து செல்வேன்" என்று அடங்கிய குரலிற் சொன்னார்.

இவ்வனம் அயா கடைசியிற் 'மசாலயதைக்கிட' நாட்கள் எல்லாரும் துன்பகடலில் அமிழ்ந்தினவர்களாய் ஏதும் வாய்பேச்சுக்கடாமல் கண்ணீர் உதிர்த்துக்கொண்டிருந்தோம் எவர்களுடைய துன்பத்தைப் பார்த்து என் மாமனார் தாழ்ம மகததுன்புற்று. "என் செய்யலாம்! பேயோடுபழகினாலும் பின் அதனைப்பிரகதுபோய்போது ஆற்றமுடியாத துன்பமே நேரும். நல்லவராகிய உங்களைக் கொடு பழகிய காலம் சுருக்கமான தாயிருநீரிலும், எனக்கு அதற்குள் உண்டான அன்பிற்கு அளவில்லை. ஏன் அன்பிற்கினிய கோகிலையையும் அவன் தமையனையும் என் உயர்

போற் பாராட்டிவந்தேன். அயர்களும்தான் என்னிடத்தில் நிறைந்த அன்போடும் அடக்கத்தோடும் நடந்துகொண்டார்கள். உங்களையும் இவர்களையும் பிரிவது எனக்குப் பெருந்துன்பத்தைத்தந்தாலும், ஈசன் இந்த உலகத்தில் இருக்கும்படி எனக்கு அளந்தபோட்டான் முடிந்தபடியிற்று. என்றைக்கிருந்தாலும் நான் இறக்கவேண்டியதே. ஆதலால் அதற்காக நீங்கள் வருந்திப்பயன்படவில்லை” என்று கூறினார்.

இவற்றைக்கேட்டு ஒருவாறு மனம் ஆறாதவரை அப்பாரசிகனை வான், “பெரியயயா, இன்னொன்றாத்திரிக்கி எங்கென்பிரிஞ்சுபோறதாச் சொன்னிங்களை! அதென்ன?” என்று கேட்டார்.

என் மாமனார் என்னைப்பார்த்து நேற்றிரவில் சாம்பனக்குச் சொல்லியவைகளையும் தாமும் யானும் கேட்கண்டாட்சிகளையும் சிறிதும் விடாமல் விரிவாய் எடுத்துச்சொல்லும்படி எனக்குக் கூட்டியிட்டார். அதற்கிணங்கியான் எல்லா சித்திரங்களையும் வழுவாமல் எடுத்துக்கூற, அப்பெருமானும் பெருமாட்டியாரும் என் தமையனும் மிகுந்த அச்சத்தோடும் வியப்போடும் முற்றுக்கேட்டார்கள். இவற்றையெல்லாம் அப்பெருமாட்டியாருக்குக்கூற வெண்ணிய என் அவாவும் தீர்ந்தது. இவ்வளவு முடிய மாலை ஏழுரைமணியாயிற்று. மாமியும் நாத்துணரும் பின் கட்டில் சமயற்றொழிவில் நின்றமைமால் இவ்வறைக்குள் நடந்ததொன்றும் அவர்கட்குத் தெரியாது; இஃது எனக்கு ஓர் ஆறுதலாயிருந்தது. வெளியே சென்ற என்மைத்துனனும் சில பண்டங்கள் வாங்கிக்கொண்டு அப்போதுதான் உள்ளே வந்தான். என்மாமனார் பின் எதோ நினைத்துக்கொண்டவராய் அப்பாரசிகரிருவரையும் பார்த்து, “நாளை எனது சுவச்சடனாகக் கத்தாங்கள் வரவேண்டாம். உயிர்போன பின் இந்த உடம்பின் பொருட்டுத் தாங்கள் வந்து வருந்தலாகாது. மேலும், எங்கள் பார்ப்பாரச்சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் நாளைக் கூப்பெருங் கூட்டமாய் இங்கே வரவருப்பார்கள். அவர்களுக்கு மட்டுமரியாதையாவது, தங்களைப்போலும் கல்லோர்களிடம் நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறையாவது சிறிதூற்தெரியாது. தங்களைக்கண்டால் அவரவர்களுக்குத் தோன்றியவாறு தலைக்கத்தலை பேசுவார்கள். இங்கே நடக்குள் செய்திகளையும், இனிமேல் நடக்கவேண்டியவற்றையெப்பற்றிச் சுப்பிரமணியன் அடிக்கடி உங்களிடம் வந்து தெரிவிப்பான். எனக்கு மிகுந்த ஆயர்ச்சியாய் இருக்கின்றது. யா என்னை முத்தமிட்டு விடைகொடுங்கள்! அம்மா, உங்கள் கையை நான் முத்தம்வைத்துக்கொள்கின்றேன்.” என்று அவர்களிருவரிடத்தும் அன்போடு கூறினார். அப்பாரசிகனைவானும் அம்மையாரும் தாங்காத துயரத்தினராய் மாமனாரை முத்தம் வைத்துக்கொண்டு பிரிய மனமின்றியிருந்தும் இறக்குத்தவவாயில் உள்ள

அவருக்கு இனி வருத்தந்தாலாகாதென்று குறிப்பித்துக்கொண்டு, அவர் கால அவ்வீருவருநதொட்டு வணங்கியபின், மெதுவாக அவ்வறையை விட்டு வெளியேபோவாராயினர். என் மாமனார் செய்த சைகைப்படியானும் என் தமையனும் அவர்களோடு தெருவாயில்வரையிற்சென்றோம். அவ்வண்ணையார் என்னைத் தமதுகையில் அணைத்துக்கொண்டே நடந்தார். அப்பெருமான் என் தமையனை அணைத்துக்கொண்டு சென்றார். வாய் லண்டை வந்ததும் எவகாஷிருவர்க்கும் நிரம்பவும் உருக்கமான குரலில் ஆறுதல் மொழிகாற் சொல்லிவிட்டு, “இன்னுந்நிலநாட்களில் நாமெல்லாம் ஓரிடத்தில் ஒன்றாயிருப்போம், கவலைவேண்டாம். இன்று இரவு முழுதும் பெரிய ரியாவிடம் சீக்களிருவரும் கவனமாயிருங்கள்!” என்று அவ்வம்மையார் சொல்ல அதற்கிணங்கி அவர் கணவருஞ்சொன்னார். அதன்பின் ஈழநாடு மாலையில் தம்மை வந்து சந்திக்கும்படி அக்கனவான் என் தமையனுக்குத்தொரிவித்து வண்டியிலேறினார். அம்மையாரும் எனக்குப் பின்னும் ஆறுதல் சொல்லி வண்டியிலேறிக்கொண்டார். இனியெப்போது ஒருவரையொருவர் காண்குவமோஎன்னும் துயரநிலைவால் வண்டி எடிகள் கண்ணுக்கெட்டாமல் மறையும் வரையில் நாங்கள் அவர் களையும் அவர்கள் எங்கேயுமாகச் சிறிதுநேர்க்கின்று அப்பால் உட்புகுந்தோம். உடனே என் தமையனை மாமனாரிடம் வைத்துவிட்டு, எனது மாலக்கடனை முடித்துவந்து, நாளைக்குக்கடிதம்எழுத வேராதோ என்னும் அச்சத்தால் இதனை அப்போதே எழுதி என் தமையன் வாயிலாகத் தபாலுக்கு அனுப்பினேன். இனி நடப்பனவற்றைப் பிறகு எழுதுகிறேன். இன்று நிகழ்ந்தவைகளால் என் உள்ளம் மிகக்கலங்கியிருக்கின்றது. என் அமுதனையீர், உமதுதுணையையே நம்பி இவ்வுயிரைத்தாங்குகின்றேன்.

என் மனத்திற்கினிய மாண்புடையீர்,—சென்ற ஒரு திங்களாகத் தங்களுக்குக் கடிதம் எழுதக்கூடாது போனமைபற்றி ஏக்கம் அடைந்தவனாய் இருக்கின்றேன். இசற்கிடைபில் தங்கரிடமிருந்துவந்த இரண்டி கடிதங்களும் எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியையும் பேராறுதலையுந்தந்தன. இக்கடிதங்களில் சாநகன் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஒருசெய்தி என் உள்ளத்திற்கலங்கத்தை விளைவிக்கின்றது. தங்களுக்குச் சேரதுராமன் என்னும் ஒரு பார்ப்பன இராஞான்றின் கீசம் கிடைத்திருப்பதாகவும், அவன் தங்க ளிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவனாய் நடத்தலின் தாங்களும் அவன்மேல் நிரம்ப அன்புடைத்து ஒழுதுவதாகவும், அவன் நம்மிருவர்கேசத்தையும் அறிந்து களிப்பதோடு நமக்குவேண்டிய உதவியெல்லாம் செய்யவிரும்புவதாகவும் எழுதியிருக்கிறீர்கள். தாவகள் அறிவிற்கிறந்தவர்களாய் இருந் தாலும் தங்களுக்கு இயற்கையாகவுள்ள நல்லதன்மையால், அன்புடைய யாபோலநடக்கும் எவரையும் தாங்கள் எளிதில் நம்பிநடத்தலை நான் சிறு பருவமுதற்கொண்டே உண்ணிப்பாய்ப் பார்த்துவந்திருக்கிறேன். எனக்கு இது சிறிது துன்பத்தைத் தருகின்றது. மேலும் தங்கள் நண்பன் பார்ப்பனசக்திக் குரியவன் என்றதைக்கேட்டதுமுதல் என்மனம் யுறவுடைபதாய் இருக்கின்றது. நானும் பார்ப்பாரச்சாகிபிற்பிறக்கவனோ பாயினும், பார்ப்பனாப் பரோடும் பழகிப்பார்த்ததில் அவர்கள் பெருமாவும் தங்காரியத்திலேயே சருகதுடையவர்களென்றும், பிறாது நன்மை மையசிறிதாயிற்று எண்ணிப்பாராகனென்றும், தங்காரியம் முடிப்பதற்கு வவுஞ்செய்த தானிப்பார்களென்றும் அறிந்திருக்கின்றேன். அகளுல், அவர்கள் சொல்லிலாயினும் செயலிலாயினும் எனக்குச் சிறிதும் நம்பிக்கை மையங்ககூட வில்லை. அவர்களிற்கிலர் நல்லபராகவும் இருக்க வாம். கட்சர் நண்பர் நல்லவராய் நடக்கவுகூடும். என்றலும், தங்க ளிச்சரித்தலையக்கவெண்டுவது எனது கடமைபன்மறண்ணி ஆதனாக குறிப்பிட்டேன். யானொழுதியது கவறபின் என்னை மன்னிக்குமபடி தங்கோப் பலகாலும் உணங்கிக்கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். எல்லாம் னாந்த தங்களுக்குப் பேசையென் எழுதவேண்டுவது என் உண்டு!

எம்மவர் சபகாரியப்பிரியா என்பதற்குச் சென்ற ஒருமாதமாக ிங்கு நடந்துவருபவைகளே போசியசான்றாகும். அருமையிற் சிறந்த னாள் மாமனார் பிரிதுந்த மறுளட்காலமிலேயே என் பெற்றோரும் அருமைத்தகை தனலட்சியும் இங்கு வந்து இருபதுநாள் வரையி லிருந்து பத்துநாட்களுக்குமுன் தான் வீட்டுக்குத்திரும்பிச்சென்றார்கள் ஆவர்கள் இங்கேயிருந்தது ஒருவகையில் ஆறுதலாயும் மற்றொருவகையல் பருத்தமாயும் எனக்குத்தோன்றிற்று. அவர்கள் இங்கேயிருந்தவரையில்

மாமியூரும் நாத்துணரும் என்னைத்துன்புறுத்துவதற்கு இடமில்லாதிருந்தது. ஆனாலும், என்னைப்பெற்ற அன்னை எப்போதும்போல என்னிடத்தில் தாராளமான அன்போடு நடந்துகொள்ளாமையும், என் தந்தையார் என்னோடு சப்சம்போடுதல்லாம் முகக்கொடுப்போடு சுருக்கமாய்ப் பேசினமையும், என் தந்தையாவது தமையனாவது என்னோடு தனித்திப்பேசுதற்கு என் பெற்றோர்கள் இடந்தராத வந்தமையும் என் கொஞ்சத்தைப் புண் ஆக்கின. துக்கங்கொண்டாடலந்த எககன்சாதிப் பெண்பாலா ரெல்லாம் என்னைப் பராமுக மாய்குத்திச் செல்லும்படி மாயியும் நாத்துணரும் வதேதேசா அடிகள் காதிற் சொல்லிவந்ததும் அப்புண்ணிற் கொல் துடைத்தாற்போலாயிற்று. அப்பாரசிக குடும்பத்தாராவது இடைக்கிடையே நுங்குதலுந்ருந்தால் அஃதெனக்கோர் ஆறுதலுந்ருங்குகும். அவர்கள் வருவதற்கும் வழியில்லாமற்போயிற்று. அவர்களின் வருகையினாலேயே என் மாமனார் இறக்கலானார் என்னும் பழிச்சொல்லை மாமியும் நாத்துணரும் வருவார்போவாரெல்லாரிடத்தும் ஒரு பாடமாய்ச் சொல்லிவந்தனர் நண்ணறிவிற்சிறந்த அப்பாரசிகப்பெருமானார் பெருமட்டியும் இவ்வாறு பழிச்சொற்பரவுமென்பது முன் உணர்ந்தே இங்கு வராமல் நின்றுபோனார்களென்று, அவ்வம்மையார் இடைக்கிடையே என் தமையன்வாயிலாக எழுதிவிடுத்த அன்பான துண்டிக்கடிதங்களாற் றெறிந்தகொண்டேன். என் தமையன் என்னைத்தனியே சந்தித்துப்பேச இடம் பெறாமையால், இத்துண்டிக்கடிதங்களையும் தாங்கள் எழுதிய அன்பான கடிதங்களையும் என் கையிற்சேர்ப்பிக்கவும், என்னுடைய கடிதங்களான என் தமையன்கையிற் சேர்ப்பிக்கவும் என்னருமைத்தற்கை நேரம் பார்த்து மிகவுந்திறமையோடு பொருகவிபுரிந்துவந்தான். என் பெற்றோருந்ருதங்கையுந் தமையன்வந்ததற்கு எகிச் சற்றேறக்குறையப் பத்துநாட்கள் ஆயின. இப்போது என் தமையன்மாதிரி என்னை அடிக்கடிவந்த பார்த்துப்போகிறார். என் பெற்றோர்களோடு எவகன் இல்லத்திற்கு யான் போகவிநீம்பியும், அவர்கள் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோக முடியாமற்சென்றதைப்பற்றி என்உள்ளம் வெதும்பியது. அதுபோகச், சென்ற பத்துநாட்களாய் எனக்குப் புதிய ஒரு தன்பம் முரோத்திருக்கின்றது. என் மைத்துனன் இந்தாறுநாட்களாய் என்னிடம் மிகவும் அன்பாக நடந்துவருகிறான். மாமியும் நாத்துணருங்கூட என்னிடம் அன்புகாட்டுத் துன்போற்காணப்படுகின்றனர்.

எழுட்டி நாட்களுக்கமுன் என்மைத்துனன் தனியே என்னிடம் வந்து “கோதிலா, எதொன்றும் நீ என்னிடம் திறப்பாகச்சொல்லுகறியில்லையே, நீ ஏன் இவ்வளவு மௌனமாக இருக்கவேண்டும்?” என்று கேட்டான்.

“உன் னிடம் யான் எதைத்திறப்பாகச்சொல்லலில்லை? பேசுவன் டியதொன்றும் இல்லாமையால் கலவியிலேயே எனது கால்தைக் கழித்துவருகின்றேன்” என்று அவனுக்கு மறுமொழி புகன்றேன்.

“நல்லது, என் தந்தையார் வட்சநபாய்க்துச் சொத்து உடையவராயிற்றே. எனக்கு இருபதினாயிரம்தானே எழுதிவைத்திருக்கிறார்” மற்ற எண்பதினாயிரமும் எங்கே?” என்று வினவினான்.

இவன் அத்தனை துண்ணறிவு இல்லாதவனாகையால் இவனைத் தட்டிக்கொடுத்து இவன் வாயினாலேயே இவன் எவ்வளவு தெரிந்திருக்கிறான் என்பதை உணர, “நீ மிகுந்த திறமையுடையவனாகையால் நீயே யெல்லாந்தெரிந்திருப்பாய் என்று எண்ணினேன். ஆனால், உனக்கொன்றுத் தெரியாதா?” என்று கேட்டேன்.

“ஓ! எனக்கெல்லாந்தெரியும். உனக்கு நாற்பதினாயிரநபாயும் உன் தமையனுக்கு நாற்பதினாயிரநபாயும் என் தகப்பனர் எழுதிவைத்திருக்கிறார் அவ்வவா?” என்றான்.

“நீ இவற்றை எப்படி அறிந்தாய்?” என்று வினவினேன்.

“என்பவ்வுக்கு இருபதினாயிரம் எழுதிவைத்திருக்கிற பத்திரத்தை எடுத்துப்படித்துக்காட்டும்படி என் தாயும் தமக்கையும் கேட்டார்கள். அப்படியே நான் படிக்கப் பிறகு மற்ற எண்பதினாயிரத்தைப்பற்றி என்னை விவரங்கேட்டார்கள். எனக்குத் தெரியாதென்று சொல்லவே, அவர்களிருவரும் யோசித்துப் பத்திரம் பதிவுசெய்தவரைக்கேட்டால் தெரியுமென்று எனக்கு உவவுசொன்னார்கள். வழிவந்திருப்பின் அந்த ரகசியத்தைக் கண்டுபிடிப்பது எனக்கொருபொருளா” என்று தன்னை வியந்து கூறினான்.

“இவ்வளவு நிறமையுடைய உனக்கு நான் சொல்லவேண்டியது வேறென்ன இருக்கின்றது? அஃதுருக்கட்டும். உன் தாய்தமக்கையர் வேறென்ன சொன்னார்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“கோகிலம் நம்ம ஆத்துக்கு வந்தவளானால் அவளுக்கு அவ்வளவு தொகை கொடுக்க வேண்டியதுதான்; அவள் தமையன் நம்ம இனத்தாரில் பி. ஏ பரீட்சை தேறினவனானதால் அவனுக்கும் அவ்வளவு தொகை கொடுக்கவேண்டியதுதான். என்று சொன்னார்கள்.” என்றான்.

இவன் சொல்லிய இது சிறிதும் நம்பத்தக்கதன்று. இவன்றும் தமக்கையரின் குணப்பாவ்து நான் செவ்வையாக அறிந்திருப்பதனால், அவ்வளவு பெருந்தொகையை எவ்வளவுருவாக்கும் பகுததுக்கொடுத்ததைப் பற்றி அவர்கள் வயிறெரிந்து வைதிருப்பார்களே யல்லாமல் இவன் சொல்லியபடி மகிழ்ந்துபேசி இரார்கள் என்பது நினைவம். உண்மை அவ்வாறுருக்க, இவன் இப்போது இசைந்துபேசியதைப்பார்த்தால் இவனும் இவன்றும் தமக்கையரும் என் கையிலிருக்கும் பொருளைப்பிடுங்க ஏதோ

சூழ்ச்சி ஷெய்கிருங்கிருங்கொன்பது தெரிகின்றது, ஆதலால் பின்னும் இவனை ஆராய்ந்தபார்க்கலாமென்றெண்ணி, “நல்லது, இனி ஆகவேண்டியது என்ன” என்று கேட்டேன்.

“நீ இந்த வீட்டுக்கு முதல் மருமகனாதலால் இங்கே எல்லாவற்றிற்கும் நீதான் தலைமையாக இருந்து எல்லாவற்றையும் நடத்திவைக்கவேண்டும். எந்தாயதமக்கைமர்கள் அறிவில்லாதவர்களாகையால், அப்பா இருந்தபோது ஏதோ உன்னைக் கொடுமையாய் நடத்திவிட்டார்கள். கடந்துபோன தவறுகளையெல்லாம் நீ பாராட்டக்கூடாது. அப்பா இறந்துபோனபிறகு அவர்கள் மனங்கிருந்தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உன்னிடத்தில் கொடுமையாக நடந்துகொண்டதைப்பற்றி இப்போது மெத்தவருத்தப்படுகிறார்கள்.” என்றான்.

இவன் இப்படிப்பட்டபேசுவதெல்லாம் என்கையிற் பணம்புரப்பதனாலே போன்று சொரியக்கூடாது என்று. ‘சட்டி எட்டினமட்டுவ துத்தும் பணம் பாதாளமட்டி துத்தும்’ என்றபடிமொழி உண்மையாகவே இருக்கின்றது. பணம் இருந்தால் எல்லா வசலையும் உண்டு; பணமில்லாதவர்கள் பிணமென்றே உணரப்பெற்றேன். பணத்தின் பொருட்டு இங் தன்னவர்கள் எனக்குத் தான் ஷெய்யாமல் நடப்பதுபோற் காட்டுவார்களாயினும், உளஞக்குள் அப்பணத்தைப்பறிக்க வேறு என்னென்ன சூழ்ச்சி செய்வார்களோவென்றஞ்சினேன். பொருளை இழந்துபோவது பற்றி யான் வருத்தப்படவில்லை. யரும்போது பொருளைக்கொண்டவர் தோமா? போம்போது அதனைக் கொண்டுசெல்லப் போகிறோமா? “காதற் று ஊழியும் வாராதுகாண்நின் கடையழிக்கே” என்பது முற்று முணர்ந்த மேலோர் கிருவாகக்கன்றோ? ஆனாலும், இவ்வளவுபெரும் பொருளை இவர்கள் கையில்தைத்திருந்தால் நல்வழியில் அதனைப் பயன்படுத்தையோடு தீயவழியிலும் தாராளமாய்ச்செலவிட்டுப் பழிபாவங்களைத் தேடிக்கொள்வார்களென்பதைச் செய்வையாக உணர்ந்தன்றோ என்னருமைமிகு மாமனார் அதில் ஒரு பெரும்பாகத்தை எனக்கு எழுதி வைத்தார்? ஆகையால், அதனை என்னால் இயன்றமட்டும் பாதுகாத்து, அவரால் அறிவிக்கப்பட்ட நல்வழிகள் பலவற்றிலும் அதனைப் பயன்படுத்துதலன்றோ எனது பெருங்கடமை? என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அன்றைக்கு என்மைத்துனனும் அவ்வளவோடு அப்பேச்சை விட்டுவிட்டான். அடுத்தநாள் என்னொழிபேசுகையில் பின் வருமாறு சொல்வானான்.

“கோகிலா, அப்பா இருந்தபோது ஆங்கிலமாவது தமிழாவது நன்றாய்ப்படியாமற்போனேன். எந்த அலுவலிலும் போய்அமரப்போதுமான படிப்பில்லை. குடும்பாரமோ இப்போது என் தலைிற்பொறுத்திருக்கின்றது.” நமது வீட்டுச்செலவுக்குத்தக்க வரத்துவில்லை. ஏதேனும்

ஒரு பெருவியாபாரமாவது செய்யலாமா என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றேன், உனது கருத்தென்ன?”

“அப்படியானால், படித்தவர்களெல்லாரும் உத்தியோகம் பார்க்கவேண்டும்; படிப்பில்லாதவர்கள் மாத்திரம்வியாபாரம் முதலான மற்றத்தொழில் களைப்பார்க்கவேண்டுமென்பதுதான் உன்கருத்தோ?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமா, சொக்காததலைப்பாவோடு வெள்ளைவேட்டி உடுத்திக்கொண்டுபோய் உத்தியோகம்பார்த்துப் பணஞ்சம்பாதிப்பதுதான் படிப்பிற்கு அழகு. வியாபாரம் பண்ணுவ - நகுப்படிப்புஎன்?” என்றான்.

“அப்படியானால் உத்தியோகத்தாற் பணஞ்சம்பாதிப்பவர்களுக்கும், வியாபாரத்தாற் பணஞ்சம்பாதிப்பவர்களுக்கும் வேறுபாடுயாது?” என்று வினாவினேன்.

“உத்தியோகஞ்செய்வோருக்குப் பெருமைஉண்டு, எல்லாரும் அவரைக்கண்டு அச்சத்தோடு நடப்பார்கள். வியாபாரிகளுக்கு அவ்வளவுபெருமையும் மதிப்பும் இல்லை.” என்றான்.

“நல்லது. உத்தியோகம்பார்ப்பவருக்கு அவ்வளவு பெருமையும் மதிப்பும் வருவது அவரைப்பற்றியா அவரது உத்தியோகத்தைப்பற்றியா?” என்று கேட்டேன்.

“அவருடைய உத்தியோகத்திற்காகத்தான் பெருமையும் மதிப்பும்.” என்றான்.

“அப்படியானால் அவருக்காக எதுபெருமையும் எதுமகிப்பும் இல்லையென்பது பெறப்படுகின்றதன்றோ? உத்தியோகத்தால் வரும் உயர்வும் மதிப்பும் அவருத்தியோகத்திற்கு உரியனவாய்ப்போகின்றனவே யல்லாமல், அதனைத்தாங்கினவர்க்கு எதுமில்லையே. தனக்குச் சொந்தமல்லாத ஒன்றைக்குறித்துத் தான் பெருமைபாராட்டுவது எவ்வளவுபேதமை! கூடத்துமேடைமேல் அரசவேஷம்பூண்டு ஆடுவான் தன்னையே ஓர் அரசனாய்ப்பாவித்து மகிழ்ந்தால், அஃது எவ்வளவு நகைப்புக்கிடமாய் இருக்கும்! அதுபோலவே, அரசனுடைய அதிகாரத்தைத்தாங்குவோர் அவ்வளவு காரத்திற்குரியபெருமையைத் தமதாக நினைத்து மனப்பால்துடித்தல் எவ்வளவு அறியாமையாய் இருக்கின்றது! கற்றதற்குப்பயன் அறிவா, அறியாமையா? கற்றும் அறிவில்லாத உத்தியோகஸ்தரைக்காட்டிலும், வீண் பெருமைபாராட்டாத கல்லாதவரே சிறந்தவரன்றோ?” என்று கூறினேன். இச்சொற்களைக்கேட்டு இவற்றிற்கு யகைசொல்லத்தெரியாதவனாய் அவன் சிறிதுநேரம் வெட்கமுற்றுத்தலைதனித்திருந்து பிறகு, “நல்லது, கோகிலா, நீ சொன்னவையெல்லாம் சரி. பதவிகளால்வரும்பெருமை தன்னைச்சேராதென்றால், ஒருவன் தனக்குச்சொந்தமானபெருமையைத் தேடிக்கொள்வதற்கு வேறுவழிதான் எப்படி?” என்று கேட்டான்.

“தீயே நன்றாய் நினைத்துப்பார்த்து, உன்னறிவிற்பட்டதை எதைக் குச்சொல், அதன்மேல் என்னறிவிற்குப்பட்டதை நான் சொல்லுகிறேன்.” என்றேன்.

“பொருள்நிறைய இருந்தால் எல்லாப்பெருமையும் ஒருவனுக்குத் தானேவரும் என்று எனக்குப்படுகின்றது.” என்று சற்றே யிறுவோடு கூறினான்.

“உத்தியோகத்தால் வரும் உயர்வு உத்தியோகத்தோடு போய்விடுதலுபோல், பணத்தால்வரும் நன் துமதிப்பும் பணத்தோடுபோய்விடுமன்றோ’ செல்வராய் நுநதகாலத்து நன்துமதிப்போடு வாழ்ந்தவர்கள், அச்செல்வங்கெட்டு வறியராய்ப்போனபின் எல்லாராலும் அவமதிப்பாய் நடத்தப்படுதலை நீ பார்த்ததில்லையா?” என்றேன்.

“ஆமா, பலரைப்பார்த்திருக்கிறேன், உன்தாயைப்பெற்ற பாட்டனும் பாட்டியும்கூடச் செல்வ வான்களாயிருந்தபோது எவ்வளவோ பெருமையோடு வாழ்ந்தார்களாம்; அவர்கள் தரித்திரராய்ப்போனபிறகு எவ்வளவோ மதிப்பு, குறைதகல் உருமமவர்களால் நடத்தப்பட்டார்களாம். அத்தொல், அவர்கள் நம் மவர்களைக் கதை தென்படாமல் ந்யுந்நானும் சிறு பிள்ளைகளாயிருந்தபோதே எவ்வுக்கியோ போய்விட்டார்களாம்; உன்தாயோடு கூடப்பிறந்த உன்சித்தி மொட்டைக்கு அடங்காப் பேரழகு உடையவளாம்; அந்த அம்மாளுக்குக்கையாண்டே அகவிலையாயம்; அந்த அம்மானும் அவன் தம்பி ஒருவனுடைய அவர்கள் பெற்றோருமெல்லாம் போன இடம் இன்னும் தெரியவில்லை. காலஞ்சென்ற என் அப்பா அவர்களைத் தேடிக்கொண்டிரைப் பலமுறை முயற்சிசெய்தாம் பான்படவில்லை. இவ்வளவும் அரிதநிறத்தாலவந்த மதிப்புக்குறைதகல்தான்.” என்று அவன் கூறுகையில், என் எண்ணமெல்லாம் என்சிற்றன்னமேலும் பாட்டன்பாட்டிமேலும் என்தாய்மாமன்மேலும் செல்லலாயின் இறந்துபோன என் மாமனும் மைறந்துபோன இரங்கல்வரையும்பற்றிச் சிறிதெழுந்த என்னிடம் தொலித்ததுண்டு. மைறந்துபோன இவர்களைப்பற்றியே யான் தொடர்பாக நினைக்கலானமையால், மேலுமேபச மனமில்லாமலிருந்தேன். அன்றைக்கு அவ்வளவோடு என்மைத்துன்னும் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டான். வறுமையால் துன்புற்று எக்கேயோபோய்விட்ட என்சிற்றன்னமேழுதலான நால்வரையும்பற்றி அன்றுமுதல் நிரம்பக்கவிலையடையலானேன். என்கண்ணினையிர், தாங்கள் சிறுபருவமுதல் இத்தகையதுன்பங்களை அறியாமலிருப்பதுபற்றிச் சிறிதுபொருமையடையலானேன். இப்போதுதான் என்னாற் சிலதுன்பங்களை அடைந்தீர்கள்! யானோ என் இளந்தைப் பருவமுதல் கவலைக்குந்தன்பத்திற்கும் அவமதிப்புக்கும் ஆளாயிருந்த புழுங்கிவருகின்றேன். இவ்வளவு தீமைக்குந்காரணம் என்னென்றாற் பழவினையென்று பலருஞ்சொல்லுபவர்கள்.

ஆனால், எனக்கு பொருத்தமாகத்தோன்றவில்லை. பழவினைக்குக் கண்ணாடிகளாகியுமா இருக்கின்றன? அது தானே எதனையும் அறிந்து செய்யத்தக்க அறிவுடையதா? அப்படி ஏதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. ஏதோ மேற்பிறவியிற் பழகியபழக்கங்களால் இப்பிறவியிலும் நாம் அப்பழக்கத்துக்குத்தக்கபடி நடக்கிறோம் என்பதை மாத்திரம் நான் ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், இப்பிறவியில் நாம் அடையும் துன்பங்கள் பெரும்பாலானவற்றிற்கு நாமும் கம்மைச்சேர்ந்தவர்களும் செய்துவரும் பழவியையே உண்மையான காரணமென்று ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்த்துத்தோறும் யான் அறிகின்றேன். பெரும்பாலும் ஆண்மக்களாயிருப்பவர்கள் தாமே எல்லாநன்மையையும் அடையவேண்டுமென்றும் சோக்கத்தினாலே பெண்மக்களைப் பலவகையான கட்டுப்பாடுகளுக்கு உள்-ளாக்கியிருக்கிறார்கள். இந்தக்கட்டுப்பாடுகளெல்லாம் தமது நலத்தையே கருதிச் செய்தமையால், கடைசியாக இவைகளே அவர்களையும் அவர்களைச் சார்ந்த பெண்மக்களையும் பெருநதுன்பத்தில் அமிழ்த்திவிடுகின்றன. ஒருவர் தமது நன்மையையே கருதும்போது, பிறருக்கு அதனால் உண்டாகும் துன்பம் அவருக்குத்தோன்றாமற் போகின்றது. தம்மைவிட்டுப் பிறரைநினைக்க மாட்டாமையின் அதனால் அவருக்கு விரிந்தநோக்கமும் விரிந்தஅறிவும் இல்லாமற் போகின்றன. இவையிரண்டும் இல்லாதவர் தாம்செய்யும் ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றிலும் வழுவிப் பிழைபடுதலின், யானே மண்ணைவாரித் தன்றிலையில் இட்டுக்கொள்வதுபோல, அவர்கள் தாமாகவே தமக்குப் பேரிடரை வருவித்துக்கொள்கின்றனர். மற்றக் குடிமக்களெல்லாம் நல்வழியில் நடக்கும்பொருட்டுத் தாமே முன்நடந்து காட்டவேண்டியவர்களான எங்கள் பார்ப்பனர்களுத்தவர்கள் செய்துவைத்திருக்கும் கட்டுப்பாடுகளைப்பாருங்கள்!

பெண்பிள்ளைகள் மங்கைப்பருவம் அடைதற்கு முன்னமே அவர்களே மணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்றும், அப்படிச்செய்யாதவர்களைத் தஞ்சாதிக்குப் புறம்பாக்கவேண்டுமென்றும் ஒரு கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டார்கள். இந்தப் பொருநதாக்கட்டுப்பாட்டை முற்பிறவியிற்செய்த பழவினையா உண்டாக்கிற்று? இல்லையே, பெண்மக்களிடத்தில் தாம்வைத்த நம்பிக்கைக்குறைச்சலினாலன்றோ இவர்கள் தாமாகவே இந்தக்கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தினர்? தாம்செய்த இப்புதுவினையால் ஐயோ! இவர்கள் எவ்வளவு துன்பத்தை உழக்கின்றார்கள்! தம்மை நம்பின பேதைப்பெண்மக்களையும் எவ்வளவு பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாக்கி வருகிறார்கள்! உலகஇயற்கையில் உள்ள எந்தஉயிர்களிலாயினும் இத்தகைய கட்டுப்பாடு காணப்படுகின்றதா? ஆடுமாடு மான்மரை முயில் குயில் முதலான தாழ்ந்த உயிர்களுங்கூடத் தத்தம்பருவம் அடைந்தபின் னன்றோ தம்மிற்குடிக்களிக்கின்றன? மாஞ்செடி கொடிகளும் இலை

நினைவழத்தழைத்துப் புத்தியின்னல்லவா அழகியவன்முன்கூர்ந்து இன்னிஷ்ட
யிழற்றிக்கொண்டு அவற்றை அணுகுகின்றன ? இன்னும் உலகின்கண்
உள்ள மக்கப்பிறப்பினரில் ஒரு மிகச்சிறு பகுதியாய் உள்ள எம்பார்ப்பன
இனத்தவரை ஒழித்து, வேறெந்த மக்கட் பகுப்பினரிலாயினும் இதனை
யொத்த பொல்லாத கட்டுப்பாடு காணப்படுகின்றதா ? இல்லையே. இவன்
தனக்குவற்றவன் இவன் தனக்குவலாதவன் என்று சிறிதும் பகுத்தறியாத
தெரியாத இனம் பெண்மகவை—உலக வாழ்க்கையில் தான் செய்யவேண்
டிய அரும் பெருங்கடமைகளையும், அவற்றைத் தான் ஏற்றநடத்துங்கூல
தனக்கு உற்றதுணையாவான் இவனை யென்பதனையும் திரிந்தறினையும்
அறிய மாட்டாத ஒரு பேதைப் பெண்மகவை, அதன் றய்தந்தையரும்
சுற்றத்தவரும் தமது புலவிய நன்மையைப் காடி தம்மகவுக்கு எவ
வகையிலும் ஒவ்வாத ஒருவன் காலிற் கட்டிவிடும் எம்மவர் பொல்லாங்கை
என்னென் னுரைப்பேன் ! என் பெருமானே, இப்பொல்லாங்கின் பொருட்
டாகவன்றோ எல்லா இரக்கமும் உடைய நம இறைவன் அவர்களைக்
கடுமையாகத் துன்புறுத்திவருகின்றான் 'யேயோ' நஞ்சுபோத மங்கைப்
பருவம் அடையுமா என இன்றோநாளையோவென்று நெருங்குகின்றதே !
என்செய்யோம் ! மனமான் கிடைக்கவில்லையே ! நமது முடைதெரிந்து
நங் குழந்தையைக்கேட்கவரும் சிற்சிலருக்கூடப் பதினாயிரம் ரூபா சீத
னங் கிடைத்தமா ? இருபதினாயிரம் ரூபா கிடைக்குமா என்று நெஞ்சில்
ஏரமில்லாமற் கேட்கின்றார்களே ! கேட்டபொருளைக் கொடுத்தவிடலா
மென்றால் நமது பிழைப்பிற்கே அவ்வளவு பொருள் இல்லையே ! கூடன்
வாங்கிக் கொடுக்கலாமென்றால் நமமைநம்பி அத்தனை பெரிய தொகை
எவர் நமக்குக் கொடுப்பார்கள் ? என்று ஏவகிவகி மனம் நையும் தாய் தக
தையா எத்தனைபெயர் ! தமக்காகத் தாய்தந்தையர்புடும் மனதையுடைய
கண்டு உள்ளந்தாங்கா ல வெந்த தமது உயிரையும் வெறுத்தது உயிர் துறந்த
கண்ணிப்பெண்கள் எத்தனைபெயர் ! அல்லது, தங் கையிலிருந்த
பொருளைபெல்லாம தாம் பெற்ற பெண்களுக்கு இவ்வளவு சீதனமாகக்
கொடுத்துவிட்டுத், தள்ளாத முதுமைக்காலத்தில் உறுமை கொண்டு பட்
டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து மாளும் பெற்றோர்கள் எத்தனைபெயர் !
மேலும், எவ்வகைவர்களிற் பல அலுவல்களில் அமர்ந்திருப்பவர்களைல்லா
தாம் மணஞ் செய்துகொள்ளா திருந்தபோதும், மணஞ்செய்தும் பெண்
மக்களைப் பெருதமுன்னும் முறைதவறாமல் கூடியவரையில் ஈடுபெஞ்சும்
உடையவர்களாய் நடக்கின்றார்களெனவும், ஆனால் பெண்மகளைப் பெற்
றவு—னே சீதனங்கொடுக்கவேண்டுவதை எண்ணிப் பலரைவருத்திக்கைக்
கூலி வாங்கத் துவங்குகின்றார்களெனவும், தாம் கைக்கூலி வாங்குவது
மேலுள்ளார்க்குத் தெரிந்தால் தமது அலுவலை இழந்தும் சிதையில் அடை
பட்டும் பெரிதுக துன்புறுகின்றார்களெனவும் அடிக்கடி கேள்விப்பட்டி

புருந்தியிருக்கின்றேன். இவைகளை யெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்குங்கால், எங்கனாவர் தமது கல்கையே கருதிச்செய்த பொருந்தாக்கட்டுப்பாடுகளும் பொருள்மேல் வலத்த பொல்லாத பற்றுதலும் அல்லவோ இவ்வளவு துன்பங்களுக்கும் பிறப்பிடமாய் இருக்கின்றன! இவைகளெல்லாம் இவர்கள் தாமதவே செய்த புதுவினையால் வந்தனவெயல்லாம், பழவினைப் பயன் என்று சொல்வதற்கு இடமில்லையே! என் மனத்திலுள்ள வருத்தத்தால் இவைகளையெல்லாம் தங்கட்கு வீணே விரித்தெழுதலானேன். என் ஆருயிர்ப் பெருமானே, மூடிவெகும் ஒரு கலத்தில் அதன் மூடிவையத் திறந்தஅளவானே அதன் உள்ளிருந்த வெப்பம் ஆறுவது போல, என் அகத்தெயுள்ள புழுக்கத்தைத் தங்கனிடம் தெரிவித்துக் கொண்டால் எனக்கு ஆறுதல் உண்டாகின்றது. ஆதலால், எளியேனாத நாங்கள் மன்னித்தல் வேண்டும். ஆ! இப்போது இவ்வீட்டுவாயில்லாதே ஒரு உண்டிவந்து நிற்கும் ஓசை கேட்கின்றது. ஓ! யாரோ யாரேருகாரும் மேன்மைத்தைமேல் மெல்ல நடந்துவருவதுபோற் கேட்கின்றது! மிச்சமும் பின்னர் எழுதுகின்றேன். என் அன்பார்த்த முத்தம்.

என் ஆருயிர்க் குயிராய்க் சாகழும் அன்புள்ள பெருமானே, —மிகத்
தற்பிற்பகல் யான் தங்கட்கு எழுதிய கடிதம் கிடைத்திருக்குமென்று
கம்புகின்றேன். அக்கடிதத்தை முடிக்குத்தயாராயின் என்னைக் காணவந்த
வர்கள் வேறுபாரும் அவர், அந்தப் பாரசித்திரபருமா டிரபாரேதாம்.
அவர்களுடைய அவர்களின் சிறியர்கள் ஒருவனுடைய மீட்டர் வந்தார்கள.
சென்ற ஒரு சிங்களாக என்னைக் காண்கிறந்தனமாயின் மீட்டர் வந்த
வருந்தின அந்த அம்மைமாய் என்னைக் கண்ட வுமீட்டர் காலத்தா
பொருள் தன் கண்ணைக் கீழ்க்கீழ்த்துநிற்க அல்லாத அதுனைத் திரு
பவங் கண்டான் அவ்வளவு ஆற்றாமைமாயி அதுபின் அண்ணாபாராதி
மோ அதுபொலிவெ என்னை மாபொதி அதுனைத் து அதுனைத் முத்தி
வைத்துக் கண்ணீர் சிந்தினார்கள். மாபொதி மனம் உருகாமல் இருக்கக்கூட
வில்லை. இங்ஙனம் இருவேறுபுக்குப் பின்பு ஆற்றாமை சிறிது தணிந்த
தன். அவ்வமையார்.

“கண்மணி, சென்ற ஒரு மாதகாலமாய் யான் உன்னைக் காணவந்த
மால் உண்டான வருத்தத்தை இப்போது உன்னைக் கண்டு நீங்கியிருந்
தேன். இனிமையான காண எதனை என்னாதமோ என்னவெத நீயென்க
என் மெஞ்சம் நீராய் உருகியபோகவந்தது என்செய்வென்? எதற்கு
கையில் அகப்பட்டதாய் இப்போது” என்று உரைத்தார்கள்.

இந்த வீட்டில் உள்ளவார்களின் பாராட்டுதலால் வாய்க் கூடாதிருந்
ததை நீனைந்து இப்போது சொல்லுகின்றவர்களாகத் தமென்று எண்ணின
வளாய், “என் அம்மா, இந்த வீட்டில் எனக்கு முன் இருந்த தனம்
இப்போது இல்லை என்றமனம் எனக்கு நாற்பதிலுயிரம் மதபாவம்
தமையனாக்கு நாற்பதிலுயிரமும் எழுதிவைத்திருப்பதை இவர்கள்
கள் சென்ற பத்தாநாளாகத் தெரிந்திருக்கிறார்கள். பெருந்தொகை
பொருள் எங்கள் இருவர் கையிலும் சிக்கிக்கொண்டதைப்பற்றி இவர்கள்
உள்ளுக்குள் மிகுந்த வேக்காளம் உடையவர்களாய் இருந்தாலும் அது
வெளிக்காட்டாமல், என்னை நல்லதனப்படுத்தி அப்பொருள் முழுமையு
என்னிடத்தினின்றும் பிடுங்கிக்கொள்வதற்கு ஏதேதோ கடிச்சிவந்தா
கிறார்கள். இப்போது எவரேனும் என்னிடம் வந்துபேசினால் இவர்கள்
முகக்கடுக்கப்புகு காட்டுகிறதில்லை. என்தமையனாரும் என்னிடம் சரிவர
வந்து நாலுந்து நாளாய்ப் பேசிப்போகிறார்; அதற்கும் இவர்கள் ஒன்று

சோல்வதில்லை. இவையெல்லாம் என் தமையனார் தங்களிடம் தெரிவித்திருப்பாரென்று நம்புகின்றேன்—” என்று யான் கூறுகையில், அப்பெருமாட்டியார் “ஆம், ஆம்” என்று தலையசைத்து “எல்லாம் அவர் வந்துசொன்னார்; அதனால்தான், யானும் துணிந்து இன்றைக்கு வந்தேன்—” என்று அவர்கள் கூற, “இங்ஙனமே தாங்கள் ஒழிவுள்ளபோதெல்லாம் இங்கே வந்து செல்லலாமே” என்றேன்.

“இல்லை, கண்மணி, நாளை மாலை வண்டியில் நாங்கள் எல்லாரும் பம்பாய்க்குப் போகவேண்டியதாயிருக்கிறது!” என்று வருத்தத்தோடு கூறினார்கள்.

“திடீரென்று இங்ஙனம் புறப்படவேண்டியது ஏன்? அம்மா” என்றேன்.

“என்கணவனாளுக்கு ஒரே ஒரு தமையனார் உண்டு. அவர் ஒருபெரிய வியாபாரி. திரண்டபொருள் உடையவர். அவர்க்குப் பிள்ளை இல்லை. அவர் சிலகூட்களாக நோயாய் இருந்தார். உரத்த உடம்புடையவர் ஆகையால் அவர் நோயிலிருந்து நலம் பெற்று எழுந்திருப்பாரென நினைந்தோம். ஆனால், அவரைப்பார்க்கும் வைத்தியர்கள் எல்லாரும் இன்னும் நான், தநாளில் அவர் இறந்து போவார் என்று உறுதி சொல்லிவிட்டார்களாம். அவர் எங்கள் எல்லாரிடத்தும் மிகுந்த அன்புள்ளவர்; நாடகமும் அவரிடத்தில் இங்ஙனமே மிகுந்த அன்பு வைத்திருக்கின்றோம், உடனே புறப்பட்டு வரும்படி இன்றைக் காலையில் தந்திவந்தது. காலமுதல் யோ அவர்கள் இங்கே கொடுக்கல் வாங்கக்கூட ஒழுங்குபடுத்தி முடிக்கும் பொருட்டு வெளியேபோயிருக்கிறார்கள். வெளியே போகும்போது, உன்னிடம் எல்லாம் சொல்லிவிட்டுவருமபடி எனக்குக் கற்பித்துப்போனார்கள். நாளைக் கட்டாயம் நாங்கள் புறப்பட வேண்டியது தான்.” என்றார்கள்.

“அம்மா, அப்படியானால் நீங்கள் எல்லாரும், நிரும்பிஇந்த ஊர்க்கு வருவது எப்போது?” என்று கவலையோடு வினாவினேன்.

“குழந்தாய், அதைப்பற்றி நானும் யோ அவர்களைக் கேட்டதில் அவர் தம் தமையனார் பம்பாயில் நடத்திவந்த பெரிய வியாபாரத்தைவிட வேண்டியிருப்பதோடு அங்குள்ள சொத்துக்களையும் மேற்பார்க்கவேண்டிய வருமாதலால், இங்கே திரும்பிவருவது முடியாதென்று சொன்னார். ஒரு கால் திரும்பி வந்தாலும், இங்கே அவரவர்கள் தரவேண்டிய நிலுவையைத்தண்டல் பண்ணுவதற்குத் தாம் மாத்திரம் வரவேண்டியதிருக்கு மாம்; அதுவுங்கூடத் தாம் வராமல் தம் கணக்கப்பிள்ளைகளைக் கொண்டு செய்துவிடலாமாம்—” என்று அவ்வம்மையார் சொல்லுகையில்,

“அப்படியானால் யான் திக்கற்ற பாலியாயினேனா!” என்று கண்ணும் மனமும் கலங்கிக் கூறினேன்.

யான் கலங்கியதைக்கண்டு மனம் பொருமல், அன்பே உருவான

அப்பெருமாட்டியார், “குழந்தாய், கண் துலங்கவேண்டாம். உன்னை காண்பதற்கு அப்படி விட்டுவிடுவோமா! யாங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளினும் உன்னைப் பன்மடங்கு மேலான அன்புடன் பாசாட்டுகின்றோம். திடீரென்று உன்னைப் பிரிந்துபோக நேர்ந்தது பற்றி யாங்கள் மிகுந்த துயரம் அடைந்தோம் என்றாலும், இன்னுஞ் சிலநாட்களில் உன்னையும் உன் தமையனையும் பம்பாயில் எங்கள் இருப்பிடத்திற்கு வரவழைத்துக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்திருப்பதனால் ஒரு வார ஆறுதல் அடைந்தோம்.” என்று என்னைக்களைத் தமது பட்டாடைபால் துடைத்துக்கொண்டே சொல்லினார்கள்.

“அப்படியானால், என்னாயே, இன்னுஞ் சிலநாட்கள் சென்று என்னை நீங்கள் வருவித்துக்கொள்வதைவிட, இப்போது கூடவே என்னை அழைத்துச் சென்றால் என்ன?” என்று வினாவினான்.

“இன்று காலைப் பிற்பகல் அரைமணிக்குள் கூட அடைப்பற்றிச் சற்றேறத்தகுமைய ஒரு மணிகேரம் வரையில் பேசினோம். உன்னை எங்கே கொண்டுபோவதற்கு உன் மனத்தோடும் உன் மாயியார் நூதனமாகவும் சிறிதும் உன் பட்டாடை மாட்டார்கள் என்றும், உனக்கும் எங்களுக்கு மீதும் உன் பட்டாடை நின்று நின்றுள்ளும் உடம்பாடு இல்லாதவர்களாய் அந்நேரத்தை மார்க்க ஏதேனோ ஏற்பாடுசெய்கிறார்களென்றும், உன்னிடத்தும் உன் தமையனிடத்தும் உள்ள பொருள்களையெல்லாம் பறித்துக்கொள்வதற்கு எத்தனையோ வகையான சூழ்ச்சிகள் எல்லாம் செய்கிறார்கள் என்றும் உன் தங்கையின் வழியாக உன் தமையனார் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார். ஆகையால், உன்னை எங்களிடம் கொண்டுவந்து சேர்ப்பிக்கும் இன்னுஞ் சிலநாட்கள் வரையில் இந்தப் பொல்லாத மனிதரிடையில் உன்னை வைத்து அப்படிப் பாதுகாக்கப் போகின்றோம் என்று அவர் மிகவுந்தவிக்கிறார். இந்தச் செய்திகளைக்கேட்டதுமுகல் எங்கள் உள்ளம் ஒரு நிலைப்படாமல் சுழன்று கொண்டேயிருக்கின்றது. அவர்களில் எவருக்குத் தெரியாமல் உன்னை இப்போதே அழைத்துப் போகலாமா என்றும் பேசிப் பார்த்தோம். அது அடக்கடியாகியே. ஒருகால் என்மைத்துணைவர் பம்பாயில் காணாமல் விடுவோம், சில நாட்கள் வரையில் அங்கே எல்லாம் பெருங்குழப்பமாய் இருக்கும். அப்போது இவர்கள் அங்கே உன்னைத் தேடிக்கொண்டுவந்து, உன்னை மீண்டும் இந்தவருக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக வேண்டுமென்று வலுப்பட்டாயம் பண்ணுவார்-எனினால், அப்போது பலவகையான இடங்கள் உண்டாகும், அந்தநேரத்தில் இவர்கள் செய்யும் வம்புக்கு நடுகொடுப்பது யோ அவர்களுக்கு முடியாமையாய் இருக்கும். ஆகலால், இப்போது எங்கட்கு நேர்ந்திருக்கும் இவ் அல்லல்களெல்லாம் ஒழிந்து எங்கள் அலுவல்கள் எல்லாம் ஒர் ஒழுங்குக்குவந்தபின் தான் உன்னை எங்களிடம் அழைத்துக் கொள்வது நலம் என்று முடிவுகட்டினோம். சிறிதேறத்

தூறைய இன்னும் ஒருமாதத்தில் எல்லாம் ஒருவழிப்படுமென்றும், அதன் பிறகு உன் தமையனார் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு பம்பாய்க்கு வரும் படி திட்டஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் ஐயா அவர்கள் சொன்னார்கள். நானோ மாலையண்டியில் நாங்கள் புறப்படுவதால், நாளைக்கு நம் அன்பர் தெய்வநாயகத்திற்கு ஒருதந்தி கொடுத்து அவர் மற்றைகள் வாடிச்சந்திப் பில் * வந்திருந்து வண்டியிலேயே எங்களைப்பார்க்கும்படி செய்யலாமா? ஐயா அவர்களும் யானும் அவரைப்பார்ப்பதற்கு மிகவிரும்புகின்றோம். கண்மணி, உன்கருத்து என்ன? ” என்று என்னை அப்பெருமாட்டியார் வினாவினார்கள்.

“என் செல்வத்தாயே, ‘பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தாற்’ போலப், போம் வழியில் நீங்கள் அவரைப்பார்த்தல் கலமாயிருக்கும் என்று யான் கொண்டலிருப்பத்தின் படியே தாங்களுந் ஐயா அவர்களுந் கொள்ளலானத எனது கல்வினையே நானாகக் கட்டாயம் அவருக்குத் தந்தி கொடுக்கவேண்டும்.” என்று பெருக களிப்போடு மொழிக் கேண்.

அதன் பிற்பிறிது நேரம் நான் இங்குள்ளவர்களிடத்தில் இன்னும் ஒரு நிங்கள் வரையில் எவ்வளவு கருத்தாய் நடக்கவேண்டு மென்பதை வற்புறுத்திக் காட்டித், தாம் பம்பாய் போய்ச்சேர்ந்தவடன் கடிதமெழுது வதாகச் சொல்லிவிட்டு, என்னை அணைத்து முத்தம் வைத்துக்கொண்டு பிரியா விடைபெற்று வகினா. ஏதகையில், நானாக்கு வண்டியேறப் போகும்போது ஒழிவு இருந்தால் எவ்வாருமாய் வத்து சொல்லிக்கொண்டு போவதாகவுந் தேறுதல் கூறிச் சென்றார்கள். என்னை நன்றான் இத்தகைய அன்பாய் என்னிடம் இருக்கப்பெற்றேன் இல்லையே! என்னைப்பெற்றான் என்னை வெறுத்து இங்குள்ள பாலிகளிடம் என்னைத் தள்ளிவிட்டிருக்க, அழகிய உயிர்ப்பாவையாய்த் திகழும் இப்பெருமாட்டியார் ஒன்றுக்கும் பற்றாத வையேனைப் பெற்றமகளினும் எத்தனையோ மடங்கு மேலாக அன்புபாராட்டிவரும் அரும்பெருந்தகைமையினை நினைந்து நினைந்து என் நெஞ்சம் நெக்குருகிப்போயிற்று.

“செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும்

வானகமும் ஆற்றல் அரிது” என்ற பொய்யா மொழியின்படி எளியேனிடத்து வொதாரு கைமாமறும் எதிர்பாராமல் இவர்கள் செய்து வரும் இப்பேருதவிக்கு எழுபிறப்பெடுத்து நன்றி செலுத்தினாலும் அது போதாதே! ஐயனே, என் ஆருயிர்க் காதலனே, இவர்கள் நானே கடிக்குந் தத்தியின் படி தாங்கள் அன்புகூர்ந்து சிக்கந்தராபாத்திலிருந்து வாடிச் சந் திப்பக்குச் சிறிது முன்னதாகவே வந்திருந்து இவர்களைப்பார்க்குச், சிறிது நேரமே யாயினும் மெய்யன்புடன் அளவளாவி, அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் செல்லும்படி தங்கள் திருவடிகளில் தாழ்மையோடு பணிந்து கேட்டுக்

* Wadi Junction.

கொள்குகின்றேன். இந்தக் கடிதம் விரைவில் உங்கனிடம் செல்லுமா? மென்பதால் இதனை இவ்வளவோடு முடித்துத் தபாலுக்கு அனுப்புகின்றேன். இன்னும் இரண்டு நாட்களில் தங்கட்குக்கடிதம்வரவேண்டும். இனிமேல் தாங்கள் எனக் கெழுதும் விடைகளை என் தமையன் அலுவல்பார்க்கும் இடத்திற்கு அனுப்புகள். இங்கனத் தங்கள் ஆளுநர் காதல்.

இன் னமுதத்தினும் இனிய குணம் வாய்ந்த என் காதற் செல்வமே,—யான் முற்கடிதத்தில் எழுதியபடியே, முந்தானாள் மாலையில் வண்டியேறப் போம்போது, அன்பிற்சிறந்த அப்பாரசிக குடும்பத்தார் என்னிடம் வந்து சொல்லிக்கொண்டு போனார்கள். அவ்வம்மையார் என்னைப் பிரியமாட்டாமல் என்னைத்தமதுமார்பிற்சார்த்திக்கொண்டு சேம்பித் தேம்பி அழுதார். நாங்கள் இருவேளும் இங்ஙனக் கண்ணீர் உதிர்ப்பதைக் கண்டு அவர்களின் பெரியபெண் வருந்தியவருத்தமும் மற்றச் சிறகுழங் வசிகள் பட்டபாடும் எத்தனை பிறப்பெடுத்தாலும் என் கொஞ்சலிட்டு அகலா. தன்சையினுங் கோடிமடங்கு சிறந்த அப்பாரசிகப் பெருமான் என்னைகளை எடுத்துத் தமது கண்களில் ஒழிக்கொண்டு கண்ணீர் ஆரம்பப்பெருக்கினா. இங்ஙனம் நாங்கள் எல்லாரும் ஆற்றக்கூடாத துயரம் அடைவதைப்பார்த்து மனங்கலங்கி அருகில் நின்ற என் தன்மான் தன்னை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு எங்கள் எல்லாரையும் ஆறுதல் பெறச்செய்து, நேரமாவதைக்குறித்துக்காட்டிப் 'பன் என்னைவிட்டுப் பிரியச் செய்தான். அவர்கள் எல்லாருஞ் சென்றபிறகு, யான் தன்னந்தனியனாய் இருந்து நடந்தவற்றையெல்லாம் எண்ணி ஆறுத்தயார்க்கடலில் அழுந்தினேன், உண்மையன்புடையாரைப் பிரியப் பெறுதலுடைய பெருந்தயார் இல்லையென இப்போதுதான் சிலதிங்களாக உணர்ந்து வருந்திவினை உடையாளானேன். முதலில் என் ஆருயிர்க்குயிரான தங்கையும்தன்னை மனையினிய தங்கையையும் பிரிந்து வரலானேன். அதன்பின் என் ஆருமையிற்சிறந்த மாமனாரைப் பிரிந்தேன். இப்போது இவர்களைப் பிரிந்தேன். தங்களைத் திருப்புவங் காணப்பெறலாம் என்ற ஒரு சிறுநம்பிக்கையும், அதற்குந் துணையாய் நிற்கும் என் தன்மையன் உதவியுமே என்னை உயிர்பிழைத்திருக்கச்செய்கின்றன. கரைகாணாத ஆழ்ந்த பெருவெள்ளத்தில் அகப்பட்டு அமிழ்த்திப்போகும் ஒருவன் தற்செயலாய் மிதந்து வந்து தன்னைக்கு எட்டிய கரைக்குமிக்கை ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு உயிர்தப்பலாம் என்ற நம்பிக்கை கொண்டு முயல்வதுபோல யானும் சிறிது முயற்சியுடையாளாய் இருக்கின்றேன். முப்பழம் பிழிந்த சாற்றைக் கட்டுப்பாடுகோடி கலந்து ஒரு சிறு மதிலைக்கு ஊட்டி ஹம்போலத், தாங்கள் எழுதுங்கடிதங்களில் உள்ள சொல்லும் பொருளும் தனந்த என் உயிரை இடையிடையே தளிர்த்துச் செய்கின்றன.

நேற்று மாலையில் இங்கே நடந்தவைகளைத் தங்கட்குத் தெரிவித்து வன்றி எனக்கு உறக்கம் வராது. நேற்றுச்சாயங்காலம் எழுமணிக்குக் கொடுங்குணங்கு இருப்பிடமான என் தந்தையும், கொடியன் அல்லனா

யினும் சொல்வோர் சொல்லைக்கேட்டு நடக்கும் இயல்பன்றித் தானே எதனையும் ஆராய்ந்துபார்க்கத் தெரியாத என் அன்னையும், துண்ணறிலும் என்பால் அன்பும் மிக்க என் தங்கையும் இங்கேவுத்தார்கள். வந்தவர்கள் என்னுடன் நிரம்ப அளவளாவிப்பேசாமல், சமையற்கட்டுக்குள் துழைந்து என்மாய் நாத்துணரோடு மிக மறைவாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அங்கனம் இருக்க அருமையிற் சிறந்த எந்தங்கையோ என்னை மிகவும் அன்போடு கட்டிக்கொண்டு, என்னோடு மெத்தைமேல் வந்தான்.

“கண்மணி, உன்னை அடிக்கடி காணக் கூடாத நீவினையுடையவளானேனே! அம்மாவும் அப்பாவும் என்னை நமதுவிட்டுக்கு அழைத்திக் கொண்டுபோகாமல் ஒரே ஒட்டாரமாய் இருக்கின்றார்களே; அது போகட்டும்; உன்னையாவது என்னிடம் அடிக்கடி அனுப்பிவைக்கின்றார்களா வென்றால், அதுவுமில்லை. நம் பெற்றோர்கள் எவ்வளவு கல் கெஞ்சம் உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்!” என்று நுநதிக் கூறினேன்.

“ஆமா, அச்சா, நம் அம்மாவையாவது ஒரு பங்கு சேர்த்துக்கொள்ளலாம். நம் அப்பாவோ ரொம்பப் பொருடாதவராயிருக்கிறார். உன்பேச்சையாவது பெயரையாவது எடுத்தால் பாம்புபோற் சீறிவிழுகிறார். அவரைப் பார்த்தால் எனக்குச் சொல்லமுடியாத அச்சம் வருகிறது. அடுத்தகூத்திக் காரப் பையன் தெய்வநாயகத்திற்குச் சாகிதம் எழுதுவதைப்பற்றியே அப்பா முன்னெல்லாம் எரிச்சலோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார் ஆனால், இப்போது சிலநாளாக, ‘அந்தக்கிழப்பயல் இரத்தப்பாழும் முண்டச்சினகையல்’ நாற்பதினாயிரருபாவும், இரத்தப்பவறப்பயல் கையில் காற்பநிலையிரம் ரூபாவும் கொடுத்துவிட்டு ஒழிந்தானே!” என்று உன்னையும் நம் அண்ணனையும் வாயில் வந்தபடி மெல்லாம் நிட்டுகிறார்! அவரையும் வசவுகளைக் காது கொடுத்துக்கேட்கமுடியவில்லை! யாது செய்வது!” என்றான்.

“செய்யத்தக்கது ஒன்றுந்தோன்றவில்லை! அம்மா அப்பாவுடைய நல்லெண்ணத்தை இனி நான் பெறுதற்குப் பதிவுவில்லை! அது போகட்டும்; இன்னும் ஏதாவது என்னைப்பற்றி அம்மா அப்பா பேசிக்கொண்டார்கள்” என்று கேட்டேன்.

“ஒவ்வொருநாளும் இரவில் நான் தூங்கின பிறகு அம்மாவும் அப்பாவும் என் காதுக்குக் கேளாதபடி குசுகுசுவென்று என்னென்னமோ பேசினபடியாகத் தான் இருக்கிறார்கள். என்னுற் கூடியமட்டும் நான் தூங்குவதுபோல் இருந்து உற்றுக் கேட்டுப் பார்த்தேன்; ஆனால், ஒரு நாள் அவர்கள் பேசிக்கொண்டுவந்ததில் முன்னும் பின்னுங் கேட்கவில்லை; நடுவே ‘சொன்னது மட்டும் நினைவில்ருக்கிறது’ யமகாதகப்பயல் ஒருவனை அனுப்பியிருக்கிறேன். உடனுக்குடன்..... தெரிய வருகிறது..... மலக்காட்டுக் குகையில் அடைத்து..... வழியாய் வர்திக் கொண்டு..... விடலாம்” என்று அப்பா சொல்லியவற்றில்

நடுநடுவேசில பேச்சுகள் கேளாவிட்டாலும்கேட்டது தும்மட்டுததான்
இதைக் கேட்டதும் அம்மா பரப்பரப்பாய் 'அப்படி வேறொரு' அப்படி
வேறொரு! தொகை மட்டும்தான் நம்மகைக்கு வந்ததாற்போதும்' என்று சிற்று
உரக்கச் சொன்னாள். அதற்கு 'நல்லது பார்ப்போம்' என்று அப்பா சொன்
னார். இவ்வளவுக்கு மேல் எனக்கொன்றும் தெரியாது" என்று தீண்டி
விடும் உணமையிலுஞ் சிறந்த என் அருமைநடவனக் கிடைத்துச் சொன்
னாள்

இந்தச் சொற்களைக் கேட்டது முதல் என் உடம்பம் ஒரு நிலைப்பா
மற கலங்கியது. என தங்கையாரா எனது பொருட்டிற் கட்டாகத் கொள்ளுப
பொருட்டு வந்தா ஒரு வப்பும் பொல்லாடகான துச்சசையைச் செய்து
வருகிறா எனமும், எனது உயிருக்கே செறி குழுகிறா என்றும் அறி
கின்றேன். எனது பொருட்டாயும் எனது உயிரையும் துடித்த வந்திவதற்
பாக நான் மிகவுட்கலங்கிய நிலை; எனக்கு உதவி செய்வதற்கும் என் ஒரு
மையததெல்லாமிருக்கும், எனது ஒரு உயிர் கூட வாழ்ந்த துடைய தகவல்க
தும், இடம்போது 'எனக்கு உண்டாக தாய்தந்தையாரை தீருவதற்கும் அப
பாரசிகப்பெருமான பெருமாட்டியாருக்கும் என் திருவுருவத்தி
முன்னிட்டு வருகின்றேனா என்பதைத் தீண்டுகையில் என் வேண்டிப் பரி
தமராகிவருகின்றது! எல்லாம் உட்கடவுளின் அருளால் அன்றித் த
மேலா செய்யும் துச்சசிகளுக்கும் சபிப்பீழைக்க எதிரொழியும் கா
ணென்; அவன் அங்கத்தாலன்றி அனுவும் அசையாதாயால் அவன்
தனையையே நம்பி, எல்லாம் இயன்ற மட்டும்தான் நாம் விழிப்பாய் இருக்க
வேண்டாம் தங்களுடைய நண்பனபோல வந்திருக்கும் பாம்பன் இளை
னைப்பற்றியே எனக்கு துபாமை செய்ய உண்டாகின்றது. யான் எழுதிய
சுருத்தகூறிய சிலவற்றைத் தாங்கள் அவனுக்கு முன்னே காட்டினீர்கள்
என்பதைத் தங்களுடைய தந்தால் அறிந்த நான் முதல் என்மனம் சிற்றும
அன்புச் சம்பந்தம். இப்போது தங்கள் கடிதங்களைத் தாங்களாகவே
காட்டப்படுகின்றன அவன் காண்பதில்லை - என்றும், எப்போதும் பல்வகை
யான பூயங்குகளின் கருத்தாய் இருப்பதற்குமேல் தங்கள் அலுவல்களில்
அவன் சிற்றும தலைமிகு திலகமென்றும், அவனுடைய செய்கைகள்
பெருமை நன்றிப் பார்த்தாலும் அவனிடத்திற் கண்டவு கலி இருபட
தாசத் தீண்டியவர்களைத் தோன்றவில்லை யென்றும் தாங்கள் எழுதியிருப்
பதொன்றெல்லாம் என் மனத்திற்கு இசையவில்லை; என்னென்றால்,

"சாஸ்திரத்தை யன்றும் படை விடுதலும் என்னா

சாஸ்திரத்தை யன்றும் அனைத்து" என்று மெய்யுதலாகிய நிருத்தமுன்
கூறுவதற்குத் தவிர அவனைப் பற்றித் தாங்கள் எழுதுவனவற்றைக் கா
ணும் போதெல்லாமென் நினைவிற்கு வருகின்றது. 'ஒருவேளை அனுப்பி
யிருக்கின்றேன்.....உடனுக்குடன்.....தெரிய வருகிறது' என்று என்

தனையார் சொல்லிய சொற்கள் இத்தப் பார் பன தீர்மானமே கட்டு
கின்றன; இவனைக்கொண்டே தங்குதும் எனத்தும் இடையில் பட்டு
பன வற்றை மெல்லாம என் தந்தையா தெரிந்து கொள்ளுகிறா என்று
சொதுகின்றேன். கல்லியறில் மகச் சிறந்தவரான தாங்கள் அவனை
அத்தனை எளிதில் கம்பிவிடக் கூடாமென்று வலியுறுத்துகின்றேன்
இனிமேலாயினும் நீங்கள் கீரம்பவம் விழிப்பாயிருப்பீகோடு, அப்பா
யனை அதற்றி விடுவதற்கு முயற்சி செய்வீர்களைன்று கம்புகின்றேன்.
என் தங்கை எடுத்துக் கூறிய சொற்கள் இப்போது நூடத்தும் சூழ்ச்சி
களைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கும் பொருட்டிக் கடவனே அவளுட்கத்
தெரியப்பட செய்கையென்று கம்புகின்றேன். தாங்கள் எனக்குழு
தும் அடுத்த கடிதத்தில் அவனைத் தங்களிடம் வராமல் அதற்றிவிட்ட
செய்தினை ஆகவேண்டு காணலாம் என்று கம்பியிருக்கின்றேன்

யானும் என் தங்கையிடே சித்கொணையருத்த கிறிது கீரத்திலென
லாம் என் அன்னை என்னை மருககையெழுதி கேழு வருமாய் கூலி
அழுததான பாடுகள் உடனே கேற்றுகியெனவே, அப்போது வாய் கிற
ய வெற்றிலை பாக்கு இட்டு மென்று கொண்டிருத்த என் தந்தையா
வாயை கமரத்தக் கொண்டு "கோகிலா, இப்படி வாது எங்கள் கிட்ட உட்
காந்" என்று எசுகில் குழம்பிய விவரம் கூறினா அங்குளமே நான்
பண்டிவாங் இருந்த பிறகு, உயர் நாயர் இருந்த எசுகிலைத் தயிலிட்டி
வாது, வாயை மென்று கொண்ட, "எனனே கோகிலா, உன் மாமனா
சுனக்கு எழுதுவதை நாயர் இயிர்ப்பா கொடுக்கையர் சீவனனா உய
யப் போகிறாய்" என்று உடனே இத்தற்கு விடையா, என் மாமனா
இருந்து போவதற்குமுன் என்னை போகக் கூடுதல் பரிகாரம் பயன
படுத்தும்படி சொல்லிய சொற்களோடுவல்லாம் எடுத்துரைக்கின்ற; மா
மனா எனக்குக்கூறிய சொற்களில் தங்களுக் குறிப்பிட்ட புகுதலைய
மட்டிம யான் சொல்லவில்லை. அமைச்சராய் உப்பசுர என் சொற்களாக
கேட்ட அகா என மேல் அன்புள்ளவராய் பொருநிற பேரவா இவ
லவ்வராய் இருந்தால் எவ்வளவோ அனமகிழ்ந்திருப்பார். ஆனால்
அவா என் சொற்களாக கேட்டு மனம் மகிழ்வாமல்பாங் மிகுந்த சின்க
குறிப்ப உடையவராகவுங் காணப்பட்டார். எனக்கோ அவா முன்னிலை
யில் உள்ளம் கடுங்கியது! ஆனால், அவா தமக் கண்களைக் காட்டாமல்
அமைதியுடையவா போல் "கோகிலா, நீ சொன்னதொன்றும் என் மனத்
திற்குப் பிடிக்கவில்லை. தான தருமங்கள் செய்ய அகக்க கொண்கை உப
யோகிக்கப் போகிறேன்" என்கிறாய். தான தருமங் கையாருத்த யார்
செய்ய வேண்டுமென்று உனக்குத் தெரியுமா? பீரமணத்தலத்திற் புறா
தவாங்குக்கே மற்றச் சூததிர சாநியிற் பிறந்தவர்கள் தான தருமங்கள்
செய்ய வேண்டுமெ யல்லாமல், பீரமணாசன மற்றவர்களுக்கே எவந்த

மான தான தருமங்களும் செய்யக் கூடாது. பிராமணர்கடோ இந்தப் புலோகத்திற் குத தேவர்களுண்டு சொல்லப்படுவார்கள். பிராமணர்களுக்கு மாதிரியே இந்தப் புலோகத்தில் சகல சுகங்களையும் அனுபவிக்கும் பாததிதை உண்டு. மரணத்தத்திலும் இவர்களுக்கு மாதிரியே சுவர்க்கம் உண்டு. பிராமணர் அல்லாத மற்ற எல்லாச் சாதியாரும் குத்திரர்கள் ஆவார்கள். குத்திரர்கள் என்றால் மூடர்கள் அல்லது அடிமை வேலை செய்பவர்கள் என்று அர்த்தம். பிராமணருக்கு மற்றச் குத்திரச் சாதிப் பயல் கனெல்லாம் தூரத்திருந்து அடிமை வேலை செய்து பிழைக்க வேண்டும். மற்றச் சாதி யாருக்கும் மிருகங்களுக்கும் ஏதொரு வித்தியாசமும் இல்லை. மிருகங்கள் வியாதியினாலும் பசியினாலும் துன்பப்பட்டால் அவற்றிற்கு எவரேனும் உபகாரம் செய்வதுண்டோ? அது சீபாலவே குத்திரச் சமுதாயங்கள் வியாதியாலும் பசியாலும் துன்பப்பட்டி அழிந்தால் அவர்களுக்கு நாம் உபகாரஞ் செய்வது கூடாது. குத்திரன் ஒருத்தன் தாசத்தால் பிராணன் போகிறவதன்று அழுதாலும் அவனுக்கு ஒருவாய் ஐங்கூடக கொடுக்கலாகாது; மகாபித்தால் நமக்குப் பாபம் உரும. அது நிற்கட்டும். எத்தா பிராமிட பாவைக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று மானனுமே; தமீ குத்திரர்களுக்கும் பள்ளப்பறை முதலான சன சாதியார்க்கும் உரியதே யல்லாமல் தேவ குலத்திற் பறந்த பிராமணனான நமக்குக் கொஞ்சமும் உரியதல்ல. நமக்கு உரியது தேவபாவைப்பாகிய சமஸ்கிருதமேயாகும். அவைத்தான நாம் படிக்க வேணும்; அவைத்தான் நாம் அபிவிருத்தி செய்ய வேணும். குத்திரரும் மற்ற சன சாதியாரும் அதனைப் படிக்கவே கூடாது; அதனை அவர்கள் காதில்கேட்கும்படி நாம் உரத்தபடி படிக்கவுக் கூடாது; சமஸ்கிருதப் படிப்புக்கு அல்லாமல் குத்திர பாவைப்பாகிய தம்முக்குப் பிராமணன் என்னளவும் உபகாரஞ் செய்யக் கூடாது. அது நிற்கட்டும். தேவா நிருவாசகங்கள் படிக்க வேணும், அவைகளைப் படிப்பவர்க்கு உபகாரஞ் செய்ய வேணும் என்று சொன்னாயே. இந்தப் பாட்டுகள் யாருக்குச் சொதம்? உனக்குத் தெரியுமா? குத்திரச் சாவகத்தக கிரியைகள் செய்யும் குத்திரப் பண்டாரப் பயல்கள் வயிற்றுப் பிழைப் புகுபு பாட்டிப் பண்டாரப் பாட்டுகளைச் சில படித்த குத்திரப் பயல்கள் தேவாரம் நிருவாசகம் என்று கௌரமாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். அந்தப் பாட்டுகளில் பாடியிருக்கும் சிவன் குத்திர தேவதை. சன சாதி யார்க்காக ஏற்பட்டவன். நம்முடைய வேதங்களில் சிவனைப்பற்றிய பிரஸ்தாபமே இல்லை. சன சாதியார்க்காக வியாசர் எழுதி வைத்த புராணங்களிலே தான் சிவனைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் வருகிறது. பிராமணனாகிய நாமோ சாட்சாத் பிரம்மஸ்வரூபம். நம்மைத் தவிர்த்துப் பிரம்மம் வேறே யில்லை. புராணங்களிலே சொல்லப்பட்ட தேவதைகளுக்கெல்லாம் மேலான தாகிய சாட்சாத் பிரம்மமே நாமாயிருப்பதால் நாம் சிவனை வணங்கு

வது ரொம்பக் கேவலம். ஜகதகுருவாகிய சங்கராச்சாரி பகவதிகள் சைவம் முதலான ஷண்மதங்களுக்கும் ஜயித்து நாமே பிரம்மம் என்பதை நிலைநாட்டியிருக்கிறார். ஏதோ கால வித்திபாசத்தால் சூத்திரப் பயல்களிற்கு சிலர்கள் படிச்சும், சிலர்கள் சம்பத் உடையவர்களாயும் இந்த மிலேச்சராஜாங்கத்தில் உயர்த்து வருவதால் நம் மவர்கள் அவர்களுடைய தாட்சணியத்திற்காக வாயை மூடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்; அப்படியிருந்தாலும் நம்மவர்கள் நம்முடைய சாரியத்தில் கண்ணுய்த் தான் இருக்கிறார்கள். நீ சொன்னவையெல்லாம் சுத்தப்பிசகு. நீ சூத்திரப் பயல்கள் எழுகிய சுவடிகளைப் படிச்சு இப்படியெல்லாம் பிதற்றினாய், உன் மாமனார் தன்னாத கிழவர். அவர் மாணமுதஞ் சமயத்தில் அவருடைய அலுவல மயக்கி உரையாமான சொத்தை அவரிடம் எப்படியோ வாங்கி விட்டாய். புத்திப் பிச்சகால் அவர் செய்ததும் சொல்லியதும் பிரமாணம் அல்ல. அந்தச் சொத்தாக்கு என்னவழி சொல்லுகிறாய்?" என்று வாய் ஓயாமற் பெருங் கூசலாய்ச் சடசடவென்று பேசிக், கடைசியாக என்னை அட்டடிக்கேட்டாய். அவர் பேசியவை அனைத்தும் சொல்லவொண்ணாத வருத்தத்தை உண்டாக்கித் துளியிடுவது என் நெஞ்சத்தைப் புண்படச் செய்தன. அவர் பேசிய வடமொழிகளையும் கொச்சைத் தம்பையும் அப்படியே எழுதினால் தக்காது அருவருப்பாய் இருக்கும் என்று சில வடசொற்களை விட்டுச் சில தலித்சொற்களைத் திருத்தி எழுதியிருக்கின்றேன். இவர் பேசிய வகை என்னமகவந்திகைப்படையச் செய்து, பிறகு எனக்கு அச்சமுந்திவிடும் உண்டாக்கின எதிரே என்னைப்பெற்றதற்கையைக் காண்பதுபோல் அல்லாமல் என்னைப் பார்ப்பதுபோல் நிற்கும் உற்றென்பார்ப்பனா அல்லாத மற்ற ஹிந்தினரையும், இனிய செந்நமிழ் மொழியையும், தெவார சிந்நாசகங்களையும், சிவபெருமானையும் மட்டுக்குமிஞ்சி மிகுந்த காரத்தோடும் இவர் இகழ்ந்து பேசிய சொல் லொவ்வொன்றும் என் செவியிற் கூறிய அம்பு போற் பாய்ந்து என் நெஞ்சத்தைக் கிழித்துச் சென்றன! இவர் சொல்லியவற்றிற்கெல்லாம் விடை சொல்ல வேண்டுமென்று என் உயர்வும் பதை பதைத்தும் என் நாவோ எழுவல்ல. ஆயினும், தள்ளா திடுவரான என் மாமனாரை அறிவு மயக்கி அவரிடம் ஏராளமான சொத்துப் பிடுங்கிக் கொண்டேன் என்று இவர் கடைசியிற் சொன்ன சொல்லானது முன்னே பேசிய இகழுரைகளால் கிழிந்து பிளவுபட்ட என் செவியின் உழியே புழுத்து தேடிப் பார்த்து என் உயிரைக்கொள்ளை கொண்டு போகுங் கூற்றுவன் கைக்கணையாகவே தோன்றியது. அச்சம் மிகுந்த ஒருகணவைக் கண்டு அக்கனவின் கண் ஏதஞ் செய்ய மாட்டாமற் பெய்விழ்ந்து கிடக்கும் நிலைமைக்கும் அப்போது யானிருந்த நிலைமைக்கும் வனம் வேறுபாடு இல்லை. அருகிலிருந்த என் அன்னையும் எனக்காக ஏதும் பரிந்து பேசாமல் சும்மா இருந்தனள். என் மாமியும் நாததுணரும்

யான் கடிந்து பேசப்பட்டு வருந்தியிருப்பதைப் பார்த்து மிகவும் மகிழ்ச்சி யோடிருந்தார்கள். சிறு பிள்ளையான என் தந்தைமட்டுந்தான் என் நிலைமையைக் கண்டு முகம்வாடித் கண்கலங்கினான். இப்படியிருக்கையில் இமைவனருளால் என் அருமைத் தமையன் என்னைக் காணும் பொருட்டு அப்போது அவ்ரு வந்தான். வந்தவன் உடனே எங்கள் அருகில் வந்து உட்கார்ந்து எனது துன்பத்தைப் பார்த்தவுடன் தந்தையை நோக்கி,

“அப்பா, கோகிலம் என் இவ்வளவு முகவாட்டத்தோடு இருக்கிறாளே!” என்று கேட்டான்.

நல்லநேரத்தில் என் தமையன் எனக்குச் சார்பாக வந்ததைக் கண்டு மனம் பொருத்தந்தை “நீதான் அவளைக்கேள்” என்று கிணத்தோடு கூறினார்.

“அவள் வாட்டமாய் இருக்கிறாளே யென்று உண்ணக்கேட்டேன; உனக்குச் சொல்லாமனம் இல்லாவிட்டால் அவளை யே கேட்கிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு, என்னை நோக்கிக் “கோகிலா, என்ன நடந்தது? ஏன் இவ்வளவு வாட்டத்தோடு இருக்கிறாய்?” என்று வினாவினான்.

இப்போதுயான் சிறிது பேசத்தணிந்து நடந்தவைகளை யெல்லாம் சுருக்கமாகத், தந்தை காரத்தோடும் தீய எண்ணத்தோடும் சொல்லிய பாவரு புலப்படும்படி எடுத்துக் கூறினேன். இவற்றைக்கேட்ட என் தமையன் பெரிதும் உள்ளம் வருந்தி, “மாமா சொல்லிய நல்ல உபதேசத்தை நீ கேட்டதன் மேல் கோகிலம் உனக்குச் சொன்னானே தவிர, அவளாக ஏதொன்றும் சொல்லவில்லையே அப்படியிருக்க நீ ஏன் அவள் மேல் வீணை எரிந்து பேசவேண்டும்” மேலும், மாமா தாமாகவே மசுர்த்து எழுதிவைக்கப் போகக்கூட சொன்ன பிறகுதான் அது கோகிலத்திற்குத் தெரியுமே யல்லாமல், அவள் மாமாவிடத்திற் ‘பொருளைப் பற்றிச் சிறிதுங் கேட்டவனே அல்லள், உண்மை அப்படியிருக்க, அவள் மேற் பழி சுமத்தியது நல்லதன்று. மாமா சொல்லிய உபதேசமொழிகள் அத்தனையும் மிகச்சிறந்தவைகள். நம் பார்ப்பார இனத்தில் பெருமபாலார் உண்மை தெரியாமல் பொருமையால் இகழ்வது போல நீயும் தானதருமங்களையும் மற்றச்சாதியாரையும் தமிழையும் தேவாரபுருவாசகங்களையும் சிவத்தையும் இழிவாய்ப் பேசிவிட்டாய். மாமா எவ்வளவோ படித்தவர் எவ்வளவோ ஆராய்ந்து பார்த்தவர் எவ்வளவோ அனுபவம் உடையவர் அவர் சொல்லியவைகளை யெல்லாம் நீ தாழ்வுபடுத்திப் பேசியது ஏற்குமா?”, என்று என்மனங்குளிரவும் என் தந்தைமுகம் மலரவும் தந்தைமனம் எரியவும் மாயி நகத்துணர் முகம் நாணவும் என் தமையன் சுருக்கமாகவும் நன்றாய்ப் பழியும்படி யாகவும் பேசினான். எங்கள் குடும்பத்தில் உள்ள எல்லாராலும் என்மாமரைப் பெரிதும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு எல்லாவகையிலும் உயர்ந்தவராய் விளங்

கிணமையால் அவர் சொல்லியவற்றை மறுத்துப் பேசினால் தமது பேச்சு ஏறுதென்பதைத் தெரிந்த தந்தையார் என் மாமனார் சொல்லிய வற்றை மறுத்துக் கூற மனநதுணியாமல், “உன் மாமனார் பெரியவர் தாம், அவரை யாரும் தாழ்வாகப் பேசவில்லை, ஆனாலும், அவர் தமது நிலைப்பயிருத்தபோது சொல்லியவைகளைப் பற்றி நாம் வாதாட வேண்டிய நிலை. அது போகட்டும். 'என்று சொல்லி என் தமையனையும் என்னையும் நல்லது பண்ணிக் கொள்வார் போல், 'ஏ சுப்பிரமணியா, கோகிலம் ஒருத்திக்கு நார்ப்பிள்ளையிரம் ரூபா ஏதுக்கு' உன் தங்கைக்கோ கல்யாணம் ஆக வேண்டியிருக்கிறது. ஸ்ரீதனம் சியாயிர ரூபாய்க்குத் குறைந்தால் வாங்க மாட்டோம் என்று மாப்பிள்ளை விட்டுக்கொள் சொல்லுகிறார் சன். மாப்பிள்ளை பி.வ.க. குப் படிக்கிறான்; அது முடக்கதும் பி.எஸ்.ஸ்குப் படிக்க வேணும் அவன் படிப்புச் செலவு, முழுதும் நாடே செலவு வேணும் என்று மாப்பிள்ளையைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; இது வரையில் வந்து பெண் கேட்டவர்களில் இவர்கள் கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சம் குற்றமில்லை; மற்றவர்கள் இருபதினாயிரம் பதினாயிரம் கேட்டார்கள்; இப்போது வந்த மாப்பிள்ளையை விட்டுவிடலாகாது டாடும் உன் தாயாரும் விச்சு காலமும் தள்ள வேண்டியிருக்கிறது; மற்றவர்கள் கைபப் பார்த்திராமல் நாங்கள் ஜீவனம்பண்ணுகிறதற்கு 'சியாயிர ரூபா வாங்கு வேண்டாமா?' என்று சொல்லுகையில் உடனே என் தமையன் “என்? நான் தான் இருக்கிறேனே. மாமா அவர்கள் என் உயர்வு அருள் கூர்ந்து எனக்கும் கீழம்பப் பொருள் கொடுத்திருக்கின்றார். அப் பாவத்தும் உனக்கும் என்னென்ன வேண்டுமோ அவ்வளவுத் தந்தை உங்களைப் பாதுகாக்க நான் கடமைப் பட்டிருக்கின்றேன். உன் தங்கையின் திருமணத்திற்கும் நான் சியாயிர ரூபா தருகிறேன். இத்தகாகக் கோகிலத்தை ஏன் வருத்தப்படுத்த வேண்டும்?” என்று சகையும் அன்பும் வாய்ந்த என் தமையன் கூறினான். என் தங்கைக்காக யானும் பொருளுதவி செய்யக் கடமைப்பட்டிருத்தலைத் தெரிவிக்க வேண்டியது கட்டாயமாகத் தோன்றினமையால், “யானும் என் தங்கையின் திருமணத்திற்காக சியாயிர ரூபா தருகிறேன்” என்று சொல்லினேன். எங்கள் இருவர சொல்லும் தந்தையார் மன நிறைவு பெருகவராய்,

“காலமெல்லாம் நாங்கள் உன் கையை எதிர்பார்த்து உன்னை அன்புப் பிழைக்க முடியாது. எங்களுக்கென்று ஒரு பதினாயிர ரூபாவாவது வேணும். ஆகையால், நீ ஓர் சியாயிர ரூபாவை கோகிலம் ஓர் சியாயிர ரூபாவைக் கொடுத்தால் இது கொண்டு எங்கள் காலம் தள்ளுவோம்.” என்று ஆவலோடு சொன்னார். எனக்கு அவர் கேட்ட தொகை கொடுக்கலாம் என்று எண்ணத்தோன்றியது; ஆனால், என் தமையனுக்கு அது பிடிக்க

வில்லை என்பது அவனது முகக் குறிப்பால் நன்கு புலனாய்து. ஆகையால், அவன் கூறும் விடையை எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

“அப்பா என்பணமெல்லாம் உன்னுடையது தானே. நீ ஏன் இவ்வளவு வேறு பிரித்துப் பேசுகின்றாய்? உன்னுடைய கையில் தொகையிருந்தால் செலவாய்ப்போய் வீடும், உன் செலவுக்கு எவ்வளவு எந்த நேரத்தில் வேண்டுமானாலும் நான் தருகிறதற்குப் பின் வாங்கவில்லை” என்றான்.

அச்சொற்களால் என் தந்தையார் முகம் வேறு பட்டவராய் உடனே என்னை நோக்கி “தோகிலா, நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“அண்ணா கருத்துப் படியே என் கருத்தம்.” என்றேன்.

அதற்கு அவர் அப்படியா என்று தலையை அசைத்து, “நல்லது, அதிருக்கட்டும்; பெரியவர் உனக்குக் கொடுத்த இவ்வளவு சொத்திற்கும் உன் மைத்துனனே உண்மையான சொந்தக்காரன். இவ்வளவு பெருஞ் சொத்தை நீ சலிக்கித்தக் கொண்டது ரொம்ப அநியாயம்; இவ்வளவும் நீ வைத்துக் கொண்டாலும் உனக்கு அது லபிக்காது. மேலும், அவனுக்குப் பெரியவர் கொடுத்திருக்கிற இருபதினாயிர ரூபாவும் அவனுக்குக் காணாத அவனுக்குக் கல்யாணம் ஆகவேண்டி யிருக்கின்றது; தாயையும் தமக்கையையும் ஜீவகால பரியந்தம் வைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டியவனாயிருக்கின்றான். ஆகையால், அவன் ஒரு பெரிய வியாபாரஞ் செய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றான்; அவனுக்குச் சகாயமாக நானும் அவன் கூட இருந்து வியாபாரஞ் செய்யப் போகின்றேன். அதற்குக் குறைந்தது கீம்பதினாயிர ரூபா முதல் வேண்டும்; ஆதலால், உனக்கு வந்த நாற்பதினாயிரத்தை யும் அவனுக்குக் கொடுத்து விட்டால், அவன் அதனை முழுவதும் வைத்துக்கொண்டு வியாபாரத்தைச் செய்து வருவான். நூற்றுக்கு அரை வட்டிவீதம் அந்த நாற்பதினாயிரத்திற்கும் மாசமாசம் வட்டி கொடுத்துவிடுவான், உன்பணம் வேறிடத்திலிருப்பதைவிட உன் மைத்துனனிடத்தில் இருப்பது ரொம்ப நல்லதல்லவா?” என்று கேட்டார்.

அவர் கேட்டதற்கு இணங்காமல் விடை சொன்னால் அவர் மிகவுஞ் சினப்பட்டுச் சிறுவாரே என்று அஞ்சி என் தமயன் முகத்தை நோக்கினேன், எனது இடைஞ்சலை அறிந்து உடனே அவன் “அப்பா, மாமா அவர்கள் கோகிலத்திற்கு எழுதி வைத்த சொத்தை அவன் முழுதும்தன் விருப்பப்படி செய்யக் கூடாமல் சில கட்டுப்பாடுகள் செய்திருக்கின்றார். மாமா உயிரோடிருந்தபோது முன் ஒரு நாள் நீங்கள் அவரைப் பார்க்க வந்திருந்தது உன் நினைவிலிருக்கலாம். அந்த நேரத்தில் அங்கே, வந்திருந்த அந்தப் பாரசிக கணவான் மாமாவுக்கு மிக நெருங்கிய நண்பர். அந்த கணவானது கருத்தை யொட்டியே கோகிலம், அந்தச் சொத்தைப் பயன்

படுத்த வேண்டுமென்றும், அவரது மேற்பார்வையிலேயே அவன் அந்தச் சொத்தை அனுப்பித்த வரலவேண்டுமென்றும் மாமா தமது கருத்தை எழுதிப் பதிவு செய்திருக்கின்றார். ஆகவே, அதனைப் பயன் படுத்தும் வகையில் கோகிலம் தனது விருப்பப்படி நடக்கக் கூடாதவளாய் இருக்கின்றாள்; ஆகலால், இவளை இசற்காகத் தன்பறத்திப் பயனில்லை” என்று உண்மையை நன்றாக எடுத்துக் கூறினாள்.

இதனாலும் வாய் பேசாதிருந்த என் மாமி இசனைக் கேட்டதும் புலி போற் சீறி “யார் சொதந்திருந்த யா அடிகாரி! தள்ளாக்கழிவர் பத்திமாறியிருந்த சமயத்தில் இவாளிருவரும் எங்கள் சொத்தை மோசமாப்ப பறித்துக் கொண்டு, இப்போது என்ன சட்டம் பேசுகிறார்கள்! இது செய்வதற்கு அடிகாரம் நியாயத்தவத்திற்குப் போனால் தான் இவள் மோசம் வெளியாகும் இவாளோடு வெறும்பேச்சு என்னத்திற்கு!” என்று கூவிப் பேசினாள்.

அது கேட்ட என் தந்தை “எ சுப்பிரமணியா, இந்தச் சொத்த உங்களிருவராகும் வசிகரமாக என்பதைப் பிந்திப் பார்த்துக் கொள்வோம். இவ்வளவு நூலும் வருத மட்டில் இனி நீ எங்களுடன் இருக்கத் தகாது, நாளைக் கே. நீ வேறுவிதி பார்க்கத் தகாண்டு உன் சமஸாரத்தை இட்டுக்கொண்டு போய் விடு. இனிமேல், எங்கிலிருந்து சமஸாரங்களுக்கும் ஏதொரு சம்பந்தமுமில்லை.” என்று சினந்த கூறினாள்.

உடனே என் மாமியும் “இனி இவளும் இங்கேயிருக்கப்படாது, நாளைக்கே இவள் இரத வீட்டைவிட்டு வெளியே போய்விட வேண்டும்.” என்று ஆத்திரத்தோடும் அதிகாரத்தோடும் என்னைச் சுட்டிக்கூறினாள்.

என் தந்தையின் தொடர்பையும் மாமி நாத்துறார் கொடும்பையும் அறவே தொலைத்து விடுதறது இசையான ஒருகாலத்தை யாலும் என் தமையனுடன் சில நாட்களாக ஆவலோடும் எதிர்பார்த்திருந்தோ மாதலால், கடவுள் செயலால் இவர்கள் வாயிலிருந்தே எவகளை வெளிப்படுத்தித் சொர்க்கப் பிறக்க, யாதுகள் உள்ளுக்குள் மகிழ்ச்சி உடையோமானோம். ஆயினும், அம்மகிழ்ச்சியை யாகுகள் புலப்படுத்தவில்லை. இவர்கள் சொல்லின் உண்மையை வலுப்படுத்தல் வேண்டி என் தமையன் “நீங்கள் கோபத்தார் பேசுகிறீர்களா? அல்லது நாங்கள் வெளியேதான் போகவேண்டுமென்று உண்மையோடு பேசுகிறீர்களா?” என்று வினவினாள்.

“இல்லை, இல்லை, நீங்கள் இருவரும் வெளியே போய்விட வேண்டியது அவசியந்தான்—இனிமேல் அரை சமவகும் நீங்கள் இங்கேயிருக்கப்படாது.” என்று தந்தையும் மாமியும் சற்றேறக்குறைய ஒத்தப் பேசினார்கள்.

“நல்லது, நாளை மாலையில் நாள் வெளியே வேறொர் இடம் பார்த்துக் கொண்டு போவதோடு, என் தந்தை கோகிலத்தையும் நாளைக்கு இவ

வீட்டை விட்டு வெளியே யான் அழைத்ததுச் செல்வதுத் திண்ணம்.' என்று என் தமையன் அமைதியோடு அழுத்தமாகச் சொன்னான். இச் சொற்களைக் கேட்டு என்னை ஈன்றவனும் என் அருமைக்கூங்கையும் மாத் திரம் கண் கலங்கினார்கள். என்றமையன் சடுதியிலெழுந்தது "கோகிலா, நானே மாலையில் நான் இங்கே வருகிறேன். நீ இந்த வீட்டை விட்டுப் புறப்படச் சித்தமாயிரு." என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டான். அவன் போனபின் என் தந்தை என் அன்னையையும் தங்கையையும் கூட்டிக் கொண்டு போனார். அவர்கள் போனபின் மேன்மாடத்தின் மேல் என திருப்பிடத்திற் சென்று, நடந்தவைகளை யெல்லாம் நினைந்து பார்த்துத் துயரமும் மகிழ்ச்சியுங் கலந்த நிலைற் கிறிதுநேர மிருந்தேன் இவ்வீட்டிலிருப்பது எனக்குப் பாழாய்த் தோன்றியது. தனக்குச் சொந்தமல்லாத ஒரு வேற்றிடத்தில தனக்கு ஆகாதவா கூட இருக்குமபடி நேர்வதைப் போல துண்பமாவது பிறிதில்லை. இன்றிரவும் நானேப் பகலும் எனக்கு ஓர் ஊழி காலம் போல் இருக்கும். நானே என் தமையனிருக்கும்படிச் சென்றதும் தங்கட்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன்.

கடிதம், கடு

என் உள்ளக் கமலத்தில் ஓவாது அமாந்திருக்கும் தெய்வமே,—மூற் கடிதத்தில் யான் குறிப்பிட்ட படியே என் அருமைத் தமையன் தான் புதிதாய்க் குடிபோன இருப்பிடத்திற்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டு போம் பொருட்டிநேற்றும் மாலையில் வந்தான். கொடுஞ் சிறையில் அடை பட்டுக் கிடந்த ஒருவன் தான் அதிலிருந்து விடுதலை பெறங் காலம் இது தானென்று நிண்ணமாய்த் தெரிந்தபிறகு அதனைச் சொல்லுக்கு அடவ கா ஆவலோடும் ஐயறவோடும் எதிர்பார்த்திருத்தல் போல, யானும் என் தமையன் வரும் மாலிப்பொழுதை எதிர் நோக்கியிருந்தேன். அவலிடத் தை விட்டு நீங்குதற்கு அமயம் வாய்த்ததை உன்னி இறைவனைத் தொழுது அவனுக்கு நன்றி செலுத்தும் மகிழ்ச்சியின் இடையிடையே, ஒருகால் என் தமையன் என்னை அழைத்தாக் கொண்டு போகக் கூடா வாறு ஏதேனும் இடையூறு நேர்ந்தால் என் செய்வது என்னும் ஐயறவுந் தோன்றி என்னை மிகவுந் துன்புறுத்தியது. இவ்வனம் யான் தவித்துக் கொண்டிருந்த பொழுதில், என் தமையன் வரவே, கப்புலனாகக் கட வுள்ள கப்புலனென்றே கண்டாற் போல என்னை மறந்த களிப்புடைய வன் ஆனான். அந்த வீட்டிலிருந்து யான் என்னுடன் எடுத்துப் போக வேண்டியது ஒன்று மில்லாமையால் யான் புறப்படுவதற்குச் சித்தமாய் இருந்தேன். அன்பிற் சிறந்த என் மாமனார் காலமான பிறகு, எனது உணவையும் யானே மெத்ததமேல் யானிருந்த அறையில் ஆவியடிப்பிற் சமைத்து வந்தேன். எனக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களும் மற்றைய வும் என தமையனே அடிகடடி கொணர்ந்து கொடுத்தவருதான். அது வல்லாமலும், அந்தப் பாரசிகப் பெருமாட்டியார் என் கைச் செலவிற்காக, என் மாமனார் இறந்த மறுநாளே, இருநூறு ரூபா என் தமையன் வழியாக எனக்கு அனுப்பியிருந்தார். ஆகவே, என்னுடைய புத்தகங்கள் சிலவும் என் ஆடை அணிகலன்கள் சிலவும் அடங்கிய ஒரு சிறுகைப் பெட்டியை மாதிரி கையில் எடுத்துக் கொண்டு கீழ் இறங்கி மாம நாத்தனாரிடம் அதனைத் திறந்து காட்டி விட்டுப் போவதற்கு விடை கேட் டேன். பெட்டியைத் திறந்து காட்டிய போது மட்டுமே அதனுள்ளேயிருந்த வற்றைக் கருத்தாய்ப் பார்த்த அவர்கள் தமக்கு உரியது ஏதும் அதனுள் இல்லாமை கண்டு மனம் நிறைந்தவர்களாய் என் மேல் அருவருப்போடு ஒன்றும் பேசாமற் சமயநகட்டுக்குட் போய்விட்டார்கள். 'வாய்ப்பேச்சுக் கூடப் பேசாமல் அவ்வளவு கொடுமை பாராட்டிச் சென்ற அவர்களது இல்லத்தில் நமக்கு என்ன வேலை!' என்று என தமையன் குறிப்பிக்க, யான் அவ்வினா தெருவாயிலண்டை வந்தேன்; வெளியே சென்றிருந்த என்மைத்துனனும் அப்போது உள்ளே வந்தவன் நான் அவலிடத்தை

விட்டுச் செல்லுதல் பற்றிச் சிறிது வருந்தினான். அவன் எங்களுடன் வருந்திப் பெரிய ஒஸ் கேட்டவுடனே உள்ளேயிருந்த மாமியும் நாத்து னாரும் அவனை அதட்டிக் கூப்பிட்டார்கள். நாவகன் உடனே “போய் வருகின்றோம்” என்று அவனிடம் சொல்லிவிட்டு வண்டியிலேறிப் புதிய வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

இவ்வீடு இச்சென்னை மாகாணத்தில் துடிமக்கள்தோட்டத்திற்கு* மேலண்டை வாண்டியில் உள்ள சாலையில் அமைந்திருக்கின்றது. மேல் மாடம் உள்ளது. மிகப் பெரிதல்லாவிடினும் அழகிதாயிருக்கின்றது. மேல்மாடத்திலிருந்து பார்த்தால் துடிமக்கள் தோட்டத்திலுள்ள உள்ள மரஞ் செடி கொடிகளும் பிறவும் நன்றாகத் தெரிகின்றன. மேல்மாடத்தில் சுனியேயிருந்த பழக்கவழி கடவுளாணங்கவும் இஃது ஏற்றதாயிருக்கின்றது. எனக்கு இன்றியமையாத வேண்டிய எல்லாக் கருவிகளும் பின் அருமைதரையனாகச் செவ்வகமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கன. எனக்கு மேலண்டியது ஏதேனும் இருந்தால் அங்கே யான் வாய்நிறந்து சொல்லும்முன் துறிப்பால் அறிந்துகொண்டு அதனை என அன்புருவான தாயன் உடனே வருவித்தது தருகின்றான். என் அன்புநிறந்த மாமனாரோடு பாணிருந்தபோது அடைக முயற்சிக்கும்கிழ்ச்சியைச் சென்ற ஒருநாட்களுக்குமேல் இப்புகதுபோன மான சிருப்பவும் அதனை இப்போதுதான் பெறலானேன்.

இவ்வீட்டிலுள்ளவர்கள் எனதுபெண்களும், அவன் மனைவியும் அவருக்குப் பாட்டிமுறையில் உள்ள ஒருகிழியும்தாம். இவர்களுக்கிவ் மிக நல்லவன், இனசொல்லும் அமைதியும் உடையவன் என்னிடத்தில் நிறைந்த அன்புடையவளாய் இருக்கின்றாள் எனதமையன் மனைவியோ இன்னும் மக்கைப்பருவம் அண்டாத ஒரு சிறுபெண். என் பெற்றோர்களை நான் விட்டுப்பிரிந்து என்மாமனாரிடம் பாவகதருமுன் ஓர் ஆண்டிற்கு முன்னேதான் இவளை என் தமையனுக்கு மணஞ்செய்து வித்தது கொண்டு வந்தார்கள் ஆனால், இவளை இவள் பெற்றோர்கள் அழகாகத் தமதுவீட்டிற்கு அழைத்துப்போய்விட்டமையாலும், இடையிடையே எங்களிடம் வந்திருந்த சிலநாட்களும் என் துணை இவளை விட்டுக்கொல்லையில் வகைகொண்டிருத்ததல்லாமல் என்னோடு நன்றாய்ப் பழகுவதற்கு இடங் கொடாமையாலும் யான் அப்போது இவளை ஒருநாட்குப் பழகுவதற்கு இசைவில்லாமற் பேர்யிற்று. என்றாலும், அப்போதே இவளைப் பற்றி எனக்கு நல்லெண்ணமே இருந்தது. இப்போது இவளோடு ஒருநாட்குப் பழக அமயம் வாய்த்தது பற்றி மிக மகிழ்ச்சிற்றேன். இவள் பெருஞ் செல்வரவீட்டிப் பிள்ளை. இவள் தந்தையார் அரசியலில் உயர்ந்த அலுவலில் இருந்தவர்; அவர் இரண்டு ஆண்டுகள்

நிக்த முன்னேதான் காலமாறும்; இவன் அன்னையார் கிரம்ப அடக்கம் உள்ளவர், வெளியே அந்த அம்மையாரைப் பார்ப்பதே கிடைப்பது, கணவன் பிரிவாற்றாமையால் மனத்துயரத்திலேயே மக்கியிருக்கின்றார். இவன் ஒரே பெண் ஆதலால் இவளிடத்தில் மிகக் கூடுதலாக அன்புபாராட்டுகின்றார். இப்பெண்ணுடன் பிறக்க ஆண்பிள்ளைகள் மூவரும் மூத்தவர்கள்; இந்தப் பிள்ளைகளைப் பார்த்து மன ஆறுதல் பெற்று இவர்கள் பொருட்டாகவே உயிர் வாழ்கின்றார். மூன்று கான்கு முறை இங்கு அம்மையார் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தபோது என்னைப் பார்த்து ஒரு வகையில் மிக மகிழ்ச்சியாயினும், எனது நிலைமையை மிக வருத்திக்கண்ணீர் உதிர்ந்தனா மகனாகப் பருவம் அடையும் முன் பெண் மக்களுக்கு மணஞ்செய்து பெருகதிமை என்பதனை கண்குணர்ந்தவர் இந்த அம்மையார் கட்டாயத்தினாலேயே தம் மகனாகத் தம் பன்னிரண்டாவது ஆண்டில் மணம் நடைபெறவாயிற்று. இல்லாபாலும் சித்தாறு வயதிலேயே இவன் கழுத்திற் குலியைக்கட்டியிருப்பார்கள். இவன் பெயர் தனகவல்லி; இவன் பெயரின் தன்மைக்குப் பொருத்தமாகவே இவனிடையே வடிவமானது பொண்ணுற் செய்து பித்தொட்டால் அத்தனை அழகாக அமைதிருக்கின்றது. பின் தரப்பாலையே உல்ல இயல்புக்கு வந்த இவன் பித்தொட்டால் அல்லது இதைத் தவிர்த்து இவையன் அருளுக்கு யான் என்றி செய்துகின்றேன். இவன் இதைப் பாடவும் வீணை வாசிக்கவும் சுற்றிக்கப்பட்டிருக்கிறான்; ஆயினும் அவ்விரண்டிலும் இன்னும் நன்றாகத் தோச்சி ஆடவில்லை; சுற்றுபித்தொட்டால் இன்னும் ஆண்டு முகிரமுதிர அவற்றில் நன்கு தோச்சி பெறுவான் என்பதில் சிதம்பலில் ஆனால், இவளிடத்தில் என்னத்தே துற்றம் 'பிபால்'தேன்றுவனவும் சில உண்டி. கல்லி காலத்தில் இவ் வந்த மிகுந்த விருப்பம் இல்ல. வீட்டு வேலைகளும் ஒன்றுமே மசாயத் தேரிய வில்லை. ஏதேனாகும் இசைபாடியதிலேயே கருகதாயிருக்கின்றார் இசையின் அவ்வளவு கருகதாயிருப்பது குற்றமல்லாவிடினும், கல்லியையும் வீட்டுவேலையையும் உள்ளியாமையே குற்றமாக இருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் இவன் பெற்றோர்களே. இவன் தந்தையார் பெருஞ் செல்வராயும் அரசியலில் உயர்ந்த அலுவல் பார்ப்பவராயும் இருந்தமையால், தாம் அறுத்து வந்து வீட்டிற்கேந்த கோங்களில் இளிய இசை கேட்டு இன்புறும் பொருட்டு இவளை இசையிலேயே பயிற்றிவந்தார். இவன் அன்னையோ தனக்கு இவன் ஒரே மகனாதல்பற்றி இவளிடத்தில் அளவுக்கு மிஞ்சிய அவா வைத்து இவளை வீட்டுவேலையிற் பழக்காமல் வளர்த்து விட்டார். மகச் சிறிய வேலை முதல் மகப்பெரிய வேலை வரையில் எல்லாவற்றையுஞ் செய்தற்கு வேலைக்காரர் பலரை இவன் பெற்றோர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கையால் இவன் வீட்டு வேலை

யிற் பழகுவதற்கு இடமில்லாமலே போயிற்று. நமது உடம்பு ஓர் இயந்திரம் போல்வதாய் இருத்தலின் இதன் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றும் பெரும்பாலும் அசைந்துகொண்டிருத்தல் வேண்டும்; அசையாத இயந்திரத்தின் உறுப்புகள் தருவேறிப் பழுதாய்ப் போவது போலப் பல வேலைகளினும் வருத்தி உழையாத ஒருவர் உடம்பின் உறுப்புகளும் இரத்த ஓட்டங் குறைத்து நரம்பு வலிவற்றுப் பழுதாய்ப் போகின்றன. உடம்பிற்கு உழைப்பு இல்லாமையால் இரத்தப் பெண் உடம்பின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய அளவு உணவு உண்பதில்லை; பிறர் கட்டாயத்திற் காகச் சிறிது கூட உண்பளாயின் அன்றைக்கெல்லாம் வயிறு செரியாமல் வருந்துவன், சில நேரம் வாயாவெடுப்பன்; அதனால் இவன் உட்கொள்ளும் உணவு சிறு குழந்தையின் உணவினுஞ் சருங்கியது; செவ்வையான உடம்பின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய உணவும் அது செரிப்பதற்கு வேண்டிய உடம்பின் உழைப்பும் இல்லாமையால் இவன் உடம்பில் இரத்த ஓட்டம் இருக்க வேண்டிய அளவுக்கு இல்லை; அதனால், பொன் போல் இருக்கத் தக்க இவனது உடம்பின் நிறம் சிறிது வெளிறிக் காணப்படுகின்றது; கன்னங்களிலுஞ் சிவந்த நிறம் இல்லை; உடம்பிற் சதை குறைவாய்ப் பஞ்சு போல் இருப்பதால் நிரண்டு உருண்ட கொழுமையிற் லை. இயற்கையாகவே சிறந்த அழகு வாய்க்கப்பெற்ற இவன் கல்வியும் உடம்பு உழைப்பும் உடையவனாய் நடந்து வருவனாயின் அச்செயற்கையால் அவ்வழகு மேன்மேற் பெருகிச் சுடர்விரி பசும் பொன் போல் விளங்கும். இவனோப் பெற்றோர்கள் தாம் செல்வத்திலுஞ் சிறந்த நிலையிலும் மேம்பட்டிருந்ததை நினைத்து, தம் மக்கள் எவற்றாரார் இல்லாமல் தாமாக்கவே வீட்டுவேலைகளைச் செய்தல் இழி, வெனக்கருதி அவர்களை இங்ஙனம் வளர்த்து வைத்தது பெருந் தன், பத்திற்கே இடமாகின்றது.

நமது நாட்டிற் செல்வரவீட்டுப் பெண்பாலார் ஆண்பாலார் இருவரும் தமக்கு வேண்டிய வேலைகளைத் தாமே செய்தல் தாழ்வென நினைத்து வெறுமனே காலங்கழித்தலினாலன்றோ அவர்கள் கொடிய நோய்கள் பவவதற்கு ஆளாகி ஆண்டு முதிரா முன்னரே கூற்று வனுக்கு இரையாகின்றனர்! செல்வர்களுக்கு வரும் நோய்கள், நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்திலவியுப் பாடுபடும் ஏழை எளியவர்க்கு வருகின்றனவா? இல்லையே. செல்வ மகளிர்கள் கருககொண்ட காலங்களிற் படுந் துன்பமும், அக்கருவை உயிர்க்க மாட்டாது, நண்பகல் வெயிலிற்பட்ட புழுப்போல் துடிதுடித்து உயிர் மாளுங் கொடுமையும் உடம்பு வருத்த உழைக்கும் ஏழைப் பெண்பிள்ளைகளிடம் காணப்படுவதுண்டோ? சிறிதும் இல்லையே. ஒருகால் தெய்வச் செயலால், வருத்தி மகப் பெற்றாலும், அவர்கள் நீண்ட நாள் உடம்பு தேருது.

மருத்துவர் சொல்லும் மருத்துவ கையுமாய்த் துன்புற்று நாட் கழித்த
லும், அவர் ஈன்ற பிள்ளைகளும் அவர்களைப் போலவே நோய்ப்பட்டு
வருத்துதலும் எத்தனையோ வீடுகளில் நம் கண்ணெதிரே நடந்து வரு
கின்றன. தம்மைச் செல்வரென்றும் மேல்நிலையில் உள்ளவரென்றும்
இறுமாப்போடும் எண்ணி நடத்தினால் அடையும் பயன் இதுதான்! பிழையான
எண்ணத்தினால் தாம் துன்புறுவதல்லாமலும், தம் வயிற்
றில் பிறக்கும் பிள்ளைகளும், தம் பிள்ளைகள் வயிற்றில் பிறக்கும் பிள்ளை
களும் இவ்வளவே கால்வழி கால்வழியாக நோய்வாய்ப்பட்டு கொத்து
மாயும்படி செய்வதால் செயல்படும் எவ்வளவு பேதைமை! எவ்வளவு
கொடுமை!! தாம் கெட்டாலும் தம் பிள்ளைகளையாவது சீர்திருத்தக்
கூடாதா? பிள்ளைகளைக் காலையில் எழுச் செய்து, காலைக் கடன்களை
முடித்துத் தலை முழுகிப், பூத்தொடுத்துச் சாந்து அரைத்து இறை
வன் திருவுருவ அடையாளங்களுக்குத் திருமுழுக்குச் செய்வித்து
அவற்றைச் சாத்தி, அகில் புகைத்துக் கர்ப்பூரங் காட்டி, இஷைவனைத்
தொழுது பாட்டுப் பாடி வணங்கும்படி ஏவுகல் வேண்டும்; இவ்வளங்
கடவுளுக்குச் செய்யும் வழிபாட்டை ஆண் பெண் பிள்ளைகள் இருவருக்கு
செய்கல் கட்டாயமாக வேண்டப்படும். இவ்வாறு செய்யாமல் செல்
வரவீட்டுப்பிள்ளைகள் காலையில் எட்டுமணி வரையில் தூங்கி எழுந்து
பல் கூட விளக்காமல் 'காப்பி, ரொட்டி' என்று கூவுகின்றன. இத்
தீய வழக்கத்தைச் செல்வர்கள் அறவே ஒழித்து விடல் வேண்டும்.
கடவுளைத் தொழுதபின் பெண்மக்கள் சிறிது நேரமும் ஆண்மக்கள்
மிஞ்சு நேரமும் இருந்து கல்விகற்றல் வேண்டும். பெண் பிள்ளை
கள் வீட்டிலிருப்பவர்களாயிருந்தால் காலையில் கல்விகற்ற சிறிது நே
ரம் போகப் பிறகு சமையற் றொழிலுக்கு வேண்டிய எல்லா வேலை
களையும் திருத்தமாகவும் சீர்ததியாகவும் சிறமையாகவுஞ் செய்யக் கற்
றுக் கொள்ளல் முதன்மையாகும். உடம்பை நோய் அணுகாமற் பாது
காத்து வளர்ப்பதற்குச் செவ்வையான உணவே இன்றியமையாக வரு
வியாப் இருப்பதனால், நாவிற்கு இனிமையும் உடம்பிற்கு பலநூற்
தரும் பலவகை உணவுப் பொருள்களையும் கூறுபாடு அறிந்து சமைத்து
வைத்தலைக் காட்டிலும் மேலான தொழில் பெண் மக்களுக்கு இல்லை.
ஏனென்றால், உடம்பு செவ்வையான நிலைமையிலிருந்தால் தான் எல்
லா நன்மைகளையும் அடையலாம்; ஆதலால், சமையற் றொழிலைத்
தாழ்வாக நினைத்து அதனை ஏவற்காரர் கையில் விட்டிருப்பது சிறி
தும் விரும்பத்தக்கதன்று. இக்கூற்றைப் பல தீவ்குதல் உண்டாவதை
பிழக்கத்திற் பலரும் பார்த்துக் கேட்டு மிருக்கலாம். மேலும், சனநீ
யற் றொழிலைச் செய்யுங்கால் அடிக்கடி நிமிர்ந்துக் குனிந்தும் நடத்
தும் உடம்பு பலவாறு அசைதலால் உடம்பிலுள்ள எல்லா உறுப்புக்

களும் செவ்வனே அசைந்து இரத்தம் நன்றாய் ஓடவும் நரம்புகள் வலியேறவும் அவற்றால் நன்றாய்ப் பசியெடுக்கவும் மெண்டிமளவுக்கு உண்ட உணவு செரிக்கவும் இடம் உண்டாகின்றது; அகன்மேலும், நெருப்பண்டையிலிருத்தலால் உடம்பு நன்றாய் வியர்க்க இரத்தத்தினி லுள்ள நச்சுப் பொருள்கள் உடனுக்குடன் வெளிப்பாட அதாவது தூய தாகின்றது; இவற்றோடு உணவுப் பண்டங்களைப் பதம் அறித்து ஒன்று கலந்து இணைவைப்பட அக்கவேண்டி யிருத்தலால் அவவேண்டிய முனைத்து நிற்கும் அறிவுக் கூர்மையாகின்றது. இவ்வனம் பலவகை யாலும் பெண்மக்களுக்குச் சிறுத்தாகக் காணப்படும் சமையற்றொழியை இசுழ்ந்து கைவிட்டிருத்தலுக்காட்டிலும் வேறுசீமை பெண்பிள்ளை களுக்கு யாது இருக்கின்றது? இனிச் சமையல்செய்து உணவெடுத்துச் சிறிது களைப்பாறியபின், சிறிது தையல்வீசியபிற் பழகி அதன்பின் அரியப் பொதுவகையாய் வீணைமுதலான இசைக்கருவிகளை யுங் கற்றுவிடக் கருகது உண்மல் வேண்டும். இவ்வனம் செய்யவேண்டிய நூற்றாண்டுப் பெண்பாலாரிற் பலரும் ஓய்வானகோங்களில் அண்ணாவிட்டுப் பெண்பிள் ளைவிட அழைத்து வைத்ததுக் கொண்டு வீணை மலர் பிச்சுப் பேசுவதி லும் தாயமஅவியுநிலும், பிறரைவம்புக்கு இழுப்பதிலும், தாக்குவதிலும், காலசலுகப் போக்குகின்றனர்! செல்வர் வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகளையும் எழை வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகளையும் ஒப்பாட்டிப் பாத்தலும், எழைப்பெண் மணிகளை மக்கமேலானவர்களாய் இருக்கின்றார்களும்; வயிற்றுக்கிலவான ம யால்வெரிபெண்கள் கெல்லுத குத்தியோ இலைத்தத்தோ மாவரைத்தோ விறதவிற்கோ பிறர்விட்ட ஊழியஞ்செய்தோ தமகசாலத்தை ஒருநொய் யம் வீணை கழிவவிட்டால் தமக்குப்பிறர்க்கும் பயன்படும்படியான வறிகளிகிற் செல்விட்டுறாகன். இதை இசுழித்தவர் நிலைமைகளையும் எண்ணிப்பாராக்குகால் செல்வாவிட்டு மாகள்கள் செல்வத்தாற் பெற்றபயன் கிறிதும இல்லையென்பது புலனாகின்றதன்றோ? செல்வத்தைப் பெற்று இவ்வனம் சீரழிவதைக் கார்ட்டிலும், வறுமையிற் செம்மையாயிருத்தல் பெண்மடங்கு சிறந்ததாய்க் காணப்படுகின்றது.

என்பெருமானே, தாங்கள எனக்கு அன்போடு எழுதிய கடிதங் கள் பலவற்றிற், 'படித்தல், எழுதுதல் யாழ்த்துறைத்தல், முசலான சில வேலைகளைத்தவிர வேறு விட்டுவேலை எதுவும் மெய்வருபத்ச் செய்ய வேண்டாம்' என்று தாங்கள் எனக்குக் கற்பித்திருத்தது என்மனத்திற்கு இன்பியில்லை; தாங்கள் என்மேல்வையதத நிறைந்தஅன்பினால் அங் கனம் எழுதியதற்கு மகிழ்ந்தேனாயினும், மற்றைச் செல்வர்களைப் போல நீங்களும் இப்படிச் சொல்லுவது என் கருத்துக்கு இணங்க வில்லை; அதனாலேதான் செல்வமாதர்கள் தமது காலத்தை எவ்வனம் பயன்படுத்த வேண்டு மென்பதைப் பற்றி இவ்வளவு விரித்தெழுதி

என்கருத்தைத் தங்கட்குத் தெரியப்படுத்தலானேன். பாள் கல்லிற் கற் பதில் எவ்வளவு அக்கரையாய் இருக்கேனோ, அஃவளவு அக்கரையாய் வீட்டுவோலகளாயுஞ் சருகருப்போடு செய்தவர்களையும் சாஸனசென்றா னன் அருமைமாமனருக்குப் பெருவன்பதத்தது. சமைப்பில் வேண்டியிருக்க ரெத எல்லா வீட்டுவோலகளாயும் என்னுள் இயன்றவனாயிற் செவ்வைய யாகச் செய்து வந்தபோதெல்லாம் என் மாமனா என்னைக் கண்ணி மூடிக்கிட்டு 'இதுதான் பெண்மக்கட்கு அழுது' என்று கூறிய மொழிகள் என் க்கு அவ்வண்ணமையாக நன்கு விளங்கச்செய்து மனக்கொள்கலை உண்டிபண்ணின யானெழுகியபற்றில குற்றம் இருந்தால் அதுகளை அழகுதொகையு என்னையெழுந்தும்படி தங்களை மன்றாடிக்கேட்டிடுகிறேன்.

என் அருமைத்தமரான் மனவியைப்பற்றிச் சாஸனம் செய்ய வேண்டிய முடிவிலி டேன் என் அண்ணன் இவனது உயிர் மீட்டி முழுதுதல் கற் பித்ததுக்கொருகதும் படி என்னையெழுந்தும்படி கிருண் இவனும் எனவிராபடி கேட்கவளாறுபு என் னுடைய அன்புடையவளாயும் இருக்கின்றமையால் இவ்விராத்கிருகதே தவிர எளிதாகவேயிருக்கும். என் அருமைத் தங்கை தனது சாஸன விதிக்காண்பதற்கில்லாது பிந்தவந்த எனக்கு இவளோடு சாஸன விதிக்காண்பதற்குப் பெருங்கனிப்பாடுருக்கின்றத ஐ இப்போது சாஸன விதிக்காண்பதற்குத் திருமபவருக்குத் தகுந்தேன்.

என் ஆருயிர் செல்லப் பெருமானே, இப்போது உயிர்தான் கொண்டு வந்து கொடுத்தது தங்கன் அன்புடையவருக்குத் தகுந்தான். இன்னும் வரைந்திருக்கவகையப் படித்தப்பார்க்கு அளவின் கழித்த அடைத்தேன். என்னை என்ற அனையினால் கோடி மருத பார்த்து அதன்பாரதிகப் பெருமாட்டியாரையும், எனதன்னைவினா கோடி மருத சிறந்த அந்தப்பாரதிகப் பெருமானையும், அவர்கள் அருமைத் தமராய்களையும் தங்கன் வாடிச்சந்திப்பிற் போயிருந்து பார்த்தது, மிகவுறுவாடும் அளவளாவிப் பேசினமை அறிந்து பேரின்பக்கடலிற் றிரிசுதவனானேன். அவர்களைப்பற்றித் தங்கன் மிகவுயர்ந்த எண்ணம் மகிழ்ந்தானதும், எங்களைக்கண்டு பேசியதில் அவர்களின் அகமும் முகமும் மலர்ந்து இன்புறலானதும் தெரிந்து என் உள்ளங்கொண் மகிழ்ச்சி மையெழுத வலிவற்றவளாயிருக்கின்றேன். ஆனால், மற்றும் ஒருசெய்தி எனக்குத் துன்பத்தைத் தந்து உடனே ஆறுதலையும் உண்டாக்கினது அவர்களைத் தங்கன் பார்க்கச் சென்றபோது சேதுராமன் என்னும் அந்தப் பாப்பணப்பைபன் தங்களுடன் வரலானதும், தங்கன் அவர்களிடமிருந்து பேசித்திரும்பியதற்குள் அவன் தன்னைப்பற்றி அவர்கட்குத் தெரியும்கூறியபடி தங்களை அழகாகக் கேட்கலானதும், தங்கன் அவனைப்பற்றிப் பின்னாற் சித்திரேசம் பொறுத்தது, தெரிவிக்கலாம் என்ற இருந்த

கற்குள் அவன் காளுதலே தன்னிப்பற்றி அவர்களிடம் தெரிவித்துக் கொண்டதும், அவ்வாறு அவன் இடையே ஊலியப்படுத்து அக்களிடம் பழக்கஞ்செய்துகொள்ள முயன்றது அவ்விருவர்க்கும் அநுவருப்பை விளைத்ததும், அவனது செய்கை தங்கட்குச் சிறிது வருத்தத்தையும் பெருமைக்குறைச்சலையும் தந்ததும் எனக்குத் துன்பத்தைத்தந்தன; ஆனாலும், அவர்கள் அவனிடம் முக்கொகிறததுப் பேசாமல் தங்களிடமே பேசிப் தும், தங்களை அப்பாசிக்கனவான் அருகண்புத்தத் தங்கனகாரில் அவனைப் பற்றித் தகமக்கு ஸ்ஷண்ணம் இல்லையென்று தெரிவித்ததும் எனக்கு எத்கிற்கு ஆறுதலைத்தந்தன இப்போது நான் தாங்கன் அவன் உசய உசயில் சிறுதுவகொள்ளத் தலைப்பட்டாகள். விரைவில் அவனைத் தங்களிடம் வராமல் நீக்கிக்கொண்ட கற்கதும் உவப்பண கேண். அது தற்க.

பம்பாய்க்குச் சென்றபின், அப்பாசக அமனமாரி மருத்த னக கு இன்னுங் கடிதம் வரவில்லை அதனும், அவ்வாறடைய குடுகிடிவற் றங்கனவலாம் காமபககுப்பமான நிலைமில் இருக்கின்றன என்று ஆறிக் கிறேன் அந்தப் பாசகிடல் குமான கம்பனா காலமாயிருக்க லேனதும் எப்படியும் இன்னுஞ் சிங்கடங்களில் கூட்டரம் கடிதம் வரும், அப்போது எல்லாம் விரிவாகக் கொரியம் கந்த குய தா ன்ளவாம் முதித்கெசில்பபா என்றுகம்புகிற மேன இனதும் நாஸ்கள் னகளில் உவப்புககககடகு எழுதுகிறேன்

கடிதம், க

என்மனத்தடத்தில் மலர்கதிருக்கும் மணநகரம் தாமரையே, இன் னைக்காலையில் என்மனம் மனைவியைப் பார்க்கும்பொருட்டு அவன் உற வினர்சிலர் வந்தனர்; அவர்கள் வந்தபின் சிறிதுநேரத்தில் அவன் அன்றை யும்வந்தனர். பார்க்கவந்தவர்கள் எல்லாரும் பெண்ணினங்களே, என் னாரும் முப்பத்தைக்கிற்குநேர நாற்பதுபயிற்று உட்பிரதேசங்கள் வர ஞாரும் கணவரோடிருந்த வாழ்பவர்கள். கணகவல்லியின் அன்றை யூ மட்டும் கணவனை இழந்தவா; ஆனாலும், என்னைப்போல் சீலையில் கூடாத னைத்திருக்கின்றா. நாங்கள் வந்தவர்களுக்குச் செய்யவேண்டும் உபகா ரக்களாகச் செவ்வையாகச்செய்த அளவளாவிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், வந்தவர்களில் ஓர் அம்மைபா வயதுகடந்த பின்பு பிச்சுக்களில் விருப் பர் இல்லாதவராய், அவர்கள் ஒருமேரத்தில் பாணபடித்துக்கொண்டிருந்த மேசைமேல் வைத்துவிட்டுவந்த புத்தகத்தைப் பாரிசோபாதின “அம்மா, கோகிலம் அடுத்தபுத்தகம்” நாங்கள் ஒருமேரத்துச் சென்று ரொம்பக்கவனமாகப் படித்துக்கொண்டிருக்காபே” என்றபேரால்.

அதற்கு நான் “அது திருஞானசம்பந்தபூதாதிசயவாரசன அருட்செய்த தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் அடங்கிய திருமுறை” எனவென்று அதற்கு அந்த அம்மையார் ஒன்று சொல்லாமற் புருவத்தை மேலாக்குவதில் திட நிலையை அசைத்து வாயைக்குவித்த வலகையின் முன் விரல்களால் மடக்கி வாங்கி வைத்ததால், அவர் எதமெபராமல் மெறுப்போடு செவ்வந்தனைக்கண்டு என்மனம் வருந்தியது சிலநேரங்களுக்கு முன் எனக்கு தையார் இங்கனமே தேவாரதிருவாசகங்களைப் படிக்கொரு மாணியும்பாசு சமயத்தையும் மற்றசாநியாரையும் இழிவுபடுத்திப் போய்தனால் உன் னான என்மனப்பண இன்னும் ஆரமல் இருக்கையிலே அதில் கூட்டி இருப்புகோலைக் காய்ச்சிமுறைத்த பான்மையாக இந்த அம்மைபாரு அத்தவ்வ அருணாலப்பற்றி யான் சொல்லிய சொற்கள் அருவருத தமை மெருத்துயரைவினைத்தது. எங்கன்பார்ப்பன இனத்தவரில் உள்ள ஆண்பெண் என்னும் இருபாலார்க்குமே இப்பொல்காதாபக்கேடு இருப்பது இப்போதுதான் எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தது. இக்கணநினைக்க வினைக்க என்மனம் வைத்து முகம்பேறுபட்டது. எனக்குண்டான வாட்டத்தை அறிந்த கணகவல்லியின் அன்றையார் எனக்கு ஆறுதல் உண்டா கும் பொருட்டுத்

“குழந்தே, அந்த நூலின் அருமை அந்த அம்மானுக்குத்தெரியாது பொதுவாக நம் இனத்தவர்கள் அந்த நூல்களுக்குத்திரிதர்களுக்குத்தான் உரியவைகள்; பிராமணனுக்கு வேதங்கள் மாத்திரத்தான் சொந்தம். அவர்கள் அவற்றைத்தவிர மற்றத் தமிழ்நூல்களைப் படிக்கப்பட்டதென்னும் ஒரு

பெருந்தா கம்பிக்கையுள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அதற்காக நீவருத் தப்படாமீத." என்று எனக்கு ஆறுதல்வாய்ப்பேசினார்கள்.

இங்ஙனமே எந்தத் தை பேசியபோது அவரை மறுத்துச் சொல் லக்கூடாத நிலைமையில் அப்போதிருந்தேன். ஆனால், இப்போதும் நான் அப்படி வாயைழுடிக்கொண்டிருக்கக் கடமைப்பட்டவன் அல்லேன். என் னதை உணர்த்துபார்த்து, எம் மனத்தவர் கொண்ட அறிவில்லாத நம்பிக் கையை மாற்றலுக்கும் பிப் பாரக்கவந்தது. எனது பேச்சுடைப் பார்க்கிலும், எனதுத் தையோடு இதுனைப்பேசுதல் நாம் என்றெண்ணி: “அத்தே, கரிமூல் தமிழ்தூய்ச்சனும் சூத்திரர்களுக்கும்ட்டுதாம் உரியவை என்று வந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு நம்மவர் சொல்லுகிறார்கள்?” என்று வினவினேன்.

அதற்கு அச்சையார் "நம்முன்னோர்களும் ஞானத்திற்சிற், ச நவத்
களும் எம்மக்கிருந் பாவைவதையத்தான் மீபசிஷ்களென்றும், அநிலே
பிட சகல சாஸ்திரங்களைப் படிவழங்குவதற்காகத் தான் என்றும், கீழோர் பிபசும
சாஸ்திரமுல்லாது பாவைவதனை அவர்கள் மீபசவும்தில்லை அவற்றில் பிபசு
முதலான மயர் சகாவதிரங்களை எழுதவைப்பவும் இவ்வுலகென்று நம்
மவா ஸ்ரீராமக் கோட்டிருக்கிறான்; நாக்களிலும் படித்துருகுகின்
தேறன்" என்றார்.

“அப்படியானால் அகத்தியமுனிக் கைப்பற்றிக் கொள்ளுங்கள்” என்று வினவினேன்.

“அவர் ருத்தினில் தலைமெயற்றவர் என்று, அகிலமீகரர்
கஞ்சி சகரனிக்ஞ்சு சமயன்யர் என்றும் சகல சிவசகலநிகரகஞ்சு
வசனாவில் தாக அநிக்ஞ்சுகன்கிழிறன்.” என்று அச்சுதமார் சொன்னார்.

“அப்படியானால், அவ்வளவு தெய்வத்தன்மை பெற்றுத் திய அகம்
தாய முனிவர் ஸ்ரீராமாகிய சிவபெருமான் திருவருளினால் கம்பி
லெமாநியாகிய ஸ்ரீராம - ராவையை அமைக்கீதன்” என்று அவர் தாமே
‘சொல்லாம’தாக வகாந்த மகாபுராணத்திற் சங்கரசங்கிதை உபதேசகாண்
பெரியுத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்தில் துலக்கமாகக்கூறப்பட்டிருந்
தாலும், பின்னிரு திருக்குறிகள் தம்மையுமே சுவிலலை, அதில் தூல்
வெண் கழுதவிலை மெய்யது எப்படிப்பொருத்தும்” என்று
மகிழ்ந்தார்.

“அப்படியா அம்மா! எனக்கு இந்த உண்மை இதுவரையில் தெரி
ந்தது. ‘தமிழுக்கு முதல் பரமசாரியர் அகஸ்தியமுனிவரா!’ என்ற
யான் சொல்லியதற்கும், யான் சொல்லியதைக்கேட்டு விடைசொல்
வதெதிரியாமல் வாப மூடிக்கொண்டிருக்கும் அப்பெண்பாலார் நிலைமைக்
கும் மகிழ்ந்துகொண்டார் என் அத்தையார்.

இதற்குள் முதலில் என்னைக்கேட்ட பெண்பிள்ளை "சும்முண்டேவர் களிப்பெரும்பாலார் தமிழ்ப்பேசுவானது அகில்தூல்கள் எழுதவாத நியப்படவில்லையென்று அர்த்தம்பண்ணக் கூடாது" என்று வினாவினாள்.

உடனே அதற்குநான் "திருவன் எவ்வருவதி திருக்குறள் என்னும் ஒப்பு உயர்வில்லாததமிழ்வேதத்தை அருளிச்செய்யவில்லையா' எய்யாபிரம ஆண்டு தலம்இருந்த திருமுலமருவதி திருமந்திரம்என்னும் அரியஎன னாஸ்திரத்தைத் தமிழிற் செய்தருளவில்லையா' இவ்விருவர்க்கும், சமஸ்தி ருத் வியாகரணஞ்செய்த பாணினிமுனிவர்க்கும் மிக முன்னையிருந்த காப்பிய மகருவதி - லக்கில் மற்றுந்கப்பாலைவழி லுட காண முடி யாததுட்பக்களெல்லாம் கண்டறியுது சொல்லாப்பியம் என்னும் இவ்வு கண்ட மகோத்திரபைநமகதத் தந்தருளவில்லையா' இத்தத்தொல்காப்பிய மகருவதி அகஸ்தியருக்குப்பிரதம சிவ்வொன்ற படிய நுல்களால் அழி கின்றோம். வான்மிகர் மார்த்தண்டி மார்த்துமான வருத்தத்தொ ள்ளும் தலைச்சங்கதழிற்ருது தமிழ், ஆராயநதாரிசு அர்த்தம், ஜலாஸா லும அக்காலத்திருந்த மகரிவர்களாலும ஆய்ந்துப்பட்ட சரி, மரகதன் னண்ணிற் தனவாமென்றும் மார்த்தொல்காப்பிய அருகின மர அரு கிற்கட்டும். அவர்வ் குப்பிற் மரகதம் மர மார்த்தொல்காப்பிய அருக ம செய்தருளிப் மாணாக்கவாசகசுவாமிகர் திருமாமலங்கத திருவாச சத்தையும், திருஞானசம்பகப்பெருநாஹிய சுத்தரபுரத்திசு மரகதரும் அருளிச்செய்த தேவாநகரையும் பரதததுப் பரவசப்பட்டிற் பதசியாய் பனங்கரையும் பேரின்பஅஹுபயம் உடையார் ன் தலிழைச் சதார்பா னுவையென்றும் அகில் உயர்ந்ததூல்கள் இவ்வுலகமன்றும் உலகமன னுணர்வாந்தனோர் சைவவேளாள இனத்தால் திருஅவதாரம் செய்த அப்பா னுவாமிகளென்னும் திருநாவுக்கரசு அழகர் திருவாரியல் திருநாய தேவா ரப்பதிகங்கோக்கேட்ட கல்வழி கரைபுமாளால், அவற்றைகேட்டு நெஞ் சம்உருகாதநம்பார்ப்பணச்சாநியாரின் மனத்தை என்னென்றுகூறுவேன்' திருநாவுக்கரசாரின் தெய்வத்தன்மையை உணர்த்தன்றோ திருஞானசம் பந்தமுர்த்தியும் அவரைவணங்கி 'அப்பரே' என்றழைத்தார்! அப்பூதியு கள் என்னும் பிராமணமுனிவர் திருநாவுக்கரசு அழகரிடத்தில் அனவ பதாத அன்புபுண்டொழுதி அவர் திருவடிகளைத் தொழுது அருள்பெற்று உண்மைச் சரித்திரத்தை நம்மவர் அறியாதது அவர்தம் தீவினையே! "பெய்கண்டதேவர் என்னும் சைவவேளாளக்குழந்தை வேதாமயர்களா லும் கண்டறியப்படாத முடிந்த உண்மைகளையெல்லாம் கரைகளிற் றெளிவுபடுத்தி அருளிச்செய்த சிவஞானபோதம் என்னும் ஒப்புயர் வில்லா ஞானதூலினை நம்மவர் பெயரளவாகக்கூட அறியாதிருக்குக் கோடுமையை யான் வீனெனன்று எடுத்துரைப்பேன்! இத்தெய்வக்

குழந்தையின் அளவுபடா ஞானப்பெருமையினைத்தெரிந்தன்றோ, எல்லா வேதாசனங்களையும் சிக்கறுத்துணர்ந்த சகலாகமபண்டிதர் என்னும் பிராமண முனிவர் தமதறிவையும் ஒருபொருளாக எண்ணுது சென்று அக் குழந்தையின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணிநது அப்பிள்ளைக்கு அடிமை யாகி அதனால் உபதேசிக்கப்பட்ட சிவஞானபோதத்திற்கு உரையாகச் சிவஞானசித்தி என்னும் ஞானதூலை இயற்றியருளினார்! இன்னும் தில்லே ஸ்வாமிரம் பிரம்மணர்கட்கும் தலைவராய் விளங்கிய உமாபதி சிவஞானருளிச்செய்த சிவப்பிரகாசம் முதலான ஞானசாஸ்திரங்களை நம்மவா ண்ணராதசீவினை பெரிது! பெரிது!! இதுவரையில் நான் எடுத்துச் சொல்லிய அருந்தமிழ்தூல்களுக்காயினும் அவற்றை அருளிய முனிவா கிட்காயினும் ஒப்புயர்வுசொல்லத்தக்க சாஸ்திரங்களேனும் ஆசாரியர்க ளெனும் நமது சமஸ்கிருதத்திலும் இல்லை, வேறெந்தப்பாஷைகளிலும் இல்லையென்று காலஞ்சென்ற என்மாமனாரவர்கள் ஆராய்ந்துசொல்லிப் பலமுறை கேட்டிருக்கின்றேன். ஆகையால், தமிழின் பெருமை அறி வாச அதனை இழிவாய்ப்பேசுவது நம்மனத்தவர் தம்மைத்தாமே இழிவ டிததுவதாய் முடிகின்றது.” என்ற அழுத்தமாய்க் கிளாச்சியோடு பிச்சினை

௧௩ துளைக்காணவந்த இப்பெண்பிள்ளைகளில் எவரும் தமிழில் இவ வளவுபெருமை யிருக்குமென்று சிறிதும் அறிந்தவர் அல்லர். இவர்க ளையைய அறியாமைக்காக நான் மிகவும் இரங்குகின்றேன் இவர்களை இவ்வளவு குருட்டுத்தனமான நிலைமையில் வைத்துக்கொண்டு தாமத குருடர்களாய்க் குருட்டுக்கொள்கைகளிற் பிடிவாதமாய் நிற்கும் எங்கள் சாதி ஆண்மக்களே இவ்வளவுக்குங் குற்றஞ்சாட்டப்படவேண்டியவர் ளாப் இருக்கிறார்கள், அதுநிற்க. யான் மேற்சொல்லியவாறு பேசியடை களைக்கேட்டு எல்லாருந் திகைத்திருக்கையில், என்னைக் கேள்விகேட்ட பண்பிள்ளை மறுபடியும் சிறிது காரமஉடையவளாய்,

“சொல்லிய தெல்லாஞ்சரிதான்; தமிழ்வேதம் என்றுசொல்லுந் திருக்குறளைச்செய்தவர் ஒருவள்ளுவப்பறையாராமே” என்று, யான்சொல் லிய மற்றவைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டுத் திருவள்ளுவநாயனார் பிறப பைக்குறித்து இழிவுசொன்னான்.

“நல்லதுஅம்மா, அவர் யாருக்குப் பிறந்தவர்” அதைஅன்புக்கூர்ந்து சொல்லுங்கள்.” என்றேன்

அதற்கவன், “அவர்தகப்பனார் யாரோ ஒரு முனிவராம், அவர்தங் பெருபறைச்சியாம்.” என்றான்.

“ஆம், அவர்தந்தையார் யானிதத்தர் என்னும் ஒரு சிறந்தமுனிவர, அவர் ஒருபுலச்செய்யாமனத்தது உண்மைதான். கீம்புல ஆணைகளையா முற்றத்துறந்த ஒருமுனிவரர் தன்னைவிரும்பும்படிசெய்தஅப்புலச்சி மத்

தற்பெண்பிள்ளைகளைப் போன்றவளாய் இருப்பனா? அதன் அழகிலும் துணத்திலும் செய்கையிலும் நிகரற்றவளாய் எல்லாப் பெண்பிள்ளைகளிடம் மேலானவளாய் இருந்திருக்கவேண்டுமன்றோ? மற்றைப்பெண்களாலிடத்துக்காணப்படாத சிறந்த இயல்புகள் அவளிடத்திற் காணப்பட்டமையாலன்றோ அருந்தவத்தோரான அம்முளிடம் அவளைவிருந்த மனத்துறொண்டனர். அவ்வளவுசிறந்த ஆப்பெண்ணரசியை நம்பாது அனமகனிரினுஞ் சிறந்த தெய்வமகளாகச் சொல்லவேண்டுமெயலலாய். அவற்றம்பிறப்புப்பற்றிப் புலைச்சிபாகச் சொல்லுதல் பெருங்குற்றமாக அதுபோகட்டும். அவள்வயிற்றிற் பிறக்கத்தக்காகக் கிருவள்ளுனா இழித்துப்பேசினால், மனம்மிகுதும் வுலகெவயிற்றிற் பிறந்த வியாச முனிவரையம் இழித்துப்பேசவேண்டிருக்க; ஆனால், அவ்வளவாய் உயர்வதக்களை வகுத்தவரென்றும், பதினெண் பூரணங்களை யுடைய கத்தையும இயற்றினரென்றும் மிக உயர்த்தப்பட்ட அவளாத கம்மமாக வணங்குவதென்ற பிறவும், நம்பாப்பண்புடையவர்க்கு மற்றை தாயரான குடிகளும் நுவிபகடிகளினால் உயர்வுபெற்றபின்னர் என்பதை நம்பவர் மற்றதுபேசுது என்பது உயர்வாய் இருக்கின்றது.

“சேற்றிற் பிறந்த செங்கழுநீர் போலப் பிரமத்தக கூத்தெவயிற்றிற் பிறந்த செட்டரும், வசிட்டர்க்குச் சண்டாளி வயிற்றிற் பிறந்த ததலிரும, சத்தியர்க்குப் புலகசிகேதான் சேர்க்குபிற உயர்ப்பரும் பராசர்க்கு மீனவாணச்சிவயிற்றிற் பிறந்த வியாசரும்” என்று நம்புநகரே பிறப்பைக்கூறும் கடுகெவகாலச சிந்திபடித்தாலும், உண்மையெல்லாம் நன்றும் அறிபவாய். உன்னுந் சேர்க்கதமல் உன்னுந் முனிவர்க்குத் தாசுவியிற்றிற் பிறந்த ககவியத என்பவர் இடற்றிய மகவகங்கள் தெய்வத்தன்மையுள்ளவாக வற்றுல்கொள்ளப்பட்டு இருக்குகெததின் முதல மண்டிலத்திலும் ஒன்பதாம்மண்டிலத்திலுஞ் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன அல்லவோ? இன்னும் இப்படியேயுள்ள நம்முனடோகனிரி பிறப்பு வரலாறுகளை ஆராய்ப்புதற்கால் அவை அளவில்லாமல் இருக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் கடுகிலமையோடு ஆழ்த்து நினைத்துப் பார்க்குங்கால் பிறப்பினால் ஒன்றும் இல்லை; அவரவர் அறிவினமேண்டையாலும், அவர் செய்யும் அரும்பெருஞ்செய்கையாலும், அவர்க்குள்ள சுகை இரக்கம் முதலான உயர்குணங்களாலும் எல்லாச்சிறப்புகளும் உண்டாகின்றன என்று தெளிவாய் அறிகின்றோம். ஆகையால், அறிவிலும் உயர்குணச் செய்கையிலும் ஒப்பயர்வின்றி விளங்கிய திருவள்ளுவ நாயனாரைத் தெய்வமாக நினைத்து வழிபடவேண்டுமெயலிருக்க அவரைப் பிறப்பினால் இழிந்தவராக நினைக்கும் தீவினைக்கு நாம் உள்ளாகப்படாது

நம்முடைய வேத ஆகம புராண இதிகாசங்களிற்சொன்னவைகள் பெரும்பாலும் நம்மவர்க்குத்தான் பொருத்தமாகத்தோன்றுமும்; மற்ற நாட்டாரும் மற்றச்சாதியாரும் மற்றச்சமயத்தாரும் அவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்த திருக்குறளில் உள்ள உண்மைகளோ எல்லா நாட்டார்க்கும் எல்லாச்சாதியார்க்கும் எல்லாச்சமயதார்த்தும் பொருத்தமானவைகள்; அநிலுள்ளபொருள்களை எல்லாரும் கிறிஸ்துமஸ் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்; அதனால் பலத்திலுள்ள எல்லாம்களும் இம்மை மறுமைப்பயன்களைப் பெற்றுச் சிறப்பார்கள். எல்லாபாபங்களையேற்றும் இத்திருக்குறள் என்னுந் தென்குமழ்வேதத்திற்கு, நிகராதது எந்த மொழியிலும் எந்தநாட்டிலும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட பிரதிபுதல் நமது ஸைஸ்கிருதபாவைஷியில் இருந்தால் அதனைச் செய்வா பெயரை மறைத்து அது கடவுளை அருளிச்செய்ததென்று நம்மோருடையவர்கள். பழைய தமிழ்ப்புலவர்ன் பொய்யுரைகளுத புனர்நிகராததால் அதனை ஆக்கிய திருவள்ளுவர் பெயரை மறையாமல்

‘அரம்பொருள் இன்பம்மீ டென்னும் அந்நான்கின்

நிறை வரிந்து செயிய கேவை—மறந்தேயும்

வரையேன் என்பாண் ஓர் பேதை அவன்வா பச்சாற்

‘கோன்றா அறிவுடையா’ என்பது அவரைத் தெய்வமாகக்கொண்டிருப்பவர்களுடைய தூய்மை உணங்கிப்புகிறார்கள். என்ற தொடர்பாய் உபசரினேன்.

யான் சொல்லிய இவைகள் எல்லாம் என் அத்தையார் மனத்திற் குறிதவும் ஆசையால் இருந்தமையால் அவர்மட்டும் அடங்கா மகிழ்ச்சிபடையவராயினார். மற்றப்பெண்பிள்ளைகளிற் சிலர் ‘அவற்றை மனநிலைண்டவராய் கொள்ளுகவராயுங் காணப்பட்டனா. அவர்களில் என்னையே கேள்விகேட்ட வன்மட்டும் யான் சொல்லியவைகளை முற்றம் மறந்துகூட விரும்பினளாயினும், யான் பேசியவை அவளவும் மறக்கூடாத நூற்றிரமாணங்களோடு அறிவக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஒத்திருந்தமையால், உடனபாடு உடையவன்போற் சிந்திதுநேரம் சுமர இரந்த பிறகு

“ஆமம்மா கோகிலம், நீ சொல்லியதெல்லாம் சரிதான். நீ இவளவு விசேஷமாய்ப் படித்திருப்பதற்காக நான் ரொப்பச் சந்தேசடிப்புகிறேன்.” என்று என்னைத் தனது பண்ணிக்கொள்வான்போல் மகிழ்ச்சுகூறி, மறுபடியும் “ஆனால் ஒன்று: அகஸ்தியர்முதலான மகருஷிகளும், மாணிக்கவாசகர் ஞானசம்பந்தர்முதலான மகாஞானிகளும் பிராமணர்களேயாயினும், அவர்களெல்லாம் சூத்திரதேவதையாகியசிவனைக்கொண்டாடினபடியால் அவர்கள் நம்மினத்தவர்களால் புஜிக்கப்படாமல் ஒதுக்கி

வைக்கப்பட்டார்கள்; ஆனதால், அவர்கள் மூன்று தேவர்களோடு கலந்து
எம்படிக்கப்பட்டாது.” என்று சொன்னான்.

அதற்குமேல் நான் “சிவபெருமான் சூத்திரதேவதை என்று நீர்களை
அதன் கருத்து யாது” அதனை எனக்கு விளக்கவில்லையென்று சொன்
தேன்.

“சூத்திரதேவதைபென்றால் அடிமை வேலைசெய்யும் சாழ்சனரால்
பார்க்கு மட்டுந்தான் அவன் தெய்வம் என்பது அர்த்தம்” என்றான்.

“சிவம் தாழ்ச்ச சாதியார்க்குத் தெய்வம் என்று சொன்னால் அந்நா
பவத்தில் அப்படியே யிருக்கவேண்டுமே. தாழ்த்த சாதியார் எல்லாரும்
மாரி பிடாரி காட்டீரி எசக்கி இருளின் மதையிலேயே மூச்சுவிடாத
தைகளையல்லவோ வணங்கி வருகிறார்கள்; சிவம் வண்ணம் மிகுந்த
அவர்களிடம் பெருப்பாலாக் குத்தெரியாவிட வந்தால் அவர்கள்
முதல் தெய்வ இராமேசுவரர் வரையில் பழைய மதக்கருத்துகள் சம்பந்த
பங்களை அமைக்கப்பட்டு வேதாகமவிதிபடி காலை மூன்று முறை
காலங்களில் திருவிழாக்களும் சிவபெருமானுக்குச் சிறப்பு செய்து
வன்றோ நமக்கு ஒவ்வொருநாளும் அனாமமார்க்கு உணவளிக்கி நமது
சிவாவயங்கட்குச் செல்பவர்களெல்லாம் உபாசிக்கக்கூடியவர்கள். நமது
காண்கின்றோமெல்லாம், தாழ்ச்சவர்கள் அகற்றியும் சிவபெருமானை
உவதற்கும் இடம்பெறுவதாயில்லை. சிவபெருமானை உவதற்கு
களைத்தொட்டுப் புசிக்கும் ஆகிசைகள் பிராமணர்களுக்கும் உபா
பிராமணர்கள் அத்திருவருயங்களின் அருட்செய்தென்றால் சிவபெரு
விடம்என்று அவர்கள் எட்டிநிற்கும்படி சுற்றிக்கொள்ளுதல் வேண்டிய
மில் எங்கும்நாடோறும் நாம கண்டிருக்கின்றோம். சிவபெருமானை
தாழ்த்த சாதியார்க்குரிய சூத்திரதேவதை என்று சொன்னால் அந்நா
நாம் எப்படி ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும்?” என்று அமைதியாகப் பின்பு நான்
அதற்கவன் உடனே பாரபர்பாரம் “அது சரிதான் சிவன் சிவாயிற்
களைப்போலவே பூமிந் நாராயணன் ஆயங்களுந் இவ்விதது உபதேச
இருக்கின்றனவே விஷ்ணுமூர்த்திப்பைத்தாய் பிராமணர்களிடம் உபா
வணங்கவேண்டும்” என்று உரக்கப்பேசினான்.

அதற்கு நான் பின்னும் அமைதியாகவே மெல்லிய குரலில் “சிவ
பிரான் சூத்திரதேவதை என்றும், அவர் பிராமணர்களால் வணங்கத்தக்க
வர் அல்ல என்பதும் நீங்கள் சொல்லியது அஹாவத்திற்கு அகத்த
யில்லையே மென்று நான் நான் எடுத்துக்காட்டினேன் சிவபிரான்
பிராமணர்களாலும் மதகுயில்களாலும் தேவர்களாலும் வணங்கத்தக்க
முழுமுதற்கடவுள் என்பதை நாம் எல்லாம் கூடாயமாக அகத்தாகக் காண்டு
தான் ஆகவேண்டியிருக்கின்றது.” என்று வலியுறுத்தப்பேசினான்.

“சிவன் பிராமணர்களாலும் மகருஷிகளாலும் வணங்கத்தக்கவர் என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், அவர் முழுமுதற்கடவுள் என்றும் எல்லாத் தேவர்களாலும் வணங்கத்தக்கவரென்றும் நான் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டேன். அவர் விஷ்ணுவிற்குத் தாழ்த்தவர் என்றும், அவர்க்கு மேற்பட்ட விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள் என்றும் எகக் கொள்வதே பிராமணர்களாகிய நமக்குக்கூட” என்று அவன் பின்னுய் உரத்துக்கூறினான்.

“கல்லதம் மா, உன்னைப்பற்றித் திரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று மண்ணத்தோடு நீர்மேலாக தாயிருந்தால், விதேவ எனக்குத் தெரிந்தமட்டிலும் நீயுகின்றேன். நான் சொல்வதைக்கேட்டு நீங்கள் கோபிக்கிறமாதென்றால் என்விதத்தை இவ்வளவோடு நிறுத்திக்கொள்ளுகின்றேன்” என்று நான்மோடு கூறினேன்.

பின்ன அந்நேரமாய் அந்நாள், நீ சொல்வதில் மிகப்பற்றித் துடிமனது என்றும் இல்லையே. ஏனென்றாகையில் எழுதியிருப்பதைத்தானே நீயெதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய்” என்று எனக்கு ஆறுதல்பரக்கூறினார்.

அவரது பேச்சுடனாக நான் கொஞ்சம் விரைவாக அங்க அம்சம் “ஆமாம்” என்று சொல்லிவிட்டு நான்மேலே கோபிக்கவேண்டியது என்ன இருக்கின்றது என்று சொல்லு” என்று தரலும் ஆறுதல் சொல்லாவிடாது கூறினார்.

நான்மேல் நான் ‘அப்படியானால் உங்களை நடக்காக்கின்றேன். உங்களுக்கு அனுபவங்களை ஒட்டி என் சாற்றறிவுக்கு எட்டும்படியான பேச்சுகளேனாம்’ என்று, நமையச்சுற்றிலும் என்மென்ன காண்கின்றேன்.

மேலும் நான்மேலும் பணிகளையும், மனிதர்களையும் உலகையும் பாரணிகளையும், பிராணிகளினங்களையும் மரங்களையும் கொடியையும், உயிரையும், மனதையும் நெருப்பு காற்று ஆகியவை என்னும் பஞ்சபகவிகளையும், இப்பஞ்சபகவிகளின் சேர்க்கையாற்றேன்றிய பிழைகளைப் பண்டங்களையும், இவற்றிற்கு இருப்பிடமான இந்த மண்ணுலகை உலகமும், இந்த மண்ணுலகத்திற்கு மேலே விளங்கும் தூய்மையான உயிர் உயிரினங்களையும் அவைகளையும் இவ்வுலகத்திற்கு ஒரு உயிர் உயிரினங்களையும் படைத்தவரான கடவுள் ஒருவர் இருக்கவேண்டுமென்பது உண்மையென்றாலும், அவரை நாமுருகண்டதில்லை, மற்றவர்களை உருகண்டதில்லை. தம் வாழ்நாள் முழுதும் வேத வேதாங்கங்களாக சரணாகணிபடித்தவர்களும் அவரைக்கண்டவர்களாகியில்லை. இத்தகைய நிலைமையில் நாம் இருக்கையில் ‘விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள், சிவவீ.

அவர்க்குத்தாழ்த்தவர்’ என்று சொல்வது எப்படி? உலகத்திற்கு ஒரு உயிர் உயிரினங்களையும் படைத்தவரான கடவுள் ஒருவர் இருக்கவேண்டுமென்பது உண்மையென்றாலும், அவரை நாமுருகண்டதில்லை, மற்றவர்களை உருகண்டதில்லை. தம் வாழ்நாள் முழுதும் வேத வேதாங்கங்களாக சரணாகணிபடித்தவர்களும் அவரைக்கண்டவர்களாகியில்லை. இத்தகைய நிலைமையில் நாம் இருக்கையில் ‘விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள், சிவவீ.

அவர்க்குத்தாழ்த்தவர்’ என்று சொல்வது எப்படி? உலகத்திற்கு ஒரு உயிர் உயிரினங்களையும் படைத்தவரான கடவுள் ஒருவர் இருக்கவேண்டுமென்பது உண்மையென்றாலும், அவரை நாமுருகண்டதில்லை, மற்றவர்களை உருகண்டதில்லை. தம் வாழ்நாள் முழுதும் வேத வேதாங்கங்களாக சரணாகணிபடித்தவர்களும் அவரைக்கண்டவர்களாகியில்லை. இத்தகைய நிலைமையில் நாம் இருக்கையில் ‘விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள், சிவவீ.

அவர்க்குத்தாழ்த்தவர்’ என்று சொல்வது எப்படி? உலகத்திற்கு ஒரு உயிர் உயிரினங்களையும் படைத்தவரான கடவுள் ஒருவர் இருக்கவேண்டுமென்பது உண்மையென்றாலும், அவரை நாமுருகண்டதில்லை, மற்றவர்களை உருகண்டதில்லை. தம் வாழ்நாள் முழுதும் வேத வேதாங்கங்களாக சரணாகணிபடித்தவர்களும் அவரைக்கண்டவர்களாகியில்லை. இத்தகைய நிலைமையில் நாம் இருக்கையில் ‘விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள், சிவவீ.

அவர்க்குத்தாழ்த்தவர்’ என்று சொல்வது எப்படி? உலகத்திற்கு ஒரு உயிர் உயிரினங்களையும் படைத்தவரான கடவுள் ஒருவர் இருக்கவேண்டுமென்பது உண்மையென்றாலும், அவரை நாமுருகண்டதில்லை, மற்றவர்களை உருகண்டதில்லை. தம் வாழ்நாள் முழுதும் வேத வேதாங்கங்களாக சரணாகணிபடித்தவர்களும் அவரைக்கண்டவர்களாகியில்லை. இத்தகைய நிலைமையில் நாம் இருக்கையில் ‘விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள், சிவவீ.

அவர்க்குத்தாழ்த்தவர்’ என்று சொல்வது எப்படி? உலகத்திற்கு ஒரு உயிர் உயிரினங்களையும் படைத்தவரான கடவுள் ஒருவர் இருக்கவேண்டுமென்பது உண்மையென்றாலும், அவரை நாமுருகண்டதில்லை, மற்றவர்களை உருகண்டதில்லை. தம் வாழ்நாள் முழுதும் வேத வேதாங்கங்களாக சரணாகணிபடித்தவர்களும் அவரைக்கண்டவர்களாகியில்லை. இத்தகைய நிலைமையில் நாம் இருக்கையில் ‘விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள், சிவவீ.

ஒருவர் உயர்க்கவதும் மற்றவர் அடைந்து வந்த கவதும் இருப்பது என் பதும் எப்படி?" என்று கேட்டேன்.

இக்கேள்விகளுக்கு விடை சொல்லும்போது அவ்விழிதந் அப்பெண்
யள்ளை சுற்றுப்பொறுத்துக் “கடவுளையிழ்ந்தி நடவருத் தெரிபுரவியி
டாலும் வேதவகனிலும் புராணங்களிலும் அகநாடிகளிலும் கருணைக்கரிய
மற்றிச் சுவஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருக்கிற நமது நாராயண பூரத்தி
ஒருவரே தசாவதாரங்கள் எடுத்த இராமனைத் தம் மகனைத் தரிசியாத
னை முத்தவான இராமகந்தர்ய அழித்ததென்கதனைத் இராமகந்தர்யன்
மசால்லியிருக்கின்றதேயல்லாது சிவன் அப்படி பூரத்தித்தார என்ன
மசால்லியல்லியே. அதனான், நாராயணனைக் கவன்” என்று
பேரது சிறித அமைதியாகப்பேசினான்.

[illegible][illegible]

விருப்பம் இல்லாதவர்களாய்த் தாமபித்த பொய்யமையே சாதிகளும் அகல்காரர உடையவர்களாய் இருப்பதுடன், தாம் நினைப்பதும் பேசுவதுஞ்செய்வதும் வேதாசுமபுராண இனிகாசங்களுக்கு முற்றும் மாறாய் இருந்தும் தாம் வைகிகா என்றும் சாஸ்திரிகளுர் ஸமாததாள என்றும் இறுபப்போடு கீணைஉரை யாடுவதும் என மனத்திறகு மிகுந்த தயரத்தை நினைவிககது இதைப் பெண்பினை வீணவ ரப்பேசுவதால் இவனோடு வந்தாடாகப் பேசுவதற்கு பயனில்லை என்பதெண்ணிச் சிறிதுநேரம் சமமா இருக்கேன் கவலியிலும் உணமைதெரிவதிலும் நிரமிய ஆவலையுடைய அததைபாவினா எண்ணைச சுமமா இருக்கவி ரவ,

“சூழலிசு பரமசி ரிபு டுறுபடி இல்லாதவராதிறே ஆனதால், அம் அவதாரம் வந்தது ராகுத குற்றராகுமா” என்று எனக்குத் தன்னை பாகு உணர்வை கோகிலாம்பேசினா

அதனைப்பாடினவராத் திசுவதா அவரொருடாகவேணும் துணை வரவாப்பேசுதே ராகுதன் தீவரத்து, அததே இந்த அமமாபுயதான தத்குரலு ரகவந்த விவந் துவுக்கு ஒரு மேன்மைபாகுசென வுரையான ஆததன்னைதாபாசதால் கடவுளுக்குப் பிறகு சாம் உராத் குற்றம் உண்பதனை அங்கு ரகவந்தாய உணரக்கூடுமென்பதனை குற்றமான செவகங்குகக் கிபிட யயாவனைவைததயாவனா மனைசுதுவிலிந்து அழககமாயிருக்கின்றது நாராயணா பரமபுரம பிந்தகருத ‘கிருஷ்ணாம’ எனப் சொல்லவிட்டால் அகதறனா து ‘மிரம்’ மனிதர்களுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள வித்தககாணாத் கடவுளாய் மிகுரை மார கத்த ஆற தால் இவரானா ஆர் மனிதர எனது நாம பிரிகத, ‘சு’ என்ற நான்கு அகரம் இவர்க்கு அந்த பெண்பிள்ளை,

வராவது அழிக்கமுடியாத இராவணன் கர்மயாதனன் முதலான கொடியவர்களை லாம அந்த விதமுடையவான இராமனுக்கு வந்த அனுமாத கோணரி வேலோடு அத்ததாவே அப்படிப்பட்ட ராகுர ரகசல மறற மனிதர்களாற செட்டி ககடுமா? அவர்களவுக்கு ஒரு தாது பராககிரமகதைக கண்டுதான அவரைக கடவுளாக காமசுதன் து ‘ஜிககிசேம’ என்ற மிககலியாமாகப் பேசுவதுபோற அருளு

இவ் வராத பராககிரமசெயல் உடையவர்களை வல்லாம கடவுளாகசுசாலவுகிறதென்றால் இராவணன் வலிமையை அகதிய வாலி காததவர்பாசசுன்ன முத னனவாகும, இராமலட்சுமணாகலை நாகபாசத தாறகட்டி மடககமடையசெயக இவ்விதத்தினையும், கிருஷ்ணனை அமரால் எய்து விழ்ச்செயக வேட்டுவனையும், தண்டையில் வெற்றிபெற்றது விளவகிய வீமரீசுனாகளையும், சூரியவீத் பண்ட வரபடைமுழுதும்

வென்று நிகரற்று உலாவிய அசுவததாமரைமலர், மீற நாடுகள் இ
 ன்னமே வெற்றியில் மேம்பட்டுகின்ற நீ ஊகராயுட்கு வுளராகவள
 சீத சொல்லவேண்டியதும் அவ்வனம் சொன்னால் உட்கருகிறதே ஒரு
 கடவுள் எனப்படுபாய், உயிமையுள்ள மனிதர் ஒவ்வொருவருக்கு கடவுள்
 இன்றன்றோ சொல்லவேண்டியதும் அவ் வாறு கடவுளாக நினைக்கா
 னாலும் அவர்கள் அப்பெயரை நீலேரிந்துகொள்ள வாய்மா ஆயா
 னாள் எவ்வளவு வலிமையுடையவர்களுமே இறவாய் நீலேன் ராகார
 லுராயணன் இறந்தான், இராவணனிலும் மேற்பட வாய்ப்பும் உ
 யிரியாசகனனும் இறக்கனா, இராம சுமனாகனும் இறந்தனா
 கிருஷ்ணபகவானும் இறந்தனா வயாகதய பிறகு நமீத, அவச
 இறப்பமடனடி இறப்புப் பறப்புகளுக்கும் நாராத் திக்காணன் உ
 அறிபாமைப்பிடுகி நது கவலனைத் திரினை எச்சரிமையோனற
 மயாகளுக்குக் கடவுளாற பன சதக பாசர உதக நம் அந்
 பாமைக்கும் ஒரு திரினைதய அபா னாந எத உதகனக
 ளுள் உடம்பு வரார் பா மாரதீரததை உதகநகர எத
 துககொடுப்பன தான, நாமு தீரததை உதகநகர, நமீத
 கம் அந் பாநாந அந் அந் தீர்தகநகர, நமீத
 ன் எப்படிப்பட்ட நீதி நமீத மானிடம் கருபனா
 பம் பவனையான சீ கருபனா பவனா நீதி கருபனா
 கவிலையும் கொண்டு தகதக வரைபுதகநா முடிய உதகநகர
 திருக்கின்றனா என்று அபவனாநா நான நீதி கருபனா
 உதகநகர முழுமுதகத வுளருகின்றதக நீதி கருபனா
 இறந்தகரு சிறமயிகளே வெறிக சொப்பக விநா கருபனா
 சுவபிரான் ஒரு கருபனா நீதி கருபனா பவனா இறந்தகரு
 நகர்ப்புராணமும் வெறிக மயபாந அருபமீ முழுமுதகத
 னாராயணன் தகதபந வயகதக இறந்தக பா அவு ஒருநாலத
 உதகநகர பா இறந்தகருபனா தருபமீ கருபனாநக
 தம் மேலான நீதி கருபனா இருபதபநநிதய சமவேததகதகநக
 தகதபபிராமணமும் வெறிகநே கோகதி “கோதேயாகளிசேஷபிராமணா
 (தயமதேவேவதக பராநமண) என்று கூறுகின்றிடுகின்றது. மறந
 சாதிரிசேவலாசகம் மேலானாரகத தமகமததகமீ மண்ணிகடு
 ன்றம் பிராமணராகிய நாம தேயாகளிற பிராமணராய இருக்கின்ற கி
 பிரானையன்றோ வணக்கவேண்டும்’ மேலும், இராயணனைக்கொ
 நதனும் உண்டானபாட நீங்கு துராம சுவஸிங்கமவை துப பூதிதகத
 இராமேசுவரததிலும், பாண்டவாகத மவற்றியுண்டாம் பொருட்க
 கிருஷ்ணபகவான் அருசுனைனை அழைத்துக்கொண்டுசென்று கைலா
 சத்திற் சிவபெருமானை ணக்கி அவர் அருநாபெறது மீண துமக

பாரதத்திலும் விளக்கமாகக் காண்கின்றோமே! இராமகிருஷ்ணரால் முழுமுதற்கடவுளாக வணங்கப்பட்ட சிவபெருமானை, அந்த இசாம கிருஷ்ணரைத் தெய்வமாகப்பாவிக்கும் நம்மவர்வணங்காமற் பழிப்பதும் தெய்வத்தையே பழிப்பதாய் முடிகின்றதன்றோ? ஆகவே, நம்மவர் மும்முன்னோர்கள் செய்துவந்த ஈசுவரோபாசனைக்கு முற்றும் மாறாக நடந்துகொண்டு, வேதாகமபுராணேதிகாசங்களிற் கூறியபடி ஈசுவர உலாஜ் செய்பவர்களை அவைதிகர் என்றும், அவற்றிற்கு முழுவினோதமாக நடக்குத்தம்மை மட்டும் வைதிகர் என்றுஞ் சொல்லிக்கொள்வது எவ்வளவு புதுமையாயிருக்கின்றது!" என்று கூறிமுடித்தேன்.

இவ்வுண்மைகளேக்கேட்டு இவற்றைச் சிறிதும் மறுத்துரைக்கமா! ராமல் அநதப்பெண்பிள்ளை வரபடங்கிசு சும்மா இருந்தான். அதனையார டுவைகளைக்கேட்டும், இதுவரையில் வாயாடிவந்த அவன் அடங்கிவிட் டுதைப்பார்த்தும மித் தந்தமனககிளாச்சி உண்மவராகிசு, சிவபெருமானே முழுமுதற்கடவுள் என்னும் உண்மையை இன்னும் அவாகட்டு வல் மறுக்கிக்ா வேண்டிமென்னும நோக்கத்தோடு, "அருமைசு குழந்தே, இவ்வளவு சூக்ஷ்மமான உர்தக ஞானப் பெருந்தகளைத் தெரிந்திருப் பாய் என்று நான் ஆதற் குமுன நீளைக்கலையில்க்க இப்போது உன் னைச் சாக்ாதலோ மாதாவாகிட அநுதச்சாஸ்தியாவே பானிக்கின் றின. அகிலலோகநாயகனான சிவபெருமான் ஒருவரே உண்மையான ரம்பொருள என்று இப்போதுதான் நன்றாய் உணர்ந்தேன் இன் னும் உன்னிடத்திற் சில சந்தேகங்கள் கேட்டித் தெளியவேண்டியதிருந் தின்றது குழந்தைபாகிய உனக்கு இவ்வளவு சிரமமவகாதிப்பதைப் பற்றி என்மனம் அநிகமாய வரு தினலும், நல்லசமயந கிலடத்திற்குக் கையில் அந்தச சந்தேகத்தைக்கேட்டு நீக்கிக்கொள்ளவேண்டிமென்னும ஆவல் என்னை முன்னுக் தத்தள்ளுகின்றது. உனக்கு ஆயாசமாக இல்லா விட்டால் இதற்கு விடைசொல்லவேண்டும் நம்மவர்கள் வேதத்தில் சிவனுக்கு இடமில்லையென்றும், சைவமதம் வேதத்திற்குப் புறம்பானத என்னும் ஆர்த்தத்தோடு அதனை வேதபாஷியம் என்றும் சொல்லிவரு கிறார்களே "அவை உண்மையா?" என்று கூறி வினவினார்.

இதைக்கேட்டதும் வரபாடியான அநதப்பெண்பிள்ளை இப்போது கண்க்கொருபிடி கிடைத்ததெனச் சிறிது மகிழ்தவளாய், "ஆமம்மா, ானக்கும் அது வெருநாட்சந்தேகம்; அது கோகிலத்தினாலேதான் நீக்க வேண்டும்." என்றாள்.

"ஏதோ ஏழையேன அறிந்தமட்டிற் சொல்லுகிறேன்; சூற்றந் சிறைகள் இருந்தால் அதையாரும் நீங்களும் பொறுத்துக்கொள்ளுற்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். முழுமுதற்கடவுள் உபாசனையை அறிந்த தெதித்துச்சொல்லுதில் எஜர்வேதமே மற்ற மூன்றுவேதங்களிலுள்

சிறந்ததாய் விளங்குகின்றது. அவ்வளவு சிறந்த புகழேதத்தின் கடுவில்
 உள்ள சக்தருதரீபம் என்னுள் மந்திரமாகம்முத் தம் முழுமுதற்கு வளர
 எப்பொருளின் ஒருவகையாகப் பொருள் என்று வலியுறுத்தி அவர்க்கு
 வணக்கங்கூறுதலை நம் மலர்உணராதது போல விண்ணத்தோ காம நின் செட்டி
 யாய் அம் மந்திரமாகத்தை நாளோறும் அச்சியாயனம் பண்ணிகொண்ட
 யாதும் அதன் அர்த்தம் இன்னதென் மறியாமல் கிரியியுறவாகப் பெரு
 யதுபோற் கூறிச்சொல் இவ்வாறு நம்மவர் பெற்றபயன் சிவனாவதனைக்
 கொளும்புரவமேயாம். அச்சகருதரீபத்தின் இருபத்தெட்டாய்வு மக
 ித்தினைக் கண்டென்ன “மேளப்பாய குடிரைசநம் ஏர்வாசை மகாதேய
 மை” சிவகரீவாயச சிவகனாயச” எனனுந், மற் றுள் சிவபெரு
 யனைத்தறிக்கல் சிவ துணைகளும் அபிஷேகமுமே அது என
 யது மந்திரமாய் “பாகேருதா கிரைகதூர் அக்ஷா பா பாகிரீ
 ஸ்ததவா சாகமயா கிரிசகநாயாக சி” எனுந் “நக்ரமினம
 மமுதருளி ப்ருப்பவா, மருதநாயக பாகுமனம் கையாபத்
 தாப்த துன்பத்தைச்சிவ பாதாய உளது கமது ஏருமே” எனியாக
 தோன்றி அடியாகக் “நாககியருக” என்று பெருநம்புகலு
 லுண்டெனப் பருதரீசன்” எனபு மயங்கல் வெளிப்படை
 இருதகது உபமலகச சரிபாறப்பேணமை என்னுள் “கர்வ
 வேததது” உள்ள வாழ்ச்சி உலகிதையில் “தேவரீச இருநாளாய்
 இருத்தவாற் சிவன்” எனப் பெற்றீர்” என்றுமெட்டாருள்பட “நிலே
 யமாவிரி” என்று சொல்லப் பிதர்ப்பதை நம்மவர் உண்ணமாறாக அந்
 திருகால் அப்பெருமானே பறம்பழிக்குந் கொடுத்தினைக்கு
 ளாவார்களா! இருவருவோர் புகாம னடிவததின் தூற்று முப்பத்தாய்
 மிகுதிதன் ஏழாவது “பிரதேய” “கேசரி” புலிய பாதவீண பத்ருத்
 “அணுபிஷ்ணக” என்ற சிவபெருமான் நிவதபாணஞ்செய்து தேவர்கள்
 முதலான பாலா பரிசுதோய காகதருளினரை சொல்லப்படிரு
 கின்றது. — இன்னும் அதன் ஆறாம் மனமலத்திலே அவர் எல்லாரு
 ளையுந் கருந் ஆற்றி மருத்துகளை னவதறிருப்பவர் (வைத்திடாத
 என்றும் எவ்வாறு வகைகளுகு தலவர் என்றும், முதன் மண்டிவத்கிரீதே
 அவர் பாடிகளுகுத் வேளிகளுகுத் தலைர் என்றும், இரண்டாய்து
 மண்டிவத்கிரீத சகராபான அவர் பொன்வண்ணமுடையவரீ ளல்லா யரீ
 களுகுத்தலைவர் வல்லாயாகட் கெல்லார் வரியவர் எல்லா உலககளு
 தும் வீரகளுகுத் தேவர்களுகுத் முதல்பாய்த் தெய்வத்தன்
 னினும் நீக்கப்படாமல் என்றும் அவர் பலவாறு புகழ்ந்து அதிக்கு
 படிருக்கின்றார், மற்றத்தேவர்கட்கில்லாக சிறப்பு முழுமுதற்கு
 வந்து இவ்வண்ணமுய் சிவபெருமான் ஒருபருக்கே மிகப்பழையதீ
 இருக்குவெத்திலும் வேதக்களிறிற் சிறந்த எசுவேதத்திலும் வெளி

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்

படையாகச் செல்லப்பட்டிருக்க இவைகளுக்கும் மாறாகச் சிவதாஷனம் செய்து நம்முடையோர் பிறந்திருக்கும் மனிதர்களை நம்மவர் வணங்க வருவது எவரிட்டசாபமோ, யாதுதீவினையோ அறியேன்! “மானவன் ஆகாயத்தைத் தோல்போற் சுருட்ட வல்லனாகாதும் சிவனையறியுதி அறிவாலன்றித் துக்கநிலந்தீ உண்டாகாது” என்று சுவேதாசுவத ரோபதிடதம் வலியுறுத்திச் சொல்லுவதால், சிவம் என்னுஞ்சொல்லைக் கேட்டாலுங் கசப்போடுபோதும் நம்மவர்க்குத் துகதகிவர்த்தி எங்கே உண்டாகப்போகின்றது! அரசனைப்போன்ற மேம்பாடு அடைவ வேண்டினோர் அங் வசனனுடைய தயவைப் பெற்றாலன்றி அதனை அடைவ முடியுமோ? அல்லது, அவன் அதிகாரத்தின்கீழ் அலுவல பார்த்துத் தாழ்ந்த ஊர்க்கவர்ச்சேவகளை வேண்டினால் அவ்வரசசெல்வத சாப்பெற முடியுமோ? அதுபோல் அழியாத பேரின்பச் செல்வத்தைப் பெற விரும்பினோர் அதனைத் தரவல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவ பரமாத்மாவை நிபந்தாஸமாகநிரம் அதனைப் பெறலாமெயல்லாமல் நுகர்கிராதம் மனிதர்க்கோயும் அங்நனமே பிறந்திருக்கும் மற்றத்தேவா க்களையும் அதனைக்காலம்வணங்க வேண்டினாலும் அவையவேமுடியாது. என்ற கூறினேன்.

இவ்வனுவர்த்தி அத்தையார் மிகமகிழ்ந்து ‘கண்மணி, கோகிலா நம்பில் எத்தனையோவருவதும் வேதம் ஒகிவருபவர்களுக்கும் தெரியாது இதைப் பிரஹ்ம ஜ்ஞானாகசியங்களை யெல்லாம் நீ எப்படியும்மா அறி தாய்’ அந்தச்சாஷனத்திப்பிரஹ்மமே சிவபெருமான் என்று துப்போது நன்றாய் அறிந்தி எங்கள் அஞ்ஞானம் நீங்கினோம்!” என்ற சொல்லி நிறைவ அன்பொழிர் அருகிருந்தனனைக் கட்டியனைத்து முத்தம் இட்டா இவ்விண்ண மகிளையெல்லாங் கேட்டுக் காணவந்த வேண்பின்போகன் “அ திக் சிவத்தினுடைய பெருமை இப்படியா இருக்கின்றது! பாபஜன்! மாகிப நமக்கு இதவணயில் தெரியாமற்போயிற்றே! இன்றுதான் சுந னம் சோகிலத்தால் ஞானப்ரகாசத்தை அடைந்தோம்! இவ்விருந்து நாய எப்படியுன்றி செலுத்தப்போகின்றோம்! அம்மா குழந்தை, நீ சிர்க்காய்ச் சீர்நுத்து நம்மவர்களுக்குச்சாஸவதிபோல் விளங்கி இந்தச் சிவரானத்தை உபதேசித்தி நம் வர்களைக் கடைத்தேற்றம்படி அந்தக்கைகாசபதியை பிராத்திக்கின்றோம்” என்றுசொல்லி என்னைத்தொட்டி முத்தம் வை தவர்களாய் அன்பாற் கண்ணீர்செதினார்கள். என்றோம் வாழாயவா! பெண்பிள்ளையும் இதுவரையிற் சம்மா இருந்தாலும் சிவபெருமானைப் பா பாவகளைக்கேட்ட புண்ணியத்தால் மனத்திருந்தி “அம்மா நோகியுள் ளன் உனக்கு அபசாரம் செய்தவனாவ்விட்டேன். சிவபெருமானை உண்மை தெரியாமல் இப்பெணை குற்றநிலைப்பொதுக்குயிடுவன” கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நம்முடைய புருஷன் இவைகளை அறிமாய்

லிருப்பதால் நாமும் இந்த அஞ்ஞானத்தையும் பியற்றிவிட்டு இன்மத்தை விரைவில் விரும்புகின்றோம். சிவஞானச்செவ்யமே, உனக்கு நான் மிகுந்த சிரமத்தைக் கொடுத்துவிட்டேன், ஆனாலும், இன்றைக்குத்தான் உன் மைமையத்தெரிந்தேன்.” என்று உன் அபடியே மனங்கரைந்துபேசினான் இவர்கள் உண்மைதெரிந்து மனந்திருத்திச் சிவபக்தி அடைந்து ஒன்றுக்கும்பற்றாத என்னைப் புகழ்ந்துபேசியதெல்லாம் என்உள்ளத்தை உருக்கச்செய்தன! சிவபெருமான் திருவருட்டிறத்தக நிறைந்து மனங்கசிர்த்திருத்தேன். பிறகு, வேறுசிலவற்றைப் பேசிக்கொண்மருத்தேனாம். இத்திருட்டிப்பகல் மணிமுன்றாய்விட்டது. அவரவர்களைவர்களும் பிள்ளைகளும் அலுவலிலிருந்தும் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்தும் விடுத்துமணக்கெல்லாம் வீட்டுக்குத்திரும்புவார்கள் ஆகையால், அவர்கள் வருத்தமுண்டாகவில்லென்று சொல்ல என்னை விடைகேட்டார்கள். அவருடைய, அவர்கள் செல்லுத்தறிவிடைகொடுத்தேன். அத்தையார்மட்டும் என்முறை இரண்டொன்றிருக்கலிருப்பி இவகேதங்கிவிட்டார்கள்.

இப்போது இரவுபடுகின்றோம். அத்தையார், என்நமையன் என்நமையன்மனைவி எல்லாரும் அயர்ந்து உறங்குகின்றார்கள். இன்றைப்பகலிற் சிவபெருமான் பெருமையையும், அவனடியாரும் அவையுருளச்செய்ததால் என்றும் அவர்நாடு மக்குத் தெரிவிக்கும் முறைபாடையும் யான் எடுத்துப்பேசச் சமயம் வந்ததற்கும், அவையுடைய எல்லாருடைய எவகற்பாப்பணக்குலகதுப் பெண்பிள்ளை மனந்திருத்தி மகிழ்ந்துபோகத்தான் என்று அடைய மகிழ்ச்சியாய் போகலாம். அத்தையார் என்நெடுநிறுத்த படுக்கப் போதுமவனாயில் யான் எடுத்துச் சொல்லிய உண்மைகளைப் பிள்ளைப்பிள்ளைவியத்தபேசி, என்நமையன்மனத்தும் தம்மகளிடத்தும் அவையுடைய சொல்லிச்சொல்லல் மகிழ்ந்தமையால் என்நகுண்டானவளங்களிப்பு மெலுக்குமெல் அளவுபடாமல் மிகுந்தத. சைவசமயத்தின் உண்மையை உணராதது அறிந்தபொருட்டினால் முத்தும் தகக்கு உணர்வுறுத்தெரிவிக்க என்நளாம் ஒபாதவியுத்தது. யான் இன்புறுவதால் தாங்களும் இன்புறுத்தலும், யான் தன்புறுவதால் தாங்களும் இன்புறுத்தலும் இயல்பாக இருத்தலால், யான் இன்புறுவது அடைந்தபெருக்களிப்பின்னை உயிரின் உள்ளிருந்து உலாவத்தகட்குத் தெரிவியாவிட்டால் என்நயிர் அளமதிடெறுமோ! பெருமானே, இதுகாற் மாசுற்றவானத்திலிவங்கும் முழுவிட தங்கள் திருமுகத்தகதப்போலவுடையிலிருந்துவரும் குளிர்ந்தகுளி தாங்கள் என்னைப்பார்த்துமகிழ்ந்து புனைரிப்புக்கொள்ளுங்காத்தோன்று உதங்கள் பற்களின் குளிப்போலவும்தோன்றுகின்றனவே! எமதியமே, இங்கரத்தின்கண் இவ்விரவுகாலத்திலெல்லாம் அரவம் அடங்கி எல்லாரும் அயர்ந்துறங்கும் இப்பொழுதில், நீமட்டுமேயான் அடையும் மகிழ்ச்சியைப் பக்கண்டு உன் மகிழ்ச்சியன்றாய்! இப்போது

என் ஆருயிர்க்காதலன் தனித்திருந்து உனது அமுதீஒளியில் உலவினால்
 அவனையும் நீ காண்பாய்! இப்போது ஒருவரையொருவர்காணப்பெறாத
 எம் இருவேமையும் நீ உயர இருந்து ஒருக்கேகாணுந்தெய்வத்தன்மையு
 டையையாதலால் இப்போதே என்மகிழ்வினை அவர்க்குத்தெரிவிப்பாயா
 னால், நின் உதவியை என்றும் மறவேன்! ஆ! ஈழதன்னை! தக்காளோகோக்கி
 எழுதும் இக்கடிதத்தில் நிலவைநோக்கிப்பேசிப் பிதற்றுகின்றேனே! பெ
 ருமானே, இன்னும் இரண்டுமூன்று நாட்களில் தக்கட்கு எழுதுவேன்.

கடிதம், கடு

இம்மக்கும் மறுமைக்கும் என்னுன்னுயிர்த்துணையாய் அமர்ந்த கடிதம் தற்காலமே, தங்கட்குத் திரும்பக்கூடிய மருதுவதற்கு இரண்டுமே கடிதப்போனதுபற்றி நீரம்பவருத்துகின்றேன். அந்தப்பாசிகப்பெருமான் பெருமாட்டியாரிடமிருந்து கடிதம் இன்றுவரும் காலாவரும் என்று எதிர்நோக்கியபடியாயிருந்து பார்த்தகண்ணும் பூததப்போயிற்று! அக்கடிதம்வந்தபின் தங்கட்கு விடைஎழுதலாமென்றிருந்தேன். இதற்கிடையில் தங்கடிடமிருந்துவந்தகடிதத்தால், தங்கட்கும் அவர்களிடமிருந்து கடிதம் வரவில்லையென்பதறிந்து மிகவருந்தினேன். அவ்விருவரும்கு மமைத்துவிட்டார்களோ என்று தாங்கள் யுறுவுகொள்வதுபோல் யா னுட்கொள்ளக்கூடவில்லை. தாங்கள் அவ்விருவாரியற்கைகளையும் பல நாட்பழகி அறியாமையால் தாங்கள் அங்ஙனம் கியப்படுவது இயல்பு, என. ஆனால், யானோ அவர்களோடு அன்பால்நெருங்கிப் பலநாட்பழகியிருந்தால் அவ்வாறு அவர்களைப்பற்றிச் சிறிதும்நினைக்கக்கூடவில்லை. இரண்டாமாது அவர்களிடமிருந்து கடிதம்வராமல்காள்ளினீர் எனமனத்தய ரரும் நிண்டு கொண்டேவந்தது இதனால், கேற்று எனக்கு உண்டான தன்பம் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது. சென்ற இரவொரு மணிவாசரில் எனக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. அதனோடு, இத்தொடரியலில் காலத்தின் வெப்பமும் புழுக்கமும் தாங்கவசியுண்டாயிற்று. அதனால் மேன்மாதத்தின் மேற்றளத்தின்மேலேறி, அதுவெறுநிறப்பானவென் யாதலால் அருமேலவல்லொண்டிருந்தேன். இப்போதுதான் உள்ளதலை, மகிழ்விக்கத்தக்கதொற்றம் ஒன்றும் இல்லை. வானத்திலுந்லவொளியிலுந் எங்கும் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. வானத்தின் பலகோடிக்கணக்காரக் காணப்பட்டவான்மீன்களும் எனக்கு ஆறுதலைக்கரவில்லை. எங்குதான் டானுமனப்பழுக்க உடம்பின்புழுத்தால், இருண்டதுவவானை டுரூர்தான் உடம்பாகவும், துதிற்றோன்றும்மீன்களை அவனுடம்பிறோளா றிய வியர்வைத்துளிர்வாகவும் நினைத்தேன். கிழேதெருவி லுள்ள தூண் விளக்குகளில் அவ்விளக்கேற்றும்வேலைக்காரன் நன்றையண்ணையவிடாமல் மிச்சம்பிடித்துக்கொண்டுபோனமையாற்போலும் அவற்றிற் சில அணைந்துபோயின, வேறுசில அணையுந்தறுவாயில் இருந்தன. ஊர்வாவற் சேவகன் தூக்கமயக்கத்தால் மெல்லநடந்தபடியாய் இடையிடையே சிழக்கை அடித்துக்கொண்டு செல்வதை அறிந்தேன்; இஃது எனக்கு ஒரு வசையான அச்சத்தைத்தந்தது. இதுவுமல்லாமல், எதிரேயுள்ள குடிமக்கள்தோட்டத்தில் இராக்காலத்துப்பறவைகளான ஆகாச கூகை, தோட்டான் முதலியன இரைதேடிக்கூப்பிடும் ஒலியானது யான்வெருக கொள்ளும்படிசெய்தது. ஆனால், இவ்விருளின் ஊடே ஊடே மகையாகத் தேவியளக்குக்கூண்டின் ஒளி அடுத்தடுத்துத் தோன்றியவாறாய்ச் சூழ்ந்து

செல்லையில் அஃது என்கருத்தைக்கவர்த்தது. நன்னிருட்டாலம்போல் தாவருதற்கரியது என்பம்வந்து உலிந்தகாலத்திலுங்கூடச் சுழன்று செல்லும் அவலினக்குக்கண்ணின் அழகியஒளிபோல் இறைவனருளால் இன்பமும் இவவுலகவாழ்ச்சையில் துடையிடையேசுழன்றுவந்து மக்களையி னைத்தளிர்க்கச்செய்யுமென எண்ணினேன். இருஞ்செறிந்த இராப்பொ டுதிலும்முயற்சிபுருந்து இரைதேடிஇயங்கும் சிலபறவைகளைப்போல் மக்கள்கிரும் தமக்குப் பெரிதுக்கண்டவந்தபரிசுதிலும் சுறுசுறுப்புடை யராய் முயற்சிசெய்யவேண்டுமெயல்லாமல் மனத்தளர்த்து மடிந்திருத் தல் ஆகாதெனவும்உணர்ந்தேன். இப்படியெல்லாம் எண்ணமிட்டுக்கொண் டிருக்கையில், கீழே யான் படிக்கும்அறையிலுள்ள கடிதாரம் ஒருமணி அடித்தது. திறந்தவெளியில்உலவின்மையால் என்உடம்பின்வெட்கை யும்தணிந்தது. பல்லவன்மறைத்து பதினைந்துநாழிகை ஆனமையால் வெளிவெப்பமும்ஆறியது. ஒருவகையானருளிர்க்காற்றும் வீசத்துவங் கியது. அப்போதெனக்கு அயர்வும் நல்லதூக்கமும்உந்தன. உடனே படிவழியால் கீழ்மாடத்திலுறங்கி என்மெத்தைமேற்போய்ப் படுத்துச லசுவையாய்உறங்கினேன்.

நெடுநேரம் யான் நன்றாய் உறங்கியிருக்கவேண்டும். என்னென்றால், அச்சமும் மகிழ்ச்சியுங்கூந்த ஒருகணவுகண்டு யான் உண்விழித்தபோது மணிநீந்தடித்தது. அங்குநம்யான் விழிப்பதற்குமுன்னே பின்வருமாறு உணவுகண்டேன். நீங்கலும் யானும் ஒன்றசேர்ந்து ஒருபெரும்பாட்டை யினுடேசெல்வதுடோல ஒருதோற்றம்உண்டாயிற்று. அப்பாட்டை யினிருபுறத்தும் பலவகையானமரங்கள்அடர்ந்து மேலே பத்திலுட் டாற்போலிருந்தன; அதனிருபக்கங்களிலும் மலைகளும் டாடுகளும் காணப்பட்டன. யான் தங்களோடு சேர்ந்து வழிநடக்கப்பெற்றமையால் மெய்ம்மநந்தகளிப்புடையேன்ஆகி, அருகிலுள்ள மரஞ் செடி கொடித் தோப்பற்றியும் வளைவனகயானபறவைகளைப்பற்றியும் தங்களைவினாவத் தாங்கலும் என்மேற் பேரண்புடண்டு மகிழ்ந்துவிடைசொல்லப் பெரிதும் அளவளாவிக்கொண்டு தங்களோடுஉடன்செல்லக்கண்டேன். அப்போது ராஜக்காலமாயிருந்தது. கதிரவன் மேல்பால்வட்டத்தின் கீழ்இறங்கி மறைந்துபோய்விட்டான். மலைவெளிச்சம்வரவரசருங்கி இருள்வந்து டுடிவதுபோற்றேன்றிற்று. அப்பொழுதுதாங்கள் துணுக்குற்று “எண் மணி, நாம்ளந்தஇடத்திற்குப்போய்ச்சேர்வதென்று தெரியவில்லை. முன் னால் ஆராய்ந்துபார்க்கக்கூடாதபடி திடீரெனஉன்னை அழைத்துக்கொண் டி, ஆன்வழக்கம்இல்லாதஇப்பாசையில் யான் வரும்படிநேரிட்டனமக் காக மிகவும்புருந்துகின்றேன். என்னைப்பற்றியமட்டில் எனக்குஅச் சம்கிரிதும்இல்லை. மெல்லியஇயல்புவாய்ந்த இனமங்கையாகியஉன்னை இங்ுனம்அழைத்துவந்து உன்னைத்துன்பத்திற்கு உட்படுத்துவதைப்

பற்றியே என்நெஞ்சம் நினைத்துத்துடிக்கின்றது!" என்று கூறக்கேட்டு, யான் மிகமனம்நூலது "பெருமானே, என்பொருட்டுத்தாங்கள் இங்ஙனம்வருந்துவதாகாது. எவையேன்பொருட்டுச் செல்வப்பெருந்தகையாகியதாங்கள் இப்படியெல்லாம்வந்துவருந்துதலையில், எனக்குத்தான் பத்தருவதாகச்சொல்வதை நான் அறியக்கூடவில்லை. தங்களுடைய இருக்கையில் எனக்குத் துன்பம்என்பது இன்னதென்றே புலப்படவில்லை. தங்களுடைய அன்பால்அனவளாகப்பெற்ற இவ்வன்பத்திலேயே என்உள்ளம்படிந்து நிற்கின்றது" என்றேன். இவ்வாறு நான் சொல்லிமுடித்து ஒருகொழிப்பொழுதுதான் இருக்கும். எனது இடதுகைப்புறமாய்ப்பாட்டையின் ஓரத்திலிருந்த ஒருமாச்செறிவிலிருந்து எழெட்டுப்பேர் சமீதியில்வந்து நம்மை வழிமறித்தார்கள். அவர்களுடைய உடம்பின் தோற்றமானது மிகுந்தஅசைத்திற்கு இடந்தராலிட்டாலும், அவர்களால் வாரும் கையில் தடிக்கம்புயிடித்தவராயும், இடுப்பினின்றுகட்டித் தொங்கவிட்டொருவரான உடையராயம் இருந்தமையாலும், ஆள்வதற்குமில்லா அக்காட்டுவழியில் அந்நேரத்தில்கூட வழிமறித்தமையாலும் அவர்கள் கோக்கம்இன்னதென்பது மன்னல்ஒளிபோல் சுருக்கென எனக்குப்பட்டது. அவர்களைக்கண்டதிலால் மெய்யும் மனமும் நடுங்கி அயர்வுற்றுத் தங்கள்மேற் சாய்ந்து தங்கள் என்வாக்காற்றற்றி இறுக்கமாய்ப்பிடித்துக்கொண்டு உணர்விழந்தேன். அங்ஙனம் யான் அறிவுமயங்கியபின் நடத்ததுஇன்னதென்று யான் அறியேன். திரும்பவும் யான் என்உணர்வுபெற்று விழித்தப்பார்க்கையில் யான் ஒருமலைக்குளையில் அடைபட்டிருக்கக்கண்டேன். இப்போது என்உயிர்ப்பற்றியஅச்சம் எனக்குச் சிறிதும்இல்லாமற்போயிற்று. ஆனால், என் பகர்த்திலிருந்த தங்களைக்காணாமல் 'ஓ என். பெருமானே!' என்று வீறிட்டுஅவறினேன். அப்போது 'அழாதே, அவருதே, அஞ்சாதே' என்னுஞ்சொற்கள் என்வாதினில்விழ, அச்சொற்களைக்கேட்டு வழுவிவிழுவோனைச்செடுதியில் ஒருவர் தாங்கினாற்போற் சிறிதுஆறுதல்பெற்று, அச்சொற்கள் வந்தமுகமாய்க்கொக்க, எனக்குஎதிரே சற்றளட்டி ஒருபக்கமாய்க்கண்டெயர்ந்த ஒருவன்நின்றலை உணர்ந்தேன். உடனே, 'ஐயா, என் கணவன்எங்கே?' என் கணவன்எங்கே?' என்றுபதறிக்கேட்டேன். அதற்கு அவன் 'உன் கணவன் இருக்கிறான். உன் மாமன் உனக்குக் கொடுத்தநாற்பதினாயிரரூபாவும் நீ எனக்குக்கொடுத்தால்தான் நீ அவனைக்காணலாம்' என்றான். 'ஐயா, அத்தநாற்பதினாயிரரூபாவும் நான் உமக்குக்கொடுத்து விடுகிறேன்; என்மேல்உள்ள என்நகைக்கொணலாம் உமக்குக்கொடுத்து விடுகிறேன். நான் ஒருகத்தைத்துணியை உமக்குத் கொண்டு இந்தப்பட்டுப்புடைவையையும் உமக்குத்தந்து விடுகிறேன். இன்னும் உமதுவீட்டுவேலையெல்லாம் வேண்டுமானாலும் யான்செட

கிதேன். என்கண்வனைமட்டும் ஒன்றும்செய்யாமல் எனக்குக்கொடுத
துவிடும்' என்றேன். இச்சொற்களைக்கேட்டதும் அவன் அங்கேநில்
லாமல் மறைத்துபோனான். ஆனால்: யானே தனியளாயிருந்து தந
னோக்காணமையால் ஆற்றமுடியாமல் விம்மி விம்மி அழுதேன். என்
விழிகளிலிருந்து வழிந்தநீர் தலையணையனைத்துவிட்டது. விடியற்
காலையிற் குடிமக்கள்தோட்டத்தினின்று துயிலநீங்கிஎழுந்த பறவைக
கூட்டங்களின்ஒலியானது அந்தநிலைமையில் என்னைத் தூக்கத்தினின்
டும் எழுப்பிவிட்டது. அதனால், யான்கண்டது கனவேயல்லாமல் வேறு
அன்றுஎன ஒருயூறு ஆறதல்அடைந்தேன். என்றாலும், நெடுநேரம்
வாரையில் அக்கனவினடண்டண்டான மனத்தயரம் என்னைவிட்டு
நீங்கவில்லை. என் தந்தையார்சொல்லிய கொடுஞ்சொற்களைக்கேட்டி
ருந்து எனக்குச்சொன்ன எனக்கையின் மொழி. ளால் இக்கனவு
எனக்குத் தோன்றியதோ! அல்லது இது நனவின் கண்ணிகழும் நீட்ச்சி
யையுண் அறிவிப்பதோ! என்றுபலவாறு எண்ணினென்னி என்உள்ளம்
தடுமாறிநடுங்கியது! இது நனவில் நடக்குமானால் ஏழையேன் இத்தனா
பத்தைத் தாங்குமாறெப்படி! என்று இறைவனைத் தொழுதுவருந்
தேன்.

இவ்வாறு யான் பிச்சையிலேயே வருந்திக்கொண்டு அமர்ந்திருந்
தையில் எவ்அருமைத்தமையன் என்னிடம்வந்து “என்ன கோகிலா,
வாட்டமாய் இருக்கின்றாயே! ஒ! நீ மிகவும் அழுதமாதிரியாய் உன்முட
பாணப்படுகின்றதே! ஏதேனும் துயரமானகனவுண்டனையோ! இர
வில் நானும் ஒரு பொல்லாதகனவுகண்டேன். நீயும் நானும் அந்தப்பா
ரசிக்கனவானும் எங்கேயோசெல்ல அப்போதுதிருநாள் புதுந்து நம்
மை வேறுவேறாய்ப்பிடித்துக்கொண்டுபோய்ப் பாழானஇடங்களிற்
சிறைபாய்அடைத்துவைக்கக் கனவுகண்டு உன்பொருட்டும் அந்தப்பா
ரசிக்கனவான்பொருட்டும் யான் அப்போதுற்றதுன்பம் இவ்வளவுென்று
எடுத்துச்சொல்லமுடியாது! பறவைகளின் கூச்சலால் அங்குக்கத்தினின்
டும் எழுப்பப்பட்டேன். அதனாலேதான், உடனேஉன்னைப்பார்ப்ப
தற்கா விரைதுவந்தேன். யாதுநேந்தது?” என்றுசவலையோடு வின
வினான். எங்கள் இருவர்களும் ஏறக்குறைய ஒத்தநிலைமையில் நிகழ்ந
தமைகண்டு எனக்கு மிகுந்தஅச்சமும் வியப்பும் உண்டாயின. யானும்
எனது கனவின்வரலாற்றை எடுத்துரைத்தேன். கனவுநிகழ்ச்சியை
நம்பாதஎன்தமையனும் யான் சொல்லியதைக்கேட்டு வியப்பும் அச்சமும்
அடைந்தேனோடு, இது பின்வருவதை முன்னறிவிப்பதாய் இருக்கலா
மோவென்று டியுறவுகொண்டவனாய்ச் சிறிதுநேரம் சும்மாரிருந்து,
பிறகு என்னைத்தேற்றுவதற்காக “கோகிலா, அதுகிடக்கட்டும், நீ கண்
டதும் நான்உண்டதும் கனவேயல்லாமல் நனவன்று; ஆகையால், அதில்

நாம் நம்பிக்கை வைத்து வருந்துவது குழந்தைகள் இராஜாலத்தில் தம் நிழலைக்கண்டு பேய் என்று வெருள்வதையே ஒத்திருக்கின்றது. இனி, அதைப்பற்றிநினைவாதே. இந்த வேளிற்காலத்து விடியற்காலம் எவ்வளவு இனியதாய் இருக்கின்றது! நாம் எல்லாம் சிறிதநேரம் இங்கப்பூக்கா வினுட்போய் உலகிவருவோம் வா. ” என்று கூறி, என்னையும் தன்மனை வியையும் அவன் அன்னையையும் அழைத்துக்கொண்டு குடிமகன் தோட்டத்தினுட் சென்றான்.

உண்மைபாவே இன்றைவாழைப்பொழுது மி அவ் இனியதாய் தான் இருந்தது. மெல்லியதென்ற மூற்றச் சில்வென்று மேல்வீசியது. தம்விருப்பம்போல் அக் காவினுள் இருக்கும் பலதிறப்பறவைகள் மரக்கிளைகளிலும் செடிகளிலும் கொடிகளிலும் தாவித்தாவிப்பறந்து வளகின. அப்பறவைகளிற் சில பச்சையும் சிவப்புங் கலந்து பளபளப்பாய்த் திகழும் சிறகுடன் உடையனவாயும், வேறு சில நீலப்பட்டுப்போன்ற இறங்கைகள் உடையனவாயும், மற்ற சூசில மஞ்சள்நிறமுடையனவாயும், பின் னுஞ்சில தூயவெண்மையும் இன்னுஞ்சில சாம்பலநிறமும் உடையனவாயும் பார்க்கப்பார்க்க அழகாய் இருந்தன. அவற்றின் வடிவங்களும், பூண்டுக் குறுகியும் அகன்றும் காணப்படும் அவற்றின் தோகை அமைப்பு களும் படைப்பின் திறத்தைப் புலப்படுத்தின. இத்தோட்டத்தின்கடு வே ஒரு பெரும்பகுதியை வளைத்து அடைத்து, அதற்குட் சிலகூண்டுங் ஞன் வைத்திருக்கும் பலவகைப்பட்ட பார்ப்பநிலை, தம் எண்ணப் படியே வெளியேதிரியும் இறதப்பறவைத்தொகுதிகளைப் பார்ப்பதே எனதுள்ளத்திற்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

பகலவன் கீழ்க்கடல்வட்டத்தின்மேற் றேன்றியிருக்கவேண்டும். தோட்டத்தின் உள்ள உள்ள மாஞ் செடிகொடிகளின் மறைப்பால் இறங்கத்தில்கிற்கும் அவனது வட்டஒளிவடிவு எக்கன்கண்களுக்குப் புலனாகாவிட்டாலும், கீழ்பாற்கவிந்த வானிடம் எல்லாம் பொன்றிறம்பெற்ற தத்துலக்கினமையால் அத்தோற்றத்தைக்கண்டு களித்தோம். வரவரக் கதிரவன் ஒளி மாஞ் செடிகொடிகளின் பசிய இலைகளின்மேற் பட்டு மிளிர்ந்தது. தென்றற்காற்று அவ் விலைகளின்மேல் வீசும்போது அவை கலகலவெண்ணும் ஓர் இனிய ஒலியைச் செய்தன. இவைகளைப்பார்க்க வந்தேனாகவும், சென்ற இரவுகண்ட கனவினால் உண்டான துயரம் என்னை விட்டு அகன்றது. என் அகத்தே ஒருகிளர்ச்சி எழுந்தது. இத்தோற்றக் களை நாங்கள் வியந்துபெசுக்கொண்டு, ஆங்கிலர் இசைக்கருவி முழங்கும் மண்டபத்தின் கீழ்ப்பாங்கருள்ள இலைக்கொடி மண்டபத்தினுட்கென்று, அங்கே இடப்பட்டிருந்த உயரமணிகள்மேல் அமர்ந்தோம். தலைக்கு மேற் நேக்குமரச்சட்டங்கள் தைத்து அவற்றின்மேல் ஏற்றிவிட்ட அழகிய பச்சிலைக்கொடியானது அம்மண்டபத்தின் சுற்றப்பாப்பு முழுதும்

பம்பிப்பட்டுத் தன்ருக்குிய இலைகளால் ஞாயிற்றின் ஒளி உந்துதையு
யாவாறு மறைத்துக் குளிர்ந்த நிலைத்தந்தது. கீழே மார்படி அமைத்
து அவற்றின்மேல் வரிசைவரிசையாக வைத்திருக்கும் மண்டொட்டி
களில் வளர்க்கப்பட்டுள்ள ஆயிரக்கணக்கான அழகிய பசுஞ்செடிகள்
எம்கண்களைக் கவர்ந்தன. ஒவ்வொரு செடியின் வடிவமும் வியக்கத்தக்க
தாயிருந்தது. அவற்றுட்கிலவற்றின்மேற் புத்திருக்கும் மலர்களிற் சிவப்
புப்புள்ளிகள் வாழ்ந்த மஞ்சள்நிறம் திகழ்ந்தது. சிலவற்றில் திரிக்குழாய்
போல நீண்டு வாய் அகன்ற நீலப்பூக்கள் இருந்தன. ஆனால், இவற்றின்
நிறத்திற்குத் தக்கபடி இவற்றில் நறுமணம் அமையாததும் மட்டும்தான்
எனக்கு ஒரு துறையாய் தோன்றியது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள அழகிய நறு
மணம்மிக்க பூஞ்செடிகட்கும், மணம்பூண்டு அழகுமட்டும்தான் வாய்ந்த இவ
வயல்நாட்டுப்பூஞ்செடிகட்கும் உள்ளவேற்றுமை என்னுள்ளத்தில் வலி
மைபெற்றுத் தோன்றியது. ஆயினும், அயல்நாட்டுப்பூஞ்செடிகட்குள்ள
இத்திறையை நீக்குதற்கு அவற்றுள் ஒன்றான ரோஸ் என்னும் நிலத்தா
மரைப் பூஞ்செடி ஒன்றிருக்கின்றதன்றோ. ஆ! அதன் அழகும் மண
மும் நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் அடங்கா இன்பத்தைத் தரு
கின்றன! நம் தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிவநதீர்த்தாமரையின் அழகையும்
மணத்தையும் மட்டுமே அவற்றிற்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம் என்று நான்
எண்ணுவையில், அங்குள்ளதோட்டக்காரன் அச்சொடிப்பந்தாமரையைப்
தின் வடபால் உள்ள அகன்ற ஒரு நீர்த்தொட்டியிலிருந்து நீர்முட்டை ஒரு
தரவாளியைக் கையிற்றுக்கிக்கொண்டு, அதன்குழாய்வாயிற் சிறுசல்
லடைவழியே பலத்திரிசுளாய் நீர் சொரியுமாறு அங்குள்ளதொட்டிச்
செடிகட்கு நீர்விட்டுக்கொண்டு வரக்கண்டோம். கண்டதும் அவளை
நோக்கி 'யியா, இங்கே ரோசாச்செடி இருக்கிறதா?' என்று கேட்டேன்.
அவள் "அம்மா, இங்கே அழகான செடிகள் மட்டும்தான் இருக்கவேண்டும்,
அழகுக்காகச் செடிகள் வைச்சிருக்கும் இடத்தில் மணமுள்ள பூஞ்செடி
களும் கனிமுதலானது உள்ள செடிகளும் இருக்கப்படாது என்று வெள்ளை
க்காரத்துரைகள் சொல்லுகிறார்கள். இந்தச் தோட்டம், வெள்ளைக்
காரருக்காவே ரொம்பக் கருத்தாய்னவச்ச வளர்க்கிறார்கள். ஆனால்,
நான் இரட்ச்செடிகள் மறைவில் இரண்டு மூணு ரோசாச்செடிகள் வைச்
சிருக்கிறேன்." என்றாள். இவள் சொல்லிய சொற்களால் வெள்ளைக்
காரத்துரைகளின் தன்மையை நினைத்து வியப்படைந்தேன். அதன்பின்,
அவன் காட்டிய அந்த ரோசாச்செடிகள் அண்டையிற் போனோம். ஒரு
செடியில் ஒரேகாம்பில் இரண்டு பெரும்பூக்கள் மலர்ந்து நறுமணம்பரப்
பின; இரத்தம்போற் கருமைகலந்த சிவப்பும் இன்றித், தாமரைபோல்
வெளிறின சிவப்பும்ன்றி நடுத்தாமாய் விளங்கிய அவற்றின் செம்மைநிற
மும் மணமும் எங்கள் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்தன. அவற்றை

நாங்கள் நீரம்பிய ஆவலோடு நோக்கி வியந்துபேசுதல்களாடு துடிக்கிறோம். உட்காரன் எங்கள்பால் அன்புடையோனாய் அங்கிரண்டுக்குழு மலர்ச்சி யம்பறித்தா என்பதையன்கையிற்கொடுக்க, அவன் ஒன்றை எண்குற் றிற்றொன்றைத் தன்மனை விக்ந்து விளக்கினான். ஆறாறுமலரைப்புகு தும் அதன்செவ்வொளியைக் கண்ணுற்றாருகியும் என்முன் னம்மிக் அபாபு துகளிப்பிற் றுளப்பிற்றடி பின்னர் அந்தத்தொட்டைக்காரனாகத் தாங்கள் நாணெக்கெடுத்தோம்; அயனும் அதனைமகம்மலர்ந்து வற்றுக்கொண் டான். அகண்டிற் கிதிதாசென்ற அங்கெடுக்கிவிட்டுநீங்கி, அப்பால் அங்குநின்றும் புறப்பட்டுத் திவம்பாற் செவ்வாறுகாதுகாதும்குந்நுந் ஒருநிலைப்பகுதியைக் குழித்துள்ள உப்பகத்தியாருநிற் புகுண்டிற்.

அவ்வுப்பகத்தியின் கரைவாசலில், இலைகள்முகுந்நுந் துளங்கிழ லைத்தாய் வருவனையான பல்லமருக்கன் முடிக ஓங்கிந்நின்றான். பந்த கமாருக்காயைப்போன்ற பகங்காயகா கடுக்கெடுத்த அம்புண்ணி புகுண்டி அம்மாக்களிறு கும்பகம்பாய்க் கொடுக்கி. அகலாக்கிண்டி பல் அக்கிழித் தண்ணீரில்விழுகு மிதந்நன; பல் கரைவாசல்களில்விட்டுக் காத்ததா வம்பகசைசுழமாய்துருகுதன அகற்றும் இரண்டி டுதன்னை நகல்களில்விடுதல் அவற்றின் பெயரும் பப்பணர் என்னவென்று அங்கிருக்காவதற்காரன் ஒருவனைப் கொட்டினான். அவன் கூறின பெயர் உயரந் தொருநிலைப்பகுதிக்க ககாதகாபி நுந் கலையாது அதுகெட்டு நின்ற நெற்றிற் கும்; அகலாக்கிண்டி கும்பாய்ப்பாண்டவாசு கூற்றான். இவ்வாறுவருகாவிடாக் காபகதா னுடைய உணவுக்கெடும் மருநுக்கெடும் பாயப்பிந்தாருள் எல்லாவற்றி மாபுருக்குமென்று பெயர்ச்செய்தும். கடவன்புடையுடில் பாயப்பித்தா இராத; ஆனால், இக்காயின்புயன் மக்கள் இன்னிலை உணரவில்லாமென் றுயிருந் ஒருமுடிவககுந்நெதும்.

பின்பு அகத்தியின்கரைபண்ணைத் தண்ணீரில்நின்ற அவர் சூழப்ப லைப்பார்த்து, அதே தெற்காக அங்குந்நின்ற நெதன் றுக்கெட்டி டன், அந் தொட்டைத்திற்துருவென விரிபாட்டாக அங்கிலி, அகத்தியிற் கருந்நி வருக கழகாக ஆவது அங்குகிந்நின்ற நெதன் னத்தையென்பு காத்தாரன் அதன் மேல் அங்கிலைந்நுந்நெதும் காவற்காரன் ஆனதும்கூட இரண்டி டுருவாடனைப் கொடுக்கவெண்ணெமென்று கேட்டான். அந்தநாள் பி டுட்டி வளங்கொடுத்து நாங்குள்ளவரும் அதில்துறக்கெண்ணிடார். மண் தலைபின் அடிநிலையிருந்துவகாண்டு அப்படுகின் கம்புபுதுண்ணை எடுத்து அதன் இருபுதுத்து விரியககளிலும்காட்டி மல்கத்தான். யக ளும் அசன்மனைவியும் அவனுக்குள்ளில் உட்கார்ந்தோர் அதைதபாள் அவனுக்குப்பின்னையுள்ள இடத்தில் இருந்தார்கள். அவன் கிழ்க்கவாவிடிக் அது தண்ணீரின்மேற் குறுக்கியொழிந்து, அதன் ஓட்டம் கெடுகருந்நி நின்ற மண்களில்செழையுத்தது. அகத்தியின் குறுக்கி மேற்குந்நி

துள்ளபாலத்தின் கீழேவந்து, அதன்கண்கள் ஒன்றின் ஊடே ஊடே எங்குப் படரு செல்லும்போது எனக்குப் பின்னும் மகிழ்ச்சியிருந்தது. அக்கழியின் நடுவேயுள்ள திட்டில் பெரியதொரு கூண்டினுள்ளே அடைக்கப்பட்டிருந்த பலவகைப்பறவைகளும் கீச்சிடும் ஒலிகேட்டு அம்முகமாய்ப் பார்த்தோம். அத்திட்டில் பலவகைக் குரங்குகள் தறிகளில் சங்கிலியால் பிணிக்கப்பட்டு அவற்றைச் சூழுவருதலும் அவற்றின் மேல் ஏறியிருத்தலும் தோன்றின. இக்குரங்குகளையும் அப்பறவை இனங்களையும் தமது மணப்போக்கின்படி விட்டிருந்தால் அவை எவ்வளவு களிப்பாயும் சுருசுருப்பாயும் உலவும்! மக்கள் பார்க்கும் பொருட்டாக இவை இங்ஙனம் சிறைப்படுத்தப்பட்டு மனம் மடிந்திருக்கின்றனவேயென்று இரக்கமுற்றுப்பேசினோம். இவ்வாறு நாங்கள் அத்திட்டைச் சுற்றி வருகையில் அதன் சரிவில் தண்ணீர் ஓரமாய்நின்றன கொண்டிருந்த இரண்டு மூன்று கூழைக் கூடாப்பறவைகள் எம்சுருததை இழுத்தன. அவற்றின் நீண்ட வலிய அலகுடனும், கீழ் அலகின் கீழே நிகளமாய்த் தொங்கும் அவற்றின் தோற்றப்பைகளும் பார்க்கப்பார்க்கப் புதுமையாய் இருந்தன. இவ்வாறாக இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே அப்படகில் மகிழ்ச்சியோடு சுற்றிவந்து ஏறின இடத்திற்கே சேர்ந்து கீழே இறங்கினோம்.

இதற்குட்பகலவனுங் கீழ்பால்வட்டத்தினின்று மேலெழுந்தது விட்டான். அவனது கதிரோளியாது அங்குள்ள மரங்களின் ஊடே ஊடே புதுநதகாணப்படுவதாயிற்று. அப்போது ஏழுமணியிருக்கும். எல்லாரும் வீட்டுக்குச் செல்ல வந்தவழியே திரும்பி நடந்தோம். பலதுறைகளிற் றென்று பலதொழிற்முயற்சிகளைச் செய்வோரும் தத்தம் அலுவல்மேற் போதலைப் பார்த்துக் கொண்டே வீடுவந்து சேர்ந்தோம். என் தமையன் பத்துமணிக்கெல்லாம் அலுவலுக்குப் போகவேண்டுமாதலால், நாங்கள் காலக்கடன்களை முடித்துச் சிவபெருமாற்கு வழிபாடியற்றிச் சமையற் றொழிலிற் புகுந்தோம். சென்ற ஒருதிங்களாக யான் விடாப்படியாய்ப் பழக்கிவருதலால், என் தமையன் மனைவிகள்கவல்லி வீட்டுவேலைகளைச் சுருசுருப்பாகவும் திறமாகவுஞ் செய்யக்கற்றுக்கொண்டான். சமையல் செய்வதிலும் தேர்ந்துவிட்டான். இப்போது அவன் முன்னையிலும் பார்க்க அழகாயிருக்கின்றான். அவன் உடம்பிற் சதையும் திரண்டிருண்டு அரைத்துப் பூசினற்போல் எங்கும் ஒருபடியாய் இறுகிவளர்ந்துவருகின்றது. இப்போது அவன் கன்னங்கள் வெளிறுமாறித் தாமரைப்பூவின் 'இதழ்போற் செம்மை' கிறம் ஏறிப் பளபளப்பாய்த்திகழுக்கின்றன. எனக்கு இவனைப்பற்றிய கவலையும் நீங்கிற்று. தமிழ்மொழியைக்கற்பதிலும் இவளுக்கு இப்போது ஆவல் உண்டாயிருப்பதால், இனிமேல் என் தமையன் இவளுக்குத் தமிழ்நூல்களைச் செவ்வையாய்க் கற்பிக்கக்கூடும். எந்நேரமும் இவன் தெலுங்குப்பாட்டுகளைப்பாடும் பழக்கமும் ஒழிந்துவருகின்

றது. எண்ணெடுகூடச்சேர்ந்து தேவார திருவாசகச் செந்தமிழ்த் தெத்
வப்பாடல்களை வீணையில் விருப்பத்தோடு பாடிவருகின்றான். இவன்
இங்கனம் நல்லமாமுதல்அடைந்து வருவதைப்பார்த்து என் தமையனும்
அவன் அன்னையும் மிகமகிழ்த்துவருகிறார்கள்.

சமையல்முடிந்து என் தமையன் உணவுகொண்டு அலுவலுக்குப்
போயினான். நாங்களும்கூணவுகொண்டோம். அத்தையார் சிறிதுஅயர்வு
தீரப் படுக்கச்சென்றார். கணகவல்லி 'நளவெண்பா' படிக்ககூட்கார்த்தான்
யானும் அவளுக்குப் பாடங்கற்பிக்கும்பொருட்டுக் கீழ்மூடத்திலேயே
அவளோடுகூட இருந்தேன். யான் சொல்லிக்கொடுத்தவைகளைக் கேட்
டுக்கொண்டு, அவள் படிக்கும்போது இடைக்கிடையே யான் நேற்றி
ரவு கண்டகனவின் தோற்றமும் இன்முகாலையில் குழமக்கள்தோட்டத்
தில் உலவிவந்தமையும் என்னையறியாமலே என்னுள்ளத்தில் கலந்து
வந்துதோன்றின. மணிபதினொன்றேழுக்கால் ஆயிற்று. தபாற்ாரன்
வந்து கதவைத்தட்டினான். அவ்வொலிகேட்டதும் என்உள்ளம்தாவிச்
சுதித்தது. எனக்குமுன் கணகவல்லி ஓடிக்கதவைத்திறந்து இரண்டி
கடிதங்களை வாங்கிக்கொண்டுவந்து என்செயிற் கொடுத்தான். ஒன்று
எனக்கும் மற்றொன்று என் தமையனுக்குமாக எழுதப்பட்டிருந்தன. அவ
விரண்டின் மேல்லலாசக்கையெழுத்தும் அந்தப்பாரசிகப்பெருமான
கையெழுத்தாய் இருந்தமையால் என் கடிதத்தைப்பிரித்துப்பார்க்க எனக்
குண்டான ஆவலும் மனத்தாழிப்பும் இவ்வளவென்று எழுதல்கூயலாது.
ஆனாலும், கணகவல்லிக்கும் அவன் அன்னைக்கும் அந்தப்பாரசிகப்பெரு
மான் எழுதக் கடிதங்களில்உள்ளவை தெரியலாகாதுஎன்பது என்
தமையன்கருத்தது. எவ்வளவு நல்லவர்களும் இரக்கமுள்ளவர்களுமாயிருந்
தாலும் பூழக்கமாய் நடந்துவருவதற்கு மாறானதொன்றைக்கண்டால்
அவர்கள்மூடனே அதனிடத்து வெறுப்புக்கொள்வது இயற்கையாயிருந்
கின்றது. அதனால், அவைகளைத்தெரியாமல் வைப்பது எனக்கும் இசை
வாகவேயிருந்தது. அதனால், அவரவர்க்கு வருங்கடிதங்களில் உள்ள
செய்திகளை அவர்களே தெரிவித்தால் அல்லாமல், மற்றவர்கள் அயற்
றைப்பற்றிச் சிறிதும்கேட்கலாகாதென்று என் தமையன் ஁ரையறுப்
பாய்த் திட்டம்பண்ணியிருந்தமையால், அக்கடிதங்கள் இரண்டையும்
பற்றிக் கணகவல்லி ஏதுமேகேட்கவில்லை. இந்த ஏற்பாட்டினால், வீணை
னகேள்விகளும், அவற்றிற்கு விடைசொல்லவேண்டுமென்பமும் இவ்
வாடொழிந்தன. கணகவல்லி அவற்றைப்பற்றிக் கேளாவிட்டாலும்,
அவன் உள்ளத்தில் அவற்றைஅறிய ஆவலிருக்கும்என்பதனால் சுருக்க
மாக "அம்மா கணகவல்லி இந்தக்கடிதம் அண்ணாவுக்குவந்தது; இஃது
எனக்கு வந்தது. என்மாமனார்அகத்தில் இருக்கையில் ஓர் அம்மா
எனக்கு நேசம்ஆனார்கள். அவர்கள் இப்போது ஊருக்குப்போய் இருக்

வீலவீணமொன்று, ஒருவர் மற்றொருவர் மலையுள்ளே அறிதலில் வீணமயற்சியும் வீணாவுடைய கொள்ளுதல்கூடாது. இத்தகைய உணர்ந்த உணர்ந்த உணர்ந்து என் தமையன் செய்தவற்றை எவ்வளவோ சிறந்ததாயிருக்கின்றது. என் தமையன் தங்களைப்போல் ஆங்கிலமொழியில் தேர்ச்சி பெற்றதும், அத்தேர்ச்சியினால் ஆங்கிலமக்களிடத்தில் உள்ள இத்தகைய உயர்ந்தவழக்கொழுக்கங்களைப் பின்பற்றி நடப்பதும் எவ்வளவோ கவம்பாய் பணவாயிருக்கின்றன! ஆங்கிலமக்களிடத்திலுள்ள இன்னொரு விஷயம் பழக்க மொழிகள்களைக் கையாற்றாமல், அவர்களை இத்தகைய சில குறைவான செயல்களையும் உண்ணவொட்டினாயும் விடாப்படியாய்க் கைக்கொண்டு நடக்குமா? மாட்டவர் சிவப்பலரின நடக்க மாணாது எவ்வளவு தங்களைத் தருவதும் வருகத்தகுந்தவா? யிருக்கின்றது! அது நிதம்.

பின்பு, கனாக்கலக்க நானென்பாவிற் சுயம்வரகாண்டத்திற் கலசெய்யுட்கொருகுப் பொருள்கள்கிச் சொல்லியவுடன், அவன் தன் பழம்பாடங்களைத் திருப்பிப் படிக்குமா? கறியித்துவிட்டு, வழக்கப்படி என் பாடகர்களாகப் பற்போவதுபோல் மேன்மெத்தைமேல்வறி என் படிக்குமா? அது வலிவகிதன். தலைமேல்வற்றிய ஒருபெருஞ்சுமையைக் கழுத்துக்கிவைக்க இடம்பெற்ற உணர்ச்சிப்பால், யான் ஆறுதல் பெற்ற பனக்கலக்கத்தையென நினைத்துப் பார்த்தேன். திருமகளுக்கலமகளும் ஓடாமல் நின்றதால் ஒத்த அப்பாரசிகப்பெருமாட்டியை யாய் அடியியலுமறிவ அடியியலுமறிவ மனமகிழ்ச்சிக்கு ஏதுவான செய்தி. இது அறிவென்போமொரு கத்தோடப் பெறுதல்பெறுதன். அக்கடிதத்தை ஒருமுறை படிப்பவருறை திருப்பித் திருப்பிப் படித்தக்களிப்பற்றேன். ஏனெனையெனிடத்தி—தாய்தந்தையர் அன்பை இழந்து அவர் ஞாந் ஞகலிப்பட்டு எளியேனிடத்தி—தாய் தந்தையரினும் மிக்க அன்புமேலிமையுடையபரான அப்பாரசிகப்பெருமாட்டியையும் பெருமானையும் அனக்கு உற்றதுணையும் உதவியுமா? தந்தருளிய எல்லாம்வல்ல சுவப்பெருமானே உள்ளவருமே திருக்கிப் பலகால்வாழ்த்தினேன். என் ஆருயிர்ப்பெருமானே, தங்களை யான் மண்துகொள்ளப் பெறுங்காலம் வதவுடனானுக்கத்தில் இருக்கிறதென்பதை அக்கடிதத்தால் அறியப்பெற்றதுக்கானே அத்தமண்கூடும் காளாய்த்தேன்றியது! தங்கன்பக்கத்தில் இருப்பதுபோலவே என்னை யான் நினைக்கின்றேன்! கண்பெற்றருருடனீபோலவும், பெருஞ்செல்வம்வாய்த்த வறியன்போலவும், கார்வரவுகண்ட மயில்போலவும் மழைபெற்ற வறள்நிலமாந்தர் போலவும் யான் ஆன்றைக்குளியிய பெருங்களிப்பினை எனதுபுல்லிய சொற்களைக் கொண்டு எவ்வளவெழுதிக்காட்ட வல்லேன்! என் செல்வப்பெருந்தகையே, என்னையும் என் தமையனையும் உடனே புறப்பட்டுப் பம்பாய்க்கு வரவேண்டுமென்றும், வந்தொருகிழமைக்குள் கமது திருமணத்தை நடத்த

ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும் அவ்வம்மையார் எழுதித்தெரிவிக்கிறார்கள். அவ்வம்மையார் கணவரின் தமையனார் இறந்துபோனார். அவர்க்குப் பிள்ளையில்லாமையால் அவருடைய பொருள்முழுதும் அவர் தம்பியாரும் என் தந்தையினும் மேலானவரும் ஆன அந்தப்பாரசிகப்பெருமானுக்குச் சேரவேண்டுமெனவிரும்பு. இந்நவகையில் அவர்க்குப் பத்துலட்ச ரூபாசொத்து வருவதாக அப்பெருமாட்டியார் எழுதியிருப்பதைக்கண்டு யான் சொல்லுக்கு அடங்கா மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இப்படிப்பட்ட நல்லோர்சையிற பொருள்மிகுதியாய்ச் சேர்ந்தால் அஃது எல்லார்க்கும் பயன்படும். மற்றவரிடம் திரண்டபொருள் இருந்தால் யாருக்கு என்ன பயன்! அவர்களிடம் இருக்கும்பொருளும் நிலத்தினுள் எவர்க்கும் தெரியாமலிருக்கும் புதையலும் ஒன்றேயாம். நிலத்திலிருக்கும் புதையலாயினும் எப்போதேனும் ஒருகாற் பிறர்கையில் அகப்படும் என எண்ணுதற்கு இடம்கூண்டு; ஆனால், கையிறக்கம் உடையவர்கள் சைப்பொருளோ ஒருசாலத்தும் எவர்க்கும் பயன்படுவதில்லை ஆதலால், அந்தப் பாரசிகப்பெருமானுக்குப் பெருஞ்செல்வத்தைத் தந்தருளிய இறைவன் அருட்டிறத்தைவியந்த நாம் வாயாரவாழ்த்தக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். அந்தப்பாரசிகப்பெருமானுக்கு இவ்வனம் ஏராளமான செல்வம் வருவதைப்பற்றி அயருக்குத் தாயக்காரராயுள்ளவர்கள் பெருங்கலகம் செய்து, அச்சொத்தைத் தாம் கவர்ந்துகொள்ளும்பொருட்டு நிரம்பமுயற்சிசெய்தார்களாம். ஆனால், அவர்களை அமைதிப்படுத்துமாபொருட்டு அந் தப்பெருமானேசெய்த ஏற்பாடுகள் மிகவும் புகழ்ந்பாலனவாயிருக்கின்றன. கல்லியிலும் செய்கையிலும் உலகமுறைகளிலும் பெரிதும் சிறந்த தக்கோர் சிலரை நடுநிலையாளராகவைத்து அவர்களைக்கொண்டே அத்தாயத்தாரை எல்லாம் ஒருபொதுவிடத்தில் வருவித்துவைத்துக் கல்லிக்கும் கைத்தொழில்வளர்ச்சிக்கும் ஏழைகளையவர்கள் பிழைப்புக்கும் பயன்படும்பொருட்டிப் பலவகை அறங்களுக்கும் உதவிபுரிவதானால் தம் தமையனார்சொத்து அவ்வளவையும் அத்தாயத்தார்க்கே கொடுத்துவிடுவதாகவும், அல்லது அதற்கு உடன்படாவிட்டால் அச்சொத்துமுழுமையும் அப்பாரசிகப்பெருமான் தாமே பலவகை அறங்களுக்குக்கொடுக்க முன்வந்திருப்பதாகவும் உருக்கத்தோடு கூறினராம். அதன்மேல் நடுநிலையாளராய் ஏற்படுத்தப்பட்டவர்கள், “தம் தமையனார் சொத்துமுழுமையும் இத்தக்கனவானே பெறுதற்குச் சட்டப்படி உரிமை உள்ளவர். இதில் சிறிதும் உரிமையில்லாத நீங்கள் வீணாகவழக்குத்தொடுப்பதிற்பயனில்லை. இப்போது இவர் சொல்லுகிறபடி நீங்கள் பலவகை அறங்களுக்கும் பயன்படுத்துவதானால், இச்சொத்தெல்லாம் அவற்றிற்குத் தருவதாகச்சொல்லுகிறார். அதற்கு நீங்கள் என்னசொல்லுகிறீர்கள்?” என்று தாயத்தாரைக்கேட்ட, அவர்களிற் சிலர் அறமேசெய்து அறிபாழையின் சும்மா

இருந்தீர்களாம், மற்றுச் சிலர் ஏழைகட்கு உணவுகொடுக்கும் ஓர் அநீச் சாலுக்கும், ஒரு கல்விக்கழகத்திற்கும், ஆவிரைகளைக் காக்கும் ஒரு விதி திக்கும் இலட்சருபா உதவும்படி சொல்ல, உடனே நம் பாரகிகப்பெரு மான் அவர்கள் அத்தொகையை அம்முன்றற்கும் பகுத்துக்கொடுத்து, அங்ஙனம் தம்மை அறஞ்செய்யும்படிவலிய அவர்கட்கும் தம் நன்றியை யும் வணக்கத்தையும் செலுத்தித், தாம் இன்னுஞ் செய்யவேண்டிய அறங் களையும் எடுத்துச்சொல்லும்படி வற்புறுத்திக்கேட்க, அத்தாயத்தான் அவர் தம் பெருந்தன்மையையும் செயற்கரியசெய்கையையும் பார்த்து வியந்து நெஞ்சம் இளகினவர்களாய் மனந் திருநதி, “இந்தப் பெருந்தகை யினிடத்திலேயே, அவ்வளவு பொருளும் இருக்கட்டும். எங்களுக்கு ஒரு காசளவும் வேண்டாம் நாங்கள் இவ்வாறு உயர்ந்ததன்மையை அறி யாமற் பிழைசெய்தோம்.” என்று மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொண்டுசென் றார்களாம். கடுவுரின் ரோர்களும் அவ்வாறு உயர்ந்த தன்மையையும் அதற் கேற்ற செயலையுட்கண்டு வியந்து வாழ்த்தினார்களாம். இவர்களை யெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து ஓர் ஒழுங்குக்குக்கொண்டுவர இத்தனை நாட்கள் சென்றனவாகவும், அதனால் கடிதம் எழுதக் காலந்தாழ்த்தத்தற் ப்பெரி தும் வருந்துவதாகவும் அந்த அம்மையாரவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இனி என்னை அழைத்துக்கொண்டு பம்பாய்க்கு வரவேண்டிய ஏற் பாட்டைப்பற்றித் தம் ஸ்வவராகிய அநதப்பாரகிகப்பெருமான் என் தமையனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருப்பதைப்பற்றியும், அங்ஙனமே எல் லாம் விரிவாகஎழுதிய மற்றொருகடிதத்தை அவர் தங்கட்கு அனுப்பியிருப் பதைப்பற்றியும் அந்த அம்மையாரவர்கள் எனக்குத்தரிப்பிட்டிருத்தலால் அதனைக்கண்டு மகிழ்வற்றேன்.

இன்று சாயங்காலம் என் தமையன் அலுவலிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்ததும், அவனுக்குவந்தகடிதத்தை அவன் கையிற்கொடுத்தேன். அவன் மேன்மெத்தைமேற்சென்று அதிலுள்ளனவகளைப் படித்தபின், என்னை அருகணுத்து அதில் உள்ளவைகளை யெல்லாம் எனக்கு மகிழ்வோடு எடுத்துச்சொல்லிக் “கோகிலா, நாம் எப்போது பம்பாய்க்குப் புறப்பட லாம்?” என்று என்னை வினாவினான். அதற்கு நான் நானும் மகிழ் வங்கலத்து தோன்றப்பெற்றேனாய்ச் சிறிதுசுமமா இருநது பிறகு “அண் ணை, நீ எப்போது அங்கேசெல்ல ஏற்பாடுசெய்கின்றாயோ அப்போது புறப்படலாம்.” என்றேன். “நல்லது, அத்தையார் இரண்டுகள் இங் கே தக்கியிருக்கலானதும் நன்மையாகத்தான் இருக்கிறது. கனகவல்லி யையும் பாட்டியையும் அத்தையாரோடு நாளைக்கு அவர்கள் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிடலாம் என்று எண்ணுகிறேன். நாளைக்கி நாம் பம்பாய்க்கு புறப்படுவோம். நான் இரண்டுவாரத்திற்கு விடுதிபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். நீ மற்றவைகளை யெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்து. ‘காற்றுள்ள

பொழித தூறிக் ககாணனற பழமொழிப் பு எல்லாம் ஒத்தவரும்
பொழித உனது காரியத்தை முடித்தவிட எண்ணுகிறேன் ஏனென
முன் நம் தகைப்பா மிகவும் ககாடியவராய் இருக்கின்றார் உனக்கு
பாங்கும் ஏதேதோ தெடுத்திய அலா மகவும் பரப்பப்பாட்டுருக்கி
மேனற அறிக்கிறேன் அபா இப்போது லுக்கில்லையாம் உன
மாம பாகிப் பொடியவரும் நம் தகையை நம் ஒன்றுசேர்த்து எங்கெ
ல்லையோ குசு தென்றிருக்கின்றாகனாம் உவ்வோ தோதராமன் எ
வல்லிடமிருந்தும் தகைப்பாக்கு அடுத்த கடிதம் வருகின்றதாம்—
என்று அவன்கூற வையி,

“பொழி தோதராமனா என முதலில் குசு அவனைப் ப
புறவா காண்டது உணவையா வருகின்றாது” என்று பொச்சு
பொடி கூறினோ

“உனக்கு அவனைப் பற்றி எப்படித் தெரியும்” என்கிறார்
வீட்டுடன் வினா

பொழித தூறிக் ககாணனற பழமொழிப் பு எல்லாம் ஒத்தவரும்
பொழித உனது காரியத்தை முடித்தவிட எண்ணுகிறேன் ஏனென
முன் நம் தகைப்பா மிகவும் ககாடியவராய் இருக்கின்றார் உனக்கு
பாங்கும் ஏதேதோ தெடுத்திய அலா மகவும் பரப்பப்பாட்டுருக்கி
மேனற அறிக்கிறேன் அபா இப்போது லுக்கில்லையாம் உன
மாம பாகிப் பொடியவரும் நம் தகையை நம் ஒன்றுசேர்த்து எங்கெ
ல்லையோ குசு தென்றிருக்கின்றாகனாம் உவ்வோ தோதராமன் எ
வல்லிடமிருந்தும் தகைப்பாக்கு அடுத்த கடிதம் வருகின்றதாம்—
என்று அவன்கூற வையி,

பொழித தூறிக் ககாணனற பழமொழிப் பு எல்லாம் ஒத்தவரும்
பொழித உனது காரியத்தை முடித்தவிட எண்ணுகிறேன் ஏனென
முன் நம் தகைப்பா மிகவும் ககாடியவராய் இருக்கின்றார் உனக்கு
பாங்கும் ஏதேதோ தெடுத்திய அலா மகவும் பரப்பப்பாட்டுருக்கி
மேனற அறிக்கிறேன் அபா இப்போது லுக்கில்லையாம் உன
மாம பாகிப் பொடியவரும் நம் தகையை நம் ஒன்றுசேர்த்து எங்கெ
ல்லையோ குசு தென்றிருக்கின்றாகனாம் உவ்வோ தோதராமன் எ
வல்லிடமிருந்தும் தகைப்பாக்கு அடுத்த கடிதம் வருகின்றதாம்—
என்று அவன்கூற வையி,

பொழித தூறிக் ககாணனற பழமொழிப் பு எல்லாம் ஒத்தவரும்
பொழித உனது காரியத்தை முடித்தவிட எண்ணுகிறேன் ஏனென
முன் நம் தகைப்பா மிகவும் ககாடியவராய் இருக்கின்றார் உனக்கு
பாங்கும் ஏதேதோ தெடுத்திய அலா மகவும் பரப்பப்பாட்டுருக்கி
மேனற அறிக்கிறேன் அபா இப்போது லுக்கில்லையாம் உன
மாம பாகிப் பொடியவரும் நம் தகையை நம் ஒன்றுசேர்த்து எங்கெ
ல்லையோ குசு தென்றிருக்கின்றாகனாம் உவ்வோ தோதராமன் எ
வல்லிடமிருந்தும் தகைப்பாக்கு அடுத்த கடிதம் வருகின்றதாம்—
என்று அவன்கூற வையி,

தைப்பற்றியும், இப்போது அவன் அன்னையும் நமதந்தையும் ஒன்று சேர்ந்து வெளியே எந்தணர்க்கோ போயிருப்பதைப்பற்றியும் அவனே எடுத்துச்சொன்னான். அவர்கள் மிகவுமறைவாய்க் கூடிப்பேசுதலால், இவ்வளவுக்குமேல் அவர்கள் இன்னதுசெய்கிறார்கள் என்பது புலப்படவில்லையென்றும் கரவில்லாமற்சொன்னான். அவன் சொல்லியமட்டிலிருந்து, அவர்கள் நமக்குவதோ ஒரு பெருநீங்குசெய்ய முயன்றுவருகிறார்கள் என்பது தெரிகின்றது." என்றுசொன்னான்.

அச்செய்தியைக்கேட்டு என்மனம் மிகமருண்டிது. ஆனாலும், தீயோர்செய்யுந்நீமைகளை இறைவனே விலக்கவேண்டும்வல்லாமல்பூம் மாற்செய்யக்கூடியது ஒன்றும்இல்லாமையே அறிந்தும், பம்பாய்க்கு நாளைக்கழித்துப் புறப்பட வேண்டியிருப்பதை நினைந்தும் ஆறுதல்பெற்றுக்கிளர்ச்சியுற்றேன். பிறகு தங்களுக்கு அநதப் பாரசிககன யானுக்கும எங்கள் திருகையைப்பற்றிக் கடிதங்கள்எழுத எந்தமையன் மேசையண்டை உட்கார்ந்தான். யானும் இக்கடிதத்தைத் தங்கட்கும் மற்றொருகடிதத்தை அந்தப்பாரசிகப் பெரு மாட்டியாருக்கும் எழுத என்மேசையண்டை உட்கார்ந்தேன். நாங்கள் புறப்படும்போது தந்தியும்அனுப்புவிோம். வாடிச்சந்திப்பில் யாங்கள் தங்களைக்காணும் பெரும்பேற்றைத் தாங்கள் ஏழையேன்மீது மனம்இரங்கித் தருதல்வேண்டும். தங்கள் திருமுகத்தை விரைவிற் காணலாம்என்னும் பேரவாவால் என்மனம் உள்நிறைந்து புடைத்திருக்கின்றது. பெறற்கரும் பெரும்பேற்றைத்தந்தருளும் என் தெய்வமே, தங்களை வழியிலேகண்டு சென்றால்மட்டும் என்னுயிர் என்னுடம்பில்நிலக்கும். தங்களுக்காகவன்றோ இந்நவழை உயிர்தாங்கியிருக்கின்றான்! இல்லவீட்டில் இந்த உயிர்வாழ்க்கை எனக்குவதற்காக! ஒருதவேலை எப்படியிருந்தாலும், அதனைச் சிறிதுகாலம் நிறுத்திவைத்து, எங்கள் ஊண்டிவரும் நேரத்தில் தாங்கள் தவறாமல் வாடிச் சந்திப்பில் வந்திருக்கும்படி தங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நாங்கா பம்பாய் போய்ச்சேர்ந்தபிறகு நமது மணத்திற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகளைல்லாம் செய்வதுவானே தங்களைப் பம்பாய்க்கு வருவிப்பதாக எழுதியிருக்கிறார்கள். இனி, யான் பம்பாய் சேர்ந்தபிறகுதான் தங்கட்குக் கடிதம்எழுத இடம்பெறுவேன்.

கடிதம், கசு

என் ஆருயிர்ப்பெருமானே, இன்னதென்று உரைக்கமுடியாத திகில்கிறைந்த கனவுகண்டு, அக்கனவிலினின்றும் விழித்து எழாமல் அதிலேயே அகப்பட்டு வருத்திப் புலம்பும் ஒருத்தியைப்போல நினைவு கலங்கிய நிலைமையில் இக்கடிதத்தைத் தங்கட்கு எழுதும் தீவினை உடைய ளானேன். சென்னையிலிருந்து ஒருவாரத்திற்குமுன் யான் எழுதிய கடிதத்தில் யான் கண்ட ஒருநடுக்கமான கனவைப்பற்றித் தங்கட்கு எழுதியிருந்தேன். அக்கனவிர கண்டபடியே பெருமபாலும் எல்லாம் நடந்தது. யான் கனவர்கையி லகப்பட்டு நேற்று இரவுதான் அவர்களிடமிருந்து மீண்டு, இன்றைக்காலையில் பம்பாயிலுள்ள அந்தப்பாரசிகப் பெருமாட்டியார் வீட்டில் வந்துசேர்ந்தேன். அந்தப்பாரசிகப்பெருமானும் எந்தமையனும் அந்தக்கள்வரிடத்திலேதான் இன்னும் சிறையிலே இருக்கிறார்களென்னும் நடுக்கமான செய்தியை உடைந்தமனத்தோடும் எழுதுவகண்ணீரோடும் தங்களுக்கு எழுதுகின்றேன். அந்தப்பாரசிகப் பெருமாட்டியார் தம் அருமைக்கண்ணவ்வாரப்பிடுத்து உணர் உறக்கமின்றி உயரலிலும் நிலையிலிருந்தவர் இன்றைக்காலையில் என்னைக்கண்டவுடனே தங்கணவரை உயிரோடிருப்பதைத்தெரிந்து போனவுயிர் மீண்டு வரப் பெற்றார்போல் துள்ளியெழுந்தா, என்னையணைத்துப் பலகால முததமிட்டு, எனக்குவேண்டிய வசதிகளெல்லாம்செய்யும்படி தம் வலாட்களுக்காகக் கற்பித்துவிட்டுத், தங்கணவரையும் எந்தமையனையும் மீட்டுக் கொண்டுவரும் பொருட்டாகத், தம் உறவினரான ஆணைக்கள் சிலரை அழைத்துக்கொண்டு ஊர்கையற்சாவடிக்குப்போய்! அவ்ருள்ள அதிகாரிகளோடு என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு, அவவிருவரும் சிறையிருக்கும் இடந்தேடிப் புறப்படவேண்டும் ஏற்பாடுகளெல்லாம் செயதுகொண்டு, ஒருமணிநேரத்திற்குமுன்தான் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தா வாதப்பறகுதான் சிறிதுஉணவுகொண்டார். அவர் நெஞ்சம்பதைக்கின்றது! ஓயாமற் பெருமூச்செறிக்கின்றார் கண்ணீர் ஆரம்பப்பெருக்குகின்றார்! எம்பெருமானுக்கு இதற்குள் யாதுநேர்ந்ததோ! என்கிறார். 'ஓயோ! இத்தகைய துயரத்தை என்வாழ்நாளில் இதற்குமுன் யான் கண்டதே இல்லை! 'இத்தனைதுன்பமும் இவாகட்கு என் ஒருத்தியால் நேர்ந்ததன்றோ!' எனண்ணிண்ணி என்னெஞ்சம் ஏங்கியது! அந்தஅம்மையார் தம் குழந்தைகளையெல்லாம் பார்த்துப்பார்த்துத் தவிக்கின்றார்! அக்குழந்தைகளிற் கைக்குழலியுட்கூட இங்கிகழ்ச்சிகள் ஒன்றும்அறியாதாயினும் வாடிவதங்கிப் போயிற்று! அறிவுநெரிந்த மற்றப்பிள்ளைகளும் பெரிய பெண்ணும் இடைக்கிடையே ஓ! வென்று அவதிகிறார்கள்! தம் தந்தையாரைநினைத்தும் தம் அன்னையின் துயரத்தைக்கண்டும் விம்மிவிம்மி

அழகினர்! என்செய்வேன் பாவியேன்! இரத்தப்பெருந்தயரான நிலைமையில் எல்லாஇரக்கமும்உடைய சிவபெருமானே எங்கட்கு உதவி புரிதல்வேண்டும். யானும் அவர்களோடு நீள மனம்நைந்து வருந்திய பிரதகு, அவ்வருத்தந்தீர்ந்து என்னை அறியாமலே ஒரு பெருங்கிளர்ச்சி கொள்ளப்பெற்றேன். அங்நனங் கிளர்ச்சிக்கொண்டதும் அந்த அம்மையாரைநோக்கி “என் அம்மா, இவ்வளவுதயரம் அடையவேண்டாமென்று தங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். கொடுக்கள்வர் கையிலு் அகப்பட்ட ஏழைச்சிறுமியாகிய என்னை அவரிடத்தினின்றும் தப்புவித டுக் காட்டுளும்மலைகளுந்தாண்டித் தங்குமிடம் வந்துசேரும்படி உதவி புரிந்த பேரீரக்கமுடைய கடவுள் நம்மியா அவர்களையும் எந்தமைய னையும் அவநமேலிரைவில் மீளச்செய்து நம்மிடம்சேர்ப்பிப்பாரென் னும் நம்பிக்கை என்னுள்ளத்தில் சீரம்பவும்வலிவேறித் தோன்றுகின் றது. இன்றிரவே சேவகருடன் நாம்சென்று அவர்கள் சிறையில் அடைபட்டுக்கிடக்கும் இடந்தேடி இருவரையும் மீட்டுக்கொள்வதோடு அக்கொடுக்கள்வர்களையும் பிடித்துக்கொண்டுவந்து சிறையில் அடைக் கும்படி நம்இறைவன் உதவிபுரிவார். இந்தநேரத்தில் பெரியமனவலி வும் மனத்துணிவுநான் வேண்டும் அன்பம்அருளுங் குடிகொண்ட தங்களிருவர்க்கும், எந்தமையனுக்கும் ஏதோர் இடிக், னும்நேரது. நம் லோரைக் கடவுள் கைவிட்டார். அப்படிக் கைவிட்டால் கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்னும்நம்பிக்கை உலகத்தில் இல்லாமலேபோயிருந் தும். தீமையே அரசாளும். ஆனால், அப்படியில்லை. தீமையின்வாழ் வைக்குறைக்கும் வழிவகைகள் நாளுக்குநாள் பெருகிவருகின்றன உற்றநேரத்தில் அன்புமிக்க நல்லோர்க்கு இறைவன் அருள்புரிந்துவரு கிறார் என்னும்நம்பிக்கை அறிவுவளர்ச்சியோடுகூடி வலுவடைந்து வரு கின்றதீ. அதற்கு ஒன்றுக்கும்பற்றாத ஏழையேன் இப்போது தப்பி வந்தமையே ஒருசான்று. ஆகையால், இன்னஞ் சில மணிகேரத்தில் நாம் புறப்படுதற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும்.” என் றேன். ஏழையேன்கூறிய புன்சொற்களைக்கேட்டு ஒருவாறு மனந்தே றிய அழ்மையார் என்னையிணைத்து முத்தமிட்டு நாங்கள் இன்றுஇரவு புறப்படுவதற்குவேண்டும் ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்யப்போனர். பன்னி ரண்டு சேவகர்களும் தண்ணிறிவுமிக்க ஓர் அகிகாரியும் எங்களுடன் வரு தற்குத் தீர்மானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த அம்மையா ரும் யானும் அவர்களுடன்போய்த் திரும்பும்வரையில் பெண்ணுடுப்பு சளைக்கலாந்து ஆண்உடுப்பிலிருக்கும்படி ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறார்கள். எங்களோடு அந்தஅம்மையார்க்கு நெருங்கியஉறவினரான வேறு ஆறு ஆண்மக்களுக்கூடவருவார்கள். யான் ஒருத்தியே அவர்களோடு சென் றுற்போதுமேனும், தம்கணுவரை மீட்டுக்கொண்டுவந்தாலன்றித் தாம்

ஈயிரவாழ்முடியாதென்று அந்தஅம்மையார் ஒரேபிடியாயிருத்தலாலும், அதன்முடிவை இன்றிரவே தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்னும் ஆக்திரம் அவர்களுள்ளத்தைக் கவர்ந்துகொண்டனமயாலும், என்னோடுகூட எனக்குத் துணையாய்வரத்தக்க பெண்பிள்ளை வேறுஎவரும் இன்மையாலும் அந்தஅம்மையார் என்னுடன் புறப்படுவதற்கு உறுதிசெய்துவிட்டார்கள். எங்களுடன்வரும் சேவகர்களுள் மற்றைய ஆண்மக்களுமாகத்தப்பாக்கி தாங்கிப் படைக்கலம்பூண்டிருப்பார்கள். தப்பாக்கிக் கொடியும் படைக்கலங்கூளையும் எடுத்துக் கையாள்வதில் அவர்கள் எல்லாரும் மக்கறிதமை வாய்ந்தவர்கள். அதனோடு, எவ்வகையான இடருக்கும் அஞ்சாமெஞ்சுவாய்ந்தவர்கள். ஆயினும், உண்மைக்குக்கட்டுப்பட்டு நன்னாமீயசெய்யும் கடப்பாடுஉடையவர்கள். என்பொருட்டு அந்தப்பாரசி கடனவாணுக்கும் எந்தமையனுக்கும் இந்நதஅம்மையார்க்கும் அவர்குநகைகூட்டும் இத்தனைதுன்பம் நேர்ந்தமையால், அவ்வருவரையும் மீட்டுகொண்டாலல்லவாம்' என்கயிர் இங்குநில்லாது. என்கயிரை ஒரு துரும்பாக நினைத்திருக்கின்றேன். அவர்களை மீட்டுக்கொண்டுவந்தவர்களை யுட்காணும் நல்வினைஉடையோடு இல்லையோ! ஆயினும், தாங்கள் கவலைப்படாமலிருக்க வேண்டுகின்றேன். எல்லாம்வல்ல நம்மிடையுள்ள நமக்குத்தனையிருந்தால் ம்பாலலாதமனிதர் செய்யுமதிங்குகள் நம்மைஅணுகமாட்டா; அங்ஙனமாவாகையே திரும்பிச்சென்று பற்றிய நாங்கள் புறப்படுவதற்கு இன்னும் நான் துணி நேரங்கள் இருக்கின்றன. தாடி தம்மைமறந்ததுயரத்தில் உண்ணுதற்ககமின்றி யிருந்தமையால் அந்நத அமமையார் இங்கே எங்கட்கு எதாபாராமல் நேர்ந்தஇடர்களைத் தவகட்டித் தெரியப்படுத்துவதற்குக் கூடாமற்போயிற்றென்றும், ஆதலால் அந்நத அவ்வளவும் தவகட்டு விரிவாய் நான் உடனே எழுதவேண்டுமென்றும் இப்போதுதான் தெரிவித்தாகள். எங்கட்கு நேர்ந்தஇடா இன்னும் முற்றுநீராமையால், அது தீர்ந்தபிறகு எல்லாம் விரிவாய் எழுதலாமென்று நினைத்தேன். ஆனால், அமமையார்சொன்னதிலிருந்து இன்னும் நேரமிருப்பதால் முற்றும் தெரிவிக்கலாமென்றே துணிந்தேன். இன்றைஇரவுநாககள் போருமிடத்தில் நாககள் ஒருமிக்க மடியும்படி நேர்ந்தாலும், முன்நடந்தவகன் தவகட்டுத்தெரியவேண்டுவது நலமென எண்ணினேன்: ஆகையால், எந்தமையனும் யானும் பம்பாயில்வந்து இறங்கின நேரம்முதல் நேர்ந்தவைகளை இங்கு எழுதுகின்றேன்.

வாடிச்சந்திப்பில் நாககள் எதிர்பார்த்தபடியே தாங்கள்வந்து தங்கள் நருமுகத்தைக்காட்டி என்னைப் பெருவகளிப்பில் முழுகச்செய்தீர்கள். மீமபெருமானே, தங்களோடு சிறிதுபேசவேண்டுமென என்னுள்ளம் மிகவிழைந்தும், அதனை எந்தமையன் குற்றமாக நினையானென்பதனை யான் செவ்வையாகத் தெரிந்திருந்தும் அப்போது எனக்குஉண்டான

சளிப்பும் * அதனோடு கலந்துதோன்றிய நாணமும் என்னாவை அசைய
வொட்டாமற் பூட்டிவிட்டன. தாங்கள் என்மடம்பின் கலத்தைப்பற்றி
வினவியும் அதற்குக்கூட விடைசொல்லமாட்டாமல் புன்சிரிப்போடு
இருந்துவிட்டேன். அப்போதென் நிலையறிந்த என் தமையன் தன
னோடுபேசும்படி தங்களைத்திருப்பிக்கொண்டான். தங்கள்வினாவிற்கு
யான் விடைகூறாததையுற்றித் தங்கள்உள்ளம் வருந்துமோ என்று
வருத்தமுமஅச்சமும் ஊடேஊடே கொள்ளப்பெற்றேன். ஆயினும்,
தாங்கள் என் தமையனிடம் அன்புடன் அளவளாவிக்கொண்டு அருமை
யான சொற்களைப்பேச அச்சொற்களின் இனிமையையும் துட்பத்தையு
ம் அறிந்து பெரிதும்இன்புற்றேன்; அச்சொற்களுக்கேற்றபடியே தங்
கள் அழகிய திருமுருகத்தில் அமைதியாகத்தோன்றிய அசையவளையும்
குறிப்புசனையும் யான் இடையிடையே ஒருபக்கமாய்ப்பாத்தது, யான்
இவவுலகத்திலன்றி வாணுலகத்தின்கண் இசையினிமை நெகிழ்ந்தொழு
கும் கந்தருவ ரொருவரைக்கண்டு மெய்மறந்திருப்பதாகவே நினைந
தேன். யான் அச்சிறிதுநேரமும் அடைந்த இன்பநிலைமை சொல்லவும்
எட்டிலெழுதவும் இயலாது. அப்போது தங்களை என் ஆருயிர்த்தெய்வ
மாகவே நினைந்து மனத்தாற்றொழுதேன். பின்னுஞ் சிறிதுநேரத்தில்
எங்கள்வண்டி புறப்படுவதற்கு மணிஅடிகப்பட்டது; அதனை அடுத்து
என்மடியும் நகரத்தொடங்கியது. என் தமையனும் யானும் தங்களைத்
தொழுது விடைபெற்றுக்கொண்டோம். எனநினைவு தங்கள் முகமாயி
ருக்கக், கூடஇருந்தவர்களுக்கு அஞ்சித் தங்களைப்பாராமல் என்முகத்தை
உட்புறமாய்த்திருப்பிக்கொண்டேன். ஆனாலும், தங்களைத் திரும்ப எப்
போதுகாணுவமோ என்று என் நெஞ்சம் துடிதுடித்தது. காதல் அன்
பின் வயப்பட்டவர்களுக்குப் பிரிவினும் மிக்கதுன்பந்தருவது வேறிஸீல.
தங்களைத்தூண்டதில் மகிழ்ச்சியும், பிரிவதில் துன்பமும், இனிப்போது
காண்போம் என்பதில் ஏக்கமும், இதுவரையில் நம்மை ஒருங்குகூட்டு
தற்குவேண்டும் உதவிகளையெல்லாம் வருவித்த நம்பெருமான் நம்மைத்
திரும்பவும் விரைவில் நிலைபெறச்சேர்த்தருளுவன் என்பதில் ஆறுதலும்
அடுத்தடுத்து அடைந்தபடியாய்ச்சென்றேன். கதிரவன் மேற்றசையிற்
சாய்ந்தமாலையொழுதில் எங்கள்வண்டி பம்பாய்க்குள்வந்தது. என்
தமையன் 'வண்டி பம்பாய்க்குள் வந்துவிட்டது, இன்னும் இரண்டொரு
மொடியில் நிலையிற்போய்ச்சேரும், நம் தாய்தந்தையரினும் மிக்க அந்தப்
பாரசிகப்பெருமானும் பெருமாட்டியும் நம்மை அழைத்துச்செல்லும்
பொருட்டுத் தங்குநிலைக்கு வந்திருப்பார்கள் என்று நம்புகின்றேன்' என
றான். யான்வெளியே தலையைட்டிப்பார்த்தேன். நிலவுவெளிச்சம்
இன்னும் ஊராதாளைகையால், அனறுவெளியே எங்கும்இருளாயிருந்
தாலும், வரிசைவரிசையாக வண்டி நிலையில் தூக்கப்பட்டிருக்கும் ஆவி

விளக்குகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு முழுநிலாவைப்போல் ஒளி வீசின. வண்டிநிலையின் அகநாயார்ந்த அழகியஅமைப்பும், அதற்குள் எவ்வளவு வண்டி விரைவாகவருகையில் இருபுறத்திலுள்ள நேரத்தியான வண்டித்தொடர்பின் வரிசையும் இன்னதென்று கூறலாகாப் புதுமையும் வியப்புக்களந்த ஓர் உணர்வினை என்பால்எழுப்பிவிட்டன. இதனோடு, எமக்கு உயிர்போற்சிந்த அப்பாரசிசுப் பெருமாட்டியாரையும் பெருமானையும் காணுதற்கு ஓர் இமைப்பொழுதுதான் இடையே தடையாயிருக்கின்றதென என்னுள்ளம் பொருமல மிகவிரைந்தது. வண்டி நிலையில்வந்து தங்கியது. வண்டியினுள்ளிருந்த பயணக்காரரெல்லாம் தத்தம்மூட்டைமுடிச்சுகளை எடுத்துக்கொண்டு சிலர் ஆத்திரத்தோடும், சிலர் சிறிதுஅமைதியோடும் இறங்கினார்கள். அவரவர்க்கு உரியவர்கள் முன்னமேவந்திருந்து பற்பலரை வரவேற்றார்கள். எந்தமையன் முதலிற் கீழ்திறங்கி எவர்கள் சாமான்களை இறக்கிப் பின் என்னையும் இறக்கி விட்டான். இறங்கியபின், யாங்கள் மிகுந்தஆவலோடு அப்புறமும் இப்புறமும் நோக்குகையில், நாங்கள்வந்த வண்டியின் ஒருகோடியிலிருந்து எங்களைப்பார்த்துக்கொண்டே அப்பெருமான்பெருமாட்டியார் இருவரும் அவர்களின் மூத்தபெண்ணும் மற்றொருசிறுவனும் அவர்களின் வேலையாட்கள் இருவரும் நாங்கள் இருந்த இடத்திற்கு மலர்ந்த முகத்தோடும் புன்சிரிப்போடும் கைகளை நீட்டிக்காட்டிக்கொண்டே எங்களிடம் கடுகவந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டதும் எந்தமையன் முற்சென்று அப்பாரசிகப்பெருமானிடம்சேர அவர் அவன்கையைப்பிடித்து மிக்கஅன்புடனாகுலுக்கி எவ்வளவுநலத்தைக் கேட்டபடியாய் என்றுகேட வந்தார்; அவர் பச்சுத்தேவந்த அம்மையார் என்னை உடனேகட்டியினைத்து முத்த மட்டார்; அந்தப்பெருமானும் என்னை எடுத்துத் தம்கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு “கோகிலஅம்மா சுகமா?” என்றுகேட்டார். நடுங்கள் ஒரு வரையொருவர் அளவளாவி அப்போதடைந்தமகிழ்ச்சிக்கு ஓர் எல்லையிலில்லை. அந்த மூத்தபெண்ணின் சுன்னங்களைக்கிள்ளி முததம்வைத்தேன். அச்சிறுவனையனைடுத்து என் இடுப்பின்மேல் வைத்துக்கொண்டேன். இதற்குள் அவர்களுடன்வந்த ஏவலாட்கள் எங்கள் சாமான்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டார்கள். அந்தப்பெருமான் அந்தப்பையனை என்னிடத்தினின்றும்வாங்கித் தாம் தூக்கிக்கொண்டு முன்னடக்க நாங்கள் எல்லாம் அவர்பின்னே மெல்லவந்தோ, சீட்டுக்கொடுக்குமிடத்தே அதனைச் செலுத்திவிட்டுப், புறம்பேவந்தோம். எங்களுக்காக, உயர்ந்த அழகிய குடிரைகள் பூட்டப்பட்ட இரண்டுநேரத்தியான பெட்டிவண்டிகளை வந்துநின்றன.

நாங்கள் அந்தவண்டிகளில் இன்னும் ஏறவில்லை; வண்டிக்காரர் எங்கள் மூட்டைமுடிச்சுகளையும் பெட்டிகளையும் எடுத்துவண்டியின்மேல்

வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். யான் சுற்றியுள்ள சாட்சிகளைப்பார்த்து, அந்தஅம்மையாரிடம் அவற்றின் விவரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது, கரியநிறமும் குள்ளவடிவும் கூழைக்கையும் உடைய ஒருவன் அந்தப்பக்கமாய்ச்சென்றவன் எங்கோவிட்டுப் பத்தடிஅகன்று நின்ற எங்கள் பாரசிககனவாளைப்பார்த்து அவரிடம்வந்த சலாம்பண்ணி ஆங்கிலத்திற் சிலபேசினான். அவர் அவனுக்குச்சுருக் மாகச் சிலமொழி கூற முகங்கொடாமல் விடையாகச்சொல்ல, அவன் அவற்றைக்கேட்டுக் கொண்டு விரைந்துபோய்விட்டான். அவன்போனவுடனே அப்பெரு மாட்டியார் என்னைநோக்கிக் “குழந்தாய், இவன் தான் நம் தெய்வநாயகத் தின்னண்பன் சேதுராமன்” என்று சிறிது அருவருப்போடு கூறினார்கள்.

அதனைக்கேட்டதும் என்மனம் திடுக்கிட்டது. அவனது அந்தக் கெட்ட வடிவத்தைப்பார்த்தவுடனே இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஒருகவலரம் என்மனத்தேதோன்றிற்று. உடனே யான் அவ்வம்மை யாரவர்களைப்பார்த்து “அம்மா, சிகந்தராபாத்திலிருந்த இவன் இங்கே எப்போது வந்தான்? தங்கட்குத்தெரியுமா?” என்று உலையோடி வினவினேன்.

“குழந்தாய், நாங்கள் உன்னைவிட்டுப்போனது இங்கேயுள்ளதுசேந்த ஒருவாரத்திலெல்லாம் இவனும இங்கேயுந்து எங்கோகண்டான். சிகந்தராபாத்தில் ஆறேழு மாதங்கள் வரையிலிருந்துமுயன்று அங்கேவதும் அனுபவங்கிடைக்கவில்லையாம். அதன்மேல் அவன், தெய்வநாயகம் எங்கெளிதம் தன்னை அனுப்பியதாகச்சொல்லி, எதேனும் ஓர்அனுபவ பாரத துத்தரும்படி யோ அவர்களிடம் பலகால் உர்துவேட்டான். அப்போது இவர்களைக்கூட குடும்பத்தினரிலே மகவுக்குலந்திருந்தமையால், இவனிடத்திற் சூருததவையாமல் தீன்னும் ஒருமாதக்கழித்தப் பார்ப்போம் என்று யோ சொல்லிவிட்டார்கள். பிறகு இவகே குடும்பம்சீர்ப்பட்டதும், தெய்வநாயகத்திற் குழுதியகடித்ததில் யோ இவனைப்பற்றிச் சிலகுறிப்புகள் தெரிவிக்கும்படி கேட்டிருந்தார்கள். அவரிடமிருந்து வந்தவிடையில் தமக்கும்அவனுக்கும் முன்னே சிலநாளம் நெருங்கியாடுபு இருந்தது உண்மையேயென்றாலும், பிறகு இவன் இயல்புகளும் சொற்களும் செயல்களும் கூர்ந்து பார்க்கப்பாக்க எதோ கள்ளம் உடையனாய்த் தம் மனத்திற்குப்படடமையால் அவனதுநேசத்தை வரகா நழுவிட்டதாகவும், இவையே நீ எழுதியகடித்ததிலும் இவனுடையாடுபு விலக்கத்தக் கதேயன்றி விரும்பத்தக்கதன்று என்று குறிக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் தெரிவித்ததோடு, இவனை அவர் எங்களிடம்போகும்படி அனுப்பவில்லையென்றும், இவன் சிகந்தராபாத்திலிருந்து பம்பாய்க்கு வந்ததே தமக்குத் தெரியாதுதன்றும் வரவந்திருந்தார். அதுமுதல் யோ இவனை எங்கள் வீட்டுக்குவடி இடங்கொடுப்பதில்லை, இவனுக்குவேலை எதற்குக்கிடைக்க

வில்லையென்றும் சொல்லிவிட்டார். என்றாலும், இவன்தானாகவே இடைக்கிடையே வருகின்றான். இவனுக்குச் சீனையிலே. முகங்கொடுத்துப்பேசாதிருக்கையிலும் இவன்வருவது எவ்வுருத் தெரிதும்பிடிக்க வில்லை. ஆனாலும், யோஅவர்கள் மிகுந்த இரகசகமடையவர்களாதலால் இவனை முகங்கடுத்துப் பேசமாட்டாமலிருக்கின்றார். இவன் ஏதோர் அலுவலுமின்றி இவ்வுருவங்குமாய் அலைந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால், இவன் ஏதோ ஒரு பொல்லாததோக்கம் உடையவனாய்க் காணப்படுகின்றான்.” என்று சொன்னார்கள். இதற்குள்எங்கள் சாமான் கனெல்லாம் வண்டிமேலேறி விட்டமையால், அந்தப்பெருமானவர்கள் என்னையும் அந்தஅம்மா அவர்களையும் மூத்தபெண்ணையும் ஒருவண்டியில் ஏற்றிவிட்டார்கள். தாமும், எந்தமையனும், சிறுபையனும் மறறொரு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டார்கள். பிறகு வண்டிக்காரர் இருவருக்கும் தாம போய்ச்சேரவேண்டிய இடம் இன்னதென்று குறிப்பிட்டுச்சொல்லிய பின் எங்கள்வண்டியை முன்னும் தம்வண்டியைப்பின்னுஞ் செலுத்தும் படி அப்பெருமான் கற்பித்தார். இவ்விருவரும் இடங் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியதுகொண்டு “இவ்விருவரும் வண்டிகளும் வாடகை வண்டி களோ?” என்று அம்மைமாரைக்கேட்டேன். “ஆம் அம்மா, யோவின் தமையனா நீண்டகாலம் வெளியேசெல்லக்கூடாதபடி கீல்பிடிப்புநோயி லிருந்தமையாலும், தம்மைத்தவிர வெளியேசெல்லக்கூடிய வேறு ஆண் பிள்ளைகளில்லாமையாலும், தமக்குவேண்டியன வெல்லாம் எவற்காரர்கள் வெளியேபோய்ச் செய்துவந்தமையாலும் தமக்குப் பயன்படாமைகண்டு தம்மிடமிருந்த உயர்ந்தவண்டிகுதிரைகள் எல்லாவற்றையும் விற்றுவிட் டனர். நாடகம் இங்கேவந்தபிறகும் பலவகையான குழப்பங்கள் நேர்ந்த மையால் நாடகமும் இன்னும் வண்டிகுதிரை வாங்கவில்லை. இன்னுஞ் சிலநாளில் அவற்றைவாங்குவதற்கு ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறார்கள்.” என்று கூறினார்கள். எங்கள்வண்டி எரிண்டும் விரைந்துசெல்லுவன ஆயின.

யான் வண்டியிலிருந்தபடியே சாலையின் இருபுறத்துமுள்ள காட்சி களைநோக்கிக்கொண்டு சென்றேன். சீமைப்பண்டங்கள் உள்நாட்டுப் பண்டங்களெல்லாம் விற்கும் கடைவீதிகளின் ஊடே வண்டிகள்செல் லும்படி என்பொருட்டு அந்தக்கனவானவர்கள் கட்டளையிட்டிருந்தமை யால், மிக அழகிய தெருக்களிலே எங்கள்வண்டிகள் சென்றன. தெருக் களின் இருபுறத்துமுள்ள அழகியமானிகைகள் ஒவ்வொன்றும் மூன்ற டுக்கு நான்குக்குகள் உடையனவாய் உயர்ந்துகாணப்பட்டன. அக்கட் டிடங்களிலுள்ள விளக்கொளிகளும், அவற்றின்புறத்தே தெருக்களில் நீரை நிரையாக எரியும் ஆவிவிளக்குகளின் ஒளிகளும், அம்மானிகைக் களின் மேன்மெத்தைமேல் உயர்ந்தசிவப்பு நீலம் பச்சைமுதலிய நிறம்மிளிர் நும் பட்டாடைகள் உடுத்து மின்னந்நொடி துண்டாற்போல் உலவும்

மிக அழகிய மாதர்களின் தோற்றமும், சிலமானிகைகளின் புறத்தே கண்ணாடிக்கதவுகள் மினுமினு வென்று தோன்ற அவற்றின் உள்ளே பவதிற்பட்டாடைகளும் பளிங்குச்சாமாண்களும் பொன்வெள்ளியிற் செய்த கலங்களும் பல விலையுயர்ந்த மணிகளிற் செய்த ஆண்கலன்களும் உயரப் பலகைகளிற்றைத்த மென்பட்டின்மேன் மிகவும் நேர்த்தியாக வைக்கப் பட்டிருக்குங் காட்சியும், சிலகடைகளில் வெள்ளைக்காரர் பாரகிகரைப் போல் ஆண்வடிவிலும் பெண்வடிவிலும் செய்யப்பட்ட பதுமைகள் உயிருள்ளனபோல் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் எழிலும், ஷேறுசிலவற்றில் உணவிற்காகவிற்கும் கொடிமுந்திரி மா செவ்வாழை அன்னதாழை சீமைஇலந்தை சீமைஅத்தி நாரத்தைமுதலான கணக்கிறந்த பசியபழவகைகள் வரிசைவரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும் நேர்த்தியும், இன்னுஞ் சிலவற்றின்கட் பொன்மிஷுக்குப்பூசிய உயரந்த உயர்ந்த புத்தகவரிசைகள் வைத்திருக்கும் பான்மையும் பிறவும் என் ஒருநாவால் எடுத்துரைக்கவலாதன. தெருககளும் கட்டிடங்களும் விளக்குதலுண்களும் தூயவாய் ஒழுங்காய் அமைத்திருக்குநகிறம் பெரிதும் விபக்கற்பாலதாயிருக்கின்றது. பம்பாய்நகரம் வானின்கண் உள்ள இந்நிரனுலுதான் என்று முன்னே பலர் பலதாற் சொல்லக்கேட்டசொல் முற்றிலும் உண்மையென்றே தெளிந்தேன்.

இப்போது வைகாசிமாதக்கடைசி. இந்தக் காலத்திற் சென்னைப் பக்கத்திற் கடுவேனிற் பருவமாயிருக்க, இங்கே மப்பும்மத்தாரமும் மழையுமாயிருக்கக் காண்கின்றேன். நாங்கள் வண்டித்தொடரிலிருந்து இறங்கும்போதே வானமெல்லாம் இருண்டு குளிரங்காற்றுவீசியது. இப்போது குதிரைவண்டியிற் செல்லையில் வானத்தின்கண் இடிமுழக்கமும் மின்னல் ஒளியும் இடையிடையே தோன்றலாயின. மழைத்துளிகளும் சீதறின. காற்று முமமுரமாய்வீசவே, மழைத்துவிலைகள் வண்டிக்குள் இருக்கும் எங்கள்மேற்பட்டன. அதனால், நாங்கள் சாளரக்கதவுகளை இழுத்துச்சூத்தவேண்டியதாயிற்று. வெளியேயுள்ள காட்சிகளை இப்போது நான் பார்க்கக் கூடாமைபற்றி மனம் வருந்தினேன். சென்ற பதினாந்துநிமிஷங்களாகச் சென்றதுபோலல்லாமல் இப்போது எங்கள் வண்டிகள் மிகவிரைந்து செல்லலாயின. குதிரைக் குளம்படிகளின் ஓசை முன்னையிலும் உரத்துத்தோன்றின. வண்டிக்காரர் இருவரும் குதிரைகளை அடுத்தடுத்தச் சாட்டையால் அடிக்கும் ஒலி எனக்கு அச்சத்தை உண்டொண்ணியது. வண்டித்தொடர்நிலைக்கும் நாங்கள் போய்ச் சேரவேண்டிய இருக்கைகளும் அரைமணிநேர ஓட்டநதான் என்று முன்னே நாங்கள் கவனதுபேசுகையில் தெரிந்துகொண்டேன். ஆனால், இப்போது அரைமணிநேரத்திற்கு மேலாயிருக்குமென்று என் மனத்திற்பட்டது. அதைப்போலவே அந்த அம்மையார்க்கும்பட்டது. “என்ன!

வண்டி வழிதப்பிப்போவதுபோற் காணப்படுகிறதே! இவ்வளவு விரைவாய் ஓடியும் வண்டி இன்னும் நம் இருப்பிடம்வந்து சேராமையையப்பாய் இருக்கின்றதே!" என்று அம்மையார் சிறிது பதைப்போடு கூறினார்கள். இச்சொற்கள் கூறி முடிப்பதற்குள் பின்னேயரும் வண்டியிலிருந்து அந்தப்பாரசிக் கணவான கூவுமூலி கேட்டது. சிறிதநேரமாய் மழை சோவென்று பெய்து கொண்டிருந்தமையால் அவர் யாது சொல்லுகிறாரென்பது எங்கட்குப்பலப்படவில்லை. ஆனாலும், வண்டிக்காரர் வழிதப்பிச் செல்வதால், போகவேண்டியவழியில் அவற்றைத் திருப்பச்சொல்லுகிறாரென்று கருதினோம். மழை சிறிதூட்டத்தது. வண்டிகளோ கடுவேகமாச்சென்றன. உடனே, நாங்கள் மிகவும் அஞ்சிக் சாளரக்கதவுகளைக் கீழ்திறக்கிவிட்டு வெளியேபார்க்க ஒரேஇருளாயிருந்தது. விளக்கு வெளிச்சம் ஏதற்காணப்படவில்லை. அந்தப் பாரசிகப்பெருமான் வண்டியை நிறுத்தச்சொல்லி அடுத்ததொருக்கூவும்மூலி பின்னேயிருந்து கேட்டது. இப்போது அவர்கள்வண்டி எங்கன்வண்டிகளுக்குச் சிறிதுஎட்ட இருப்பதாக அறிந்து திகில்கொண்டோம். "அம்மா சதாவதோ ஆபத்தாக இருக்கின்றதே!" நாம் பம்பாய்க் துவெளியே காட்டுவழிபாய்ச் செல்வதாக வன்றோ புலப்படுகின்றது! நெடுநேரமாய் யா கூவுகிறார்கள்! இந்த வண்டிக்காரர், அஃதற்கைகளைத் தவாகன்போல் மருவினவாய் ஓட்டிக்கொண்டுபோகிறானே!" என்றேன. அம்மையாரும் மிக அஞ்சி நின்றுகொண்டனர். "சதாவதோ இரண்டுகமரத்தான் இருக்கின்றது. ஆயினும் அஞ்சாதே!" நாமும் வண்டியை நிறுத்தச்சொல்லிக் கூவுவோம்!" என்று சொல்லி உரத்தக்கூவினார். அவர்எனது மெல்லிய குரலால் சீக்கையடித்தாற்போல் இடைவெளிபை ஊடுருவிச்சென்றது. அதே நேரத்தில் வேறு ஒரு சீக்கையொலி எங்களுக்குமுன்னே சற்றேதாமதத்தில் இருந்து வரக்கேட்டோம். உடனே வண்டிக்காரன் ஓடிவந்ததைப்பிடித்திழுத்தது குதிரைகளே நிறுத்தத்துவங்கினான். இதற்குப் பின்னே வந்த நாங்கள் வண்டியும் அருகிலிருந்து நின்றது. அந்தப்பாரசிகப்பெருமான் வண்டிகாரராமேல் மகவுஞ் சினைகொண்டவராகி, அவர்கள் வழிதப்பி வண்டியைக் கொண்டுவந்ததற்காக அவர்களை, அச்சுறுத்திப்போசித், திரும்ப வண்டியை நகரத்திற்குள் திரும்பப்படித்தோயிட்டார். வண்டிக்காரர்கள் ஏதேனும் விடைசொல்லவில்லை. இதற்குள் வேறி ரண்டு பெட்டிவண்டிகள் எங்களுக்கு ஏதிர்ப்புமாயிருந்து சுவீனரவில் வந்து எங்கள் வண்டிகளின் பக்கமாய் நின்றன. அவ்விரண்டிலிருந்து நீண்டவெளியரான எட்டுப்பெயர் இறங்கினர். அவர்களில் இருவர் கைகளில் இரண்டு சிறு கூணடுவளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. அவர்கள் எல்லாரும் தம்முக்கூட எரிசரிமையைக் குழைத்தப்பூசு, முழுக்கிறப்பான, மேற்சட்டை சாற்சட்டை ஆணிந்திருந்தனர். இருவர் தம் காதெட்ட

யிற் கட்டியிருந்த உறையிலிருந்து நீண்ட கூர்க்கத்திகள் இரண்டை இழுத்துக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டார்கள். மற்றிருவர் கைத்துப்பாக்கிகள் இரண்டைத் தம் கைகளில் ஏந்திப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். இவர்களைப்பார்த்தவுடனே இவர்கள் இன்னொரு, இவர்கள் நோக்கம் இன்னது என்னும் வகைகள் உடனே புலப்பட்டன. மக்களாய்ப்பிறந்தவர்களில் இத்தகைய கொடுந்தோற்றமும் கொலைசெய்யுந்தீர்மானமும் உடையவர்களை இதற்குமுன் யான் எவதுவ கண்டதில்லாமையால், இவர்களைக் கண்டவுடனே என்னுயிர என்னுடம் பவிட்டுப் போனதெனக் களைத்துப்பின்னே சாய்ந்துவிட்டேன். இத்தகையதொருநிகழ்ச்சியைக் கனவிலேகண்டு கைகால் அசையாமலும் நாவுமலும் கட்டைபோற் கிடக்கும் ஒருத்திகளும், விழிப்புக் கிலையில் அவ்வனமே இருந்த எனக்கும எதொருவேற்றமையுமே இல்லை ஆனாலும், என்னைக்கும நடப்பது இன்னதென்னும் ஒர் உணர்வுமட்டும் எனக்கு அப்போதிருந்தது. யான் இந்த நிலைமையை அடைய, அந்தப் பாரசிக அன்னையார் அவர்களைக் கண்டதும் 'யியோ!' என ஓர் ஒலம்மட்டுத் தம்மகனா அனைத்தபடியாய் பூச சிழ்ந்து உணர்வற்றுச்சாய்ந்துவிட்டார். அந்நகர்பெரிய பெண் அன்னையைக்கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு அவர்க்குப்பின்னே பதுங்கிக் கொண்டாள். வந்த அக்கனவர்கள் எல்லாரும் முதலில் எவர்களுக்குத்தெரியாத ஒருமொழியிற்பேசினாள். ஆனால், அவர்களிற்சிலர் யானிருந்தவண்டியண்டைவர, ஒருவன் தன்னையில்லாத விளக்கு வெளிச்சத்தை எவ்வளவுவரமேற்படுமபடிபிடித்தான். அவர்களுள் ஒருவன் மற்றொருவனைப் பார்த்துத்தமிழில் "நல்ல காலமாய் இவர்கள் பூசச்சித்துக்கிடக்கிறார்கள்! அந்தவண்டியிலேயுள்ள பாரசிககாரனாகும் பராமணப்பைய ஓங்கும பூசகிலே மறக்கமருந்து பிடித்து அவர்களையும் நம்மவண்டி ஒன்றில் ஏற்றி விட்டேன். இவர்களுக்கும் மூக்கில் அந்தமருதைப்பிடிப்போமா?" என்று கேட்டான். அதற்குமற்றவன் "ஆமா! நம்மதுப்பாக்கிகளுக்கும் கத்திகளுக்கும் வேலையில்லை! அந்தப்பாரசிக்காரன் முதலில் நம்மை எதிர்க்கப்பார்த்தான். ஆனால், துப்பாக்கியை நான் அவன் தலைக்குநேராய்ப் பிடிக்கவே, அவன்திகில்கொண்டு பின்வாங்கினான். இதற்குள் மயக்கமருந்தை அவன் மூக்கில் பிடித்து நீ அவனை மூர்ச்சை அடையச் செய்துவிட்டாய். காரியம் எளிசாய் முடிந்தது." என்று கூறிக்கொண்டே என்னைச்சட்டி "இந்த முண்டைச்சியைத்தான் நாம் கொண்டுபோக வேண்டியது." என்று வசைமொழிசொல்லிப், பிறகு "இந்தப்பாரசிக்காரியும் அவன்மகளும் மூக்குவேண்டாம் இவ்விருவரையும் அவர்கள் இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பிவிடுவோம். ஆனாலும், இவர்கள் நடுவிலே விழித்துக்கொள்ளாதபடி இவர்களுக்கு மூக்குகளிலும் அந்தமருதைப்பிடி." என்று உறுத்திச்சொன்னான். தமிழ்தெரியாத இந்த நாட்டில் இக்கனவரிற்பலர் வேறுமொழிகளைப்

பேசத், தமிழ்ப் பேசும் இவ்விருவர்மட்டும் வேறுயாராய்ருக்கலாம் என்னும் ஓர் ஆராய்ச்சிநிலைவ சோர்ந்துகிடந்த என்முனையில் அப்போது உண்டாவதாயிற்று. அந்நேரத்தில் ஒருவன் ஏதோஒன்றை என்முக்கிற பிடித்தான். பிடித்ததும் யான் உணர்வற்றவனானேன். அதற்குப்பின் நடந்தது இன்னதென்று யான் அறியேன்.

மறுபடி நான் மயக்கம்நீங்கி உணர்வுபெற்றுக் கண்விழித்ததும்பார்க்க ஒருமலைக் குகையினுள்ளே யான இருக்கக்கண்டேன். என்னைத்தவிர வேறுயாரும் அங்கே காணப்படவில்லை. அந்தப் பாரசிககனவானையும் எந்தமையனையுங் காணேன். முதலில் யான் கனவுதான் காண்கின் றேறேனென எண்ணினேன். பகலவன் வெளிச்சம் அக்குகையின் ஓர் இடுக்கின்வழியாய் நுழைந்து யான் இருந்த இடத்தின் இயல்பை எனக்கு விளங்கக் காட்டியது. என்னைக் சுற்றியுள்ள சுவர்களைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். அவைகள் எல்லாம் வல்யசுற்பாறைகளினால் இயற்றையில் அமைந்தனவாயிருந்தன. இதனால் யான் காண்பது உண்மையு, நனவே எனத்தெளிந்தேன். நேற்றிரவு மன்னல் வீச்சப்போல் அடுத்ததேதுத் தோன்றிய திகிலான நிகழ்ச்சிகள் அவ்வளவும் ஒன்றன்பின் ஒன்றும் என் நனைவுக்குவந்தன. தாய்னம் அருள்மக்க அப்பாரசிவப் பெருமாட்டி யார் எப்படியானார்! அவர்தம் மூததபெண் எவ்வாருளார்! யான் இங்கே எப்படிவந்தேன்! என்று எண்ணலானேன். நேற்றிரவு எவ்வளவாக வழுமிறித்தவர்கள் கள்வாருள யான என் காதிலும் கழுத்திலும் எசயிலும் இடுப்பிலுங் கால்லும் அணிந்திருந்த உயர்ந்த அணிகலன்களை யெல்லாம் அவர்கள் கவர்ந்து கொள்ளாததுவன்! அவர்கள் நோக்கம் யாது! அவர்கள் என்வண்டியின் அருகில் வந்தபோது யான் அனரவாசியுணர் டீவாடிருந்தேன். ஆனகயால், அவர்களில் இருவர் அப்போது தமிழிற் பேசியசொற்கள் என்னினவுக்கு வந்தன. “இந்த முண்டைச்செய்த தான் நாம் கொண்டுபோக வேண்டியது!” “இந்தப்பாசிக்காரியும அவள் மகளும் நமக்குவேண்டாம்” என்று அப்போது அவர்கள் சொல்லிய சொற்போது ஆராய்ந்து பார்க்கப் பார்க்க, “என்னைக் கனம்பெண் என்று அவர்கள் எப்படியறிந்தார்கள்! இஃது ஏதோ பெரிய இரண்டகமாக இருக்கின்றதே! ஒ! நாவகன் வண்டியில் ஏறும்போது அந்தச் சேதுராமன் என்டவன் பாரசிகப் பெருமூலுடன்வந்து பேசி விரைவில் அவரைவிட்டுச்சென்றான்! அவன் இந்தக் கள்வர்கூட்டத்திற் சோந்தவருயிருக்க லாமோ!” என்று பலவாறு எண்ணினேன். துயரமாவது துன்பமாவது அழவுக்குமிஞ்சிப் போய்விட்டால், மனகலக்கமாவது கண்ணீராவது வருவதில்லையென்று பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். எனது நிலமையும் அப்போது அப்படியாகவேயிருந்தது. யாதுவரினும் வருக! ஏழை எளிய எனக்குஇறைவனே துணை! என்னும் ஒருமனத்

துணிவு வரப்பெற்றேன். அதன்பின், 'இக்கே இவ்வாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருப்பதிற் பயனில்லை. இந்த இடத்தை விட்டு வெளியேயே போக வழியுண்டா? என்று பார்க்கலாம்' என்னும் நீனைவு கொண்டு எழுந்தேன். யான் அப்போதிருந்த இடம் அக்குளையின் ஒரு புறத்து டுபுலி, அகலநீக ளத்திற் பததடி இடமுள்ளதாய் இருந்தது; இருபுறகதாச் சுவர்களும் மூலையாய்க் குவிந்து கூடிய இடத்தில் யான் எழுந்த நிற்க இயலாதபடி தலைக்குமேற் கூரைபோலிருந்த கற்பாறையும் சரிவாய் வரவரத்தாழ்நீர் இருந்தது. அமரூலையிற் காணப்பட்ட சிறுபனவினுடைய தான் வெயில் வெளிச்சம் தழைந்து தோன்றிற்று. அம்மூலையில் இருந்து இருசுவர்களும் வர வர அகலும் பக்கத்தில் ஏறக துறைய அதற்குப் பத்தடி எதிரே காட்டுமரப்பலகையடைப்பும, அதில் ஓர் ஆள் ஊர்ந்து துழையத்தக்க ஒருசிறுவாயிலும், அதற் கொருகதவும் இருந்தன. யான் அந்தவண்டைசென்று அதனைத்திறக்க, அஃது எளிதில் திறந்தது. அதனுடைய பார்ந்து அப்புறஞ் சென்றேன். சென்று மெல்லென எழுந்தாநின்றேன். அங்கும் மங்கலான வெளிச்சம் இருந்தது. அங்குள்ளமேற்கூரை உயரமாயிருந்தது. அவ்விடம் அகன்று அகலநீகனத்தில் ஈரப்பது ம்பதடி அளவுள்ளதாய் நேர்ததியாய் இருந்தது. அவ்விடம் மனிதர்களால் அமைக்கப்பட்டதன்று. மரங்களின் இயற்கையமைப்பினாலேயே அஃது அவ்வளவு அழகாய் அமைந்திருந்தது. அதன் மேற்கூரையும் இயற்கைக்கற்பாறையாகவேதான் இருந்தது. அக்கூரை வரவரச்சரிந்து கீழே நிலத்தில்வந்து கூடுமிடத்தில் மற்றும் ஒருசிறு பட்டம் காணப்பட்டது. அஃது யாதென்றுசாண அதனருகே சென்றேன். அது மனிதனால் சமைக்கப்பட்ட கருங்கற்கவாகன் இருபுறத்தும் எதிரிலும் உள்ளதாயிருந்தது. எதிரேயுள்ள சுவரில் ஓர் ஆள் நின்றபடியாய்ச் செல்லத்தக்க ஒருவாயிலும், அதில் பருகத இரட்டைக்கதவுகளும் இருக்க உண்டேன். உற்று நோக்க அஃதொரு சிறு மோயிலாய்த் தோன்றியது. அதனைக்கண்டதும் கடவுளாயே நேரிற்கண்டாற்போல மனங்கிளர்ச்சி கொண்டு அதன்கிட்டச் சென்றுபாத்தேன். இரண்டுகதவுகளும் நன்றாய் இதுகப் புட்டப்பட்டிருந்தன. அக்கோயிலின் உள்ள தண்ணீர் ஓயாமல் விழும ஒலியேட்டது. அது கேட்டு வியப்புற்று உள்ளுள்ளதை நோக்க முயன்றேன். அக்கதவினிடையே காணப்பட்ட சாவ்தவொலி வினாவிடே பார்வையைச் செலுத்தினேன். உள்ளே விளக்கொன்று எரிந்தது. அழகிய காளியம்மையின் கற்சிலைவடிவம் ஒன்று பிற்சுவரின் அருகே நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதனைக்கண்டதும் மனங்கலங்கித் தொழுதேன். உள்ளே மற்றொரு வியப்பான நிகழ்ச்சியுக்காணப்பட்டது. அம்மையின் முடிமேல் தண்ணீர் சொட்டுச் சொட்டாய் ஓயாமல் மேற்கூரையிலிருந்து வடிந்துகொண்டேயிருந்தது. அதனோடு, அம்மையின்

பின்புறத்தே தண்ணீர் குடத்தினின்று சாய்க்கப்பட்டாற்போல் 'ஓயாமல் மிததியாய்வீழுந்து ஓடும் ஓசையுண்டே'யுடன்து. அதற்குமேல் அக்கோயிலின் உள்ளே ஒன்றுங் காணக்கூடவில்லை. அதனால், அம்மையை வணங்கிக் கொண்டு இப்புறம் திரும்பினேன். அதற்கு எதிரே ஒரு சிங்கத்தின் கற்சிலையடிவும், அதற்குமுன்னே அகன்ற ஒருவேள்விக்குண்டமும் இருந்தன. இவ்வடையாளங்களை யெல்லாம் கண்டபின் அவ்விடம் ஒரு கோயிலே எனவும், எங்களைச் சிறைபிடித்து வந்த கள்வர்கள் தமது களவுக் தொழில் நகராகடைபெறல் வேண்டி வழிபடும் காளிகோட்டமே அதவெனவும், அதற்குள் யான் சிறையாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றேனெனவும் தெளிவாக அறிந்து கொண்டேன். அவ்விடம் முற்றஞ் சுற்றிப்பார்க்க எங்கும் அடைப்பாகவேயிருந்தது. அக்கோயிலின் எதிரே மீம்பசடி எட்டி இருபுறத்துமீலையும் வரவாக்குகிக்கோணமாகும் இடத்தில் மற்றும் ஒரு சிறுவாயில் இருந்தது. அதனை ஓர் ஆள் குனிந்துதான் செல்லல் வேண்டும். அவ்வாயிலும் திணிந்த பலகைக் கதவுகளாற் சாத்திப்பட்டப்பட்டிருந்தது. அதனருகேசென்று 'எவரேனுமெவளியே இருந்தால் இரதவழைச்சிறுபெண்மேல் இரக்கம்வந்து இக்கதவுகளைத் திறந்துவிடுங்கள்' என்று சொல்லி மன்றாடுக. குரலிற் பலகாற் கூவினேன். ஏதுமவிடையில்லை. பின்னரும்பலகாற் கூப்பிட்டேன். ஏதோர் ஆரவரமும்இல்லை. இரண்டொள் வண்டித்தொடரில் வந்தமையாலும், மூத்தியஇரவற் கள்வராற் பிடிபட்டு ஏதோர் உணவுமின்றித் திகிலால்மயங்கிக் கிடந்தமையாலும் மேலும்மேலும் கூவி யெழுப்பதற்கு வலிவின்றிக் களைத்துப் பிறகு இரண்டுமணிநேரம்வரையிற் சும்மாஇருந்துவிட்டேன். அவ்விரண்டுமணிநேரஞ் சென்றபின் அம்முன்னவாயிற் கதலிற் றைத்த புட்டிணுள்ளே, ஒருபெருஞ்சாவி காகர வென்று திரும்புடனொசு வந்தது. இப்போது கதவு திறக்கப்போகிறதென்று தெரிந்தேன். எத்தனையகொடியோரை எந்த இரக்கமுற்ற நிலையிற் காணப்போகிறேனோ என்று நேற்றிரவுபோல் திரும்பப் பெருந்திகில்கொண்டேன். கதவுகள் படவெனத்திறந்தன.

நீண்டு உயர்ந்து எலுமிச்சம்பழம்போன்ற நிறம்உடைய ஒரு பார்ப்பணக்கிழவர் கையிழ்நகர்த்து எந்தியபடியாய் மெல்லநடந்து உந்துழையவும், அவர்க்குப்பின்னே சிறிதுஎட்டி இருபத்தைத்துவயதுள்ள ஒரு மாதர் வரவுங் கண்டேன். என்னெஞ்சம் ஒருவாறு பதைப்புநீக்கி அந்நிதியுற்றது. என்னைக்கண்டதும் அவர் திடுக்கும் வியப்பும் உற்றவராகி எண்க்குத்தெரியாத ஒருமொழியில் ஏதேதோ என்னைக்கேட்டார். எனக்குத் தமிழ்மொழிமட்டுந்தான் தெரியும், வேறுமொழி தெரியாதென்று தமிழிலேயே சொல்லிக்கையாலுங்குறிப்பித்தேன். அவர் தமிழ்தெரிந்தவர்போலத் தலையை அசைத்துக்கொண்டாரே யல்லாமல், வேறொன்று

றும் அம்போது என்னிடம்பேசவில்லை. ஆனால், அவர் தயக்குப்பி ன வந்த மாதரைப்பார்த்து ஏதேதோ சொல்ல, உடனே அவன் என்னைத்தன் பின்னேவரும்படி கைகாட்டி அழைத்தான். அவன் முன்செல்ல யான் அவன்பின்னே செல்லலானேன். என்னைச்சிறையில் இருக்கையிலின் முன்னே திறப்பானவெளியில்லை. அகையிலின் வெளியேயும் குதூ லானவழியே சென்றது. மேலுட்கிடும் இருபக்கத்தாமெல்லாம் மலை களை. வழிபானது பாம்புகளையோல வளங்கதவளைந்து சென்றது; சில இடங்களில் ஏறியும் வேறுசில இடங்களில் இறங்கியும் செல்லவேண்டியவ தாயிற்று; சில இடங்களில் தாழ்க் குளிகளுசெல்ல வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறாக ஒருமணிகேரம்வரையில் நடந்து கடைசியாக ஒரு திறந்த வெளியில் வந்துசேர்ந்தோம். கூடகம் அப்பெண்பள்ளை என்காலேக் கூடகளை முடிக்குமபடி குறிப்பிட்டதான். அப்போது காலைமுடிமணி இருக்கும். இப்போது யான் வந்துசேர்ந்த இடத்தில் பெரியபெரிய ஆல மரங்களும் அரசமரங்களும் ஒங்கிவளங்கிருந்தன. இந்த அன்றம்வளியி டமும மலைமேற்றான் அமைந்திருந்தது. இவ்வை அங்குள்ள மூன்று பக்கங்களிலும் மலைதொடர்கள் ஒங்கி வானத்தை அளாவின. இதன் ஒருபுறத்தின் ஓரமாயச சென்றுகொக்க கிடையும் பெரியபெரிய மலைத் தாடர்புகள் காணப்பட்டன. அதனால், மகவனவெறயும் நிலத்திற்கு எவ்வளவு உயரத்தில் நான் இருக்கின்ற மனன்பேச என்னால் அறியக் கூடவில்லை. மக்களுறையும் நாய்க்கரங்களுக்கும்செல்லும் வழிதுறை களும் எனக்குத் தெரியவில்லை. எந்தப்பக்கம்பாராததாலும் மலைகளும் மலங்காடுகளும் காணப்பட்டன. அவ்வளவுசமுடையான பசியகாடு களையும், உயர்ந்தமலைக்குங்குளையும், அங்கங்குக்காயடள்ள மலைத்தாட புள்ளையும் இதற்குமுன் யான் எங்குமே பார்த்ததில்லை. வழிதுறைதெரி யாத இம்மலைத்தொடர்புகளினவெட்டி சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் யான் திரும்ப இவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று மசகளிருக்கும் நாய்க்கரங்களை எவ்வாறுகாணப்போகிறேன்! என்பதைநீனைகாட்ட என்னைகளினிற் றும் நீர் முததுமுத்தாய்த் துளித்தது. கூடகந்த அப்பெண்பள்ளை என் மேல் இரக்ககுறிப்புக்காட்டி என்னை அழவேண்டாமென்று கை அசைத் தான். அந்தப்பாசிக்கனவானையும் என் தமையனையும்பற்றிக் குறிவாட்டிக் கேட்டேன். அதற்கவன் ஏதும்விடைதெரிவியாமற் சுமமா இருந்துவிட டான். அதன்மேல் யான் அவளை ஒன்றுகொள்ளாமல் அவளைவிட்டு அப் பாற்சென்றேன். அவன் ஓர் ஆலமரத்தின்மீதுலிற் கறபாவை ஒன்றை மேலிருந்தான். அவன் தன்னகயிற்கொணவெந்த ஒருசிறு பிரப்பம்பெட் டியைத்திறந்து யான் தலைமுடியையின் உடுத்தவ்கொள்வதற்காகச் சில புதியபட்டாடைகளை எடுத்துத் தாழ்த்திருந்த ஒருமரக்கோமேல் வைத் தான். எங்களிருவரத்தவந் வேறுஆள் நடமாட்டம் அங்கேசிறிதுக

காணப்படவில்லை. எனது நிலைமையை நினைந்து இடைக்கிடையே கெட்டுயிர்ப்பெறிந்து, 'இறைவன் எவ்வழிவிடுகிறான் பார்க்கலாம்' என்னும் ஒருமனத்தோச்சியோடு யான்செல்ல அருகில் மேலிருந்து கீழ்விழுந்தோடும் ஒருநீர்வீழ்ச்சியைக்கண்டேன். அந்த நீர்விழும்இடத்தில் இடுப்பளவு ஆழமுள்ள ஒருசிறு குட்டையும், அஃது அங்கிருந்து அருவியாய் இறங்குமிடத்திற் கணைக்கால் முழங்கால் ஆழமுமே இருந்தது. அதில் இறங்கித் தலைமுழுகி எழுந்தபின் அந்தப்பெண்பிள்ளை யான் உடுத்துக்கொள்வதற்காக எடுத்துவைத்த பட்டாடைகளைக் கொண்டு வந்து நீட்டினான். 'பிறர்கருகியவற்றை யான் உடுக்கலாகாது, எனக்கு அனைவகேண்டாம்' என்றேன். 'இல்லை உனக்குரிய பெட்டியைத்திறந்து அதிலிருந்து எடுத்த உண்ணுடைய ஆடைகளே இவை' என்னுவ் குறிப்புத்தோன்றக் கைபை அசைத்தான் அதன்மேல், அவைகளை யான் உற்றுநோக்க அவைகள் சென்னையிலிருந்து யான் கொண்டு வந்தனவாகவே காணப்பட்டன அதன்மேல் அவற்றை உடுத்துக்கொண்டு ஈரப்படைவையடித்துவைத்து உலர்த்தி எடுத்துக்கொண்டேன். திரும்ப அவன் என்னை முன்வந்தவழியாகவே அழைத்துக்கொண்டுவந்து, யான் முன்னிருந்த காளிகோட்டத்தில் விட்டுப்போனான்.

யான் வெளியே செல்லுமாறு கதவைத் திறந்துவிட்ட அந்தப்பார்ப்பணக்கிழவர் அந்தக் காளிகோயிலத்திற்கு அம்மையின் திருவுருவத்திற்கு உயர்ந்ததிறமும் மணமும்வாய்ந்த மலர்களணிந்து அகிலப்புகைத்து அம்மலைகளில்விலங்கிப் பலவனகத் தீவியபழங்களும் நெய்யடிசிலுமவைத்துப்புகுனிபுரிந்து சென்றதரியல்கரியிலிருந்து வடமொழிச் சீலோகங்களைக்கூறி அம்மையைவழுத்தினார். அப்போது யான் ஆற்றாமையின்பெற்று, யானும் அந்தப்பாரசிவனவானும் எந்தமையனும் அடைந்ததுயரத்தை எடுத்துச்சொல்லி முறையிட்ட உணர்வை அழுத்தியாய்நின்றேன். அவர் வழுத்துலாகூறி முடிந்தபின் கர்ப்புரவகொளுத்திக் காட்டியபின், எனக்குத்திருநீறுங்குங்குமருகொடுத்தார். அதன்பின் என்னைக் கோயிலுக்குவெளியே வாச்செய்து, ஒருபுறத்தே ஒருதேக்கிலையெவிரித்துப் பூசைக்குவைத்த பழங்கனிற்சிலவும் நெய்யடிசில் ஒருபகுதியும்வைத்து அவற்றை உண்ணும்படி எனக்குக்குறிப்பிட்டார். அம்மைக்குப்படைத்ததாக்கையினால் ஒருபுளியகொட்டையளவுமட்டும் நெய்யடிசில் எடுத்துக்கொண்டு மிச்சத்தை உண்ணமாட்டேன் என்றேன். அஃதுவன்' என்று கைஅசைத்துக் கேட்டார். என்கூடவந்த ஆண்பாலார்திருவரும் என்னைப்போலவே சிறைசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமை இன்னதென்று அறிந்தாலல்லாமல், யான் உணவு எடுக்கமாட்டேன், பட்டினிகிடந்து உயிரைத்துறப்பதற்கே தீர்மானித்திருக்கின்றேன் என்று குறிப்பிட்டேன். சிறிதுநேரம் சுமர் இருந்து

பிறகு “அம்மா, உன்னுடன்வந்தவர்களைச் சினுறப்படுத்தியிருந்தாலும், அவர்களுக்குவேண்டிய செளகரியங்களெல்லாம் செய்திருக்கின்றோம். அதற்காக நீ கவலைப்படவேண்டாம். நீ இவற்றை உணவாகக்கொள்” என்று செவ்வையானதமிழில் இனிமையாகப்பேசினார்.

இவருக்குத் தமிழ் தெரியாதென்றும், இவர் வடநாட்டுப் பார்ப்பா ரென்றும் இதுவரையில் நினைத்துவந்த யான் இவர் நம் தாய்மொழியிற் பேசக்கேடவுடனே வழக்கிவிழுமோனுக்கு ஓர் ஊனறுகோல் கிடைத் தாற்போல் ஒருவகையான ஆறுதலும் உவகையும் கொள்ளப்பெற்றேன். இவருடைய முதுமைப்பருவமும் வடிவத்தின் அமைதியும் இனிமையான பேச்சும் இவர்பால் எனக்கு அன்புவாச்செய்தன. அதனும் சிறிது கிளர்ச் சியும் இவரிடத்திற் பற்றும்வைத்து இவருடன் நெருங்கியபழக்கம் உடையவன்போற் பேசலானேன்.

“பாட்டா, நீங்கள் யார்? இந்தமலைநாடும் இந்தஇடமும் பம்பாய்க்கு எவ்வளவுதொலைவில் இருக்கின்றன? என்னையும் என்னுடன்வந்த மற்றிரண்டு ஆடவரையும் வழிமறித்துச் சிறையாகப்பிடித்து வந்தவர்கள் யார்? அவர்களுடையசெயலையும் உங்களுடையசெயலையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இருளையும் ஒளியையும் இரும்பையும் பொன்னையும் ஒப்பா கக்காண்பதுபோல் இருக்கின்றதே! அப்படியிருக்க நீங்கள் அவர்களோடு தொடர்புடையவர்கள்போற் காணப்படுவது எனக்குப் பெரிதும் வியப் பாய் இருக்கின்றதே! என்னையும் மற்றிருவரையும் இங்கேகொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருப்பது எந்த நோக்கப்பற்றி? இவைகளை ஏழையேன் மீது மனமிரங்கித் தெரிவித்தருளுதல் வேண்டும்.” என்று அவரை வணங்கிக்கேட்டேன்.

அதற்கவர் “குழந்தே, நீ களைப்பாய் இருக்கிறாய், ஆகையால் நீ மூந்தி இவைகளை அருந்துவாயானால் பிறகு இவ்விவரங்களை உனக்குத் தெரிவிப்பேன்.” என்றார்.

“பாட்டா, இவ்விவரங்களைத்தெரியாமல், இந்தஉணவெடுக்க என் மனம் சிறிதும்இனசயாது. ஆதலால், அருள்கூர்ந்து இவற்றைத் தெரி வித்தல்வேண்டும். மேலும், என்னையும் மற்றிருவரையும் பிடித்துவந்த வர்கள் திரும்பவும் எங்களை எமது இருப்பிடத்திற் கொண்டோய்விட மனம்உடையவர்களா? இல்லையா?” என்று கெஞ்சிக்கேட்டேன்.

“குழந்தாய், சிலவற்பாடுகளுக்கு இணங்கினால் உன்னையும் உன தமையனையும் அந்தப் பார்க்காரரையும் அவரவா இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பிவிடும் நோக்கமேயிருக்கின்றது. நல்லது, இந்த உணவைவச்சாப் பிடு. பிறகு எல்லாவிவரமும் தெரிவித்துவிட்டு அப்புறஞ்செல்வினே! நேன். அதைப்பற்றி நீ ஐயுறவேண்டாம்.” என்று மிகுந்தஅன்போடும் அருளோடுங்கூறினார்,

இவரது முகத்தைப்பார்த்தும்போதும், இவர்பேசுஉரையில் அவரது முகத்தில் உண்டாகும் இனியகுறிப்புகளை உற்றுநோக்கும்போதும் என் அன்னையினுஞ்சிறந்த அந்தப் பாரதிகப்பெருமாட்டியாரின் நினைவேவந்தது. அந்தப் பெருமாட்டியாரின் முகஅமைப்பும் சாயலுங் குறிப்பும் இவர்பெருமுகத்திலும் அப்படியே காணப்பட்டன. அதனாலும், இவரிடத்தில் வரவர எணக்கு அன்புமிகலாயிற்று. எங்கட்கு வந்த இவர் இவ்வாஸ்தீரும னுள்ளும் ஒரு நம்பிக்கையும்தான் என்னுள்ளத்தில் தோன்றிற்று. ஆகவே, இவரது சொல்வீரத்தட்டாமற் சிறிது உணவெடுக்க என்மனம் இப்போதினசுத்தது. அவரு அவர்வைத்த ஒருசெம்பின் றண்ணீரால் கையையக் கழுவிக்கொண்டு அப்பழங்குளிற்சிலவும் அந்நெய்யழகிலிற் சிறிதும் எடுத்து அயின்றேன். அவை உள்ளபடியே மிகஇனியனவாயிருந்தாலும், என் உள்ளமெல்லாம் அவர் கூறப்போகும் விவரங்களைத் தெரிவித்திலும், அந்தப் பாரதிகப்பெருமானும் யானும் விடுதலைபெற்றதது திருமப எம திருப்பிடஞ்சேர்வோம் என்னும் நம்பிக்கையிலும் அழுந்திநின்றன. அதனாலும் அத்தீஞ்சுவைப்பண்டங்களின் சுவை வேறுபாடுகளை யான் கூறத் தரியவில்லை. பிறகு, தீவிய மலையருவிநீரைத் குடித்துவிட்டு “வாய்ப்புசிக் கைகழுவுதற்கு இடம்உதா?” எனக்கேட்டேன். அவர் அக்கோயிலின் உள்ளே என்னை அவைகளைச் சென்றும், அம்மையின் திருவுருவத்திற்குப்பின்னே மேற்கூடார்போற் கவந்தாசாந்திருக்கும் மலைப்பாறைப் பிளவு ஒன்றிலிருந்து குமுதுமுனென்று ஏராளமான நீர் ஓயாமற் பெருகிக் கீழ்விழும் இடத்தில் என்னைவிட்டார். அந்தநீர் விழும் இடத்தில் நிக் தாறு அடி குறுகலானவ உள்ள உட்டமான ஒரு சிறுகுட்டையிருந்தது. அதிலவந்து விழும் நீர் நிறைந்து அம்மலைப் பாறைவின் கீழே மற்றொரு பிளவினுடிக் ஒருசிறு காலாய்ச் செல்லக்கண்டேன். அடுத்து எங்கே எவ வளவு தொலைவிற்குச் செல்கின்றதென்பது தெரியாமையால், வாழ் புசிக் கைகழுவிப்பின் அந்தநீர்க்காலினைச் சூட்டிக் காட்டிப் “பாட்டா, இந்த அருவிக்கால் இந்தமலைப்பிளவினுடே எவ்வளவு தொலைவுபோய் முடி கின்றது?” என்று கேட்டேன்.

அவர் “அம்மா, ஈசுவரனது அற்புதசிருஷ்டியால் மேலே யிருந்து விழும் இவ்வருவிநீரும், இந்தச்சிற்றருவிக்காலும் இங்கே அமைந்திருக்கின்றன. இதன் தண்ணீர் இந்தமலைப்பிளப்பின் வழியாய் எங்கே எவ வளவு தொலைவிற்குப் எப்படி முடிகிறதென்பது இங்கே எவர்க்கும் தெரியாது. நாகுகள் இங்கே வருகிறதற்குமுன்னே இந்த அமைப்பு இப் படியேதான் இருக்கின்றது. விழுந்தோடும் இந்தநீர் எந்தக்காலத்திலும் குறைகிறதில்லை இந்தக்காளிகாதேவி கோயிலும் இந்த இடத்தில் முன்னதாகவே இருக்கின்றது.” என்றார்.

இதற்குள் அவரும்யானும் அந்தக்கோயிலுக்கு வெளியேவந்து அம்மையின் திருவுருவத்திற்கு நேரேயுள்ள வேள்விக்குண்டத்தண்டை உட்காந்தோம். அப்போது கால பத்துமணியிருக்கும். மேற்கூறையா யுள்ள பாதையின் ஒர் இடுக்கிலிருந்து வெயில் வெளிச்சம் ஒருசரிவாய்க் காணப்பட்டதேயல்லாமல், எவ்வளவு அதனுடிக் கோக்கினாலும் அதற்கு வெளியே மேலுள்ளவனம் ஒருசிறிதும் புலப்படவில்லை. அம்மையின் திருவுருவத்திற்குப் பின்னேயிருந்து குளிர்ந்த ஈரக்காற்றும் மெலி லெனவந்துகொண்டே யிருந்தது. யானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களுந் கள்வரார் பற்றப்பட்டு இவ்வளவு துன்பத்தை அடையாதபடி, யான் துயரமற்ற நிலையில் இவ்விடத்திற்கு வந்திருந்தேனான் இதுதான் எனையே என்னாம் இருந்து காலக்கழிக்க மனம் விரும்பியிருப்பேன். யாங்கள் அவகே இருந்தவுடனே அந்தக்கிழவனார் பின்வருமாறு பேசலானார்:

“அம்மாகுழந்தே, நாங்கள் இந்த இடத்திற்குவந்து பதினெட்டுப் பத்தொன்பது வருஷம் ஆகிறது. இங்கேவருவதற்குமுன் நாங்கள் தெற்கே தமிழ்நாட்டில் இருந்தவாகளே. உறுமையினாலும் உறவினராலும் அடைந்த துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் நாங்கள் இந்த இடத்திற்கு வரவேந்தது. இந்தமலைநாடு பம்பாய்க்கு இருபது மூப்பதுமைல்தூரத்திலுள்ளது. இதில் யசித்துவந்தவன் ஒருபெரிய கொள்ளைகூட்டத்திற்குத் தலைவன். அவன் அஞ்சாநெஞ்சமும் துண்ணறிவும் உள்ளவன். அவன் இந்தச் சொன்னாக்கூட்டத்தில் இல்லாமல், கேதநல்லோர்சேர்கையில் இருந்திருப்பானான் ஒருதேசத்திற்கு அரசராய் வரத்தக்க யோக்யதையுள்ளவன். எழை எளியவாசனிடத்து இரக்கம் மிகுந்து அவர்களுக்குச் தன்னால் ஆன உதவியெல்லாம் செய்துவந்தவன் வியாபாரம் உத்தியோகம் முதலான தொழில்களைச் செய்து பணம்சம்பாதிக்கிறவர்களைப்போல் வெளிக்குக்காட்டி, எழை எளியவர்களின் பொருளைப் பகற்கொள்ளையிட்டுப் பணஞ்சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு இரக்கமன்றிச் சுகமாய்க்காலவகழிற்கும் பிரபுகள் வீட்டுகளில் துழைந்து இரவிற் கொள்ளையிடுவதான அவனுக்குவழக்கம். இந்தப் பிரதேசம்முதல் தெற்கே கன்னியாகுமரியவரையில் அவன் போகாத இடமில்லை. அவனையும் அவனைச் சேர்ந்த கூட்டத்தாரையுங் கண்டுபிடித்துச் சிறையிடுவதற்காக ராஜாங்கத்தார் எவ்வளவோ முயன்றுபார்த்தும், அதுமுடியவில்லை. அவ்வளவு தந்திரமும் எப்படிப்பட்ட ஆபத்தையும் விலக்கிச் செல்லும் சக்தியும் அவனிடம் குடிகொண்டிருந்தன. எனக்கு ஒரே ஒருமகன் உண்டு. அவனுக்கும் அந்தக்கன்வந்தலைவனுக்கும் சென்னப்பட்டணத்தில் நேசம், உண்டாயிற்று. எங்கள் பரிதாபமான நிலைமையைத்தெரிந்து என்மகனையும் என்முனைவியையும் என்னையும் இந்த இடத்திற்கு அழைத்துவந்து எங்களுக்குத் தொருதன்பமும் கவலையும் இல்லாதபடி எங்களைப் பதி

னைந்து வருஷங்கள்வரையிற் பாதுகாத்துவந்தான். மூன்றுவருஷங்களுக்கு முன்னேதான் அவன் காலமானான். காலமானாலும் எங்கள் பிழைப்பிற்கு வேண்டியசொத்து வைத்துவிட்டுப் போனான்! அவனுடைய உதாரத்துவத்திற்கும் இரக்கஞ் செய்திற் கும் நாங்கள் எவ்வாறுகைம்மாறு செலுத்தப்போகின்றோம்! அதுநிற்கட்டும். நீ ஒரு பிராமணப் பெண்ணாமே? சிறுவயதிலேயே அமங்கலியாய்ப் போய்விட்டாயாமே? மறுபடியும் நீ ஒருகுத்திரப்பையனைக் கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்குத் தான் பம்பாய்க்கு வந்தாயாமே?" என்று தமது வரலாறு கூறியபின், யான் திடுக்கிடும்படியாக இந்தக்கேள்விகளைக் கேட்டார்.

அவைகளைக்கேட்ட நான் சிறிதுநேரம் மனக்கலக்கம் உற்றுப் "பாட்டா, நீங்கள் என்னைக் கேட்டவைகளெல்லாம் உண்மைதான். யான் சிறுகுழந்தையாயிருக்கும்போது என்னை நாற்பத்தைந்து வயதுள்ள ஒருவருக்கு மணம்முடித்தார்கள்; மணம்முடித்த அந்த ஆண்டிலேயே கணவனாக ஏற்படுத்தப்பட்டவர் இறந்துபோனார்; அவரைஇரண்டொரு முறைதான் நான் பார்த்ததாஃச் சிறிதுநேரவிருக்கின்றது. மனைவியானவன் கணவனைப்பார்த்து அன்புபாராட்டத்தக்க நிலைமையில் இல்லாமை யாலும், அப்போது அவர் என் தந்தையைவிட வயதில்மூத்தவராயும் வடிவத்தில் பெருத்தவராயும் விகாரமாய் இருந்தமையாலும் சிறு குழந்தையாயிருந்த என் கண்களால் அவரைப்பார்த்த இரண்டொருமுறையும் அச்சவகொண்டோடினேன். அக்காலத்தில் யான் பள்ளிக்கூடத்திற் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். எங்களுக்கு அடுத்த அகத்திலுள்ள ஒருமுதலிப்பையனும் என்னோடுகூடப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தப்பையனுக்கும் எனக்கும் சிறுபருவம் முதலே மிகுந்த அன்பானநேசம் உண்டாயிற்று. அந்தப்பையன் வளர்ந்து ஏறக்குறைய எனக்குமேல், மூன்று நான்குவயது மூத்தவராயிருக்கின்றார். அவருக்கும் எனக்கும் உடனான நேசத்தைப்பார்த்து என் பெற்றோர்கள் என்னை என்மாமனார் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். என்மாமனார் இரக்கமும் உயர்ந்தஅறிவும் கல்வியும் உடையவராகையால் எனக்கு என் தமையனுக்கும் வேண்டியவளவு சொத்துஎழுதிவைத்து, என்னை நான்காதலித்த இளைஞருக்கே மணஞ் செய்துகொடுக்கும்படி என் தமையனிடமும், என் தமையனோடு இந்த மலைகளினிடையே சிறையிடப்பட்டிருக்கும் பாரசிக்கனவானிடமுஞ் சொல்லி இறந்துபோனார்!" என்று எல்லாம் எடுத்துவிரிவாகச் சொன்னேன்.

"குழந்தாய், உன்னுடைய நிலைமையைத் தெரிந்து மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். நம்மவர்கள் பிழையான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டுப் பிறகு தாமும் அவ்வேற்பாட்டில் அகப்பட்டவர்களும் சொல்லவொண்ணாததுன்பம் உறுகிறார்கள். பார்ப்பாரச் சாதியிற்பிரந்த நம்மவர்களுக்

குப் பொதுவாக இரக்கமும் அன்பும் பின்வருவதை முன் ஆராயத்தக்க அறிவும் இல்லை. அந்தநேரத்தில் தமக்கு ஏது லாபமோ அதை முன்பின் ஆராயாமற் செய்துவிடுவார்கள். தமது லாபத்திற்காகப் பிறரை எவ்வளவு துன்பத்திற்கும் உள்ளாக்குவார்கள்! அறக்கொடியார்கள்! நானும் என் குடும்பத்தாரும் ஈம்மவரார் பட்ட துன்பத்திற்கு அளவில்லை! நீ புனர் விவாகம் செய்துகொள்வதைப்பற்றி எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. வேத உபநிஷத் காலங்களிற் பெண்பாலாரில் எத்தனையோபெயர் புனர்விவாகம் செய்திருக்கிறார்கள். அது சான்றோரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனாலும், நீ நம்முடைய சாதியைவிட்டுத் தாழ்ந்திருக்கிறாதினால்தான் ஒருவனைக் கல்யாணம் செய்வதுதான் என்மனத்திற்குப் படிக்க வில்லை.” என்றார்.

“ஐயோ! இவர் சாதியேற்றமைபார்க்கின்றாரே! இவருடைய தன்மைகளெல்லாம் உயர்ந்தவைகளாயிருந்தும், இவருக்குச் சாதிப்பற்றமுடிலும் விலகவில்லையே! இவருக்கு எப்படி விடைசொல்வது! நான் சொல்லும்விடையால் இவரான்மேல் வருத்தங்கொண்டு என்னைப் பணக்கப்பாரானால், யானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இவ்விடத்தைவிட்டுத் தப்பிச் செல்வதற்கு ஒருசிறுவழியும் இல்லாமற்போமே” எனச் செய்வேன் தெய்வமே!” என்று சிறிதுநேரம் அச்சமும் மனக்கலக்கமுங்கொண்டு வாய்பேசாதிருந்தேன்.

எனது முகவாட்டத்தைப் பார்த்து அவர்திரும்பவும் “குழந்தாய், நான் சொன்னதற்காக நீ மனவருத்தப்படாதே. உன்மனசிலிருப்பதைத் தெரியமாட்ச்சொல்.” என்றார்.

“பாட்டா, எனமனத்திலுள்ளதைத் திறந்து சொல்வதற்காகத் தாங்கள் வருந்தாதிருக்கும்படி தங்களை மன்றாடிக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நானேயுழைச்சிறுமி, ஒன்றும் அறியாதவன், யான் சொல்வது பிழையாயிருந்தாலும் அதனைத் தாங்கள் பொறுத்தருளல் வேண்டும். தாங்கள் சொல்வதிலிருந்தே நம் பார்ப்பனக் குலத்திலுள்ளவர்களிற பெருமபாலார் மிக்கொடியாரும், இரக்கமும் அன்பும் ஆராய்ச்சிஅறிவும் இல்லாதவரும், தீமது நலத்தையே பார்ப்பவரும் ஆவரென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. இவ்வளவு இழிந்தஇயல்புகள் உடனாவர்களை மேற்குலத்தவரென்றும், மெல்லியதன்மையும் இரக்கமும் அன்பும் உதவியும் ஆராய்ச்சியறிவும் பொதுவனவோக்கமும் உடைய மடறையோரைக் கீழ்க்குலத்தவரென்றும் நாம் சொல்லிக்கொள்வது எனக்குவிளங்கவில்லை. ஆதலால், மற்றைக் குலத்தில் உயர்ந்த இயல்புகள் எல்லாம் அமைந்த ஒருவரைச் சிறுபருவம்முதலே என்னால் அன்புபாராட்டப்பட்ட ஓர்இளைஞரை நான் மணந்துகொள்வதில் ஏதுவ் குற்றம் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்ற வில்லையோ” என்றேன்.

“அம்மா, நீசொல்வது உண்மையாய் இருந்தாலும், பார்ப்பார்த்துலம் எனனும் பெயர் வாயந்தவர்கள் அந்தக் குலத்தினுள்ளேயே மணஞ் செய்து கொள்வது வழக்கமாய் வந்துவிட்டது. ஆயினும், நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். எனக்கு ஒரேஒருமகன் இருக்கின்றான். அவன் அழகிலும் நல்ல குணத்திலும் சிறந்தவன். அவனுக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லை. அவன் பலவருஷங்களாய்த் தனக்கு இசைந்த ஒரு பெண்ணைத் தேடிவருகின்றான். உன்னைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டது முதல் அவன் உன்னையே மணஞ்செய்து கொள்ள வேண்டுமென்னும் விருப்பங்கொண்டு, அதற்கேற்றசமயம் பார்த்திருந்தான். நீ பம்பாய்க்கு வருவதைக் கேள்விப்பட்டு இவடே உன்னைக்கொண்டுவருதற்கான ஏற் பாடுகொல்லாம் முன்னமேசெய்திருந்தான். மற்று நீ இங்கே கொண்டி வரப்பட்ட. வகைகள் எல்லாம் நீயே அறிந்திருக்கின்றாய்.” என்றார்.

“ஆம், நன்றாய் அறிவேன். கத்தியூர் தப்பாக்கியுங்கொண்டு கொலைகஞ்சாத வன்னெஞ்சுக்கள்வர்களால் யானும் என்னைச் சேர்ந்த வர்களும் வலிந்த கொண்டு வரப்பட்டேம் மெல்லிய நெஞ்சமுடைய ஒருபெண்ணை மணந்துகொள்வதற்கு இதுதானாவழி? உங்களமகன் கொடியதொரு கள்வர்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவராகவன்றோ காணப்படு கின்றார்! இப்படிப்பட்ட கொடுஞ்செயலுங் கொடுத்தன்மையும் உடைய ஒருவரை ஏழைப்பெண்ணாகிய நான்மணந்த கொள்வது எப்படி? மணம் என்பது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்ததன்றோ? அதனைச் செய்துகொண்டு சண்டைஹம்மனைவியுமாய் வாழ்விரும்புவோர் ஒருவர் உள்ளத்தை மற்றவர் அறிந்து உயர்ந்த காதலுன்பால் இருவர் உயிரும் ஒர்உயிராய்ப் பிணைக் கப்பட்ட பின்னன்றோ மணஞ்செய்து வாழமுயலவேண்டும்? மேலும், என்னை மணஞ்செய்துகொள்ளவிரும்பினவர் என்னைமட்டுமன்றோ இவடே கொண்டுவந்திருக்கவேண்டும்? என் தமையனையும் அவ்ஹுடனி ருந்த வேறொருபாரசிகடனவானையும் ஏன் இவடே கொண்டுவந்து சிறை யில் அடைக்க வேண்டும்? இவர்களுடைய செய்கைகளை நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்க்கையில், முதலில் எங்களைப்பிடித்துவந்தபோது ஒரு நோக்கமும், ஏழைச் சிறமியாகிய என்னைப்பார்த்தபிறகு கூட்டுருநோக் கமுங் கொண்டவர்களாகவன்றோ காணப்படுகின்றனர்? ஏதொருவல்லு மில்லாத ஒருபேரைப்பெண் தமதுகையிற் சிக்கிக்கொண்டமையால் அவனைத் தாம்விரும்பியபடியெல்லாம் செய்துகொள்ளலாமென்னும் தீய எண்ணமே அவர்மனத்திற் குடிக்கொண்டிருக்கின்றதென அறிகின் றேன். தாதா, உங்களுடைய அமைதியான வடிவத்தையும் இனியு குணத்தையும் உயர்ந்தஅறிவையும் நான் எண்ணிப்பார்க்கப்பார்க்க இப்ப டிப்பட்ட தகைக்குக் கொடியகள்வர் ஒருவர் மகனுப்பிறந்ததும், அவரு டைய நோக்கப்படியெல்லாம் தாங்கள் இசைந்த நடப்பதும் எனக்குப்

பெரியதொருவியப்பாய் இருக்கின்றது. யான் வலிவற்றவழிப்பெண்ணாய் இப்போது கொடியகன்வர்கையிற் சிக்கிக் கொண்டாலும், அவர்கள் எண்ணப்படுகடப்பேன் என்று கனவிலும்நீனைக்க வேண்டாம். என்னுடைய உயிரும் உடலும் நீனைவும் அன்பும் எல்லாம் ஒருவருக்கு முன்னமே கொடுக்கப்பட்டன; இனித் திரும்ப அவற்றை மற்றொருவர்த்துக் கொடுக்கப்போவது கனவிலும் இல்லை. தங்கள் மகனுடைய தீயதோக்கங்களுக்கு இசையாமல் தாங்கள் என்னையும் என்னுடன் உந்தவர் போய் இக்கொடுக்கிறையினின்றும் விடுவித்து எங்களை எங்கள் இருப்பிடம் போடவிடுவீர்களானால், தங்களுக்கு இம்மையிலும் மறையிலும் பெரும் புண்ணியமாகும் ஏழையேனும் என்னைச்சேருதவாகளும்தாங்கள் செய்தானறியை எழுமையும் மறவோம்!'' என்று உற்புத்தத்தும் அஞ்சாமலும் மன்றாடியும் சொன்னேன்.

யான் சொல்லியவையுளைக் கேட்டுச் சிறிதுதேரம் ஆழ்ந்தநீனைவிவ்ருந்த அப்பார்ப்பனப்பெரியவர் பிறகு "குழந்தாய், உன்னுடைய தண்ணிறைவ நான் மிகுதியும் பாராட்டுகின்றேன். நான் முன்னமே மெதாலித்தபடி எங்களுடைய வருமையும் உறவனாகளாற்பட்டதன்பழமே நாவர்கள் கன்வர்களுடன் நேசுகொள்வதற்குக் காரணமாய் இருக்கை. என்மகன் நீசொல்லுகிறபடி அவ்வளவு கெட்டவன் அல்லன். ஏனென்றால், எங்களை இங்கே கொண்டுவந்த சன்வந்திலைவன் கெட்டவனும் கொலைகாரனும்அல்லன். தன்னுயிரை ஆபத்து வருவதாயிருந்தால் மட்டும் தனது துப்பாக்கியையும் கத்தியையும் உபயோகிப்பான். மற்றவர்கள்இக்காரரான உத்தியோகஸ்தர்களும் வியாபாரர்களும் சேர்த்து வைக்கும் பணத்தைக் கவர்ந்து எவ்வெவ்வளவாளர்களுக்குப் பயன்படுத்துகன்வனே தான் என்ற அவன் தன்னைப்பற்றி என்னிடம் பலகாரநீசொல்லியிருப்பதோடு, அவன் ஒவ்வொரு கதரகள்ளிற் போய் ஒவ்வொரு பெயர்வைத்துக்கொண்டு சிலநாட்களோ சிலமாதங்களோ தங்கியிருந்து அங்குள்ள கல்விச்சாலைகளுக்கும் அறச்சாலைகளுக்கும் மடங்களுக்கும் வராமாகப் பொருளுதவிசெய்து தான் சொல்லியதைச் செய்கையிலும் நாட்டிவந்திருக்கின்றான். அவன் தானசெய்யுங் களவுத்தொழிலால் வளர்க்கும் உயிர்ச்சேதம் உண்டாகாமல் அதனை நடத்தும் பொருட்டுப் பலமயக்குவித்தைகள் கற்றிருந்தான், அவனுக்கு அற்புதமான பலபச்சிலை மருந்துகளும்மெரியும். இந்தமலைநாட்டிலுள்ள சிலபச்சிலைகளின் சக்தியை என்னென்பேன். ஒருபச்சிலையை ஒருவர் மூக்கிற பிடித்தால் அவர் கெடுவேம் உணர்வியுநதுகிடப்பர். ஒருசால் தன்னைக்காதுக்கோள்ளும் பொருட்டு ஒருவரைச்சுட்டாலும், அல்லதவர் காலகையை வெட்டினாலும் சிலபச்சிலைச்சாமுகளால் அவருடைகாயங்களை இரண்டுமூன்று ஆற்றி அவர்களைருப்பிடத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்

துவிடுவான். பிரபுக்கள் சிலரிடம் நேசம்புரிபவன் போற்போய்ச்சேர்ந்து அவர்களை உணர்வோடுகூடிய ஒருவகையான தூக்கத்தில் போகச்செய்து தான்வேண்டிய பொருளை அவர்களே தரப்பெற்றுவருவான். யாரே னும் அவனைப்பிடிக்கவந்தால் அவர்களைத்திரும்பி உறுத்துப் பார்ப்பானா னால் அவர்கள் உடனே மயங்கிக் கீழ்விழுந்துவிடுவார்கள். பணக்காரரில் இவனைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டதெத் திகில் கொள்ளாதவர்கள் இல்லை. துரைத்தன அதிகாரிகளும் எவ்வளவோமுயன்றும் இவனைப் பிடிக்க மாட்டாமல் வருந்தினர். இப்படிப்பட்ட யோகசக்திகள் உள்ள அவன் இந்தத் திருட்டுதொழிலைக் கைக்கொண்டு நடக்கலானது எனக்கே ஒருபெருவியப்பா டத்தானிருந்தது. இப்படிப்பட்டவனிடம் பழகிவந்த மையாலும், ஏற்கெனவே என்மகன் நல்லதன்மைகள் பொருந்தினவ னாய் இருந்தமையாலும் இவனும் அவனுக்குத் தெரிந்தவிதமாகையோ யெல்லாம் தெரிந்துகொண்டு அவனைப்போலவே நடந்து வருகின்றான். என்மகனை இந்தச் சொழிலிலிருந்து விடுவித்து எங்கேனும் ஓரிடத்திற் போயிருந்து யோக்யதையாகக் காலங்கழிக்க முயன்றாவந்தேன், பயன் படவில்லை. ஒருதொழிலிற் பழகிவிட்டால் அதிலிருந்து மீள்வது அரு மையாகவேயிருக்கின்றது. ஆனாலும், நேற்று உன்னைப் பார்த்ததுமுதல் அவனுக்கு மனம் வேறுவழியில் திரும்பியிருக்கின்றது. உன்னைக் கல் யாணம்செய்து கொண்டால் தான் இந்தக் களவுத்தொழிலையும் கள்வக் கூட்டத்தையும் அறவேதொலைத்துவிட்டு, நாடுகரங்களுள் எங்கேனும் போயிருந்து யோக்யதையாயிருந்து உயிர்வாழலாம் என்று தன் உள்ளத் தைத்திறந்து உண்மையாய் உறுதிசொன்னான். முதலில் உங்களைக் கொண்டுவந்த நோக்கம் வேறுதான். உன்மாமனரால் உனக்கு நாற்பதி றாயிருபாசொத்தும், உன் தமையனுக்கு நாற்பதிரூபா ரூபா சொத்தும். கிடைத்தனவாம். அந்தச் சொத்து முழுமையும் உங்கனிடமிருந்து கவர்ந்து தான்பாதியும், தன்னை இதில் ஏவிய வெளியார் மூன்றுபேர்க்குப் பாதி யும் பகுத்தக் கொள்வதாக என்மகன் எண்ணியிருந்தான். —” என்று சொல்லையில்,

யான் “உங்களை இவ்வாறு செய்யும்படி ஏவியவர்கள் யார்?” என்று மிகவும் பரபரப்போடு வினாவினேன்.

“அவர்கள் இன்றொரென்பது எனக்குத்தெரியாது, என்மகனுக்கும் அவர்களைப்பற்றிய விவரம் ஒன்றும் தெரியாது. சொத்தை உங்களிடமிருந்து கவர்ந்துகொள்ளுதற்குவேண்டிய அளவுமட்டும் என்மகனும் அவர்களும் சலந்து பேசிக்கொண்டதாகத் தெரிகின்றேன். நீ என்மகனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்வதானால் உங்கள்சொத்துகளை நீங்களேவைத் துக்கொள்ளவும், நாம் எல்லாம் நேசமாய்ப் பம்பாய்நகரத்திலேயேபோயி ருந்த உயிர்வாழவும் அவன் உண்மையாகவே விரும்பியிருக்கின்றான்.”

ஆகையால், எனக்கு உன்னுடைய நல்வழிக்குத்திரும்பி மீச்சமுள்ள வாழ்வுகளையும் புண்ணியமார்க்கத்தில் பயன்படுத்தவேண்டியிருக்கின்றது. ஆகையால், தயவுபண்ணி நீ உன் மனதைத்திருப்பி என்மகனை விவாகம் செய்வதற்கு இசைக்கால், எவகளை யெல்லாம் நல்வழியில்கிருப்பியாயின், நம் புண்ணியம் உண்டாகும்" என்ற உருக்கத்தோடு கூறினான்.

கெட்ட எண்ணமில்லாமல் நல்வழியின் தன்மகனைத்திருப்பதற்கு விரும்பி உருக்கத்தோடு இவன் உண்டாயாகப்பெண்களை மயால் இயார் சிலில் எனக்குச் சினம் உண்டாகவில்லை. இவா கொண்ட எண்ணத்தை விட படிமாற்றுவதென்ற எண்ணம்கொண்டு மறுபடி பவிலலை ஆசையான சிறிதிரேரம் யான் அவ்வாறெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருந்த பிறகு "தாதா, என்மயிராபு மகனை மயால் அன்னையிடம் மல்லாம் ஒருவருக்கு கொடுத்தாவிட்டபிறகு இனிமையான ருபணை மணப்பதற்கு என்ன என்ன அணுவனவு இருக்கிறது. உள்ளம் எவ்வளவுமயால் அளபாய் அன்ம நிலைமையிலே மாதரின் கற்புபாழகம் மிகும் இதற்குமாதகத கணகது இசையாக ஒரு மை மணப்பதற் கற்புபாழகத கற்பு மமராகது. ஆதலால், யான தகவன் மகனை பாவது அன்றிலேயே மை ஆவன பாவது மணக்கக் களவிலும் மீளையன் எனாது, என்மையல் என்மையல் சேர்ந்தவர்களை மூ இரகநத விலகலை செய்த வககிருப்பத கதற்கு அனுப்பிலிடுவோகளானால், மககா மகலகத கதகல் ஓர் அமகிய மமரான மைத்தேடி மணம் புரியுமயால் மை மையனடு மாதரன் என மகருக்குவங்க மசாத்தமுண்டாய் உருககதது மெய்கத மகாது ததுவிடுகிறேன். மக, ஒருக்கு வதந்த் தது மையா மவ வககளை விடுவிகத நளமலை மணம் மமரான பணிக்துகெட்டு உன்

"அமமா, நீ மசாலயது என மனகிற்கு மமரானது மகத்கலை மை வில்லை. ஒரு மபண் தான் விரு மயகணவனை விவாகம் மசாலய மை வது இவ் மசதநிலை ஒன்று உ - மூராம்தன் ம மீளக்கின்றேன். மூரு சாதிக்தன், ஓரா குவத்கிறகுள், மகாதகி மமரான மகமபாதது மயவாகம மடிக்கவேண்டியசாயி ருப்பதால் மருமபண் தான் விரும் மயகணவனை விவாகஞ்செய்துகொளவது மமயாத. ஆதலால், அவன் தனவிருப்பததை ஒருமத்கிலை மை ததுவட்டித தனமபற்றி மராகன் கதற்கதவர் மார்த்த நயமித்தமமருவ மை மகபாணமசெய்துகொள்ளக் கமமம் பட்டிருக்கின்றான்" என்று

"பாட்டா, சாதிக் கமபாடு மக மகோத்திரம் மதலான பவககக கட்டுப்பாடு மை தது மகாண்டு மை மமபண்களை அவர்களின் கிருப்பத்திற்கு மருனவர்களுடன் பிணைத்தலட்டு அவர்களை வாழ்நாள் முழுதும் மெருந்தன் பத்திற்கு ஆளக்குதல் மதயவத்திற்கு அடுக்குமா' இத்த இத்தியகாட்டி வதலிர மே ம அபல்லாடுகளில் எங்கும் இப்படிப்பட்ட கட்டு

பொருட்கள் இருப்பதாகத்தெரியவில்லையே. அந்த அயல்பாட்டவர்களில் ஆண்பாலாரும் பெண்பாலாரும் தாந்தாம் அன்பாராட்டியவர்களை மணந்துகொண்டு இம்மையிற்பெறவேண்டிய எல்லாநலங்களையும்பெற்று இனிது வாழ்கின்றார்களென்று கேள்விப்படுகின்றேன். ஒருபெண் தனக்குஇவையாத ஒருவனை மணப்பதாலும், ஓர்ஆண் தனக்குப்பொருந் தாத ஒருத்தியை மணப்பதாலும் உலகத்தில் அளவிடத்தகுதன்பங்களும் வழிபாட்களும் கேர்கின்றன. இவையெல்லவதுக்கப்பட்ட இவ்வாண் பெண்சேர்க்கையைய மனிதாசன் தததம் நன்மையைக்கேரி இயற்கைக்கு மாறாக மாற்றினால் அதற்கு பல பெருந்தீமைகள் விளையாதுழியுமோ? கடவுள் அன்புமையாயிருக்கிறாரென்றால், அவ்வளவு தெய்வத்தனைய வாய்ந்த அன்பு ஒருவரேமேல் ஒருவருக்கு இயற்கையாகத்தோன்று அவ்விரு வரும் அதற்குப் பொருநதப்பெறுதலைத் தடுக்க எவராலும் ஆகுமோ? இரு வர் தமக்குள்மீளான்றிய அவ்வன்பைப்பழுதுபடுத்தும்பண்ணும் பொற் றாத இடையுட்கள் தோன்றினாலும், தமது அன்பு பழுதுறாமல் அதனைய டையியார் தமது ஆவியையும் துறக்கவேயன்றோ காண்கின்றோம்? மக் களிலுங் கீழ்ப்பட்டனாகா எண்ணப்படும் விலங்கினங்களுள்ளும் ஆண் பெண் ஆவன தத்தமக்கு இவ் சந்தவற்றோடு கூடிமீடயன்றோ களிகளின் தன் இவ்வாறு உலகஇயற்கையில் காணப்படும் இவ்வாண் பெண் சேர்க் கையின் துணுக்கத்தை ஆராயநுபாராமலும், ஆராயநுபார்த்து அதற் கேற்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி வற்புறுத்தாமலும் அதுசெய்தாற்குற் றம் இவ் செயதாற்குற்றம் என்னும் நீதிநூல்களையுட்கு முன்னோற்றிற் கற்றவர்களாய் இருக்கோரும் எழுதிவைத்து மாண்டார்கள! அவர்கள் எழு திவைத்த நீதிநூல்களால் ஏதேனும் நன்மைவிளைந்ததா? எத்தனைபோ லுயிர்க்கணக்கான ஆண்டுகளாய் நீதிநூல்கள் எழுதப்பட்டும் கற்கப்பட்டும் வந்தும் அவற்றால் விலக்கப்பட்டகுற்றங்கள் இல்லாமற்போய்விட்டன வா? ஒரு சிறிதும்இல்லையே அதை நீதிநூல்களால் இதுவரையில் ஏதே னும் நம்பாட்டிற்கு நன்மைவிளைந்ததுண்டாவென்றால் அதுவும்இல்லை. அவற்றால் நன்மைவிளையாவிடினும் தீமையாவது விளையாவிட்டால் அதனை ஒரு நன்மையாகக்கருகலாம், அப்படியும்இல்லையே நீதிநூல களைப்படிப்பவர்கள் அவற்றால் விலக்கப்பட்ட குற்றங்களைத் தாம் செய்து கொண்டு, பிறரிடம்மட்டும் அவற்றாற்சொல்லப்பட்ட குற்றங்களைக் கண்டுபிடிக்கமுயன்ற புறக்கூறித்திரிகின்றார்கள். பிறரைக் குற்றஞ் சொல்லுவதற்குமட்டும் தாங்கற்ற நீதிநூல்களைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள. இவ்வாறு புறக்கூறித்திரிதவாற் பல பெருந்தீமைகளைச் செய் கின்றனர், பலகலமையையும் பொல்லாக்கையும் வளர்க்கின்றனர். நீதிநூற் படிப்பால்விளைந்த பயன் இவ்வளவுதான். மக்கள்வாழ்க்கையிற் குற்றங் கள் விளைதற்குரியகாரணங்கள் எவ்வெனவென்று துட்பமாய் ஆராய்ந்து

பார்த்து, அக்துற்றங்கள் வராமல் இருக்கத்தக்க ஏற்பாடுகளை வகுத்து வற்புறுத்தும் தூல்களை நீதிநூல்களாகும். அத்தகைய நூல்களால் வீரையும் பயன், குற்றங்களை மட்டும் எடுத்துச் சொல்லி விலக்கும் நீதிநூல்களால் என்னவும் வீரையமாட்டாது. நீதிநூல்களை ஒருங்கிழுக்கிய ஆசிரியர்கள் அவற்றை எழுதாமல் இருந்திருப்பார்களானால் நம் காட்டுக்கு எவ்வளவு வானவோன்மையைச் சூழ்ந்திருப்பார்கள்! அதுகிடக்கட்டும். சாதிக கடம்பாடு குலங்கோத்திரம் முதலிய கட்டுப்பாடுகளைச் செய்தவர்கள் ஆண்பெண்மக்களின் மனத்தையுங் கட்டுப்படுத்தக் கற்றிருந்தால் அவர்களது எண்ணம்போல அவர்களை நடக்கச் செய்யலாமே! பிறாமனங்களைக் கட்டுப்படுத்தத்தக்க வழிவகைகள் தெரியாதவரையில் மறற்க கட்டுப்பாடுகள் யாது பயனைச் செய்யும்? சாதிகு குலங்கோத்திரம் முதலிய கட்டுப்பாடுகளால் நம்மவர்களுக்கப்பட்டு அறிவும் இன்பமும் இல்லாதவர்களாய், வரவரப் பலவகைத்துன்பங்களாற் குன்றிப் பிறருக்கு அடிமைகளாய் மாடு போல் உழைத்து மாய்கின்றனர்! இக்கட்டுப்பாடுகள் இல்லாத ஆங்கிலேயர் அறிவும் இன்பமும் லாளுக்கு நாள் வளரப்பெறா நம்மைப் பலவாழ் ஆள்வதோடு, இந்நிலவுகம முழுமைக்குமே தலைவர்களாய் இருக்கின்றனர்! ஆதலாற் பாட்டா, என் உயிரையும் பொருளையும் இழந்தாலும் யான ஒரு வர்மேல் வைத்த காதலன் பைமாற்றி இனி மற் றொருவரை மணக்க இசையேன்!" என்ற மிகுந்த மனத்தண்டனவோடு தகுதலையின்றிப் பேசினேன்.

என்னுடைய சொற்களைக் கேட்டு வியப்புடைபவராய் அவற்றை மறக்கமாட்டாமல் வாய்மூடிச் சிறிதுநேரம் சுமமா இருந்த அமழியவர "அம்மா, நீ மிகுந்தமேதாவியாய் இருக்கின்றாய்; உன்னுடைய நுண் ணறிவுக்காக நான் மனம் மகிழ்கின்றேன். உன்னுடைய அறிவிக்கும் கல்லித்தீந்தககபடி நீ ஒரு மணமகனை நாடியது நியாயந்தான். ஆகவே, குலங்கோத்திரங்களைக் கடந்தும், பெற்றோர் சுற்றத்தார் உடன்பாடுபெறாமலும் ஒருபெண் தன் மனத்திற்குப் பிடித்த ஒருவனை நாடிச் செல்லுதல் வியப்பிசாரதோஷமாய் முடியுமே என்றுதான் நான் பாப்பாடுகிறேன்." என்று சிறிது பணிவான சொற்களோடு கூறினார்.

"பாட்டா, ஒருபெண் தன் உயிரினும்மேலாக ஒருவனைக்காதலித்திருக்க, அவன் பெற்றோரும் சுற்றத்தாரும் அவளுடைய கருத்தையும் உடன்பாட்டையும் என்னவாகத் தெரிந்துகொள்ள முயலாவிட, அவன் மனம்பற்றாத வேறொருவனுக்குப் பிணைத்துவிடுவதுதான் அச்சிறு பெண்ணை வியப்பிசாரதோஷத்திற்கு உள்ளாக்குவதாய் முடிகின்றது. அவன்மனம் வேறொருவனை நாடியிருக்க, அவனைச் சேர்ந்தவர்களை அவளைப் பிறன் ஒருவனுக்கு அடிமையாக்கி அவளது கற்பொழுக்கத்தைக் குலைக்கிறார்கள். அத்தப்பாவும் அவன் உறவினர்க்கேயல்லாமல் அவளுக்கு

தசதிரிதம்வராது. மீமலிருந்து எல்லார்க்கும் பொதுவாயிருக்கும் அப் பன் அவள் உள்ளத்தின்பாங்கை நன்கு அறிவருகையால், அவாவர்பாவ புண்ணியப்பயன்களைத் தினையனவுமபிசகாமல் அனந்தபார்த்து அவளுக்க ம நதிவருவருத நன்மையேசெய்வானென்பது நிண்ணம். மனிதர் மனிதரைக் கைவிட்டாலும், மனிதரைக் கடவுள் கைவிடாரென்பதே என்னு ந மய்க்கை." என்று உபத்ததம் தாழும் உருக்கதம் தாழும் சொன்னேன்.

“அம்மா, நீ செல்வகெல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கின்றது. இனி எனக்குப் பேச வாயில்லை. என் மகன் செய்து கட்டாயத்திலும், உன் னைக் கொண்டாவது என்மகனை நல்ல பிழிப்படுத்தவா? நன் னைத் துறியும் இவ்வளவு தூரம் அனல்வெறுவதா? மகன் உத்தமமாகிய உன் னுடைய மனநிலைமனையுக் கெட்டுப்பது வபரு மபாவ மாதிரி ஆளு லும், என்மகன் மீமலவருத வானுடையால் இவ்வளவு பேசவா? என் னை இப்போது எடுக்கிற பட்டத்திற் குப்போம் என்மகனுக்கு மீமலையு புத்தி மதிசன்சொல்லுகிறேன். அவன் பிறப்பில் இவ்வளவு உன் னுடைய மீமலையேயெனினும் மன்னு மன்னு. அவன் கெட்டவன் இவ்வளவு, தீவருசெய்யமாட்டான். ஆதலால் நீ தாராளமாய் அஞ்சாமல் அஃதுகருத சால்வையெனியு பிழிப்போமெல்லாம் சற்றுநயமாகவே விரி வாய் எடுத்துப் பிழிப்போம் மன்னையு, உன்னைச் சாந்தயாகவேயும் இங் காருந்து விதிவையையேயெனியு முயற்சிக்காயம் பண்ணுகிறேன் ஆகவே மெதாருபயத்திற்கும் இடமில்லை. ஆதலால், நீ இரகே நீர்ப் பையாப் இரு. மறுபடியும் சரபவாயம் மீமல என் அகத்தகுகாரியம் வந்த, இரப்பவா புதிற்று எவருகுத துணையாய் படுத்தாகுகொன் னெல்லாம்” என்றா.

“அருமைப்பட்டா, தகைப் பிபரையிற்றாகத் தகைவா ஒன்றியுட் ன வன்கருகின்மீறன். தகைன் மகனார் மல்லவாயிருந்தாலும், அபா மிக்க மகைய சிலருடைய தூண்டிதலால் என்னோ இரகே மகாண்கென்றுப் தால், அபா தகைப் பிபரையிற்றாகத் தகைவா விதிவையையேயெனியு மரன்று மீதானவையிலை. ஆதலால், தகைவா, என்னையென்களமீது அன் பும இரக்கமுமென்தது அவாருகருதத்திறாயாமல் எவ்வளவு இவ்விததி னின்மம் விதிவையேயெனியு, தகைவாருகருத பிபரும்புண் ணையமாகும்” என்று அவரை மன்னு மகைக்கிட்டேன்.

“தழைநாட், நானு வயசானமனிதன். இந்த மலைப்பிழைத்ததை விட்டு அகன்று பம்பாய்க்காவது மற்ற நாமக்கருகருக்காவது போய்ச் செருமவழிதுற மிதிதம் எனக்குத்திறியாது. யானு என்ருகும்பத தாரும் இரகேவந்திதரு இரகஇடத்தைவிட்டு வேறு எந்தஇடத்திற்கும் யான் செல்லவில்லை. இந்தமலைக்கு அருகாமையில் வேறொருமலைத் தொடர் இருக்கின்றது; அம்மலைத்தொடர் ஒரு சிறுபட்டமாய்ச் சூழ

அதன்மூலிலே அகலங்களைத்திற கால்மைஸ் அளவுள்ள ஒரு சிறுகாழ் அதன் அடியாரத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. அக்காட்டிலேதான் எவர்களுக்கும்வசதியான ஓர் இலகுகுழைப்பிருக்கின்றது. அதற்கு இவ்விருந்து மேடுபன்னம் இல்லாமல் சமமாயப்போதும் ஒரு சிறுதடிப்பாளை இருக்கின்றது. அதன்வழியாக அகலத்திற்குசெல்லும், அங்கிருந்து இவ்வேகவது பரமேசுவரிகது ஆரணங்கால் புலஹு மசையதததலீம், வேறு இந்தப்பிரதேசத்தின தன்மைகளாக, இவ்வேக என் மகமூலுமேசார்ந்தவர்கள் இருக்கும்புடவகளாக, அவர்கள் நடந்ததற்குரியவர்களாகவது எனக்குத்தெரியமாட்டா." என்ற உண்மையத்தான் நக கூறினா.

"அப்படியானால், பாட்டா, தங்கள் மகமூலுமேசார்ந்தவர்கள் இன்னொருபுறமும், அவர்கள் இத்தனை பெயர் மொன்பதம் தங்கட்குச் சிறிதும் தெரியாமையோ?" என்று வினாவினேன்

"ஆம்மா, அப்படியென்று; வெள்ளிகக்குடி மமேதாறும மாலு 1தது மணிகது இவ்வேக எசுவரிகது விமேசவுபுலஹு நடக்கும. அன்றிரவுகாலை என்மகனைச் சோந்தவர்கள் எல்லாவுரையும் இவ்விடத்திற் பார்க்கலாமென் மகமூலுமே இந்தப்பிரதேசத்தில் மகமூல்காலமாய் இருப்பவர்களை எதிர்ப்பொல்லாத நிருடாகளும் அயாசன குடும்பகதாருமேயாவா. ஆனால், இடையிடையே வேறுவிதமாக புதிதாக வருவது போல கமாய இருக்கின்றார்கள். அவ்வனம் வந்துமேளாநிலாகள் தாமம் நிருத்திதததாழிசை மசையவர்களாகத் தெரியவில்லை, இந்தத்திருடாகளாகது உள்ளவு மசாலவூகிறவர்களாகவே காணப்படுகின்றனா புலஹுநதததின் யாலும் என் மகமூலம் எவகன இருப்பிடத்திற்குப் போயல்லிதது யழக்கம். ஆனால், என்மகனைச் சோந்தவர்கள் மட்டும் அன்றிரவுமுழுதும் இந்தக்கோபல்லியே இருந்துபோவார்களா. அவர்கள் வதுகதாக ஆரவுமுழுதும் இவ்வேகத்திற்குறாகவேளென்பது எனக்குத்தெரியாது. அதைப்பற்றி என்மகனைப் பல்லாள் யான்கேட்டும் 'எவகன் இரதகயவகளில், அப்பா, தாங்கள் தலையிடவேண்டாம்' எனக் கெருகிக் கீட்டுகிறார்கள்வான்தவர் அதன் உண்மையைத் தெரிவிப்பதில்லை. ஆதலால், அறிவுள்ளதமுநகா, என் மகமூலுமேவிவகதததக்க நிலைமையில் இல்லாதருங்கிறேன். இந்த ஆடததைமட்டும்விட்டு வெளியேவர உங்களுக்கு யுகாட்டிமுதலும், குகையின் மவளியே வந்ததன் அடுககடுககாயிருக்கும் மலைகளின் ஊமும், இப்பிரதேசம் எவகுமுள்ள கருவகாடுகளின் ஊமும், அயற்றிலந்நைந்த புல்கரடி சிறுத்தை ஒளய் மலைப்பாடி முதலான கொடியிராணிகளின் ஊமும் நீங்கள் வழிதொந்துமசல்வது சிறிதமுடியுமாது. இவ்வுள்ளவர்கள் வெளியேசெல்வதும், வெளிப்பிரதேசங்களிலுள்ளவர் இவ்வேகவருவதும் எளிதில் இயலா மயிலேதான், இந்தத்திருடர்கள் அரசாங்கத்

தினராற் பிடிபடாமல் சகமாகக் காலங்கழிக்கின்றனர். ஒருகால் நீங்கள் இந்தக்ருகைகளைத் தப்பி வெளியேசென்றாலும் இந்த மலைநாடும்கூட அலைந்துதிரியும் இந்தத்திருடர்கள் மறுபடியும் உங்களைப் பிடித்துக் காண்டு வருவார்களென்பது நிச்சயம். ஆகையால், இவர்களைக் கொண்டே நயமாக இவ்விடத்தைவிட்டுப்போக முயல்வதுதான் நலம்.” என்றார்.

இவர் சொல்லியவைகளைக் கேட்டு யான் அச்சமும் கடுக்கமும் காண்டாலும், இவர் எகுகளுக்கு நன்மைசெய்யும் எண்ணமுடையவராயிருப்பதைத்தெரிந்த மகிழ்ச்சியும் அடைந்தேன். பிறகு யான் ஒன்றும் பேசாதிருக்க அவர் சாயங்காலம் திரும்பவருவதாகச் சொல்லிவிட்டு, அககுறையின்புறத்திற் செல்லச்சென்று கதவை இழுத்துச்சாத்தித் தாழிட்டுக்கொண்டு போய்விட்டார். அவர்போனதும், அவருக்கும் எனக்கும் நதபேசசின் யுகைகளெல்லாம் ஒன்றன்பன் ஒன்றாக என்நிலைவிற்போன்றி என்உள்ளத்திற் பலவேறு கீகழ்ச்சிகளைப்பிறப்பித்தன. பொதுவாக அப்பெரியவலைப்பற்றிய ஸல்லண்ணம் என்னை இடைபிடைபோய்தல் பெறச்செய்தது. ஆனாலும், அந்தப் பாரசிகப்பெருமாளும் என்சுமையனும் என்பொருட்டு இத்தகைய நெருந்துண்பத்திற் அகப்பட்டிருப்பதும், வலழப் பெண்பாலாகிய யான காங்கொண்ட பொல்லாத ஒரு கன்வன்கையிற் சிக்கியிருப்பதும், இவ்விடத்தைவிட்டு மீள்வதற்கு வந்தொருவறியும் காணாமலிருப்பதும் நினைக்க நினைக்க என் நெஞ்சை ஆருத்தயரத்திற்கு ஆளாக்கியது. இப்போது இக்கருகிலுள்ளிருக்குக காளிகோயிலின் எயிற்கதவு துட்டப்பட்டவில்லை அதனால், யான் உச்சென்ற அம்மையின் திருவருவத்தின் இரண்டு திருவடிகளிலும் கீழ்த்து கண்ணீர் ஆறும்பெருககி என் குறைகளைச்சொல்லி அழுதிதேன். “எல்லா உயிர்களையும் வருந்தாது பற்றுக் காத்தவருந் இரக்கமுள்ளதாயே. வந்தொரு குற்றமுஞ்செய்யாத எழையேனேயும், வலுதேவனுக்குத் துணையாகவியும் ஆன என்சுமையனையும் பாரசிகப்பெருமாளையும் இந்தப் பொல்லாதகன்வன்கையில் ஒப்பித்துவிட்டு, அருட்கடலாகிய நீ ஏதும் அறியாதவன்பாற் சுடமாஇருத்தல் நன்றே! பெற்றபிள்ளையைத் தாடிய பாதுகாவாற் கைவிட்டுக் கொலைஞர்கையில் ஒப்பித்தால், அம்பெருமாட்டி, அப்பிள்ளைபிழைக்குமாறு எங்கனம்! கொடிய இடங்கள் வச்செய்யும் வழிபாட்டையும் ஏற்று அவர்க்கு உதவியாய்நீயும் இவகிருத்தல் சாலுமோ! தான் பெற்றபிள்ளைகளுட் கொடுமையுள்ள சிறுவர் அமைதியான மற்றச்சிறுவர்களை அடித்தாலும் வைதாலும் தாயானவர் அநீனைக்கண்டு மனம்பொருமல் அக்கெட்டபிள்ளைகளை ஒறுக்கின்றனனே! உலகத்தின்கண்உள்ள சிற்றறிவுடைய தாட்குள்ள இரக்கமும் கவிலயுச்சு! எல்லா உலகத்திற்குத் தாயான உன்னிடத்து, இல்லாம்பற்

போனால் இனி இப்பாழலகம் நிலைக்குமோ!" என்றெல்லாம் பலவாறு புலம்பி அழுதேன். இவ்வாறு வடந்தழுதபின் என்மனம் ஒருவாறு அமைதியுற்றது. அம்மைக்குப்பின்புறத்தே ஓவாதுவீழும் அருவி யோசை எனக்கு இரங்கி என்னோடுகூடி அழுதுதுபோற்றினேன். பிறகு அம்மையை வலம்வந்துவணங்கிப், பின்னே சென்று அவ்வருவி நீர் தேங்குஞ் சிறுகுட்டத்தில் என்முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு அதனோரத்தில் உட்கார்ந்து, அவ்வருவி நீர் மேற்கூரையாயுள்ள பாறையின்பிளவில் இருந்து இறங்குதலையும், இறங்கிய நீர் கீழுள்ள குட்டத்தில் நிரம்பி அடியையுள்ள மற்றொருபிளவினுள் செல்லுதலையும் உற்றுமோக்கிக் கொண்டு நின்றேன். "இவ்வளவு நெருக்கமான இத்த மலைகளினிடையே இருந்து இவ்வளவு நீர் வலையாறுவருகின்றது! வந்துவழியும் நீர் அவ்வளவு மிகுந்தும்பவவாறு செல்கின்றது" என்று வியப்புடன் எண்ணமிட்டிக் கொண்டிருந்தேன். "தண்ணீர் நடைந்து ஒடும் இவ்வருவிக்கால் இம் மலைகளைக் கடத்துசெல்வதற்கு ஒரு வழியாயிருந்தால் எவையோனும் இம் பொல்லாத இடத்தைவிட்டு மீண்டுமெவ்வாறு எளிதாயிருக்குமோ" இவ்வருவிக்கால் ஆழம் உள்ளதாயும், மிகவுருத்தான மலைகளின் மேம்பாழக் கீழ் இறங்குவதாயும் இருந்தால் யான் இதன்வழியே எவ்வாறு செல்வது கூடும்! மேலும் போகட்டோக இது செல்லுமவழி குறுகலாயும் நெருக்கமாயும் இருந்தால் யான் இதனைவிட்டுச் செல்வது சிறிதும் இயலாது" என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணமிட்டிக்கொண்டிருந்தேன். இவ்வாறான பலநினைவுகளில் என்மனம் அழுந்திநின்றமையால் நேரம்போனது எனக்குத் தெரியாது. இப்பொழுது இக்குகையாயில்ன் கதவினுள் புட்டில் சாவி கரகாவென்று திரும்பும்ஒசை கேட்டது. உடனே யானது கிடுக்கிட்டெழுந்து அச்சமுநிதி லுங்கொண்டு, உள்ளீடி லுலாச்சுருகக் கூடுபோல் காற்றிலடந்து கோயிலின் வெளியேவந்து அதன் கீழ்ப்பாடி மேல் அயர்ந்து உட்கார்ந்தேன். இதற்குள் முன்வாயில்ன் கதவு, "ரொணத்திற்க்க உயர்ந்துநீண்ட ஓர் ஆண்மடன் உள்ளவந்தான். இப்போது என்உயிர் உடம்பிலுள்ளதோ அதனை வெளியேயுள்ளதோ அறிமேயன், ஒன் கண்கள் நிரந்தபடியே இம்மையால்நின்றன, அவனைப்பார்த்தபடியே சோர்ந்து மேற்படிமேற் சாய்ந்துவிட்டேன். அவன் தனது கைபில் ஒரு சிறு பிரப்பங்குடை கொண்டுவந்தான். (கொண்டுவந்த கூடையை என்அருகில் வைத்து, அதன் மேன்முகடியைத்திறந்து உள்நிருந்த ஒரு புட்டிலையெடுத்த, அதனுள்ளிருந்த நீரை என் முகத்திற் றொளித்தான்; அது பணிநீர். அதன்பின் என்னை அனைதெதெடுத்துத் தன் றொடைமேற் சாத்திக்கொள்ளக் கையாவிட்டானான். உடனே என்நிலை எனக்குவந்தது; 'என்னைதெதாடவேண்டாம்' என்று கைக்குறிக்காட்டினேன். அதற்குஇவ்வாறு அவன்என்னை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு

சுமமா குந்திபிருக்க, யான ஒருவாறு மனவனாகிபெற்று 'எழுந்த
கீழிருந்த உட்காரும்'தன்

என கண்களினிந்திரேயிருந்த அவ்வாணமகனது வழிவழி அஞ்சு
கக்காட்டில் அவன் முகமூரம்பும உடம்பின் அரம்பும அழகு
மிருகநாவாகவேயிருந்தன எனந்ருயிரத் தெய்வமாய்க், தங்கன் அம்
நிறகுப எனதமையனழகுறகம் அவனை அடுத்தட்டிபாக்கசொல்லல்லா
தீகாது முகத்திலும் உடம்பிலும் கலை நதிநிருக்கிய உறுப்பின் அப
கோதி மென்றுவனமகது அடைபாறமான சாமலையிதநின் மெனவ
யும் சுவிபால உர்திறந்த ஒளிவீசும் உயர்ந்தஅறிவுகது அடையா
மாள் ஒருபேராளாயும் தீரம்கூறல், உலக உழவகிழோர்
மெனறகு நையுப மறுபாந் மடகந்தமுந காணப்பட்டன
வினறான அபவசுதந் பிழைவந்தகாதுவேனது என்ன
அதி அனவடிவது ஸான ரகமுநிருந்த தோன்றல்லை, அ
ருகது உயர்சு கல் நில் இவ்வளமபாறத் துலுப நவ வானநா
காலை உருவிரந்த துறாந்நனது துறாந் அவனதுவ
வகதுமரக உருந்தகரமலுபகாக்கதான மசா வல்லியனும் அ
னகமெருப மனமேற மகதுசகல்கருமது மகந்நிசைகான அ
வகது ஒரு ஆறனமைநீன்கருந்தகா மலும் அவனதுவழி
மெருபு ஒருபணமகன உழவகசுதிய வகது நகது அதனை,
யான துனைப நறிமுசுந்காந — உசுநிருந்திவது ஒருவாறுதன்க
க எனருநி உருவது துனை வகதுசகசுபுப பசாரமுப,
எனனைசுதொட்ட ஸ்டாபெரோ யான ககதுமாத ஆயர் அபழிய
விதிருந்தகையு எனகது மீதுமம் மருதனைவகதுதகது யான
கவையா துனைமகசு நகது உயாசுதுவன அபுபின்வந
மா மீசுநனன

'உருவாசிரியனா நகதுகல் மலா துருகே ரமேகவாசு
கதுனைமது புருவமீதா உயிரான நகதுகான ஒவ்ருமாரான
கருநை மலாராந வாய்நை உயருந் நகதுகது மதர்வித்திரு
கதுனை உயாசுதிரல் மலுவையானும, துருமைசுபுபுதி
யான அனருசுவநைமது கருநாசு அவமது புட்டினைந் இந்நக
குவகது சுகி உயருபபடுமது மசுசுன எரகயுமாதமா
கலரிதிலும் உனை மதுபுபுநுலு உயருகருகுகிழைந் மீ
னை பாருகுகிவகது தொட்டு மருதனை உயரு மகனாக மீ
கிநாந மருபனைந் என அநுயிராய்பால் துத அருபுபாமாட்டுந்
மேன மீ எனனை விவாகமவசுபது மெனையு யான கவழிபி
நிருந் மருனைசு ககயாபுடுவவபுதனைபே எனது தவமாய
மருநை பிபுபுழுவென மீனைந் மதுகதுவிட்டா உளகாலுபி

வீழ்த்து என் உயிரை மாய்த்துவிடுவதற்கே தீர்மானித்திருக்கின்றேன். உனது கூத்தலில் உள்ள ஒருசிறுமயிருக்குங் கூடத் தீங்குசெய்ய என் மனம்துணியாது. நான் இதற்குமுன் பிழைபடநீதவைகளை எல்லாம், என் தெய்வமேபோல்வாய், நீயே மன்னித்தல் வேண்டும். உனது சொல்லில் எனதுவாழ்வு இருக்கிறது. நீ காலால் ஏலியவற்றை யான் தீலபாற் செய்வேன்.” என்று புணியோடும் உருக்கத்தோடும் பேசினான்.

இவனுக்கு எவ்வளம் விடைகூறுவதென்று தெரியாமற் சிறிதூரே திகைப்புற்றுமயங்கி யிருந்தேன். தான் சொல்லியவைகளுக்குத் தக்கவிடை கூறினாலன்றித் தான் எண்ணிவிட்டுப் போவதில்லை யென்றும், அன்னந்தண்ணீரும் அருந்துவதில்லையென்றும் உறுதிமொழி புகன்றான். பிறகு யான் ஒருவாறு மனத்திட்டங் கொண்டு, யான் தனது கடகு உரியவனாய் இருப்பதையும், தங்குளையல்லாமல் வேறொருவரை மணக்கக் கனவிலும் இசையே நென்பதையும் வற்புறுத்திப்பேசி, அவன் தந்தைபாரிடம் யான்முன் சொல்லியவைகளையெல்லாம் திரும்பவும் எடுத்துச் சொன்னேன். யான் தீர்மானத்தோடும் பேசியவைகளாக கேட்டு அவன்முகம் வாட்டம் அடைந்தது. சோர்வுடன் பெருமூச்சு எடுத்த வாய்பேசாமல் தலைகுனிந்தபடியாய் நெடுநேரம் கன்னத்தின் மேற் கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு என்னெதிரில் உட்கார்ந்திருந்தான். இவனை இந்தநிலைமையிற் பார்ப்பது எனக்கு இரக்கமாகவேயிருந்தது. அதனால், திரும்பவும்பின்வருமாறு கூறினேன்.

“ஐயா, எனதுச்சிறுமியாகிய என்பொருட்டு நீங்கள் இவ்வளவு வருந்துதலிற் பயனில்லை. மணவாழ்க்கையென்பது காதலனுங் காதலியும் ஒருவரோடொருவர் இயற்கையிலேயே அளவுக்கடங்கா அன்புடைய ராய்க் கூடிவாழப்பெறுவதாகும். அவலிருவரில் ஒருவர்க்கு அன்பில்லை யானாலுந் அது பிணவாழ்க்கையே யாகுமல்லாமல் மணவாழ்க்கையாக மாட்டாது. இயற்கையே ஒருவருள்ளத்தில் உண்டாகாத அன்பைப் பாலடையிலிவைத்துப் புகட்டுவதுபோற் செயற்கையாகப் புகட்டமுடியுமோ? ஆதலால், தங்கள் என்னை வேறுவகையில் அன்புபாராடுவதை விடுத்துத், தங்கள் புதல்வியாகவாவது தங்கையாகவாவது என்பால் அன்புசெலுத்துவீர்களானால், யானுந் தங்களைத் தந்தையாகவோ தமையாகவோ நினைத்து அன்புபாராட்டிச், ‘சிறுதாரும்பும் பல்லுக குத்த உதவும்’ என்றபடி எனியேனும் தங்கட்கு என்றோற் செய்யக்கூடிய உதவி யெல்லாம் செய்வேன். என்னோடுகூடக் கொண்டுவந்து நீங்கள் சிறைப் படுத்தியிருக்கும் பாரசிகப்பெருமான் நிரம்ப உயர்ந்த தன்மையும் மிகப் பெரியசெல்வமும் வாய்ந்தவர். அவரைக்கொண்டு தங்கட்கு அழகீற் சிறந்த நல்ல ஒருபெண்ணை மணஞ்செய்துவைக்கவும், வேண்டும் அளவு உங்கட்குப் பொருள்வருவானாய் உண்டுபண்ணுவது கூடும். ஆனதால்,

தாங்கள் எரியேன் உதவத்த அன்பிறகு அடையாளமாக எங்களை யெல்லாம் இவ்விடத்தினின்றும் விடுதலைசெய்து, தாங்களும் இப்போது செய்வருந்தொழிலை அறிவே நீக்கி எங்களுடன்வந்து எங்களோடிருக்க வேண்டுமென்றேன்.”

“மெண்மணி, அன்பைக் கரைத்துப் புசுட்டமுடியாதென்றும், அது தன்னியற்கையாகத் தோன்றவேண்டுமென்றும் நீ சொல்லியது உண்மையே. உன்னிடத்தில் எனக்கு அன்பு உண்டாகும்படி புசுட்டினால் ஒருவருமில்லை. உலகம் இயற்கையாகவே எனக்குத் தோன்றியது. ஆதலால், என்னுடைய அன்பிற்கு இசைந்துதான் நீ நடக்கவேண்டும். என்னேமுன்பின் அறியாததனாலும், கொள்ளைக்கள்வரால் இங்கேகொண்டுவந்ததனாலும் நீ என்மேல் அச்சங் கொண்டிருக்கின்றாய். அந்த அச்சம் நீங்கநீக்க நீ என்மேல் அன்புபாராட்டுவாய். ஆதலால், இப்போது நீ ஒன்று தீர்மானமாகச் சொல்ல வேண்டாம். இன்னும் நாலேந்துநான் போனபிறகு உனது தீர்மானத்தை தெரிவிக்கலாம். இங்கே உனக்கு வேண்டும் செளகரியங்களுல்லாம் நாங்களே தெரிந்து செய்துவருகின்றோம். இன்னும் ஏதேனும் ஆகவேண்டியது இருந்தால் தெரிவி.” என்று கேட்டான்.

“எனக்காக என்னுடன் வந்தவர்களைச் சிறைப்படுத்திவருத்துவது நன்றாகுமோ’ ஆதலால் அவர்களுையேனும் மனமிரங்கி விடுவித்து விடுவீர்களாயின் ஒருவாறு ஆறுதலடைவேன்.” என்றேன்.

“மெண்ணே, அவர்களை இப்போது விடுதலைசெய்தால், அவர்கள் உடனே உலகமீட்பதற்காகவும் எங்களைப் பிடித்துச் சிறையில் அடைப்பதற்காகவும் அரசாங்கத்தார்க்கு அறிவித்து அவர்களை அடைந்தது கடுமையற்றவர்கள். ஆதலால், நாம் இருதரத்தாரும் ஒருவகையான ஒர் ஏற்பாட்டிலே வருமவரையில் அவர்களை இங்கேதான் வைத்திருக்கவேண்டும். அதற்காக, நீ மனம்வருந்தாமல் என்னைமன்னித்தல்வேண்டும். நிரும்பவும் நாளைப்பிற்பகல் ஐ இங்கேவருகிறேன். என்பெற்றோர்கள் இன்னுஞ் சிறிதுநேரத்தில் இங்கே வருவார்கள்.” என்று சொல்லியபின் எழுந்து, அம்மையைவணங்கிக்கொண்டு, குறையின் முன்வாயிற் கதவை இழுத்துச்சாத்திப் புட்டிக்கொண்டுபோயினான். தலைலிருந்த ஒரு பெருஞ்சுமையை இறக்கிவைத்தவன்போல உடனே யான் பெரியதோர் ஆறுதல்பெற்றேன். பேசிச்சென்ற இவனால் ஏவ்தாருநீவரும் நேராமல் எழுவேனைப்பாதுகாத அம்மையின் அருளைவாழ்த்திப் பலகால் அவள் திருவருவத்தின் அடியில்வீழ்ந்துவணங்கினேன். இவன் தந்தையார் சொல்லியபடியே இவன் நல்லவனாயிருத்தலபற்றிச் சிறிது மனநிறைவு கொண்டேனாயினும், புத்தகையநல்லியல்புள்ளவன் கொடியவர்களுடன்கூடிப் பலர்க்குத் தீங்கிழைத்து வருவதைநீனைக்க என்மனம் அச்ச

மும் வருத்தமுங் கொண்டது. இவ்வினைத்திருத்தி இவ்வாறு யாங்கள் விரிதலைபெறுவதுடன், இவ்வினையும் இவன் பெற்றோரையும் கூடக் கொண்டு சென்று, இவர்களை நன்னிலையில் வைத்தற்கு என்னுள்ளம் பெரிதாவ விரும்பியது. ஆனால், இவ்வினைத்திருத்தத்தக்க வழியொன்றும் புலனாகவில்லை. ஆகவே, மனக்கலக்கத்தோடு பலவாறு நினைந்தகொண்டிருக்கையில், மறுபடியும் குளுசவாயிறகதவிற் சாவிதிரும்பும்ஒசை கேட்டது; இரண்டொரு நொடியிற் கதவுதிறக்க அப்பார்ப்பனப்பெரியோரும் அவை பின்னே அவரைப்போலவே முதிபோளான அவாதம் மனைவியாரும் உள்ளே வந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டதும் எழுந்தகண்ணேன். எனக்குள்ள வந்தத்தோற் புன்கிரிப்புகொண்டிலேன். அவர்களிருவரும் சிங்கச்சிலையண்டையுந்து உட்காரநது, என்னையுந் தமக்கு அருகில இருக்கும்படி கறப்பித்தனா. இந்தப்பெரியவரைப்போலவே இவாதம் மனைவியாரின் வடிவமும் பார்க்கப்பார்க்க மகிழ்ச்சி தரத்தக்கதாயிருந்தது. இனிமைக்காலத்தில் இந்த அம்மையா நகரற்ற அழகுடையவராயிருந்திருக்கவேண்டும். பொன்னிறமாயிருந்தாலும் இப்போது தோலுடையவரது தலைநகரத்திருப்பதால் அவவழகு சிறிது சிறிது மாறிப்போயிற்று. ஆனாலும், முகத்திலுள்ள ஒருவகையான களையும் மலர்ச்சியும் முதலமையும் இந்தஅம்மையாரின் நல்லஇயற்கையைப் புலப்படுத்தின. தாய்தன் தபா இருவரும் இந்நணம் மிக நல்லவராயிருக்க இவர்கட்குப்பிறந்த மகன் தியனுவது பொருந்தாது. ஆதலால், இவர்கள் மகன் கள்வர்கூட்டத்திற் சேர்ந்ததற்குக் கொடியவறுமையும் ஊழ்வினையுந்தாம் காரணமாயிருக்கவேண்டுமென்பது என்மனத்திற்பட்டது. இவர்களைப் பாரகப் பாரக இவர்கள் மகன் நல்லவழியில் திரும்பும்படி அருள்புரிதல் வேண்டுமென அம்மையை இரந்து கேட்டேன். குறிப்பிட்ட இடத்தில் அமாந்தவுடன் அப்பெரியவர் என்னை நோக்கிக்

“குழந்தாய், இவள்தான் என அகத்திக்காரி; உன்னைப்பாரப்பதற்காகவும், உனக்குத் துணையிருப்பதற்காகவும் அழைத்தி வந்தேன்.” என்றா.

இஃதாள் அந்தமுதிய அம்மையா “அருமைக்குழந்தை, உன்னைப்பார்த்தால் என் பேர்த்திப்பிள்ளைபோலிருக்கின்றது. என்மகன் உயிரோடிருந்தால், உன் அவவளவு ஒருபேர்த்திப்பிள்ளை இருக்கவேண்டும். உன்னைப்பார்த்தால் என்மகளுடைய நினைவே எனக்குவருகின்றது!—” என்று கூறுகையில் அந்தப்பெரியோள் கண்களில் நீர்த்தாம்பிற்று.

அதைப்பார்த்ததும் அந்தப்பெரியவர் “இந்தக்குழந்தைக்கு உன்மகனா நேர்ந்த இடையூறுபோதாதா! நீயும் ஏன் இப்போது உன் அழிகையைக்காட்டி இவ்வினைத் துன்பப்படுத்தவேண்டும்!” என்று சொல்லி அந்த அம்மையாரை அமர்த்திவிட்டு எனக்கும் ஆறுதல் சொன்னார்.

அதன்பின் அந்தஅம்மையார் “நம்மையன் செய்ததும் நன்மையாயிற்று, அவன் கொண்டுவந்ததனால்ன்றோ நாம் இந்தக்குழந்தையைக் காணலாயிற்று!” என்று மகிழ்வோடு கூறினார்.

இந்நேரத்தில் என்னை வெளியே அழைத்துக்கொண்டு போவதற்காகக் காலையில்வந்த பெண்பிள்ளை குகையினுள்ளேவந்தான். அந்தப்பெரியவர் பகற்பொழுது போவதற்குமுன் என்னை வெளியே போய்வரும்படி கூறியதமையால் யான் அவனைப் பிள்ளைபெற்று காலையிற் சென்ற இடத்திற்கேபோய் மாலைக்கடனகளைமுடித்துத் திரும்பினேன். இதற்குள்ளாக அந்தப் பெரியவர் சாயங்கால புனலுக்காக அம்மைக்குத் திருமுழுக்குச்செய்வித்துப் பலநிறப்புக்கள் அணிந்து அழகாக ஒப்பனைசெய்து வந்திருந்தார். யான் வந்தவுடன் அகில் புகைத்துக் கர்ப்பூரங் கொளுத்திவழிபாடுசெய்தார். இப்போது என்னைப்பற்றிய அளவில் ஒருவாறு அச்சம் நீங்கியதாயினும், அந்தப் பாரசிககனவானும் எந்தமையனும் சிறையில் அடைபட்டுக்கிடந்தலை நினைக்கநினைக்க என்னுள்ளம் புழுமெனத்தடித்து ஆற்றொணுத்துயரம் எய்திற்று. அதனால், இப்போது அம்மையை வேண்டிக் கொள்ளுதலும் விட்டுக் கண்ணீர் வடித்தபடியாய் நின்றேன். புசனை முடிந்தபின் அப்பெரியோர் இருவரும் எனக்குப் பலவகையான ஆறுதல் மொழிகளைச் சொல்லி, இறைவிக்குப்படைத்த பாற்சோறும் பழங்கனும் உண்ணும்படி வற்புறுத்தினர். வேண்டா விருப்பாய்ச் சிறிதெடுத்து அயின்றேன். மாலை ஏழுமட்டு நாழிகையாயிற்று. மசங்கல் மாலைப்பொழுதிலேயே அப்பெரியவர் குகையிலிருந்து வந்தவன் சாத்தித்தாழிட்டார். அவர் அதனைச்சாத்தியகுறிப்பைச் சிறிது நேரத்திலெல்லாம் தெரிந்துகொண்டேன். பகல்முழுதும் வெளிவாது தத்தம் இருப்பிடங்களில் ஒடுங்குககிடந்த கொடியகாட்டுவிலக்குகள் எல்லாம் இரைதேடும்பொருட்டு வெளிப்பட்டிப் பலவகை இரைச்சலிட, அவ்வோசை குகையினுள்ளிருக்கும் எகன்களில் விழுந்து எனக்குப் பெரியதோர் அச்சத்தினைவிளைவித்தது. இவ்வளவு திகிலான இந்தமலை நாட்டைவிட்டு அகலும்வகை எப்படி என்னும் ஏக்கம் எனக்குவரவர மிகுவதாயிற்று. எனனுடனிருந்த முதியோரிருவரும் பற்பலவற்றைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கிருந்த மனவருத்தத்தால் அவர்கள் பேசியவைகளிற் பெரும்பாலும் என்மனம்பதிலவில்லை. இடையிடையே அவர்கள் பேசியவற்றிற்கிற்சில எனக்கு ஒருபெரிய நியப்பாட்டினை விளைவித்த தெனறாலும் அப்போது எனக்கு இருந்த மனநிலையானது அவர்கள் சொல்லியவற்றை யெல்லாம் ஒருதொடர்பு படுத்திப்பார்க்கவும், அவர்களை நன்றாய்க்கேட்டு என் நியப்பாட்டை விலக்கிக்கொள்ளவும் இடந்தராதாயிற்று. முற்றிலும் என்னுடைய

துயர் நினைவுகளாலேயே என்மனம் கவரப்பட்டிருந்தது. இவ்விடத்தை விட்டுத் தப்பிப்போவதற்கும், என்னவர்களைச் சிறையினின்று விடுவிப்பதற்கும் வழிவகைகள் உண்டோவென எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தும், இறைவியை மன்றாடியும் ஒன்றும் எனக்குத் தெளிவாய்ப்புல்லவில்லை. ஆனால், இங்கிளைவினுடே ஒன்றமட்டும் அடுத்தடுத்துத் தென்றிற்று. இறைவிக்குப் பின்புறத்தே விழுந்தோடும் அருவிக்கால் தப்பிப் போவதற்கு வழிகாட்டுமோ என்பதே அதாவாம். ஆனாலும், அது முடியாத பிழைஎண்ணம் என்று நினைத்தேன். பிறகு, ௧௧ம் அருமைமிக்க கணவனாரைக் கள்வர்கையிற் பறிகொடுத்த அந்தப் பாரசிக அன்னையாரும் அவர்மக்களும் எந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்களோ என்பதை நினைக்க என்உள்ளம் அனலிற்பட்ட மெழுகாய் உருகிப்போயிற்று. பம்பாய்போய்ச் சேர்ந்தபின் தெரிவிப்பதாகத் தவகளிடம் நேரே சொல்லி வந்தமையின், யாங்கள் பட்டஅல்லல்களைக் குறித்துப் பாரசிக அம்மை யார் தங்கட்கு அறிவித்தனரோ இல்லையோ எனவும், தங்கட்கு இவைகள் அறிவிக்கப் படாமலிருந்தால் தாங்கள் எவகளைப்பற்றி எவ்வாறு நினைந்து எவ்வனம் வருந்துவீர்களோ எனவும் ஒன்றன்பின்ஒன்றாக நினைந்து பெரும்புயலில் அடிப்பட்டு நடுக்கடலில் வழிமாறித் தத்தளிக்கும் மீகாமினைப்போற் கலங்கினேன்! இவ்வாறாக அன்றிரவுமுழுதும் உறக்கமின்றி நிலத்தேகிடந்து புரண்டேன். விடியற்காலையில் மூன் னாளிற்போலவே வந்த பெண்பிள்ளையோ டென்சென்று காலுக்கடன் களை முடிததுவந்தேன். அந்தப்பெரியவரும் பெரியம்மையும் சம் இல்லத் திருச்சென்றார்கள்; யான் வெளியேபோய்த திரும்புதற்குள் அப்பெரியவர்மட்டும் பூசைக்குவேண்டும் பொருள்களோடு அங்கு வந்திருந்து கத னைத்திறந்து வைத்திருந்தார். பிறகு பூசைசுடைபெற்றது. யான் சிறிது உணவுபுகாண்டேன். அதன்பின் அப்பெரியவர் தமதில்லத்திற்குப் போகப், பிற்பகலில் அவர்தம்மகன் என்னிடம் வந்து முன்னாளிற் போலவே தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி தாழ்மையோடுவேண்டினான். யான் அதனைமுற்றும் மறுக்கவே பின்னும் வாட்டத்தோடு போயினான். மாலையிற் பெரியவரும் பெரியம்மையும் எனக்குத் துணையாகவந்து படுத்துக்கொண்டார்கள். இப்படியாகவே நாலாநாட்கள் சென்றன. நாட்செல்லச் செல்ல என்மனத்துயரமும் ஆராய்ப்பெருகியவரலாயிற்று. இச்சிறையினின்று என்னையும் என்னவர்களையும் விடுவித்துக் கொள்ள வழிகாணுமற் கள்வர்கையில் உணவுவாங்கியுண்டு காலங்கழிப்பதோ! இதனைவிட்டுப் போவதென்று அல்லது உயிரைத்துறப்பதென்று' என, உறுதிசெய்தேனாய், இத்தாம்பாட் காலையில் அப்பெரியவரைநோக்கிப் “பாட்டர், என்னை விடுதலைசெய்விக்க வழியில்லையாயின் அதனை முடிவாகத்தெரிவித்துவிடுங்கள்” என்று கேட்டேன்.

அதற்கவர் உண்மையான மனத்துயரத்தோடும் “அருமைக்குழம் தாய், யானும் என் அகத்தாக்காரியும் கடந்த நாலாட்களாய்ப் பேசி உன்னை உன்னவர்களையும் அவர்களிருப்பிடம் அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று என்மகனிடம் உற்புறத்தியும் அவன் அதற்கு இணங்குகிற வழியாயில்லை. உன்னை மணஞ்செய்து கொள்ளக் கூடாவிட்டாலும் உன்னை வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டாவது இருக்கவேண்டுமென்னும் நினைவுடையவனும் ‘இருக்கின்றன். உன்னுடையநீனவே அவனுக்குப் பித்தாக ஏறிவிட்டது! உன்னுடன் வந்தவர்களை யாவது விடுதலை செய்யும்படி நான் கோட்டத்தற்கு முதலில் இணங்கிப்போனவன், அடுத்த நாளில்வந்து அதற்கும் இணங்காமற் பேசினான். யாரோ இரண்டுபோளவாளிதராய் வந்திருப்பவர்கள் பேசவைக்கோட்டு அவர்களை விடுவிப்பதற்கு ‘இணங்காமல் மனம் கலக்கப்பட்டிருக்கிறான்! என்செய்யலாம்’ எது எப்படி முடியுமோ! அருமைசு சிறுதடிந்தையாகிய உனது துயராக கண்டு என்னுற் பொறுப்புமுடியவில்லை! ஆகலால், என்னால் ஆகவேண்டுமது ஏதாயிருந்தாலும் யான் அதனைச் செய்யத்தடையில்லை. என்னால் ஆகாததற்கு யான் என் செய்வேன்!” என்று மனம்மைந்து கூறினா.

இவருடைய சொற்களைக் கோட்டபின் இவ்விடத்தைவிட்டு அகலலாம் என்று யான் கொண்டிருந்த ஒருசிறுநம்பிக்கையும் என்னை விட்டாகுறது. இனி இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்குவதற்குப் பொருமுயற்சியெய்யவேண்டுமென்றும், அம்முயற்சி கைகூடாதாயின் உயிரைத்திறப்பதே செயற்பாலதென்றும் முடிவுட்டடினேன். நகரம்நாட் காலையில் அப்பெரியவர் மேற்கூறியவாறு என்னுடன் பேசிவிட்டதம் இல்லம் நோக்கிச் சென்றபின் யான் அம்மையைத் தொழுதுகொண்டு பின்புறத்தே யுள்ள, அருவிநீர்வீழும் குட்டத்தில் இறங்கினேன். முதலில் அஃது இடிப்பளவுஅடிம உள்ளதாயிருந்தது. பின்னர் அசன் நடுவிற செல்லத் தண்ணீர் என் கழுத்தளவுக்குவந்தது. அதனால் துணுக்குற்றத் திரும்பிக் கரைஏறினேன். ஏறிச் சிறிதுநேரம் அக் கரையின்மீது ஆழ்ந்த நீனை வோடும் மனக் கலையோடும் இருந்தேன். இப்போது என் உள்ளத்தில் ஒன்றுதட்டுப்பட்டது. ‘ஆழம் மிதுதியாபுள்ள இடங்களில் அமிழ்ந்திப் போகாதபடி யான் மிதப்பதற்கு ஏது செய்யலாமென்று எண்ணிப்பார்க்க ஒரு வெறுங்குடத்தை முதலிற் கட்டிக்கொண்டால் நீரில் அமிழாமல் மிதக்கலாம்’ என்று ஒரு நினைவுபிறந்தது அதற்காக அம்மையைத் தொழுதேன். அம்மைக்குத் தண்ணீர் முகந்துவிடும் ஒருசெப்புக்குடம் அக்கோயிலின் ஒருபுலையில் இருந்தது. அதனை எடுத்துக்கொண்டுவந்த அம்மையின் எதிரேவைத்து ‘அன்னாய், ஏழைக்கிரவகும் ஏந்தியாடி, இவருள்ள இக்கொடியுள்ளவர்களையில நீன்றும் பேதைச்சிறுமியாகிய, யான் தப்பிப்போவதற்கு நீ திருவுளம் இடுகவேண்டும். உனது திருந்

குடமாகிய இதனை அடியேற்குத்தகநுளல் வேண்டும் என்று சொல்லக் குறை யிரத்தேன். அப்போது தலைக குமேலென்ன ஒருபல்ல இனிகாந முற்கந் தெறித்தது. அதனை அடியமயின் விடையா ததணிகத, அவன்வடிவத்தினை வலம்பநது வணங்கி அககுடததனை எடுத்துக கொண்டு பின்னேயுள்ள குடடத்தின் கலாயிற்பயசன்று, எனது ஆண்டில் ஒருசிறு துண்டைக்கிழித்து, அககுட ததனை கழுக்கைச்சகற்றி அந் துணியின்மடுவில் முடிபோட்டேன். அதன்பின் எனது ஆண்டை என்னுடமலபவகும நன்றாய் இறுகசகற்றிக் கட்டிக்கொண்டு, அககுட ததைக் கவிழ்த்து அதனவாயை எனது பின்னடி (புதுகன்மெல்லைத்து அதன் கழுத்திற்கட்டிய துண்டின் இரு தததையும அககுடின் கீழ்விட்டு என்மாபன்மேல் இழுத்தப் பட்டையாய்வதது முடிநதேன். இவ்வாறு செய்தபின் 'இளவெவாயினும அமலமயின் திருவளத்திற்கே ஒப்பிதம்' என்று நனைத்தது தணியாயிம அககுடத்தினுள் இறங்கினேன். இறங்கி அதற்குமவிரமசல முன்ப்பாலவே தண்ணீர் கழுத்தண்டையகது. இப்போது நான்கிறிதம் அஞ்சவல்லே. இன்னும் முண்டநது, அக்குட்டம் நிரம்பித் தண்ணீர் குழகலம மூலப் பிளவினுடு செல்லுமவாயிணடைவகதன். இப்போ தென்கால்கள் நிலத்திற்படவல்லே. என்முதுகின்மேற் கட்டியகுடம் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டது. அடவிடத்தின் ஆயு மனககு நீலககவல்லையாதலால், அந்ரோட்டததில் யான் இப்போது எனவிர்ப்பப்படி நடநது செல்லக கூடாமல் அதனல் விரைந்து இழுக்கப்பட்டேன். என்முதுகிற கட்டிய குடம் என்னை மிதககவதததபடியாயிருகக, யான் அந்ரோட்டதத்சென்றவழியே விரைந்து இழுக்கப்பட்டுச சென்றேன். கழ்நல்ல என்கால தளிற்கிறிதந் தட்டுப்படாமையால் யான் செல்லும் இந்ரோட்டதத மிகவும் ஆழமானதென்று கண்டேன். எனதலைக குமெல் இரண்டு மூன்றடி உயரத்திலும் மூலப்பாறை, யான் செல்லும் ந்ரோட்டததின் இரண்டு பக்கத்திலும் மூல. சிலஇடத்தில் அந்ரோட்டதத மூன்றடியகலமும், வேறுசிலஇடத்தில் நான்கடியகலமும் இருந்தன. அதற்கு மொழுகமாயிருநது ஈரககாற்று விழுவிறவென்று வீசயது. இக்காற்று இலையை னால் யான் மூச்சு அடைபட்டு அங்கேயே இறங்குமாயிருப்பேன். ரோட்டமானது என்னை மிகுவுமரலாய இருத்ததத்சென்றது. யான் குடத்தின் உதவியால் எதொருவருத்ததமும்ஆனறி மிதகது சென்றேன். நீரின்விரைவை நோக்கநோக்க அது உரவரச்சரி. து செல்லும் பாதையினுடே செல்லுகின்றதென அறிந்தேன். 'இவ்வளவு விரைவாயசசெல்லும் இஃது எங்கே செங்குத்தானமூலின் ஓரத்திற்கென்று வழிகின்றதோ' எனவும், 'தவனம் வழியுமாளுவ யான் இந்ரோட்டததாற்கீழ் இழுக்கப்பட்டுவீழ்த்து சாவது திண்ணம்' எனவும் உணங்கது திகில்

கொண்டேன். ஆனாலும், இப்போது என்னாச் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. ஆகலால், மனந்தேறி 'இறைவி விட்டபடிவிட்டும்' என்று என்னைக் கைவிட்டநினைவோடு சென்றேன். ஆனாலும், இடையிடையே என்கால்களைக் கீழ்இறக்கி நிலம் தென்படுகிறதா என்று பார்த்தேன் ஒருசிறிதுத் தென்படவில்லை. இந்நீரோட்டம் மலையினாடுசெல்வதால், ஒரேயிருளாயிருந்தது. இவ்வாறு நெடுநேரம் இந்நீரிற் சென்றேன். ஏறக்குறைய எழுட்டுமணிகேரம் யான் தண்ணீரில் இருந்தமையாலும், அம்மலையருவிநீர் மிகவுங் குளிர்த்திருந்தமையாலும் என்உடம்பிற் குளிரும் விழைப்பும் உண்டாயின. 'அந்தப்பாரசிகனவானும்' எந்தமையனும் இருக்கும் நிலைமையை அந்தப்பாரசிகப் பெருமாட்டியாரிடம் சென்று தெரிவித்தபின் உயிர்போகுமாயின் அஃது எனக்கொரு பேர் ஆறுதலாயிருக்கும். அதுவரையில் எம்பெருமாட்டி என்னை உயிரோடு வைப்பையோ' என்று இறைவியை நினைந்து உருகிஅழுதேன். பின்னுஞ்சிறிது நேரஞ்செல்ல, மறுபடியும் என்கால்களைக் கீழே இறக்கி இறக்கித்தடவினேன்; இப்போது உருண்டைக்கற்கள் என்காலிற்றட்டின. உடனே ஒருபெருங்கிளர்ச்சி அடைந்தேன். இப்போது வாவா அந்நீரோட்டம் அகன்று காட்டியது; சிறிது வெளிச்சமும்வந்தது; அதன் இருப்புறத்தள்ளமலகளும் என்கண்கட்குப் புலனாயின; இப்போது பதினேந்தடி அகலமுள்ளதாய் அந்நீரோட்டம் தோன்றிற்று; அஃது அகல அகல ஆழம் குறைந்தது; இப்போதென் கால்கள் அடிநிலத்தோவன; தண்ணீர் கழுததளவ நின்றது; அதில யான் இப்போது சிறிதுநடந்து செல்வதும் முயன்றேன். பின்னும் அரைமணிகேரமாயிற்று; இப்போது வெளிச்சம் நன்றாய்த் தோன்றியது. இவ்வருவிக்கால் இம்மலைப்பிளவை விட்டுப் புறம்போகும் மலையாய் என் எதிரேதோன்றிற்று. இப்போது அருவிநீர் என்இடுப்பளவுதான் இருந்தது. திரண்டகற்களும் சிறு சிறு பாறைகளும் அடியிற் கிடந்தமையால் யான் அவற்றின்மேல் நடந்து செல்வது வருத்தமாகவே யிருந்தது. மேலும் தண்ணீர் விசையாக இழுத்துச் சென்றமையால், அவ்விசைக்குத்தக்கபடி யான் அத்திரட்சிக்கற்களின்மேல் நடந்து செல்வது இயலாதாயிற்று. அதனால், யான் மறுபடியும் எனது குடத்தின் உதவியால் மிதநகபடியாகவே சென்றேன். ஆயினும், கீழ்நிலை காலுக்குத் தென்படுகிறதா என்பதை இடைக்கிடையே காலால் தடவிப்பார்த்துக்கொண்டே சென்றேன். இப்போது மலையாபிவண்டைவந்தேன். என் தலைக்குமேல் பத்துப்பதினேந்தடியுமாம் மேற்கூரை வளைவாய் உயர்ந்திருந்தது. அவ்விடத்தில் நீரோட்டத்தின் அகலமும் ஏறக்குறைய இருபத்தடி அகலந்தான் இருக்கும். அவ்விடத்தில் மாலுக்காலவெளிச்சம் நன்றாய்ப் பட்டதனால், அவ்வருவிக்கால் செல்லும் அம்மலைக்கணவாயின் அழகும் அதனுடு செல்லும் அருவியின்

ஒட்டமும் எனக்கொரு வகையான வியப்பினையும் மகிழ்ச்சியினையும் விளைவித்தன. அக் கணவாயண்டைவந்தபின் தண்ணீர் தொடையளவே யிருந்தமையால் இனி யான் மிதத்துசெல்லக்கூடாதாயிற்று. ஆகவே, மெல்லமெல்ல நடந்து கணவாயின் புறத்தேவந்தேன். புறத்தே அவ வருவி முப்பதடிக்குமேல் அகலமாய்விரிந்து, சிறிது சரிவான ஓரிடை வெளியிற் சென்றது. அவ்விடைவெளியின் கீழுள்ளநிலமும் முழுக் கற்பாறையேயாகும். இங்கே தண்ணீர் முழங்கால் அளவுதான் இருந்தது. கீழ்நிலத்தில் உருண்டைக்கற்களாவது சிறுபாறைகளாவது இல்லாமை யால் இவ்விடத்தில்கூடப்பது முன்போல் எனக்கு அவ்வளவுவருத்தமாயில்லை. ஆனாலும், இந்தஇடத்தில் தண்ணீர் ஒட்டம் மிகவிரைவாயிருந்தமையால், நடைதள்ளாடி நின்றறின்று சென்றேன். இருபுறத்தும் செங்குத்தானமலைகள் வான்அளவிததோன்றின. தலைக்குமேல் நிறப்பாய் மாலுக்காலத்து வான் சாம்பல்திறமாய்த் தோன்றிற்று. எனக்கு எதிரில் நீரோட்டமும் அதுசெல்லும் மலைக்கணவாயும் வரவர அகன்ற கொண்டே போயின. இக்கணவாய் எட்டஎட்ட வளைவாய்ச்சென்றமை யால் எனக்குஎதிரே செங்குத்தான மலைச்சுவரையாயி் வேறொன்றையும் யான் காணக்கூடவில்லை. இருபுறத்தமுள்ள அம்மலைச்சுவர்களில் ஓரங்களின்வேர்களும் சிற்சில செடிகளும் வளர்ந்துதொங்கின. கதிரவன் மறைந்துசெல்லும் மேற்றிசையிதுவென்றும் என்னால் தீர்மானிக்கக் கூடவில்லை. வரவர வெளிச்சமோ குறைகிறது. நீரோட்டத்தவலிபு எறுவதற்குக் கரையோ அகப்படவில்லை. இன்னுஞ் சிறிதுநேரத்தில் என்நிலைம எவ்வாறாய்முடியுமோ என்பதைநீனைக்க எனமனம் மருண்டு கலங்கியது. உடம்புமுழுதும் குளிர் மிகுதியால் உதறியது. தண்ணீர் முழங்காலுக்குமேற் சிறிதேயிருந்தாலும், அது மிகுவிசையோடுமொழிவதால் ஓரிடத்திற் சிறிதுநேரமாயினும் யான் நிற்கக்கூடவில்லை. இவ்வாறு பெருந்துன்பத்தோடும் மனத்தகிலோடும் இறைவனையன்றி எதொரு துணையுமின்றித் தண்ணத்தனியேனாய் அம் மலைக்கணவாயினிடையே சென்ற எனது இடரானநிலையை யானே விரித்துச்சொல்பதைவிட என்னுயிரினைய தாங்களே அனைநனைத்துப்பார்த்தால் கண்டு விளங்கும். இவ்நகனமாகப் பின்னும் ஒருமணிநேரம் அம் மலைக்கணவாயின்ஊடே தண்ணீரில் நடந்துசென்றேன்; இனி நடக்கமுடியாமற் சால் ஒய்ந்துபோகும் நேரமும் உடம்பு உளைத்துவுழும் நேரமும் வந்தது. அந்நேரத்தில் இறைவனருளால் இங்கீரோட்டத்தின் இருபுறத்தும் தண்ணீர்மட்டத்திற் குமேல் இரண்டு மூன்றடி உயர்ந்த மலைப்பாறை செங்குத்தான மலைச்சுவரின்அடியிற் கரையாகச்சென்றது. அந்தக் கரையைக் கண்டதும் என்னுயிர் எனக்குவந்தது. பெருவழி என்னைத்துக்கிவந்த செப்புக்குடத்தை இப்போது யான் தூக்கி இடுப்பில் இடுக்கிவந்த

லையால், புதின முதலில் அந்தக்கரைமெல்லைத்து நீரோட்டத்தை விட்டு அதன் மேல் ஏறினேன். முதலில் எனது ஆடையிலுள்ள கண்ணீர்மெய்யல்லாம் நன்றாய்ப்பிழிந்து கூந்தலிலும் உடம்பிலும் உள்ள சரதன் தந்த வர்த்திப், பறகு ஆடையை நன்றாக கீரில் அலைசிப்பிழிந்து விடுத்தகொண்டேன். இப்போது என்னுடைய கவசமுடையத கலைப்பும சரியும் நரையறட்சியும் உண்டாயின. அதனால், அந்தப்பாறைக்கரையின் மேல் அங்கு மேல்நிற்கு பரிதேதே. என்னை அறிமாத தூக்கம்வந்து என்னைக் கவிந்த கொண்டது. மறுபடியும் யான் கண விநிததுப்பாக்கையில பக்கமே ரிசசம மன நகதுபோய்விட்டது, மங்கல மாலையெரிச சமர்ப்பும் கைகளை நடுபா முதலேபாற் றேற்றியது. அசனால, யான் ஷர்ஜுராட்ட மமுத முற்றந தூங்கித்தான் எழுந்தேனென்று நினைத்தேன். ஆகவே அப்படியில்லை. அது மாலேப்பொழுதுதான். தலைககு மேல் யானிற் பாச சிபி டளிசகொன்ற ணைப்பட்டது. ஒருமணி மேலாகிது யான நன்றிக்குதுகியிருக்கவேண்டும். இப்போது என் உடம்பி லுள்ள அபாய முபுருட்டமட மக்கியது. ஆனால், பசுவின கொடுமை தாங் கக்கூடியதாயினால் விட்டில் நகதுகால இரண்டுகாட் பட்டினிசிடந் தாலும் என் துதிய வாய் பசுவிதான் நியதினை இன்ன காலேயிற் சிறிது ணைவு கொண்டு இருந்தும், மண்ணில் கனைகதுபடியாய் களை யழிந்த பந்தத்தால், அவையு முடும்பசுவிதான் மலாயிற்றேன உணர்ந்தேன். ஆகவே, உணவுக்கு அகலே விதாசுடைசுக்கப்புகிறது' என்று செஞ் யான அம்ம வசகயார கெடுககொடுக்கினேன். யானி நகதுது-தவிரகச சிறிதமுனமே என் டு கதுகயாரில் கொடுமையுக் கொடிநபடாந்தா டு நகது மாக். அயன்ற டு ந்துமேகக்க அலற்றிது ஆகையிலைமேய யானி டிடா கெடுபான கொழுக்கனிகள் கைறபகாணப்பட்டன. உட மேல் யானெழுந்து வககொடுகளின் கிடப்போய்ப்பார்க்க அலைவ என் னைசுடுக கொடுமையுக் கடுமைய அளவுக்குமேல் இரண்டு மூன்றடி டு சதிரி இருந்தா. ஆயவற்றுகோந்திலும யான கொண்டுயுநத அமைப டின் வருகுட டு கனக்குப்பரிதம் பயன்பட்டது. அக குடசுடைசக் கிழ்த்து அதன்மேல் வறியின்றதாலி அக் கொடுமையுக்கொடியுநத கீழ் அபகது. அசுவின மச்ச சுவர்ப்பமுத்துக் கனிவிருந்த பமகசுலோ ணககுட டு விராயு பறித்த, அவற்றை அருவிநீர் அழுவியெடுத்த, மமலமகயுதம், அமுத அபின்மேன். அடவளவு இன்சுவையுடைய பழங் கலை சூதத்தமுன் யான் நக தும்உண்டதில்லை. அனவகலோ என் பசுஅடங் கயமட்டு அபின், அயகருவிகீரும் பருகியபின் என் கொடுமபசி டுக்கியது. அன்பிப் மேலுஞ்சில கொடுமையுப்பழகலோப்பறித்தாக அட சிறிது ணைத்துக்கொண்டு அம்மலைப்பாறைக்கரையின் மேல் நீளசு செல்லைவியினேன். அந்தக் கரை இப்போது மூன்று நான்கடி அகலம்

இருந்தது. தன்னந்தனிமையாய்ச் செல்வதும், போகப்போக இதை கொண்டுபோய்விடும் இடத்தின் தன்மை தெரியாமையும், இவ்வாறு செல்வதனை நாழிகை அல்லது எத்தனை நாள் இம்மூலப்பக்கங்களில் அனுப்புகிறியவேண்டுமோ என்னும் நினைவும், இம்மூலநாடெச்சும் திரிபும் அக கள்வர்கள் எவனைத் தாம் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று கேட்க வேண்டுமென்று என்னைத்திரும்பவும் பிடித்துக்கொண்டுபோய் விடுவார்களோ என்று அச்சமும், தவிர வேறுஎனக்கு அச்சத்தை உண்டிபண்ணத்தக்க தொழி விலவருகனாவது நச்சுஉயிர்களாவது இவ்வாறாயின் பாதி மந்த வறியிற் காணப்பட்டவிலை.

இவ்வாறு பலதலையாய்ச் சலங்கிய உள்னத்தொடிக் ஆற்றல் மைய நினைந்தபடியாய் அல்லாழியேசென்றேன். இப்போது பால்கொள்க்கை முற்றிலும் மறைந்துபோய்விட்டது. ஆனால், பாதிமந்தி சளிச்சநில வாணிற் குளிர்ந்த பேரொளிவீசியது. யான்சென்றும் அங்குள்ளிருந்தும் லாம் நிலவின் வெளிச்சமபடுகலால் மண்ணையாய்ச் சீதான்றிவா; யான் போகும்வறியிற் செளிவாய்தொடங்குது. யான் இப்போதுள்ளும் மலைச்சுவையாய்க்கரையின் பசுத்திதெச்சுலகம் அருவிவானது மாயா அகலமாய்க்காணப்பட்டதோடு, சுவையின்விழு வர. அச்சுந்த ஆடக கிறிசென்றது. யான் நடக்கருகலாயிர மெலித என் பசுத்தமாய் உயர்ந்துகொண்டேபோயது. கரை உயர்ந்துபோகலாம் என்றபடியது இப்போதுஎனக்கு வருத்தமாயிருந்தது. என்னும் நீண்டவாறு அகல வாங்கிக்கொண்டு நடந்தேன். என்பகத்ததுள்ளி சுகந்தமென மீளா சுவர் போகப்போகக் குறுகியது. கடைசியாக யான் மலர்ந்து வரையுந் செங்குத்தான மூலச்சுவரின் உச்சியும் ஒரேமட்டமாயிருந்தது. இடத்தில வந்துசேர்ந்தேன். வந்துசேர்ந்ததின் அங்கு அந்தக்கலாயின் ஊராய் சின்ற ஒரு மிகப்பெரிய அலமரத்தினமேலாய் பந்தக்காண்க் கொண்டு நோக்கினேன். என்னைச் சுமரதுகொண்டவந்த அருவிவா என் யான் க்னறவிட்கிற்றது ஒரு பனைமரையர் ஆடித்தல் எறக்குறைய நூறு அகலமுள்ளதாய்ச் செங்குத்தான ஒரு மூலச்சுவரின்மேற் கிடையழிந்தது வழிந்ததீர் அகலிருந்து இன்னும் ஒருபனைமரையர் ஆடித்தற்காண்பாட்ட மட்டமான ஒருபெரிய மைதானமெளியில் வீழ்ந்து பரப்பெயாட்க்கண்டேன். மேலிருந்து அது வழிந்துவிடும் இடத்தில் ஒருபெரும்பள்ள மாண நீர்நிலை அமைந்திருக்கலெண்டுமென எண்ணினேன் என்னென்றால், அங்கே அவ்வருவியீர் விழுகலால் ஒவெண்ணும் ஒரு பேரிசைச்சல் ஓயாது அப்பக்கமெவரும் பரவிக்கொண்டிருந்தது. இத்தீர்தீர் கொப்புக நூரையுமாய் வெள்ளைவெள்ளென்று அலையலையாய் மிகுந்திரைவாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தது. இவ்வனம் வந்துவிடும் இவ்வருவியீரின் பக்கத்தே யான் எறிவந்தகரையேயில்லாமற் செங்குத்தான வெங்கலகலே

இருந்திருக்குமாயின், யான் அவருவிரீரோடுகூடவே வந்து இங்கே தீழ்விழுந்து இதற்குள் மாய்ந்துபோயிருக்கவேண்டுமே! என்றநீனைந்து நிகில்கொண்டேன், என்னைப்போல் இவ்வழியில் தப்பித்தவறிவரும் ஏழைமக்களையும் பிறையர்களையும் காக்கும்பொருட்டாகவோ எல்லா அரசுமும்வாய்ந்த இறைவன் செங்குத்தான இம்மலையடிவாரங்களிலும் இவ்வருவிரீருக்குக் கவரையை அமைத்துவைத்தான்! என்றெண்ணி யென் படைப்பின்றி தந்தை வாழ்த்தினேன்.

நல்லவெளிச்சம் முன்னையிலும் விளக்கம்மிதந்து திகழ்ந்து; வானம் மாசுமறுவின்றித் தெளிந்த நீலநிறமுடையதாய் வெண்மையான அந்நில வெளியோடு மாறுபட்டுத்தோன்றியது. யான் இப்போது வந்துசேர்ந்த இடத்திலிருந்து நாற்புறமும் பார்க்கக்கூடியவாய் இருந்தன. என்னைக் கொண்டுவந்த அருவிநீர் மேற்குழுகமாய் ஓடிற்ற. யானும் மேற்கு, மேகாங்கியாடியாய் நின்றேன். அவ்வருவிகுத் தென்னண்டையிறு காடுகளால்மூடப்பட்ட மலைத்தொடர் யான் அளாவித் தோன்றியது. எனக்கு அடப்பறத்தேயிருந்த அம் மலைக்காடுகளிலிருந்து பேரடைப்புலியின உறுமும்ஒலியும், மற்றுஞ்சில விவாகுன வகளின் ஒசையுங் கேட்டன. எனக்கு வலக்கைப்புறத்திலோ மட்டமான வெளியம் சிறிதுசுநிறையர்நகரிலேமெடுகளும், சிறிதுசுநிறை ஆழ்ந்த மலைப்பள்ளங்களும் இருந்தன. ஆகாங்குப் பெரிப்பெரிய மரங்கள் இருந்தனவேயல்லாமல் காடுகள் ஆல்லை. யானிருந்தபக்கத்திற் காட்டுவிலங்குகளின் இரைச்சல் சிறிது ஆல்லை. அதனால், யான் இதைப்பக்கத்துக்கரையில் எறிவருமபடி அறிவுசந்த இறைவியின் அருளுக்கு ஏழையேன் எங்குளவகைமாமாறு செலுத்த வல்லேன்! இடகளைப்பக்கத்துக்கரையிலேறி அந்தப்பக்கமாய்ச் சென்றிருப்பேனானால் அக்காட்டில் அகப்பட்டு மறவிலவருகளுக்கு இடையாயிருப்பேன். ஆகையாற் 'சுடவனைநம்பினோர் கைவிடப்பட்டார்' என்றும் பழமொழியின் உண்மை என்னுள்ளதில் அழுந்திப்பதந்தது. எனக்குப்பின்னாலும் மலைகள் அடுக்கடுக்காய் யான் அளாவித் தோன்றின. யானிருந்தபக்கத்தில் எனக்குத்திரே மேற்கில்மட்டும் எனக்குத்தடையாய் மலைகளாவாந்து உயர்ந்திலை. அதனாலும், பம்பாய்நகரமானது மேற்குக் கடற்கரைஓரமாய் இருப்பதொன்றாகவாலும், அம்முக்கமாகவே யான செல்லல்வேண்டுமென உறுதிசெய்தேன். இப்போதெனக்கு மீளவும் பசியுங்களைப்பும் வந்தமையால், யான குடத்திற்கொண்டுவந்த லோவ வைக்கனியையருந்திக், குடத்திலெடுத்துவந்த அருவிநீரும் சிறிதுபருகினேன். இராப்பொழுதிற்கு இவ்விடத்திலேயே படுத்திருந்து காலைவிழுந்து செல்லலாமா என்று முதலில்கனைத்தேன். அடுத்தாற்போல் அதுகூடாதென்று எண்ணினேன். என்னைக்காணமையால் அக்கள்வர்கள் விடியற்காலையிலேயே இப்பக்கமெல்லாம்வந்து என்னைத் தோடி,

பிடிக்கமுயல்வார்கள். ஆதலால், உடனே இவ்விடத்தைவிட்டுச் சிறிதுநாள் தாழாமற் செல்லவேண்டுமென்று உச்சத்தால் உத்தப்பட்டி எழுந்தேன். இல்லாவிட்டால், இதற்குமுன் என்வாழ்நாளில் இத்தகைய யருத்தங்களை யடைந்திராத என்னுடம்பிற்கு நேர்த்தகளைப்பும் உழைப்புமானவையென்றை அக்கேயேபடுத்த உறவுகச்செய்திருக்கும். எழுந்து என்மனம் போனவாறு மேற்குத்திகளினையே குறியாகவைத்துக்கொண்டு நடந்து சென்றேன். மேடுபின்னங்களில் ஏறியும் இறங்கியும் சென்றேன். இன்றிரவு நிலாவெளிச்சம் எனக்குச்செய்த பேருதவி என்றும் என்வாழ்நாளில் மறக்கற்பாலதன்று. அந்நாள் அக்குறிஞ்சிநிலத்தில் அந்நேரத்தில் யான் எவ்வளவுவிரைவாய் நடக்கக்கூடுமோ அவ்வளவுவிரைவாய் நடந்தேன். மதியமோ வரவர மேற்றிசையிற் சாய்ந்துபோக, அகன்றிலவுவெளிச்சமும் வரவர குறைந்துவந்தது. எனக்கே ஆற்றப் பொறுத இளைப்புக்களைப்பும் வந்துசேர்ந்தன இப்போது நிலவொளிமுற்றும் மறைந்துபோயிற்று. எங்கும் வெருகுகொள்ளத்தக்க பேர் இருன்பரவிற்று. என்காலடிகள் இனி நடக்கமுடியாதென்றும்படி எரிவெடுத்தன. எங்கும் கரியமைகதழும்பைக் கவராததுவிட்டாற்போல இருந்தினிந்திருத்தலால் எனக்கு வழிதுறையொன்றும் புலப்படவில்லை. என்னுடம்பின் அயர்வோ தாங்கமுடியாமல் அவ்விடத்தே ஒருமட்டமான பாறைமேற் சேர்ந்து படுத்துவிட்டேன். இந்நேரத்தில் ஒரு மலைப்பாம்பு என்னைஎடுத்து விழுங்கினாலும், அவ்வொதாரு வேகனைப் புலியடித்தாலுந் தெரியாது. அவ்வளவு துணையற்றநிலைமையில் இறைவியையே நம்பிக்கிடந்தேன்.

சிறிதுநேரம் அவ்விடத்தில் நான் நன்றாய் உறங்கியிருக்கவேண்டும். அவ்வுறக்கங்கலையுந்தறுவாயில் ஒரு கணவுகண்டேன். முழுமதியைச்சுழக்காணப்படும் ஓர் ஒளிவட்டத்தைப்போன்ற தென்னு அக கனவின் கண் என்எதிரே தோன்றக்கண்டேன். அவ்வட்டத்தை யான் கண்ணிலொழைமல் நோக்க அதன்மேலில் ஒரு பெரியவர் உருவம்தோன்றியது. முதலில் அது மங்கலாயிருந்தது. அதனை நான் உறுதது நோக்க நோக்க அஃது ஒளிமிருந்து துலக்கமாய்க்காணப்பட்டது. இப்போது அவ்வுருவத்தின் திருமுகத்தை அமைதியாய்ப்பார்க்க அஃது இறந்துபோன என் மாமனாறு முகமாய்ப்புலப்பட்டது. அவரைக்கண்டதும் எனக்கு ஜெர்னெனாத துழர்மிகக் கண்ணீர் ஆரம்பப்பெருகிற்று. "அன்பும் அறிவும் இரக்கமும் ஓர் உருவெடுத்தாலொத்த மாமா, தாங்கள் இறந்துபோனதாகவன்றோ நினைத்தேன்" இதோ தாங்கள் உயிரோடிருக்கிறீர்களே! தெய்வத்தன்மைவாய்க் த பெருமானே, இத்தனைநாளாகத் தாங்கள் எளியோனின் விட்டு எங்கே சென்றிருந்தீர்கள்?" என்றுசொல்லி அவர் திருவடிகளைப் பிடித்தி என் கண்களில் ஒற்றமுயன்றேன். ஆனால், அவை என் கை

சனக்த அகப்படவில்லை. பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் முயன்றும் அவையகப்படாமல் இடைவெளியில் நிற்கக்கண்டு வியப்புற்று அவரது திருமுகத்தைப் பார்த்து, அவர் எண்ணப்பார்த்துப் புன்சிரிப்புக்கொண்டு “குழந்தாய், நான் இரத்தபோகவில்லை. எனது பழையஉடம்பு பழுதாய்ப்போனபடியால், அதனைவிட்டு வேறொருசிறந்த உடம்புபெற்று வேறோர் உயர்ந்த உலகத்திலிருக்கின்றேன். நீ உன்னால் நீக்கிக்கொள்ளமுடியாத இடமான இலமையிலிருத்தும்போது உனக்கு நான் உதவியெய்வருவேன் என்று உன்னிடம் சொல்லிக்கொண்டபடி இப்போது உயர்ந்தேன். யான் இங்கே வருதற்கு இனசக்தி என்னை யழைத்ததென்கொண்டு என்னுடன் வந்திருக்கும் இத்தெய்வப்பெருமானை வணங்கு” என்று தன்முனைப்புடன் கூட்டினாள். அவர்சட்டிய இடத்தைநோக்கிச் சொல்லுங்கடந்தார்போழ்கும், மீபொருளியம்வாய்க்க ஒரு தேவடியம் எவர்கண்டிருப்பவனாயிற்று அதனை இன்னதென்று வாழ்த்தும் உலகயுறியாய் பேசுதலையேன் நெஞ்சம் நெஞ்சுநெஞ்சுருக்க சைகையின் தலைமேற்குவித்தத் “பாலியேவா கண்குருப்புவனா அருமையே, மீதுவீரர எவ்வளவு வாய்த்தவேன்! எவ்வளவு வணங்குவேன்!” என்று அழுதாரைத்தேன். அடுத்து என்னை புன்சிரிப்பற்று என் தலைமேற் றன்னைகடந்தாட்டியது. அதன்பின் யான் அதனை மறுபடியும் மீட்டுபார்ச்சு அடுத்து என்னைகருக்குப் புலப்படாதாயிற்று. இத்தகுள் அதேசகையடியத்தில் கீழ்க்நின்ற என்மாமனார் “அருமைக்குப்பநாய், நீ மிகவும் பொல்லாததுஉதகில் இப்போது இருக்கின்றாய். இனி, ஒரு மொடியுடையது இவ்விதமே, எழுந்து என்னுடன் வா!” என்று சொல்லித் திரும்பி என்முன்னே நடந்தனர். அவர் சொல்லிய சொற்களைக்கேட்டு என் நெஞ்சமபதைத்தது எழுந்தேன். அப்பிறகேசென்றேன். யான்செல்லும் வழியெல்லாம் ஒரே ஒளியாயிருந்தது. ஓர் ஆன்மட்டும் செல்லத்தக்க மலையேகருகானினும், காடுகளினும், நீழ்நோக்கினும் கிடுகிடு பன்னமாயிருக்கும் இடங்களின் விளிம்புகளினும் சிறிதும் அச்சமின்றி அவருருவத்தைப் பின்பற்றிப்போயினேன். இப்போது யான் நிவந்தின்மேற் சென்றாலும் என்அடியின் நிவந்தின்பாவுவதுபோற் காணப்படவில்லை. என் அடியைக்காது, நான் உடம்புக்காவது சிறிதும் வருத்தத்தோன்றவில்லை. அதனால், யான் கணவிலையிலிருக்கிறேனோ அல்லது கணவிலையின்றான் இருக்கின்றோனோ, இன்னதுதானென்று உறுதிப்படுத்தக்கூடவில்லை. இவ்வாறு நடந்துசெல்லுகையில் கிழக்குவெளுத்தது. காக்கை சரார்த்தது, பல்வகைப்பறவைகளும் அருகமிங்குமாய்ப் பறக்கலாயின. உடனே எனக்குமுற்சென்ற என்மாமனார் திருவருவத்தைக் காண்கிலேன். சிறிதுநேரத்தில்தான் பல்லவன் கிழக்குத்திக்கிற சென்றத்தழல்வடிவாய்த் தனதனவென்று தோன்றினான். யான் ஒருபக்கத்து மலைத்தொடரின்கீழ் புகைவண்டிசெல்லும்

கடிதம், கள்

என் இன்னுபிந்தெய்வமாய், என்னிரு கண்மணியாய்த்திகழும்
என் இன்பப்பெருமானே, நான் குடைகளுக்குமுன் யான் எழுதியகடிதம்
பெற்றிருப்பீர்களென்று நம்புகின்றேன். அக்கடிதத்தை மிகவும்விரை
வாய் எழுதித் தபாற்சாலைக்கு அனுப்பியபின் ஒரு மணிநேரத்திலெவ்
ளாம் வண்டிக்குப்பறப்பட்டோம். யான் முற்றடித்ததில் தெரிவித்திருந்த
படியே பன்னிரண்டு சேவகர்களும் நுண்ணறிவுடையத்த ஓர் அதிகாரியும்
எங்களிடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். அந்தப் பாரசிக அம்மையார்க்கு நெருந்
கிய உறவினரான ஆறு ஆண்பாலாருட்கூட வந்துசேர்ந்தனர். நாங்கள்
கிறும்பிவரும்வரையில் அந்த அம்மையார் தம் குழந்தைகளையெல்லாம்
நன்கு பாதுகாக்கும்படி அக்குழந்தைகளோடு நெருங்கிப்பழகியவவர்களா
கள் சிலரையும் உறவினரான பெண்பாலார் சிலரையும் திட்டப்படுத்தி
னார். தம்பெரிய பெண்பிள்ளையை அருகழைத்து அந்ந மனத்தைய
தேறுதலாய் வைத்துக்கொள்ளத்தக்க மொழிகளைச் சொன்னார். யானும்
அப்பெண்ணுக்குப் பலவகையானதேறுதல் சொன்னதோடு, நான்கு
களில் நியாவைக் கட்டாயம் அழைத்துவருவதைப்பற்றியும் வற்புறுத்திய
சொல்லி அமைதியாயிருக்கும்படி வேண்டிச்சொல்லி முத்தமிட்டேன்.
யான் அன்றிரவெல்லாம் மலையிலுங்காட்டிலும் அலைந்து வந்தமையால்,
மறபடியும் இன்றைக்கும் அவவழியில் நீள நடந்துசெல்வது இயலாமை
யாயிருக்கும் என்றும், மெல்லிய அழகியையுடைய அப்பாரசிக அன்னையா
ரார் கரமுரடான அவவழியில்நடப்பது கூடாமையாயிருக்குமென்றும்
யான் சொல்லவே, அவ்வம்மையார்க்கு உறவினரான ஆடவர்அறுவரும்
எங்களைச் தூக்கிச்செல்வதற்கு இசைந்து இரண்டு துணித்தொட்டில்
கள் ஒழுங்குபடுத்தி எடுத்துக்கொண்டார்கள். எங்கள் இருபத்தொரு
பெயர்க்கும் ஒருவரத்திற்கு சேவண்டியஅளவு இலேசான உணவுப்பண
பங்களும் தொகுத்தெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. ஆண்பாலாரிற் சேவகர்
களும் அதிகாரியும்மட்டும் வகத்துப்பாக்கிகளும் கத்திகளும் இடப்பிலந்
தொடையிலும்வைத்துக் கட்டிக்கொண்டார்கள். மற்றஅறுவரும் முனை
யிற்குரியவேல் உள்ள நீண்டகுத்துக்கோல்களைப் பிடித்துக்கொண்டா
கள் என்னை மிதப்பித்துக்கொண்டுவந்த அம்மையின் திருக்குடத்தை
இப்போதும் எனக்குத்துணையாக எடுத்துக்கொண்டேன். பாரசிக அன்
னையாரும் ஒருசால் தண்ணீரிற் செல்லவேண்டி நேர்ந்தால் அதற்கு
உதவியாக ஒரு சரரைக்குடுக்கையுங்கூட எடுத்துக்கொண்டோம். பிறகு
யானும் அம்மையாரும் காற்சட்டை மேற்சட்டையிட்டுத் தலையிற் குல்லி
வைத்துக்கொண்டோம். எங்களுக்குள்ள பெரியதுன்பத்தின் இடையில்
யான்கள் இருவரும் ஆண்கோலம்பூண்டு ஆண்மக்களுடன் நிற்கவருகிற

எங்களுக்கு ஊடே ஊடே என்கயினையும் நாணத்தினையும் விடாவித்தது. என்செய்யலாம்! ஊழ்வினையின்வலி மிகப்பெரிது! அம்மையார்க்கு உறுவீனான ஆண்பாலார் அறுவர்மட்டும் எங்கள் ஆண்கோலத்தைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்புக் கொண்டார்கள். சேவன்களும் அதிகாரியும் அங்குள்ள புன்சிரிப்புக் கொண்டவர். “பெருமாட்டிமார் இருவர்க்கும் இவ்வாண் உடுப்பு அழகாகவேயிருக்கின்றது” என்று அமைதியோடு சொன்னார்கள். இன்னுஞ் சிலசிலவற்ற ஏற்பாடுகளும் செய்தானபின் எல்லாரும் புலகை வண்டிநிலைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தோம். அன்னைக்காலையில் என்னை வண்டியில் ஏற்றிவந்த வண்டிக்காவல் வெள்ளைக்காரரும் மற்றிரண்டுசேவர்களும் எங்களுடன் கலந்து பேசியபின், எங்களைவெல்லாம் யான் வண்டியிலேற்றப்பட்ட மலைப்பக்கத்திற் கொண்டிபோய். இறக்கவேண்டுமென்பது தீர்மானஞ் செய்யப்பட்டது. பின்னுஞ் சிறிதநேரத்தில் யானகன் எல்லாரும் வண்டியில்ஏற, வண்டிபுறப்பட்டு, இரவுற் பத்துமணிக்கு யான்கன் இறக்கவேண்டிய மலைப்பக்கத்தில் எங்களைக் கொண்டுவந்து இறக்கிப்போயிற்று.

இப்போது யானத்தின்கண் நிலவின்ஒளி விரிந்து விழுள்ள அமலைநாட்டிடக்களையெல்லாம் தெளிவெபெறக் காட்டிற்று. ஆனவழகையினுற்றித் தன்னுளையாயுள்ள அப்பக்கங்களில் யான் ஒன்றியாய் வந்ததைப்பற்றி அன்னையார் மிகவும்வருந்தக்கூறிப் பிரகடனப்படுத்தியாய் யான் வந்ததைக்காகக் கடவுட்டு நன்றிசெலுத்தினார். மற்ற ஆடவர்கள் எல்லாரும் யான் அம்மலைநாட்டிற் றனித்துவந்ததைப் பின்பிப்பேசுவியைத் தனார். அம்மலைநாட்டில் எங்கோ ஒரு குளையிற் சிறையாய்க்கிடக்கூடிய நம்மவர் இருவரையும் தேடிக்கண்டு பிடிப்பதற்குப் பகற்பொழுதியில் இப்பக்கத்தே செல்லவேண்டுமெனதாயிருக்க, இராப்பொழுதிற் சென்றதேயுடனென்று தங்கள் நிலைக்கக்கூடும் யான் அம்மலைகளினிடையே நடந்துவந்தது இராப்பொழுதேயானகால் அப்பொழுதியில் அங்கே சென்றால்தான் யான் வந்தவழியின் அடையாளத்தை யான் கண்டு கொள்ளக்கூடும் ஒளிமிகுந்த பசுங்காலத்திலானால் யான் அவ்வழியின் அடையாளத்தைக்கண்டு செல்லுதல் இயலாதாகும். அன்றிரவு யான் வந்தவழியின் அடையாளம் இப்போது எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தது. அன்றிரவு என்மாமனார் எனக்குமுன்னே வழிகாட்டிக்கொல்ல, அன்றிரவுப் பன்னேனேதான்றிய வளிக்கும் இப்போது எனக்கும் நிலவொளிக்க்கும் வேற்றுமை மிகுதியாயில்லை. ஆதலால், யான் முன்னே வழிகாட்டிக்கொல்லகதுவக்கினேன். அம்மையார் என்னைநினைந்ததேவல்லானார். நாங்குநினைப்பதைக்கண்டு எங்கள் உறவினரான ஆடவர் அப்புவரும் எங்கே இப்போதே தொடட்டில் தூக்கிக்கொள்வதாக வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள். ‘எல்லாநால் நடக்கக் கூடியவரையில் நடப்போம், நடக்கமுடியாத

இடங்களில்மட்டும் அவ்வாறு உதவிசெய்தாற்போதும்' என்று யான் சொல்கையில், அம்மையார் 'குழந்தையாகிய நீ நேற்றிரவுமுழுதும் அலைச் சூழ்ந்ததனால், நீ தொடட்டிலிருந்தபடியே வழிகாட்டிச் செல்லலாமே' என்றார்கள். ஆயினும், ஏறுமணங்கமழும் அல்லிமலர் அனைய அவ்வன் னையார் இதற்குமுன் நடந்தறியாத அவ்வல்லலத்தில் நடந்துவா, யான் மட்டும் தொடட்டிலேறிச் செல்வது என்மனத்திற்கு இசையாமையாற் 'நிதிதுணைமேனும் யான் நடந்துவருதற்கு விடைதால்வேண்டும்' என யான் கெஞ்சிக் கேட்டதன்மேல் அவர்கள் சும்மா இருந்தார்கள். இவ் வாறாக இரண்டுமணநேரம்வரையில் யாங்கள் நடந்துசென்றோம். ஆட வர்கள் எங்களினும் விரைந்துநடக்கக்கூடியவர்களாகையால், எங்களு ன்வந்த வலிமையும் ஆண்மையும்மிக்க ஆட்களெல்லாரும் எங்களுடன் மமல்லெனநடப்பது தமக்குப் பெருவருத்தமாயிருக்கிறதென்று தெரி லத்து எங்களைத் தொடட்டிலில் ஏறிக்கொள்ளும்படி உற்புறுத்திவேண்டி ழார்கள். எங்கட்கும் இனிநடப்பது வருத்தமாய்த்தோன்றவே யாங்களும் அதற்கு இசைத்தோம். உடனே இரட்டுததுணியிறசெய்த இரண்டு மதாட்டில்கூடா எடுத்து இரண்டு குந்தக்கோல்களிற் சீகாத்து எங்கள் ஆட்களில் இருவர் ஒருருந்தக்கோலின் இருமுனைகளைத் தம் தோள் களின்மேற்றாக்கிக் கொண்டார்; மற்றிருவர் மற்றொன்றினை அங்கனமே தூக்கிக்கொண்டார்கள். அம்மையார் ஒருதொட்டிலிலும், யான் மற்ற டுறாரு தொடட்டிலினுமாக ஏறிக்கொண்டோம். எனது தொடட்டிலைச் சுமந்தவர்கள் எல்லார்களும்முன்னே செல்ல யான் அதிலிருந்தபடியே வழிகாட்டிக்கொண்டு போனேன். இவ்வாறு வழிநடந்து நிலவொளி மேற்றிசையில் மறையும்முன்னமே, என்னைத் தூக்கிவந்த அருவிநீர் டிசங்குந்தான மலைப்பாறையிலெவழிந்து கீழே ஒருபெரும்பள்ளத்தாக் கிய விழும் அவவிடத்தினகண் மேல்உயரத்தில் உள்ள ஆலமரத்தினடி யில் வந்துசேர்ந்தோம். எல்லாரும் வழிவந்தவருத்தமும் அயர்வும் நீங்க அதன் கீழுள்ள மட்டமானபாறையில் அமர்ந்தோம். என்னைத் தூக்கிக் கொண்டிருந்த அருவியோட்டத்தை எல்லார்க்குங் குறித்துக் காட்டி, யான் அகலவிட்டுவறிய பாறைக்கரை இன்னுஞ் சிறிது தொலைவிருள்ளதெ னக் கூறினேன். இப்போது நிலவொளி மறைந்தபோயிற்று. எங் கட்கு எதிர்ப்பக்கத்தேயுள்ள மலைக்காடுகளிலிருந்துவந்த வலிய மறவிலங் குகளின் ஓசையைக் கேட்டு எல்லாரும் "அந்தப் பக்கமாப் செல்லாமல் துந்தக் கலாயில் இந்த அம்மா ஏறிவந்தது தெய்வச்செயலே யாகும்!" என்று அவரவார்களாய் மொழியில் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் பேசிய மகாபாட்டியம் பாரசிகம் என்னும் இருமொழியும் என் அம்மை யார்க்கு நன்றாய்த் தெரியுமாதலால் அவர்கள் அவற்றைத் தமிழில் எனக் குச் சொல்லித் தாமும் கடவுளின பேரருளை சினைந்து வியந்துவாழ்த்தி

னர்கள்? இப்போது எங்கும் பேசிருளாய் இருந்தமையால், யாங்கள் கொண்டுவந்த கைவினக்குகளை ஏற்றிவைத்தோம். அதற்குமேல், என்னை அடைத்து வைத்திருந்த குகைக்கு நாங்கள் எல்லாரும் செல்ல வேண்டிய வழியைப்பற்றி ஆராய்ந்து பார்க்கலானோம்.

சேவகர்களுக்குத் தலைமையாய் வந்த அதிகாரி “இந்த அம்மாவாக நீரோட்டத்தின் வழியாக நாம்சென்று அந்தக் குகையை அடைதல் முடியாது. மலைச்சரிவில் மிகுவினாவாய் ஒடிவரும் அந்நீரோட்டத்தின் வழியே மிதத்துவருதல் எளிது; ஆனால், அந்நீரோட்டத்திற்கு எதிர்முகமாய் அதனுடைய நீளச் செல்வது என்ன எனவும் முடியாது. முழுவதும் அளவு கழுத்தளவு நீருள்ள பாறுகளில் எதிர்த்துச் செல்வதே பெரிதும் வருத்தமானதென்றால், தலைக்குமேல் நிலைகொள்ளாமல் நீர்முகத்து, இரண்டும் குறுகலான மலச்சந்துகளி னுடைய சரிவில் மிகுவினாவாய் ஒடிவரும் அதனாகண் இரத்தனை பெயரும்—அடுவம் பெண்பாலார் இருவரோடு, ஆரனை எதிர்த்துத் தடுத்துச் செல்வது கனவியுடைய முடியாது ஆகையால், விடியும்மட்டும் நாம் இவ்விடத்திலேயே ஆரையாறியிருந்து, விடியும்காலையில் அகதகைக்குச் செல்லுமாபுழிதொந்த, அதன்பின் நாம் எல்லாம் அங்கே செல்லல்வேண்டும்.” என்று அறிவேரோடு கூறினார்.

அவர்கொல்லியவைகளை என்னுமையார் தாமதில்கொண்டுவரான் “இந்த அருவியோட்டம் நம் கண்களுக்குப் புலப்படாமையால் இங்குச் செலுத்தான மலையுச்சியின் ஓரமாய்ச் சென்று, பிறகு அங்கு நம் கண்களுக்குப் புலப்படாத இடத்திலிருந்து மேன்மேலாக உயரத்திற்போய் நாம் அகதகைக்கு வழிகண்டு கொள்ளல் வேண்டும், அகதகையில் யான் இருந்து வரையில் நானே பாறைய் காலமாலு வெளியேசென்று காலமாலுக் கடன் கூளை முடித்துவந்த ஓர் அழகிய இடம் உண்டு. அவ்விடத்தைத் தெரிவித்து, அதில் என்னைக் கொண்டிபோய்விட்டால், பிறகு அங்கிருந்து யான் அகதகைக்கு நேரேவழிகாட்டக்கூடும். மேலும், விடியும்பொழுதானால் வெள்ளிக்கிழமையால்கயால், நானே இரவில் இருருள்ள கள்வொல்லாரும் அகதகையில் ஒருகாதுசேர்வர். நான்கு அவ்விடஞ்சென்றால் அவர்களைப் பாரையுமிருமிக்கப் பிடித்துச் கொள்ளலாம். நானேத்தவறினால் திரும்பி அடுத்த வெள்ளிக்கிழமைவரையில் நாம் இருக்கே காக்கவேண்டும். அகதகைவர்கள் இம்மலையாட்டிற் பள்ளி ககளில் இருப்பதால் அவர்களைத் தனித்தனியே கண்டுபிடிப்பது ஒருவகையினும்முடியாது.மேலும், நாம் இப்பக்கங்களில் வந்திருப்பது அவர்கள் தெரிவார்களானால், நாம் சேவகர்களியற்கித்தாதிருத்தற்குத்தக்க வீரருகனெல்லாம் செய்வதோடு, நம்மையெல்லாம் பிடித்துச் செறியிடவோ அன்றி நம்மையெல்லாம் ஒருங்கு கொன்றுவிடவோ முயல்வார்கள். ஆகையால், விடிந்தவுடன் நாம்மிகவுகாந்ததாய் முயன்று வழிகண்டு கொள்ளல்வேண்டும்.” என்றேன்.

அவ்வதிகாரியும் மற்றவர்களும் யான் சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இருவர் விழித்திருக்க மற்றையோரெல்லாம் விடியும் மட்டும் உறங்குவது நலமென்று தீர்மானித்தார்கள். அக்குணகக்குச் செல்லும் வழியைத் தெரிந்து நாளைக்கு எம்மவரை எப்படிச் சிறைமீட்பதென்னும் நினைவைக்குழப் பல எண்ணங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றி வடிக்கொண்டிருந்தமையால் யானும் அம்மையாரும் உறங்க இயலா மதன்பது கண்டு, விடியும்மட்டும் நாங்கள் இருவருமே விழித்திருப்பதாகக் கூறினோம். ஆகவே, ஆடவர்கள் எல்லாரும் அங்கே ஈன்றாய்ப்படுத்து உறங்கினார்கள். விழித்தறதெரியாத இம்மலைநாட்டிலுள்ள அவ்விடத்திலிருந்து தங்கண்டு, உபாஸ்ஸாத கணவர்கடையிறகித்திய எம்மவரை எவ்வாறு மீட்கப்போகின்றோம் என்னுடைய வசதிகளால் யாங்கள் மனவருத்தம் அடைவது, பிறகு ஒருவரைப்பொருடர் தேற்றுவதுமா அல்லவோ என்பிச்சமுது விழித்தது. ஒள்ளள்ளவம் யாங்கள் கண்டபுடலிலிலை, கிழக்குவெளுத்தவுட்கை அவ்வதிகாரியுடனது சாழும், மலைநாடுகளில் துரிந்து கணவர்கள் பதுகும் மறைவடங்களைத் தெரிவிதல் எல்லவாரான ஒருசேவகருமாக விழிகண்டு வரும்பொருட்டுப் புறப்பட்டார்கள். யாங்களும் மற்றஆடவர்களும் கீழேயோடும் அருல் சுட்புலஞ்ஞதமவளையில் அவர்களோடு கூடவே விசன்று அங்கோரிடத்தில் இருக்கவேண்டுமென்றும், அவ்விருவரும் வழிதெரிந்து மீண்டான் எல்லாருமாய் ஒன்றுசேர்ந்து செல்லவேண்டுமென்றும் முடிவுசெய்தார்கள். ஆகவே, அம்மலைமேல் ஓரமாகவே அவ்வருவிநீரைப் பார்த்தபடியாகக் கிழக்கு நோக்கச் சென்றோம். சிறிது நேரத்திலெல்லாம் அவ்வருவிநீர் கீழேயுள்ளமலைக்கணவாய் வாயில்லிருந்துவரும் இடத்திறகுஅருகில் மேல்மலைமேல் வந்தசேர்ந்தோம். இனி அவ்வருவிநீர் வருமிடம் சிறிது அடல்படலில்லே. அவ்வதிகாரி உடனே தமது சட்டைப்பையிலிருந்து ஒருகடிதமும் எழுதுகோலும் எடுத்து, யான் சொல்லிய அடையாளப்படி அம்மலைநாட்டின்கண் என்றே அடைத்துவைத்த நுகை யிருக்கவேண்டும் இடத்தைப் பல கோடுகள் இழுத்து ஒருகோணத்தில் அதனை நிலைப்படுத்திக் குறித்துக்கொண்டார். இம்மலைநாடாகிய ஒரு வட்டத்துக்கு அவ்வருவிநீர் வரும் மலைக்கணவாய் வாயில் ஒரு மையமாக அக்கடிதத்திற் குறித்துவைக்கப்பட்டது. அம்மையாத்திலிருந்து யாங்கள் இப்போது நிற்கும் வடபுறம் அவ்வட்டத்தின் ஒருபாதியாகவும், அப்பாதியில் யாங்கள் வண்டியிலிருந்து இறங்கி இப்போது வந்துசேர்ந்த இடம்வரையில் அப்பாதிவட்டத்தில் ஓர் அரைப்பாகமாகவும் குறித்துக்கழித்து, அதன் மற்றை அரைப்பாகமே யான் சொல்லிய குகையிருக்கவேண்டுமடமாக அவர்உறுதிசெய்து, பிறகு யாமிப்போதிருக்கும் மையத்திலிருந்து பலகோடுகள்இழுத்து, அங்கனம் கடிதத்திற் குறித்தபடியே அவ்விடத்தைக் கண்டுவரத் தீர்மானித்

தார். அவர் குறித்த கோட்டுக் கணக்கும், அதற்குத்தக்கபடி அவர்செய்த திசைவரையறையும், அவர் வரைந்துகாட்டிய அம் மலைப்பாங்கின் நில அடையாளங்களும் துண்ணறிவோடுமே செய்யப்பட்டமையால், அவர் அவ்விடத்தைக் கட்டாயம் உண்டுமீள்வாரா என்பது எனக்கு உறுதியாய் பட்டது. அதன்பின், நாம் அணிந்திருந்த படைககலவகளைவிட சிறிது உணவுப்பண்டங்களும் ஓடுத்துக்கொண்டு அடையதாராயும் அவர் அதற்குத் தெடுத்தசேவகரும் எங்களை விட்டுப் போயினார்கள்.

நாங்கள் இப்போது இருந்த பக்கத்தில் அரசு ஆல் முற்றிலும் சேக்க, அலைமுதலான பெரிய பெரியமரங்கள் இடைக்கிடையே வளர்ந்திருக்கின்றன. கட்டிடவலைவுபோல் அடியிலிருந்து எழுந்த ஒருபாதிமேல் உலிந்து வளைந்திருந்த ஒருமலைப்பாறையின் கீழே நடுவே நாங்கடி அகல் முள்ளதாய் வர வர அவ்வகலம் குறுகி இருபுறத்தும் முப்பத்தி நீளம் செல்லும் ஒருசுளை இருக்கது. அதன்கண் உள்ளார் ஒராய் சுமந்த ஒருமுனைபிற் சிறு கல் ஒன்றுக்குண்டேயிருக்கது. போலா இருபுறமாய் பழிகண்டு மீளும்வலையில், நாங்கடி அக்கலையையையிலே ஒங்கிய வளர்ந்த ஒருபாலைமரத்தின் அடியில் இருக்க ஏற்பாடுசெய்தோம். எங்களுக்கு, உணவெடுப்பதிற்குட மண்செல்லாமையால், போனவர் இருவரும் வழி தெரிந்து மீளவேண்டுமே என்று கவலைபால் நுறைவியை நீனைத் தயாராய் இன்றியமையாத காலக் கடன்வலை முடித்துக்கொண்டு, எகயிற் கொணர்ந்த சிலசிறுதுண்டுகளைமட்டும் அருங்கினோம். மற்ற ஆடவர்கள் எங்கட்குச் சிறிது எட்டிருந்த ஓர் அரசமரத்தடியில் சமையல் செய்து வாராயினர். இரவுமுற்றும் யாங்கள் விழித்திருந்தமையாலும், வழிவந்த அயர்வாலும், இப்போது யாங்கள் செய்யவேண்டியது எதும இன்னமையாலும் மூன்று நாங்கு மண்கோரம் அம்மையாரும் யாழும் அங்கேசுநர் ஓர் உறங்கிவிட்டோம். உச்சிப்பொழுதில், அமமையாருடன் வந்த அது யாரில் ஒருவர்வந்து எங்களை எழுப்பிச் சிறிது உணவுகொள்ளும்படி எங்களை வற்புறுத்தவே, அவர்கள் சொலை மடிக்கமாட்டாய் சிறிது உண்டோம்.

காலையிற் சென்றவர்கள் இன்னும் மீளவில்லை. பகலவன் மேற்றி சைச்சரியில் மெல்ல மெல்ல இறங்கத்துவங்கிவிட்டான். பிற்பகல் மணி மூன்றுமாயிற்று, நான்குமாயிற்று. போனவர் இன்னும் மீண்டுவந்திலர். சாங்ககாலத்து நிழல்போல எங்கள் மனக்கவலையும் மனத்தயாரமும் நீள வாயின! 'இவ்வளவு கோமாகியும் சென்றவர்மீளாமை என்ன!' என்று யாங்களும் ஒருவரைப்பொருவர் அடிக்கடி உசாவலானோம்; எங்களுடன் வந்த ஆடவர் எல்லாரும் உசாவலாயினர். மணியிந்துமாயிற்று, ஆறாமாயிற்று. மாலேக்காலமும் அணுகியது. பகலவனும் மறைந்துபோயினான். நிலவுவெளிச்சமும் வந்துவிட்டது. போனவர் இருவரே யாதலால்

பொல்லாத கள்வர்கூட்டத்திற்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டனரோ! அல்லது இன்னும் வழிதெரியாமற்குள் அலைகின்றனரோ!” என்று பலவாறெண்ணி பெண்ணைக் கவலையடையலானோம். மாலையணி எட்டுஇருக்கும். இந்தியாவின் மேற்கரையோரமாயிருக்கும் அப்பக்கங்களில் இப்போது மழைகாலத்துவக்கமாதலால், ஊனத்தின்சட் கரியமாசிகள் இடைக்கிடையேதோன்றி நிலவொளியை மறைத்தன. இரண்டொன்று ஊட்களாய் மழைபெய்யாதிருந்தது எங்கள் நல்லகாலந்தான்! மறுபடியும் மாசிலவிகி நிலவொளி இப்போது பளிச்சென்று எறித்தது. தொலைவில் இருவருவருவதுபோல் காணப்பட்டது. எங்கள் எல்லார்க்கும் பெரியதோர் ஆறுதல்பிறந்தது. கண்களுக்குத் தென்பட்ட அவ்விருவரவடிவத்தை யாங்கள் எல்லாம் உற்று நோக்கியவாராய் இருந்தோம். இறைவனருளால் போனவர்கள் இருவரும் மீண்டுவந்தனர். வந்தவுடனே ‘கடவுளருளால் வழிகண்டுபிடித்தோம்!’ என்று மகிழ்ச்சியோடுகூறினர். நான்முழுதும் திரிந்து களைப்புற்றுவந்தமை நோக்கிச், சமையல் செய்துவைத்திருந்த உணவை அவர்கள் அருந்தும்படி பரிமாறினார்கள். அவர்கள் அதனையுண்டு இளைப்பாறியபின், அவ்வழிகாரி பின்வருமாறு எங்களை நோக்கிச்சொல்வாரானார்.

“நான் குறித்துக் கொண்ட கொடிக் கணக்குப்படியே இங்கிருந்த பதுக்கப்பட்ட மலைப்பகுதியில் யாழ்ப்புணம் என்னுடையவந்த இவருமாக சென்றோம். பல மலைப்பக்கங்களிலும், மலைக்காடுகளிலும், மலைப்பள்ளங்களிலும், நான்முழுதும் அலைந்து திரிந்தோம். அங்குசைக்குச்செல்லுபவழிபைச் சிறிதுநேரத்தொள்ளக்கூடவில்லை. மலைக்காலம்வரையிறிந்தும் கேட்கச்சென்றாது இன்னதென்று புலப்படாமையால் அடையாளத்தேகாடு சென்றவழியிலேயே மீண்டு வருதற்கு எண்ணமுற்று திரும்பினோம். சிறிதுநேரம் யாழோசிலர் பேசுவதரவல்லி எங்கள் செவியில் மெல்லப்பட்டது. அவ்வொலி வரும்புக்கமாய் நாங்கள் உற்றுநோக்கி, கொல்லவில்லாதவர்களுக்கு எதிர்ப்பக்கத்தே இடதுபுறத்திலிருந்து வவதுபுறமாய் இருவர் மட்டமான இரண்டு குதிரைகளின்மேல் மெல்லச் செல்லக் கண்டோம். அவ்விருவரும் அக்கள்வர் கூட்டத்திற் சேர்ந்தவராயிருக்கலாமென்று யூற்று, அவர்களை அணுகிச்சென்று பார்க்கும்பொருட்டு, அவர்கள் கண்ணிற்படாதபடி நரம்பக்குறியாய் அவர்கள் சென்றவழியே அவர்களைப்பின்பற்றிப் போயினோம். இடையிடையே மலைப்பாறைகளும், பள்ளங்களும், புதல்களும், அடர்ந்தமரங்களும் இருந்தமையால், யாங்கள் அவர்கள் கண்ணிற்படாதபடி செல்வது எளிதாயிருந்தது. இன்னும் அவர்கட்கும் எங்கட்கும் இடையிலே முந்துறு நானூறு அடி இருக்குமாய் யாங்கள் மறைத்து செல்லாநிற்க, முடிவாக அவர்கள் ஒருசிறகுன்றின்மேலேறி நின்று நாற்புறமும் நோக்கினார்கள். அவர்கள் அங்கு

நான் சுற்றிலும் நோக்கிய பார்வையிலிருந்து அவர்கள் தாம் செல்லும் இடத்தைப் பிறர்வரும் பாராமலிருக்கின்றார்களா என்று தம்மை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்களென்று அறிந்தோம். அவ்வாறு நோக்கிய பின் அவர்கள் அச்சிறுகுன்றின் அப்பக்கத்தே இறங்கி மறைந்துபோனார்கள். இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை யாதலால் இக்கணவர்களெல்லாரும் ஒன்றுசேரும் பொருட்டிப் போகிறார்கள் போலும்! இன்னுஞ்சிலரும் இனிவரக்கூடும். ஆதலால், அக்குன்றின் அருகேசென்று பார்ப்பது ஈங்கனம் என்று எண்ணிட்டுக்கொண்டு, அதற்கிடையே செல்லாமலிருந்தோம். இப்போது யாங்களிருந்த இடத்திலும் பதைக்கித்தான் இருந்தோம். இவ்வனமிருந்தது நல்லகாலமாயிற்று. பின்னுஞ்சிறிது நேரத்தில் பின்னும் இரண்டுபேர் வேறொருமுகமாயிருந்துவந்து அச்சிறுகுன்றின்மேலேறி, முற்சென்றவர்களைப்போலவே சுற்றிலும் நோக்கியபின் அப்பக்கத்தே இறங்கி மறைந்து போனார்கள். இப்போதும், யாங்களிருந்த இடத்தைவிட்டு நாய்கள பெயரவில்லை பின்னுஞ்சிறிது நேரஞ் சென்றபின் பின்னும் இரண்டுபேர் அங்கனமே குடியேறாமேலேறி அக்குன்றினிடத்தேவந்து மறைந்தார்கள். அதற்குப்பின், வேறிருவர் அங்கனமே துதிராமேல் இவர்களுவரச் சிறுவயதினரான ஒருவரும் அவர்மீது வயதில்முத்த மற்றொருவரும் தம்முடைய கைகள் முதுகின்புறத்தே சேர்ந்துக் கட்டப்பட்டபடியாய் அவவிருவார்க்கும் பக்கத்தே கீழே நடந்து சென்றார்கள்!—” என்று சொல்கையில் யாஹும் அம்மையாரும் உடலும் தறிக்கண்ணீர்சிந்தி “அவர்கள் தாம் எங்கணவர்களாக இருக்கவேண்டும்! அக்கொடியவர்களின் அவலிருவருக்கும் எதோபொல்லாதது செய்வதற்காகக் காணிகொயிலுக்கு நடக்கிச்செல்கின்றார்கள்! ஆகையால், அவர்கள் செல்லும் இடத்திற்கு நாம் உடனே புறப்படவேண்டும்! “என்று அம்மையார் கூறியானும் அதற்கு இவ்வுசந்து சொன்னான்.

பிறகு அவ்வகிகாரி எங்களைப்பார்த்து “அம்மைமீர், இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நாம் அங்கேபோவோம். அந்தக்களவர் எட்டுப்பேரும், கடைசியாக அவர்களுடன் மற்றிருவரும் ஒன்று மறைந்தபின், இந்த அம்மையா சொல்லியது என்னினைவுக்கு வந்தமையால், இந்தப் பத்துப்பேரைத்தவிர வேறுவரும் இனி அவ் துவாரர்கள் எனத்தானிந்து, யாங்கள் அச்சிறுகுன்றின்மேலேறி அதன் அப்பக்கத்தே இறங்கினோம். கீழே பசும்புல்வளர்ந்த ஒருசிறுபள்ளத்தாக்கும், அதனருகே இப்போதுள்ளதாய் முன்னமே எங்கட்குத் தொலைவிற்காணப்பட்ட ஒருபெரியபுலையும், அதனினின்று வழிந்து அப்பள்ளத்தாக்கில் ஓடியரும் ஒருசிறுநறலியும் காணப்பட்டன. அப்பள்ளத்தாக்கின் கண்ணே எட்டுக்குதிரைகள் புல்மேய்க்கிட்டுகொண்டு நின்றன. அக் குதிரைகளைப்பார்த்ததும், அக்கணவர்கள் அவைகளை அங்கேயிடுத்து அங்குள்ள ஓரிடத்திற்குள் நுழைந்திருக்கவேண்டு

மென்றும், அந்நிக் காளிகாதேவிகோயிலும் அதற்குச்செல்லும் 'வழியும் அவ்விடத்திற்குள் இருக்கவேண்டு மென்றும் முடிவுசட்டிக்கொண்டு இங்கேதிரும்பினோம். இன்னும் இரண்டு மூன்றாமணி நேரத்தில் அவ்விடத்திற்குச்செல்லும் சுருக்கமான குறுக்குவழியும் தெரிந்து வந்திருக்கின்றோம். ஆகையால், எல்லாரும் உடனே புறப்படக்கடவோம்." என்று எங்கள் உயிர் தளிக்கக்கூறினார்.

உடனெல்லாரும் வேண்டியபொழுது உடனே கையாளத்தக்க வகையாய்த் தாங்களாகக் கொண்டுயந்த கைத்துப்பாக்கி கத்தி ஏற்கோல் முதலியவற்றையெல்லாம் செலவையாக அணிந்தகொண்டனர். விளாவிற் செல்லும்பொருட்டு எங்கள் ஆட்களில் நால்வர் எங்களிருவரையும் தொட்டிவற்றாக்கிக்கொண்டார்கள். அவ்வதிகாரி கூறியபடியே இரண்டு மூன்றாமணி நேரத்தில் அச்சிறுருள்நின் அண்டையில் வந்துசேர்ந்தோம். நிலவொளி பட்டப்பகற்போல் வீசியது. இப்போதும் நிலவொள்குக்குச்செய்த உதவிக்காக இறைவனை மனங்குதுபுந்து தொழுதோம். உடனே அக்குன்றினமே வேறி அப்பக்கத்தேயுள்ள பள்ளத்தாக்கை நோக்கினோம். கீழே எடடுகருதிரைகளிற் சிலர் நின்றசொண்டும் சில படுத்துக்கொண்டும் இருந்தன. அந்நே ஆட்கள்நடமாட்டம் உண்டா வென உண்ணித்துப்பார்த்தோம். ஏதோர் அரவமும்இல்லை. அதன்மேல் எல்லாரும்மடக் கீழ்இறங்கி அப்பள்ளத்தாக்கிற்போய்க் கண்வச்சென்றவாயினையுக்கேடலானோம். உள்ளே என்மனமும் அம்மையார்மனமுந் துழைத்தன. பேசாதுவும் எழுலில்லை. மூன்றாண்டையார் எங்கள் உயரமுள்ள மலைப்பாறைகள் அம்மலையடிவாரத்தில் ஆகசாகரு காணப்பட்டன. கீழே எங்கும் மென்புல் அடர்ந்து வளர்ந்திருத்தலால், முற் சென்ற கண்வரின் அடிச்சுவடுகள் தென்படவில்லை. நிலவொளியிருந்தாலும், இராப்பொழுது ஆதலால் காலடிபட்டு மென்புற்கள் சாய்ந்திருப்பதற்காணக்கூடவில்லை. ஆகவே, அங்கிருந்த ஒவ்வொருபுலப்பாறையினையுந் சுற்றிச்சுற்றிப்பார்த்தோம். எங்கும்வழிபுலப்படவில்லை. உடைசயாக அவ்வதிகாரியின் கூர்யகண்கள், ஒருபாறையின் ஒருபக்கம் நிலத்திற்குமேற் சிறிதுவளைவாய் மேற்கிலிருத்தலாக கண்டுபிடித்தன. ஒருவர் அதன் கீழ்க் குனிந்துதான் போசலாம். உடனே அவர் அதன் கீழ்க்கனிந்து போய்ப்பார்த்தது மீன வெளியேவந்த "இரண்டுபேர் புகுத்தேபுகுத்தே உள்ளவராய் நன்றபடியே செல்வத்தக்க வழிஒன்று மாயினுடே செல்கின்றது." என்று மகிழ்வோடுகூறினார். உள்ளே சென்றால் குளையினுள்ளிருக்கும் கண்வர்க்குந் நமக்குந் கம்போர்நடல் குமர்தலால், அவ்விடத்திற்குப் பெண்பாலார் இருவரையும் அழைத்துச் செல்லுதல் ஆதாதென்ற சேவகர்சனும் அதிகாரியும் சொல்லினார்கள். தக்கணவனார் உயிர் இடராணவியை விருக்கும்போது தாம் இங்கிருக்க

இயலாதென்றும், தாம் இப்போது ஆண்கோலம் பூண்டிருந்தலால், தம் காதலரையும் எந்தமையனாரையும் மீட்தும்பொருட்டுத் தாமும் கத்தி யெடுத்துச் சண்டைசெய்ய வேண்டுமென்றும் அப்பாரசிக அண்ணையார் மொழியவே, என்பொருட்டுச் சிறைபிலகப்பட்ட அவ்விருவரையும் மீட்தும்பொருட்டு யானும் ஒரு பெருங்கிளர்ச்சியுடையேனாய்க் கத்தி யெடுத்துச் சண்டைசெய்ய உறுதிமொழிபுகன்றேன். யாங்கள் இருவே முங்குறிய சொற்களைக்கேட்டு ஆடவரெல்லாரும் புண்சிரிப்புக் கொண் டனர். ஆயினும், யாங்கள் சிறிதும் பின்வாங்கவில்லை. அவர்களோடு உடன்செல்லுவதற்கு விடாப்பிடியாய்நின்றோம். அவர்கள் எங்களை எவ வனவோதடுத்தும் யாங்கள் கேளாமையால், அவர்கள் எங்கையுங் கூட்டிப் போக இசைந்து, எங்களை யாங்கள் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டாக இரண்டு நீண்ட கூர்ங்கத்திகளையும் எங்கள்கையிற் கொடுத்தார்கள்.

முதலில் அவ்வதிகாரியும் முன்னே அவரோடு கூடச்சென்ற சேவ கரும் அப்பாறைக் கீழ்வாயிலின் கீழ்இறங்கிச் சென்றார்கள். அவர்கட்குப் பின்னே இவ்விரண்டு பெயராக எல்லாச்சேவகர்களும் எங்கள் ஆட்களில் கால்வரும் அதனுள்ளிறங்கிச் சென்றார்கள்; அவர்கட்குப் பின்னே அந் மையாரும் யானும் அதனுள் இறங்கினோம்; எங்கட்குப் பின்னே எங் கள் ஆட்களில் எஞ்சிய இருவர்வந்தனர். யான் அக்குகையிலிருந்தபோது கால மாலை யான் வெளியே சென்றவழியாய் இது காணப்படவில்லை. ஆனாலும், அந்தவழி பகற்காலத்தும் இருளாயிருந்தமையால், இப்போது அவ்வனமே இருளாய்த்தோன்றும் இந்தவழிக்கும் அதற்கும் வேறுபாடு மிகுதியாய்த் தென்படவில்லை. அந்தவழி நீரம்ப லைந்தவழிகாந்து சென் றது, இந்தவழி சிற்சிலபூடங்களிற்றவிரப் பெரும்பாலும் நேராகவே சென்றது. சிறிது வழிநடந்ததும் முன்னே சென்ற அதிகாரி எல்லார்க் குங்கடைசியில்வந்த எங்கள் ஆட்கள் இருவரைநோக்கிக் கண்ணாடிவளக் கைஎற்றிப் பிடித்து வரும்படிசொல்லித்தார். இப்போது எங்கட்குப் பின் னே யிருந்து தோன்றிய விளக்குவெளிச்சம் முன்னேசெல்லும் எங் கட்கு வழியை நன்குகாட்டியது. ஒருகால் எங்கட்கு எதிர்முகமாய்க் கண்வர் எவரோனும்வந்தாலும், பின்னே பிடிசெய்யப்பட்டிருக்கும் எங்கள் விளக்குவெளிச்சத்தை அவர்கள் காணல்முடியாது. யலையினுடு செல்லும் இவ்வழியே போகையில் இடையிடையே இரண்டிடங்களில் இரண்டு வேறுவழிகள் காணப்பட்டன. அவ்விடங்களில் வந்தவுடன் நேரேசெல் வதா, பக்கத்தே திரும்பிச்செல்வதா என்று மலைத்துநின்றோம். ஆனால் அவ்வதிகாரி ஆறு நினைந்துபார்த்து, “நேராகச்செல்லும் இவ்வழிதான் அக் காளிகோட்டத்திற்குச் செல்லும் வழியாயிருக்கவேண்டும். இடையே காணப்படும் இவ்வழிகள் இவ்விடத்தைக்கடந்து வெளியே செல்வனவா

யிருக்கவேண்டும். எவரோனும் தம்மைப் பிடிக்கவந்தாற் பல முகமாய்ப் பிரிந்தோடுவதற்கு ஏற்ற பலவழிகள் இம்மலைக்குகைக்கு இயற்கையாக அமைந்திருத்தலாற்றான், அக்களவர்கள் இவ்விடத்தின்கண்உள்ள குகை பில் ஒன்றுகூடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அக்குகையி ண்ளே அவர்களிருக்கும்போது அவர்களைப் பிடித்தாற்றான் பிடித்த படி. அக்குகைக்கு வெளியேவந்தால் அவர்களைப் பிடிக்கமுடியாது; இங்கே காணப்படும் பலவழியாய் ஒடிப்போவார்கள்!” என்றார். இவர் கடைசியாகச் சொல்லியசொல் முடிந்தவுடனே, எங்கட்கு எதிர்முகமா யிருந்து இருவர் பேசிக்காண்டுவரும் ஒலி எங்கன்எல்லார்க்குங் கேட் டது. உடனே, அவ்வதிகாரி மிக மெல்லியசூரலில் “இரண்டுபேர்மட்டும் பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். பெரும்பாலும் இவர்கள் இங்கிருந்து பிரியும் இக்கிளவழியில் திரும்பினாலும் திரும்புவர். ஆதலால், நாம் எல்லாரும் பின்னோக்கிச்சென்று இவ்வழிக்குச் சிறிது எட்டஇருந்து, இவர்கள் அக்கிளவழியில் திரும்பினால் பின்பற்றிச்சென்று அவர்களைப் பிடித்துக்கொள்வோம் இவ்வழியே கேரேவருவார்களானாலும் எதிர்த்துப் பிடித்துக்கொள்வோம். இவ்வழியிற்பிடித்தால் இவர்கள் கூச்சலிட்டிக் குகையினுள்ளிருப்பவர்களை மெல்லாம் ஒட்டிவிடுவார்கள். கிளவழியில் இவர்கள் போம்படி கேருமா,பின், இவர்களைப்பிடிப்பது அந்தக் கலவரத் திற்கு இடஞ்செய்யாது.” என்று கூறி எங்கனோடும் பின்தாங்கிச் சென் றார். அக்கிளவழிக்குச் சிறிது எட்டவந்து எல்லாருமாய் கின்றோம். இப்போது விளக்குமெளிச்சம் சிறிதுநீங்கியாதபடி தடித்த துணியிட்டு மறைத்துக்கொண்டோம். சிறிது நேரத்திலெல்லாம் எதிரே பேசிக் கொண்டு வருவோர் யாங்கன்கண்ட கிளவழி ஒன்றில் திரும்பும் அரவம் கேட்டது.

சூரல்ஒலியால் ஆண்டில் முதிர்ந்தவராய்க்காணப்பட்ட ஒருவர் தம் முடக்கவரும் மற்றொருவரைகோக்கி “அப்பா குமாரசாமி, உன்னிடம் புதிதாய்வந்திருக்கும் அந்தப் பார்ப்பாரப்பையர் இருவரும் கம்மிடம்உள்ள ஈன்வர்களைவிடக் கொடியவர்களாயிருக்கிறார்களே! ஐயோ! அந்தப் பா சிக்காரனும் அவனோடுபிடிபட்ட பார்ப்பாரப் பையனும் எவ்வளவு நல்ல வர்கள்! தம்மை விடுதலைசெய்து விடுவதற்காக லட்சநாயக்கு வாக்குறுதிச்சீட்டு அந்தப் பாச்சிக்காரன் எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறானே! அவ வளவோடு அவர்களைவிட்டுவிடாமல். அவர்கள் இருவரையும் இப்பேரூது கொன்றுவிடும்படி அந்தக் கள்ளப்பயல்களையெல்லாம் தூண்டிவிட்டிருக்கிறார்களே! அதுமாத்திரமா! கமக்கும் அந்தக் கள்ளப்பயல்களுக்கும் பகையையும் விளைத்துவருகிறார்களே! அவர்களோடு பகைத்துக்கொண்டு நாம் இந்த மலைப்பிரதேசத்தில் எப்படி உயிரோடிருப்பது!” என்று வருத தத்தோடு கூறினார்.

அஞ்சுரலொலியைக்கேட்டவுடன் எனக்கும் என் அம்மைபார்க்கும் உயிர் உடம்பைவிட்டுப் போனதுபோலாயிற்று. அந்தப் பாரதிகப்பெருமானையும் என் தமையனையும் கொல்லுங்கொலைக்கஞ்சா அந்தக் கொடிக் கள்வர் இதற்குள் கொன்றுவிட்டார்களோ! என்ற எங்கள் உடலம்பதரியது. யான் அம்மையாரைப் பிடித்துக்கொண்டேன்; இல்லையேயல் அவர்களைத்து வீழ்த்திருப்பார். யாங்கள் பேசக்கேட்ட டெரியவர் இந்தக் குகைக் காளிகோட்டத்தில் எனக்கு ஆயதல்சொன்ன புகழீரையல்லாமல் பிறர்அல்லர். இதற்குள் அப்பெரியவர்கூட வந்தவன் அவர்க்கு விளையுவது கேட்டது அவ்வருவரும் கிரேஹியிற்செல்லாமல் நீங்கலாயினரென்பது தோன்றிற்று.

“அப்பா, அந்தப் பார்ப்பார்ப்பவர்கள்செய்தது நமக்கு நன்மைமாய் முடியும் என்று நினைத்தேன்! அவர்களுடைய தூண்டினால் யான் கொண்டுவந்த தேவமாதாபோன்ற அந்தப் பார்ப்பார்ப்பெண்ணை யான உய்யாணம் செய்துகொள்ளலாமென்றும், உயர்ந்தகுணம் உடைய அந்தப் பார்ப்பார்க்கனவானிடமிருந்து பத்தாயிரரூபாய் வரையில் அந்தப் பயல்களுக்காவாங்கிக்கொடுத்துவிட்டு, நம்மோடுசேர்ந்த கள்ளப் பயல்களுக்கும் நம்கு பொருளுதவிபுரிந்தபின் அவர்களை விடுதலையெய்து, நாமெல்லாம் இரத்தத் தொழிலைவிட்டு நல்வழியிற்செல்லலாமென்றும் நினைத்தேன். இரத்தக்கருத்தை அந்தப் பார்ப்பார்ப்பயல்களுக்கு நான் கொல்லத்தரிவில்க, அதற்குஅவர்கள் உடன்படுவதுபோற் பாராதுகூடாட்டும், பிறகு எனக்குக் தெரியாமல் இரண்டகமாய் நம்ம கள்ளப்பயல்களுடன் வந்த வேறு வேறு குழ்ச்சிகளெல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள். நான் காளிகோடியிலிருந்து கொண்டுவந்து வைத்திருந்த அந்தப் பணம் எப்படியோ மாயமாய்போய் விட்டானே! அவன் காளுமற்போன அந்நகரக்கோண்டியிற் அரைவாரம் போய்விட்டது! அப்பா, அவனை அந்தக்குகையிலே வைத்தப் பூட்டிக் கொண்டுவந்தபின் அவன் எப்படி வெளியேபோகக்கூடும்! அவன் தப்பிப் போவதற்கு வழியில்லையே!” என்றுகேட்டான்.

இப்போது இவருணம் பேசுகிறவன் அந்தப்புகார மூனோயல்ல மற்றபிறர் அல்லர் என்பதனைத் தாங்கள் அறிந்துகொள்வீர்கள்.

உடனே அந்தப்பெரியவர் “குமாரசாமி, உனக்குஞ்சுக மட நான் ஏதும்செய்யவில்லை. ஊழ்வினைவசத்தால் நீ இந்தக் கள்ளக்கூட்டத்திற் சேர்ந்துகொள்ளும்படி நேர்ந்ததோதாம் நான் அதற்கு உடன்பட்டிருந்தேன். உன்பொருட்டு அந்தப்பெண்ணை எவ்வளவோ மனத்தைக்கவராதப்பார்த்தேன். அவன் கற்பிலுந் கல்வியிலுஞ்நிறந்த உத்தமியாதலால் உன்னை விவாகம்செய்துகொள்ள இணங்கவில்லை. அதன்மேல் அவளையும் அவளைச்சேர்ந்தவர்களையும் விடுதலையெய்துவிட்டு அவர்களுதலியால் நாமும் நல்வழியில்திரும்புலாம் என்று பலகால் உன்னிடம் சொன்

னேன். நீயோ ஒருகால் என்பேச்சுக்கு இணங்குவதும், மற்றொருகால் அதனை மறுப்பதுமாக இருந்தாய். ஆனாலும், நானோ அந்தப்பெண் குகை யாய்விட்டுப்போகாமல் எவ்வளவோ குறிப்பாய்த்தான் காத்தவந்தேன். ஆகையால், என்மேற் குற்றமில்லை.” என்றார்.

“அப்படியானால், அந்தக் குகைக்கதவின் சாவி அந்தப் பார்ப்பாரப் பயல்கள் கையிலாவது, கள்ளப்பயல்கள் கையிலாவது அகப்பட்டிருக்கக் கூடுமோ?” என்று அவர்களை வினவினான்.

“நமதுவீட்டில் நான் மிகவும் மறைவாய்வைத்திருந்த அந்தச்சாவி வொருகையிலும் அகப்பட்டிருக்கமுடியாது. அவன் தப்பிப்போனது ஏதோ தெய்வச்செயலாய் இருக்கின்றது. நம் அறிவுக்குத் தென்படாததைப் பற்றி நாம் வீணேபலவாருக எண்ணுவதற் பயனில்லை. அது நீற்கட் டும். சிறந்த இரண்டையிரட்டோ இந்திரவு மடிக்கக் கங்கணங்கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்களே. அதைநீறத்த முடியாதா?” என்று அப்பெரி யவர் உருக்கத்தோடுங் கேட்டார்.

“என்னை அவர்கள் கலந்துபேசியபோது, அந்தப் பார்ப்பார் இரு வரும் தமக்கு ஓர் இலட்சம் ரூபா எழுதிவாங்கிக்கொண்டால், நமக்கு ஒரு லட்சரூபா எழுதிவாங்கிக்கொண்டு அவர்களை விடுதலைசெய்துவிடலாம் என்று சொன்னேன். முதலில் அதற்குஇசைந்த அப்பெய்கள் இரண்டும் பிறகு ‘அப்படி எழுதிவாங்கிக்கொண்டபின் அவர்களிருவரையும் மடித்து விட வேண்டுமேயல்லாமல், விடுதலைசெய்தல பிசகு; அவர்களை விட்டு விட்டால் நம் எல்லாரையும் அரசாங்கத்தாரிடம் பிடித்துக் கொடுத்துவிட உார்கள்’ என்று சொல்லின. அந்தப் பார்க்கணவான் சொல்லுதற்கு வறறுதவராகக் காணப்படுகின்றனா; அவருடனிருப்பவனும் அவர்சொற் படிநடக்கும் சிறந்த குணமுடையவனாயிருக்கிறான். ஆதலால், வீணே அவர்களைக்கொண்டு பாவசுதைத்தேடாமல் விடுதலைசெய்வதே நல்லது என்று நான் வற்புறுத்தப்பிச்சினேன். அவர்கள் என்பேசசைக்கேளா மாலதாம் விரும்பியபடியேதான் செய்யவேண்டுமென்று முடிவாகக்கூறி றார்கள். நம்மைச்சேர்ந்த கன்வர்களும் அவவிருவர்கருத்துக்கு இணங்கிச் ‘சொல்லவே, எனக்கு மனநாளாமல் ‘நீங்கள் எப்படியாவது செய்து கொள்ளுங்கள், இனிநான் இவகிருக்கமுடியாது.’ என்று சொல்லவிட்டு உனக்குப்பிறகே வந்தேன். அவவிருவரிடமும் லட்சரூபாய்க்கு எழுதி வாங்கிக்கொண்டு அவர்களைக் கொன்றுவிடுவார்கள்!” என்று அங் மகன் சொன்னான்.

அந்தப்பெரியவர் “அவவிருவரையுங்காக்க வேறு வழியில்லையா?” என்று வினவினார்.

‘இப்போது நான் கையிற்கத்தியோடு அவர்கள்நடுவிலே சடுதியிற் போய்விழுந்து அவர்களைச் சின்னபின்னமாக வெட்டிக்கொன்றால், அவ்

விருவனையும் மீட்கலாம். அப்பா, விடைகொடுக்கிறார்களா? என்று ஆண்மைமையோடு கேட்டான்.

“யோ, மடனே, நீ ஒருவன்தானே இருக்கின்றாய். தன்னாள் என்சொருக்கு வேறு துணையில்லையே. அதனைக் கள்வாடனும் ஒருவர், ஒன்று சேர்ந்து உனைக் கொன்றுவிடுவார்களாறா, எங்கள் பிள்ளைமகன் உனக்குத் துணைகிடைத்தான்—” என்று அப்பெரியவாட சாஸனப்பின்னும் பேசுவதற்குள், அவ்வவிகாரி மன்னல்லச்சுப்போல அவ்வுருவாட்டி முன்சென்று “இதோ! நான் துணைவருகின்றேன்! உன்” என்று தங்குரிய மகாராட்டிரமொழியிற் கூறினாள்.

அவ்விருவரும் அக்கிரமப்பழியின்றிப் புகழிற் பிழைக்கையில் என் பாரசிகஅம்மையா அந்தஅடிகாரியின்கீழ் சென்று, அவர்கள் மீட்சிவைகையெல்லாம் மகாராட்டிரத்தில் மொழிமொய்த்து அவா மடிகுதிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

அங்ஙனம் தன்னிடம் பாய்ந்துவந்த அவ்வவிகாரியைமீளாகத் “நீ எனக்கு நண்பனு’ பகைவனு’ ” என்று அந்தப் பெரியவா மகன் கேட்டான்.

“நான் உனக்கு நண்பன்!” என்று அவ்வவிகாரியொல்ல, உடனே அப்பெரியவர் மகனும் அவற்குப்பின்னே அவ்வவிகாரியும் அக்கிரமப்பழியைவிட்டு நேர்வழியே காற்றினூடே கங்கிதமுடன் ஈர்க்கல், நாறலும் என் அம்மையாரும் ஒரு கிளர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு அவ்விருவரையும் பின் பற்றி ஒடினோம். மற்ற ஆடவர்களுள்வாரும் எங்குத் துப்பின்னே விரைகதாவந்தார்களாயினும், நாடகன் அவர்களுையாவது அவர்கள் விடுத்தவரும் விளக்கினுதலையையாவது விரும்பப்பாராமல், எல்லாத் திறையு கிறதோ இல்லையோ என்னும்படி அத்தனை விவரவாயர்க்கென்றும், அவ்வழிமுற்றும் இருளாயிருந்தாலும் முன்னை ல்சலப்பா அவ்வழியை நன்குதெரிந்து செல்வதால் நாடகன் அவர்குட்ப்பின்னே வருந்தமின்றிச் சென்றோம். நாடகன் இங்ஙனம் பின்னையநவது முன்விரை தேதும் அப்பெரியவர்களுக்கும் தெரியாது. சிறிது காலத்தினால் எல்லாம் குகைவாயிற் கதவண்டை அப்பெரியவர் மகனும் அநிகாரியுடன் சென்றார்கள். அக்கதவு தாழிடாமல் வறிதே சாத்தப்பட்டிருந்தமையால் அது சுகதியிற் பமொனத்திறக்கப்பட்டது. அது நிறைந்தவுடன் உள்ளேயிருக்க விளக்கினொளியால் அங்கேயிருந்து எங்குக்குத்தெரிந்த கொடுகாட்டியின் தீதினை என்னென்பேன்! அப்பாரசிகப்பெருமான் காலங்கையுங் கயிறுகளால் இறுக்கப்பட்டப்பட்டு அம்மையின் திருவுருவத்திற்கு நேரே கோயிலுக்கு வெளியிலுள்ள சிங்கத்தின்பக்கத்தே நின்றான்; எந்தமையனும் அங்ஙனமே காலங்கையுங் கட்டப்பட்டு அவர்க்குப்பின்னே நிறுத்

தப்பட்டிருந்தான். அவர்கட்கு எதிரிலே வலியுடம்பு உள்ளவனான ஒரு வன் கூரிய பாபனப்பான வெட்டியவன் ஒன்று பிடித்திருந்தான்; அவனுக்குப் பக்கத்திலும் பின்னேயும் பலர் கொடுத்தோற்றமுடையாராய் நின்றனர். அவர்களுள் இருவர் அந்தச்சிங்கவடிவமான கற்சிலைய அப்புறம் நகர்த்தும்பொருட்டுக் குனிந்திருந்தனர். இக்கொடுத்தோற்றம் எங்கள் கண்களிற்பட்டது ஒருநொடிப்பொழுதுதான் இருக்கும். இதற்குள்ளாக அப்பெரியவர் மகன் அங்குமின்ற அக்கள்வர் கூட்டத்தின்மேற்பாந்தான். அவ்வதிகாரி வாயிலில்நின்றபடியே தமது கைத்துப்பாக்கியை எடுத்தாப்பிடித்தது தெரிந்தது, அதனையடுத்த இரண்டு வெடி முழக்கங்கேட்டது. இதற்குள் யாவர்கள் அக்குகைவாயிலில் உத்தேறினோம். அடுத்தநொடியில் அப்பாரசிகப்பெருமானிடமும் என் தமையனிடமும் யாங்கள் பாந்தடைந்தோம். அமமையாரும் யானும் அலிராவுர் கால்னகக்கட்டுகோ யாங்கள் இப்போதுவைத்திருந்த கத்தியினால் அறுதெறிநீந்தோம். இவையெல்லாம் நடந்தேறியது ஒன்று அவ்வது இரண்டு இமைப்பொழுதுதான் இருக்கும். அவர்கள் கட்டையறுத்துவிட்டபின் அக்கள்வரிருந்த பக்கமாய்த்திரும்பினோம், அப்பொருள் மகனின் பேரணமையை என்னென்போம்! இதற்குள் அவன் களையார் சுவலாரவெட்டி வீழ்த்திவிட்டான். எங்கள் பாரசிகப்பெருமானை வெட்டுவதற்குக் கத்தி எந்திரின்றவன் அவ்வதிகாரியாற் சுடப்பட்டு வீழ்த்துகிடந்தான். இப்போது எங்கள் கண்கட்கெதிரே அவ்வதிகாரி மூன்றுபெயருடனும் அப்பெரியவர் மகன் மூன்றுபெயருடனும் எதிர்த்துக் கத்திகுள்சுழற்றிக் கடும்போர் புரிநிலைக்கண்டோம். எங்கள் வாழ்நாளிற் பாராத அக்கொடியதோற்றம் எங்களுக்குத் திகிலையும் மயக்கதையும்வளைத்தது. கட்டறுபட்டதும் எங்கள் பாரசிகப்பெருமான் எங்களை கையிலிருந்த கத்தியைப்பிடுங்கிக்கொண்டு எதிர்த்துச்சண்டையிடும் அக்கள்வர்கள்மேற்பாந்தார் பின்னும் இருவர் வெட்டுண்டு கீழேவீழ்ந்தனர். இந்நேரத்தில் இருவர் அந்தப்பெரியவர் மகனுடன் மல்லாடக்கண்டோம் அவ்வதிகாரி ஒருவனைக் கீழ்வீழ்த்தி அவன் மார்பின்மேல் மண்டியிட்டிருந்து அவனது கையிலிருந்த கத்தியைப்பிடுங்கவும், அந்தப் பாரசிகப்பெருமான் மற்றொருவனோடு கத்திசுழற்றுவகண்டு திகிலுற்றோம். இதற்குள் எந்தமையன் அந்தப்பாரசிகப்பெருமானுக்கு உதவியாய்ச்செல்லக் கத்தியைக்கையிலெடுக்கையில் எங்கட்குப் பின்னேவந்த எங்கள் ஆட்கள் பதினெட்டுப்பேரும் உள்ளேவந்து துழைந்து, எங்கட்கு எதிரியான கள்வர்கள் நால்வரையும் பிடித்துக்கொள்ளவே, எங்கள் பாரசிகப்பெருமானும், அவ்வதிகாரியும், பெரியவர்மகனும் மீண்டனர். உடனே, எங்கள் சேவகர்கள் தாம்கொண்டுவந்த இருப்புவிவங்குகளை எஞ்சிய அக்கள்வர் ராவ்லையிலும் பூட்டினார்கள்.

இதற்குள் அந்தப்பெரியவர் மகனின் தோளிலும் முதுகிலும் கத்திகள்கீறி இரத்தம் மிகுதியாய் ஒழுதினமையால், அவற்றைச் செவகிற் சிலர் துணியிட்டுக் கட்டலானார்கள். அவ்வதிகாரி தடித்தகம்பளிப்பு அணிந்திருந்தமையாற் கங்கரின் கத்தியெட்டுக்கு அவர்தப்பிக்கொண்டார். ஆனாலும், அவருட்புகள் பெரும்பாலும் கீறலுற்றுக் கழிந்தன; அவரதுகையிலுஞ் சிறிதுதூயம்பட்டது. அதனையும் அவருடன் ஊழ்தார் கட்டினார். எங்கள் பாரசிசுப்பெருமானுக்கும் மாட்பில் ஒருநேரல், அதனை அம்மையாரும் யானும் என் தமையனும் துணியாற்கட்டிப்பூரிசரித்தோம். இவ்வளவு நடந்ததும் ஏழுநாட்கள் மிஷந்தா னிருக்கும். இதற்குள் ஆறு பெயர் சின்னப்பின்னமாய்ச் சிதைக்கப்பட்டு மாயநாதர்கள்! நான்துபெயர் விலக்கிடப்பட்டார்கள்! எம்மவர் இருவரும் ஸ்தூலபெற்றார்கள்! பழைய நாள் இரவில் அடுத்தடுத்துத்தோன்றும் மின்னல்விசகப்போல், நனைந்ததற்கும்அரிய விரைவோடு இவ்வளவும் அகதுணைவிரைவில் நடந்தேறின்! சமூதியிலவந்த கடுப்புபற்றாற்று மரங்களை யு கட்டிடங்களையும் பெயர்த்தெறி சல்கட்டில் அமையாமல், கடல்நீரையுங் கலக்கிக் கொகரளிக்காசெய்தல்போலச், சமூதியிலமுண்ட இப்பெருமோர் அறுவரை மிகுந்ததுமல்லாமற், பெண்பாலாராகிய எங்களிருவருள்ளகளை யுகலக்கிப் பலவேறு உணர்வுகளால் அசையச்செய்தது. எதிர்பாராமல்வந்த அப்பெரும்புயல் வந்தவாறே தான் விரைவில் ஒங்குதுபோக அக்கடல்நீர் அமைதிபெற்றாற்போல எங்கள்உள்ளமும் ஒருகாறு அமைதியுற்றது. என்றாலும், அவரு வெட்டுண்டு பிணமாய்க்கிடப்பவளையும், அவருடையிலிருந்து பெருகிக் கீழேபரம்பும் இரத்தத்தினையும், அந்நட்புடையவர் மகனுடம்பிற்பட்ட வெட்டுக்காயங்களையும் பாரக்கப்பாக்க எங்கள் மனம் திகிலடைந்தது. பாரசிசுப்பெருமானையும் என் தமையனையும் பற்றும் அம்மையாரும்வந்து சுட்டறுத்துவிடுகையில், அவர்கள் எங்கோ இன்னொருவரன்றி தெரியக்கூடவில்லை. ஏனென்றால், யாங்கள் ஆரணுப்பில் இருந்ததோன்று; மின்னொளி பாடிந்தாற்போல் அந்தப் பெரியவர்களும் அவ்வதிகாரியும் அக்கள்வரிடையிற் பாயந்து அவர்களை மயலாது அவர்களிற்பலரை வெட்டிவீழ்த்தினமை ஒன்று; தம்உயர் போதூதறுவாயில் தெய்வச்செயலாய் இருவர் சமூதியிலவந்து அக்கள்வரோடு போரிபற்ற இருவர் தம்மைக்கட்டறுத்துவிட அதனாற் பாரசிசுப்பெருமானுக்கும் என் தமையனுக்குத் தோன்றிய நிகைப்பொன்று; இம்மூன்று காரணங்களாலும், சுட்டறுத்தவுடனே பாரசிசுப்பெருமானு எஞ்சிய கையருடன் போர்புரியப்புகுந்தமையாலும், என் தமையன் தன் கருந்தெய்வோம் இக்கொடிய நிகழ்ச்சியில் இழுப்புண்ணக் கடைசியில் தாழ்வு கதீநியெடுத்துச்சண்டையிட முயன்றமையாலும் அவர்கள் எங்கோ தூதூந்து விளர்ந்ததற்கும், யாங்கள் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுந்தற்கும்

இயலவில்லை. ஆனால், இப்போது யாங்கள் அப்பாரசிகப்பெருமானுடைய காயத்தைக்கட்டிப் பரிகாரம்செய்ததும், அம்மையார் அவர் காலடியில்வீழ்ந்து தேம்பித்தேம்பி அழுதார்; யானும் அதனைக்கண்டு பொறுக்க முடியாமல் அழுதேன். அம்மையின் கோயில்வாயிலில் ஏற்றப்பட்டிருந்த சரவினக்குகளின் ஒளி எங்கள் முகத்தின்மேற்படவே, எங்களை உற்று நோக்கி மிகவுமலியப்படைந்தவராய் முதலிற் தம் மனைவியாரை ஒரு கையாற்றாக்கி எடுத்து, மற்றொருகையால் என் இடதுகையைப்பிடித்துக்கொண்டு “ஆ! கமலா, குயந்தே கோகிலா, இடுதென்றோ ஆண்வேஷம்! நீங்கப்படி இந்தப்பொல்லாத எடத்துக்கு வந்தீங்கா?” என்று எங்கள் பாரசிகப்பெருமான் எங்களிடுவரையும்நோக்கி வினவினார்.

அதற்கு யான் ஒன்றுஞ்சொல்லமாட்டாமற் பின்னும் அழு, அம்மையார் தங்கணவளுரைநோக்கி “என்பெருமானே, குழந்தை கோகிலம் தெய்வத்தினுதலியால் இவ்விடத்தினின்றிற் தப்பிவந்து எங்களை இங்கே அழைத்துவந்தாள்!” என்ற ஒருவாறு தமதுமனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டு கூறினார். இச்சொற்களக்கேட்டு எந்தமையன் என்னகையப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர்விட்டான். யாங்கள் இங்கிலையிலிருக்க, எங்களுக்கு எதிர்ப்பகததே சண்டைநடந்த இடத்தில் அந்தப் பெரியவர் மகன் காயப்பட்டிக களைத்து உணர்வீழ்ந்துகிடத்தலின் அவனுக்கு எங்களுடன்வந்த ஆடவர் மெல்லாரும் பரிகாரஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். இப்போது என் அம்மையார்க்கு உறவின்ரான ஆட்கள்அதுவரும் தமது நிலை தாக்குவரப்பெற்றவர்களாய், எங்கள் பாரசிகப்பெருமானிடம் வந்து வணங்கினர். இந்நேரத்தில் அப்பெரியவர் குகையினுள் மெல்ல நடுக்கதேரோடுமவந்து தம் மகன் காயத்தால்இரத்தஞ்சோர உணர்வீழ்ந்துகிடப்பதைக்கண்டு ஆற்றப்பெற்ற தயரம்மிக்கவராய் “அப்பா, குமாரசாமி தள்ளாத எங்களைக கைவிட்டாயோ!” என்று அங்கிருந்தவர் எல்லாரும் மனங்கவராய் அழுதார். ‘குமாரசாமி’ என்னும் பெயரையும், டீப்பெரியவர் குரலொலியினையுங்சேட்டதும் என் அம்மையார் நடுக்கிட்டு அவரிருந்தமுகமாய்த் திரும்பினோக்கினார். இதற்குமுன் கிளைவழியில்கின்ற அப்பெரியவர் தம்மகனுடன் பேசியதைக்கேட்டபோதும் அம்மையார் இவ்வளவே நடுக்கிட்டார். சிந்தியில் அம்மையார் தமது பாரசிகமொழியிற் சிலவற்றைத் தங்கணவளுர்க்குச் சொல்ல, அவரும் அன்னையாரும் அப்பெரியவரிடஞ் சென்றனர்; யானும் எந்தமையனும் அவாபிறகே டீசனாரோம். அப்பெரியவர் கீழேகிடக்குந் தம்மகன்மேற் குனிந்து வருந்த, எங்கள் சேவகரெல்லாரும் அவவிருவரையுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு நின்றனர்; அவுவிதாரி காயககளிலொழுகும் இரத்தத்தை நிறுத்தல்வேண்டி அவற்றைத் தூண்களாக்கடிக குளிர்ந்தநீராவலிட்டு நனைத்துக்கொண்டேயிருந்தார். யாங்கள் அவர்களிடஞ் சென்றதும், பாரசிகப்பெருமான்

எங்கள் ஆட்களிடமிருந்த ஒரு விளக்கைவாங்கி, அதன் ஒளி அப்பெரியவர் முகத்திலும், அவர்தம் மகனார் முகத்திலும் படும்படிபடித்தார். அவ்விருவர் முகங்களையும் நோக்கவே, என் அம்மையார் உடலும்பதர் அப்பெரியவர் பக்கத்திற்போய்க டிபேருந்தி அவரது கைப்பாட்டித்த “அப்பா!” என்று நடுங்கிய குரலிற்குறிப் பின்னா, அவரது மகனாரைக் கூட்டி “இவன் நம்ம அண்ணா குமாரசாம்பா” என்று அழகுபடி வினவினார்.

அச்சொற்களைக் கேட்டதும் அப்பெரியவர் நிரூபிப்பதற்கு ஆமையார் முகத்தை உற்றுநோக்கி “பேபா! கமலாம்பா! என் அருமை குழந்தை! இத்தனை வருஷங்கள் காலமும் போப் இப்போது இங்கே எப்படி இத்தனை காலத்தில் உந்தார்” இவன் உன்குமையன் குமாரசாம்பால்லவா!” என்று சொல்லையில் அவர் கந்த சயரத்தை ஆற்றமுடியாதவராய் மேற்கொண்டு பேச மாட்டாமல் உள்ள மைந்தருக்கு அழகார். இங்கிருச்சிபையப் பார்த்ததும் என்கொண்ட ம விளக்காமல் விட்டது தினைப்பும் அடைந்தேருபு ஐம், அவ்விருவரது உணர்வுகளை மனது சிறிதுந் தாங்காமல் யானுந் கண்ணீர்செறிவின. எந்தகாலமும்பாரா சிப்பெருமானும் எதம்போமல் மரமீரல் அந்நவநிருந்நதைய அதிகாரியும் சேவகரும் எங்கு அட்குந் மகம்கொன்றும் விளக்காமல் யாவ் தாம் ஒருவரைவாரு பார்த்து ‘செகனை’ என்று கமமைத் தாம்வினவுந் குறிப்பிடையவராய் வியப்புற் பின்றனா. இவருந் துண ணரிவம் மனத்திட்பமும் வாங்கவாரான அவவநிகாரி எங்குந் நிலைமையைப் பார்த்து இரக்க முடையவராய் அந்தப்பாபவரைமீர்க்கி “உட்கன் மதனுக்கு அபாயம்இல்லை. இரத்தம் நன்றிப்பாயவிட்டது நிறமான சிகிச்சைசெய்தாற் பிடித்துக்கொள்வாரா. இப்போது நீங்கள் இங்கே வருந்திக்கொண்டிருப்பதிற் பயனில்லை. மேற்கொண்டு ஆலேனை மவதைப் பார்க்கவேண்டும். உங்களுக்களை நான்கொலையில் பம்பாயவைத்திச்சுலக்குக் கொண்டுபோகவேண்டும்.” என்று சொன்னார் அச்சொற்களைக்கேட்டு அவரும் அம்மையாருமாய்க்குந் மனநடுகிறீனும். அந்தப் பெரியவரின்மகனார் இன்னும் உணர்வற்ற நிலைமையிலேயே கிடந்தார். விடிந்தவுடன் மயக்கத்தெளியுமென்றும், அவர் ஆறக்கொண்டாரென்றும் ஆடவர் எல்லாருந் கூறினா.

● சிறிதுமுன் நடந்த சண்டையில் உயிரோடு பிடிபட்டவர் நான், கன்வரேயாகையால், இறந்துபட்ட மற்ற அறுவரில் நான்வரில் கன்வராகவும் மற்றிரண்டுபேர் வேறு ஆட்களாவும் இருக்கவேண்டுமென உணர்ந்தேன். இத்தனை துன்பங்களுக்குக் காரணராயிருந்து, இப்போது இரக்தபட்ட அவ்விருவர் யாராயிருக்கலாமென்று யான் அப்பெரியவரைக் கேட்டேன். அவர் தாமும் அவர்களை இத்தருமுன் பார்க்க நேரவில்லை

யென்று கூறினார். அதன்மேல், ஒருவிளக்கைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டுபோய் அவ்விருவரையும் உடம்பார்ந்துமபடி எந்தமையனை வேண்டினேன். வெடமிண்டு கிடக்கும் அப்பிணங்களிரண்டையும் போய்ப்பார்க்க அச்சமும் அருவருப்பும் உற்று முதலில் அவன் பின்வாககிணையினும், பின்னர் என்வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து அவன் அவர்களிடம் செல்லவே, யானும் அவன் பற்கெனது அகவிருவாபகூத்தும் நின்றேன். எனாதமையன் பிடித்த விளக்ககிணையி அவ்விருவர்க்கும்களினும் பட்டது. 'ஓயோ! இப்போது என் கண்ணெதிரே தென்பட்ட அகவிரண்டு முகங்கோயும் பார்த்ததும் என்னைமறந்து 'ஓயோ! ஓயோ!' என்று அவற்றினைன். எந்தமையன் 'ஓ! அப்பா! இதைன்ன பொல்லாதகாலம்!' என்று இவ்வந்தது கூறினான். உடனே அபதப்பாரசிகப்பெருநாளும் பெருமாட்டியாரும் எம்மண்டைவந்து நோக்கினார்கள். அவர்களும் அகவிரண்டு முகங்களையும் பார்த்ததும் 'ஓயோ! இதைன்ன கொடுமை!' என்று சொல்லிப் பெருவியப்புற்றது நிகழ்த்துந்நராகள. யானே கண்ணாவிட்டு 'அப்பா! அப்பா!' என்றுகதறினேன். இப்போது அப்பெரியவரும் என்பககததேவந்து அகவிருவரையும் பார்த்தார். ஆனால், அவர்க்கொன்றும் புலப்படவில்லை அதன்மேல் அவர் என்னை வியப்பு-னேநாக்கி 'அம்மா, நீ என் இருதப்பாவிப் பயறுக்காக இவ்வளவு வருததப்பட்டு அழுகின்றாய்? உண்மைய ஏனியாமற சொல்லு!' என்றகேட்டார். யான் என்கண்ணைரத் துடைத்துக் கொண்டு 'பாட்டா, இவர் என்னைப் பெற்ற தப்பினா! இதோ அவாபகத்திற்கிடப்பவன்ருன் இவ்வளவு தயரத்திற்குந் துன்பததிற்குந் காரணமான சேதராமன் என்பவன்; இவனைப்பற்றித்தான் பேசுததேன் முதலில் ருந்தித யயப்பட்டுவதேன். இவனல்லேதான் எந்தமையமடிந்தார்!' என்று அழுதுகொண்டே சொன்னேன். என்சொந்தலுக்கேட்ட அப்பெரியவர் 'யமுற்றவராய்' என்ன குழந்தாய், இருதப்பாதகன் உன்ககப்பனா! ஓ! ஓ! நான்நம்பமாட்டேன். இரந்தக் கொடியவனுக்கு இவ்வளவு உயர்குணமும் அழகும்வாய்ந்த நீ பிள்ளையாய்ப் பிறந்திருக்கமுடியாது. நீ ஏதோ துன்மாருட்டததால் இவனை உனதந்தையாக நினைத்துவருகுகிருய்' என்றார். இதற்தன் எந்தமையன் 'இல்லை, இல்லை, இவர் எவகந்தப்பனாந்தாம்!' என்ற உறத்திசு மசான்னான். அதன்மேல், அவர் என்னையும் எந்தமையனையும் உற்றுப் பார்த்துப் பின்னும் வியப்புடையவராய் 'ஆம், உனகது இவன்தவராக யாக இருக்கலாம். உககன் இருவர்க்குமும் ஒரேஅசகில் வார்க்கப்பட்டனபோல் அவ்வளவு ஒத்திருக்கினறன்! ஆனால், உககளிருவாக்கும் இந்தக் கொடியவன் தந்தை என்பதை நான் எப்படி நம்புவேன்!' என்று சொல்லிப், பிறகு அந்தப் பாரசிகஅம்மையானோர்க்கி 'கமலா, இவர்கள் இருவரும் உன்மக்களோப்போற் காணப்படுகின்றார்களே!' என்றார். அந்த

[illegible]

எங்கள் பாராசிகப்பெருமான த. ஆ. கீ. பாராசீ, (1) நினைக்கூடாத எந்தநகைபாராயங்களைப் பிழிந்தால்கூடத் தவிர்த்துவிட்டு ஆனந்தத்தோடு ஏழுநூற் பகுதிக்குத் துன்பம் பட்ட பன்னிருநூற்றாண்டுகாக மிகவும் துயரம் அடைய வேண்டாமென்று அருள் செய்து பிறருமா சிக அன்னையாரும் (பெருமாவும்) என்ருது என்பதைப் பற்றித் துறிய மொழிகள் பலவற்றைச் சொன்னார்கள் அந்தரங்கம் அருளின யந்த சேவகர்களும் உயிரோடு பிழிக் கப்பட்டு வாயா நாவு கைகளைப் பிழிந்துபோன களிவா வரலாறுகளையும், எங்கள் ஆ. கீ. பாராசீயாரும் பிழிந்து சொந்து இம்மலைகளுக்குப் பிழிக் கப்பட்டு வரலாறுகளையும் பற்றி எழுதிக்கொண்டார்கள்; அவற்றோடு தொடரப்பட்ட மடவாசல்களையும் மொழிகளையும் கேட்டுத் குறித்த க்கொண்டார்கள் பிறரு, அருளின

சுன் விருப்பப்படி இறந்துபோன சுன்வர்களை அடக்கஞ் செய்யவேண்டிய உகைகளும் தீர்மானஞ் செய்யப்பட்டன. இப்போது விடியும் நேரமாயிற்று. அப்பெரியவரின் மகன் இப்போது கண்விழித்தார். விழித்ததும், அருந்துதற்குத் தண்ணீர்வேண்டுமென்று கைக்குறிகாட்டினார். உடனே யான் கோயிலின் உட்சென்று அம்மைதிருவருவத்திற்குப் பின்னேயுள்ள அருவிக்குட்டத்திலிருந்து தண்ணீர் முகந்துவத்தேன். அம்மையா! இப்போது தமக்குத் தமையனானவரென்று தெரிந்த அவர்க்குத் தாமே அதனைப் 'பருக்கொடுத்தார். அவ்வளவு கொடுக்கையில் அவர் அம்மையாரது முகத்தை உற்றுப்பார்த்து வியப்புற்றார் என்பது அவரது முகத்திற் றெரிந்தது. ஆனாலும், அவரால் பேசக்கூடவில்லை. தமது மார்பிலுள்ள வெட்டுக்காயத்தைத் தொட்டுக்காட்டி மறுபடியுங்கண்களை மூடிக்கொண்டார். பக்கத்தில் நின்ற அதிகாரி அவரதுநரம்பை ஆராய்ந்து பார்த்துத் "சிறிது நாளந்தாழாமல் இவரைப்பம்பாய் மருந்துவச்சாலைக்குக் கொண்டு போகவேண்டும். இவரது உயிர்க்கு ஏதும் இடரில்லை யென்றாலும், கத்தியின்முன்குத்தி இவரதுநெஞ்ச்பை சிறிது பழுதுபட்டிருக்கின்றது. அதனை விரைவில் சீர்திருத்தவேண்டும்" என்று மகாராட்டிராத்திற் சொன்னார். அதனைக்கேட்டதும் தம் மனைவியாரை அழைத்து வருதற்பொருட்டு அப்பெரியவர் அக்குகையைவிட்டுச் சென்றார். சேவகர்களும் எவர்கள் ஆட்களும் ஒருங்குசேர்ந்து, இறந்துபோன சுன்வர்களையும் சேதாரமானையும் உடம்புமுழுதும் துணிகற்றி 'இறுக்கிக் கட்டி, இரத்தக்கறைபடாத ஒரிடத்தில் வரிசையாகக் கிடத்திவைத்து, இரத்தம்பட்ட இடங்களை யெல்லாவும் சமூலித் துப்புரவுசெய்தார்கள். அவ அதிகாரி தம் சேவகரில் நால்வரைப் பிடிபட்டகன்வன் ஒருவனோடுமே போக்கி இறந்துபோன சுன்வரின் மனைவிமககளையும் பிடிபட்ட கன்வரின் மனைவிமககளையும் வீரையில் அழைத்துவரும்படி ஏவினார்.

போய் ஒருமணிநேரத்திலெல்லாம் அநகப்பெரியவர் தம் மனைவியாரோடும் குகையினுள்உந்நார். உந்துழைந்ததும் அப்பாரசிக அம்மையாரைச் சென்று ஆண்டில் முதிய அநதப்பாட்டியைக் கட்டிச்சொண்டு 'அம்மா' என்று அவற, அநதப்பாட்டியும் அவரைக் கட்டிக்கொண்டு 'கண்மணி கமலா' என்று அவற இவ்விருவரது ஆற்றமையுங்கண்டு என் நெஞ்சம் நெக்கு நெக்கு உருகியது. பின்னர் அவ்விருவரும் குமாரபாயி என்னும் அப்பெரியவர் மகனண்டையிற் போய் அழ, உடனே அவர்கள் விழித்து 'அழாதே' என்னுங்குறிப்புத்தோன்றக் கைமயர்த்தி மறுபடியுங்கண்களைமூடிக்கொண்டார். அப்பெரியவரும் எவர்கள் பாரசிகப்பெருமானும் யாங்களும் அவ்விருவரையுந்தூக்கித் தேற்றினோம். அவர்கள் தேறுதல்எய்தி அமைதியுற்றபின் அப்பெரியவர் தம் மனைவியாரை

கோக்கிப் “பொல்லாத இக்கனவரோடு சேர்ந்து சேதரா மல்லு ஓடுக தான்!” என்று துயரத்தோடு கூறினார்.

அது கேட்டதும் அகதப்பாட்டி மறுபடியும் மனக்கூசாகி “அம்மா! தன் தாய்தந்தையரை அறியாமல் நம்மடம் வந்ததும் அயலாரை மாண்டான்” என்று வருத்தி அவன்கிடங்க டுடத்துறப்போல் அவனைப் பார்த்து நைந்தழுதார். அழுது ஓங்கியன், அவன்பக்கத்தே கிடந்த கண் கண்டையாரைப் பார்த்துத் திகிலடைந்து “ஓ! ஓ! இமதன்ன கொடுமை, சேதராமன் பக்கத்தில் சேதராமன் தலையிட மாண்கிடக்கொருநாள்!” இயோ! என்முத்தமகாகுதி எப்படியாகுமே!” என்று அறிஞர்.

இச்சொற்களைக் கேட்டதும் யான் அடைந்த நிமிர்ந்ததன்வித கிற்தும் ஓ! அளவிலை அப்பெரியவர் சொல்லியபடியே எவ்வளம் ஒருபெருஞ்சிக்காய்த் தான் தோன்றின. எண்க்குணமே வந்தகொரு நிகைப்புற்று நின்றேன். இத்தஞ் அகதப் பரகத அந்தமயிர் தம் சா யெனத்தொந்த அப்பாட்டியை நோக்கி “அம்மா, அம்மா சேதராமன் குடி ன்றால்லர். இவ்வா, இவ்வா கோகிலம்பாளாகுது அம்மா! ந்தம் கட்டி மணியத்திற்கும் அவர் தப்பினார். நீ வந்தோடிய க்கொட எண்ண வந்த டாய்!” என்று மொழிந்தார்.

சிறிதுநேரம் அகதப்பாட்டி தனது துயரத்தையும் மறந்த ஆழ்ந்த சினைவிலிருந்தார்; பிறகு எம்மருவரைப் பற்றப்பாத்தார் பாரகன் “பாட்டி, நாங்கள் தாம் இவர்பிள்ளைகள்” என்று அம்மையாரை நோக்கி உறுதிப்படுத்திக் கூறினோம்.

அப்பாட்டி தம்மையே தாம் கொடுத்தாண்ட ஒரு குழிப்புண்ட வராய் “இல்லை இல்லை சேதராமன் தான் இவருடைய மன் நீங்கள் இருவரும் இதோ உள்ள என்னுளையங்கள் மகிழப்பாள் பிள்ளைகள்” என்று எவ்வளவோக்கி சொல்லிப், பன்னாத்தம்மகொப் பார்த்து “என் கண்மணி, கமலா, இவ்விருவரும் உன் சூழைய உண்ணையான பிள்ளை கள்!” என்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்.

“அம்மா, இவர்கள் இருவரையும் என்மன்னிந் தமேலாசுவதான் எண்ணியிருக்கின்றேன். ஆனாலும் இவர்களை மாணையுயிற்றிப் பிள்ளைகளாகப் பெறுமகல்லினை செய்தேன் அல்லேன்!” என்று தம அன்னையின் நினைவுச்சகிய உணர்ச்சியைத் திரிந்தது யார்போல வலிப்புத் திருண்போலவே புன்றார்.

அதற்கு அகதப்பாட்டி புன்சிரிப்புக்கொண்டு சற்றிலும் கொங்கினார். சிறிதுவிலகின்ற அகதப்பாரசிகப்பெருமானைப் பார்த்ததும் ஒருபுது சினைவுதோன்றப்பெற்றுத் தம் மகன்பகதமாய்த் திருமப் “அம்மா கமலம், ததோநிற்கும் அவர் அகதப்பாரசிகாரப்போல் தோன்றுதே!” என்று பிழைய ஒருநினைவைக்குறித்துக் கேட்பார்போல் வினவினார்.

“அம்மா, அதேபார்க்கார்தாம்! அவர்தாம் என் அருமைக்கண்ணா!” என்று உறத்திச சொல்ல்ததம் அன்னை சொல்லியதற்கு இணங்குக் கொள்ளார்.

“அது சரிதான். நீ அப்போது பெற்ற இரண்டு பிள்ளைகளோட்பற்றி மறந்துபோளுயோ?” என்று அந்தப்பாட்டி கேட்டாள்.

“இல்லை, அம்மா; ஆனால், அவ்விரண்டு குழந்தைகளும் அப்போதே சிவநாட்டிலே இறந்து போனதாகவன்மீற பேச்சுக்கொது.” என்று என் பாரகிக அம்மைப்பா கூறினார்.

“குழந்தைய, நான்செய்ய முற்றததை நீ பொறுப்பேண்டும். இரட்சியம் வெளிப்படாதிருக்குப்பொருட்டு அப்போது அப்படி ஒருபேச்சு வாச்செய்தேன். நீ முகவிற்பெற்றது ஓர் ஆண்குழந்தை; அந்தநாளில் உன் தகைய பெற்றதம் ஓர் ஆண்குழந்தை. உன்குழந்தைய உன் தகைய அறியாமல் அப்பாவிடம் கொண்டுபோய்ச்சேர்த்து, அவன் குழந்தையை ஓர் எழைப்பார்ப்பாத்தியிடம் கொடுத்தது உளத்தின்கண்ணே. அந்த பாப்பாச்சிவிடமும் பிறகு எககனிடமும் வளராத அந்தச் சேதநாள் சான்ற இதோ மாணங்கிடத்தும் இத்தச்சேதநாமன்! பன்னாறு தூண்குயிருநாறுகடித்தது நீ ஒருபெண்குழந்தை பெற்றபோது, உன் தகைய அப்பா அத்தகைய ஒரு பெண்குழந்தைபற்றி அல்லாதுககுத உறியாமல் உனக்கு பெண்குழந்தையையும் அப்பாவிடமேசொப்பித்தது, அவன் பெற்ற பெண்குழந்தையை முன்கொணை எழைப்பார்ப்பாத்தியிடம் கொடுத்தது உளத்தின்கண்ணே. ஆனால், அப்பெண்குழந்தை பூண்ட மாதசரிலுறந்து போயிற்று. நீ பெற்றகுழந்தை இரண்டும் உனக்குகை குழந்தைகளாகவே அல்லாமல், அவன்கண்ணே ஒரு இதோகிடகதம் என மறுதமருக்கொலம் வளர்ப்பாட்டுவதன். அக்குழந்தைநாடுககுத் பத்துப் பன்னிரண்டெய்தாகிற போது உன் தகைய ஒருபெண்குழந்தைபெற்றது எனாம, அக்குழந்தைககு இப்போது யபதுஎட்டு என்மம் கேள்விப்பாட்டுடன்.” என்று அந்தப்பாட்டி கூறினார்.

“என் தகைய குழந்தைகளை அவ்ருக்குக தெரியாமல் எப்படி அகற்றிடுப்’ வன் அறிந்திடுப்’ என்குழந்தைகளையே ஒருவரிடம் கொடுத்து வாரச்செய்யாமல் என்தகையிடம் சேர்ப்பித்தது என்? அம்மா, அவ் உணரையோ எனக்கு விளக்கிக்கொல்லவேண்டும்.” என்று என் அபமைப்பா தம்காயைக்கேட்டாள்.

“நான் அப்போது பட்டதூன்பம் உனக்குத் தெரியாது. நன்றாய் வாழ்க்குநதது குறிப்பத்திற்குக் கொடியவறுமை வந்தது. உனக்கு அப்போது பன்னிரண்டு வயது, உன் தமக்கைக்குக் கிட்டத்தட்டப் பதினாறு வயது. நீங்கள் இருரும் மங்கைப்பருவம் அடையுமுன் உங்களை மரமரதவழக்கப்படி தகையாப்போக்குக் கல்யாணம்செய்து கொடுக்க

[illegible]

நாளை உரை அமர சூழ சமர நாடுகள்
 மாவீரன் நெகடு எய்யுமாய்த் துறையு
 லவ்வெழுமாத் நெகடு எய்யுமாய்த்

மாரிதபுது அகதடாட்டி அசுமபிதர் ருசுர ரு
வாததுனபம் 4து ிடுமீரண 2 டு, 54 ம 30 49 1 ரும
தகப்பன் கூன ருமீபாடி விட்டராதனீ வகி ரு வ டு ம ரு
லோபாகிய ருள அருடந்ததுனபதனதன பழ ரு லு ம ரு து
மருருடக டி யுருதாது, மருபபருவ க ரு நு துரு
ணமீரண ருமகி உருகன ருலு மருசு, ரு ரு ரு ரு
ககாபுயரூ ருமபராபராபரானி கருகருசு ரு பருகரு
மருகரு னுருயுருருததி னுருகருகரு மருகரு ரு
ருகருகரு ருருதருமருகரு பருவிட்டருகரு ரு ரு ரு ரு
ருமருபரு உருதருகருகரு கருயருணரு மருசு தரு ரு ரு ரு
அருபுருது ரு னுருவிட்டருருகரு கருகரு கருருயு ருமருசு பருகரு ரு

ஆயிரநூலாநான் நான் செல்வநிலைக்கூடுமென்று தெரிவித்தேன். அவர்கள் இடைந்து உடனே உன் தமக்கையாகக் கட்டிக்கொண்டார்கள். கம்பாணம் முடிந்ததின் உன் தமக்கை மகனைப் பருவம் அடைந்தபிறகு கல்யாணம் செய்யப்பட்ட உன்னை எல்லார்க்கும் தெரிந்தாவிட்டது! உன் பட்டம் உன் தமக்கையிடம் பரிசிடக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. உன்னை அப்போது பார்த்தும் மெய்யென்பவர்களால் உன்னை யுபநிஷாது கருகிய பரிசுதனையும் அறிந்தேன். அதனால், உன் தமக்கை கல்யாணம் நடந்த போது அதற்கு உன்னை அபிஷேகப்படுத்தியபோது திட்டம் பண்ணினேன் கல்யாணம் நடந்தபிறகு உன்னை அவர்கள் அகத்திக்கு அபிஷேகம் போகாமல் அம்மனவு வருத்தாக வைத்து நின்றேன்! என்று சொல்லிய போது,

“ஆம், அப்பா, அதனால்தான், இக்காலப் பவர என் தமக்கை கணவன் என்பதை அறியாத போனேன்! நான் உன்னோடு நகர்ப்பின் னைக்கிவிட்டு ஆண்டுகளிலுங்கூட இவ்வளவு பார்த்ததேயில்லை! உன்னை யும் என் தமக்கையையும் மற்றவர்களையும் நான் விட்டுப் பிரித்து சந்திரேந்திரமுதையப் பதினேழு மூன்று வருஷங்கள் ஆயிவிட்டன! யான், இக்காலம் பின் அரண்மனைக்கு முழுதுப் பழுதுபட்டு வேண்டிய வடிவத்தை அடைந்த என் தமக்கையை இரண்டொருமுறை நான் பாண நெருங்கும் அவளோடு உன்னோடொன்று நான் தெரிந்துகொள்ள வாய்ப்பு போனேன்! ஆனாலும், அவள் என்னைக் கண்டபோது என்னை இன்னும், போனதற்குத் துக்கமொன்றாகக் கண்டதால் பிச்சிவினாலும், பார்த்துக்கொண்ட பின் ஒரு பார்த்துக்கொண்டதால் மனையியல் இருப்பதனாலும் என் றே நினைக்கின்றேன் அங்குசம் நான் கேட்டவையாகத் திருநெல்வேலி தக்கவியை சொல்லவில்லை” என்று என் அன்னையார் மொழிந்தார்.

“உண்மணி கமலம், நான் பட்டத்துன்பம்” என்னைக்கு நெருங்கி, அப்போது அடக்கமுடியாமல் உனக்குச் சொன்னேன். நம்ம வீட்டில் ஆண்பாலார் எப்பருவில்லாமல், நான் உன்னைவைத்துக் கருத்தாய் பாதுகாத்துவந்தேன். நம்ம உறவினரெல்லாருஞ்சேர்ந்தும் நம்மை யும், உன் தமக்கை அவள் உணவன் அவர்கள் வீட்டிலுள்ளவர்கள் எல்லா ளையும் காதினாலிட்டு சிலங்கிவைத்துவிட்டார்கள்! இதுவும் மகன்கொரு கண்ணாமாசத்தான் முடிந்தது. அதனால், உன் தமக்கைகணவன் நான் மேல் வருத்தமாய் நம்ம வீட்டிற்கு வருவதில்லை; அவனைச் சோதனைசுவர்க ளும் வருவதில்லை; உன் தமக்கையையும் நம்ம வீட்டிற்கு அனுப்புவதில்லை. நான்மட்டும் வேண்டியபோது உன் தமக்கையைப் போய்ப் பார்த்துக்கொள்கேன். இப்படி நடந்துவருகையில் திடீரென்று நீ கர்ப்பவதியானாய். அதைக்கண்டதும் நான் இவ்விருந்தவன்போல் ஆனேன். உன்

னைப்பார்த்தே நான் எல்லாத்தன்பங்களையும் பொறுத்தவந்தேன்! கனம் -
சியில் உன்னாலும் தன்பம்வந்தே! என்று நினைத்தநினைத்து நீருத்
துயரத்திற்கு ஆளாகினேன். அப்போது உனக்கு நான் எவ்வளவோ
புத்திமதிஞ்சொன்னேன். நீயும் எனக்கு உண்மையைச்சொல்லிவிட்
டாய். நீ கர்ப்பவதியாயிருப்பதை நம்மவர் தெரியாமல் மறைத்தவைக்க
நான் பட்டபாடு சசனே ஆறிவான்! நல்லவேளையாய், யார் செய்தபுண்ண
யமோ உனதமக்கையம் அதேகாலத்திற் சூல்கொண்டான். அவன் பத்து
மாதுமங்கழித்தது ஓர் ஆண்மகவு ஈன்றான். அப்போது அவள்கணவன்
ஊரிலில்லை. அவனைச்சேர்ந்த பெண்பாலாரில் நெருங்கியஉறவினரும்
நாலில்துறாட் கழித்தததான் உதவிக்குவந்தவர். அதனால் மருத்துவச்ச
ரும் நானுந்தான் உன் தமக்கையின் பிரசவத்துக்கு அறையில் உதவிபா
யிருந்தோம். அவள் குழந்தைபெற்ற மூன்றாம்நாள் நீ நம்மலிட்டிய
மகா செளந்தரியமுடைய ஓர் ஆண்துழந்தையைப் பெற்றாய். உடனே
மருத்துவச்சியும் நானுமாய்க்கவந்த உண்துழந்தையை உனதமக்கையிடம்
சேர்ப்பிக்கத் தீர்மானஞ்செய்தோம். அப்போது சசன் எங்களுந்குப் பின்
ஹமோர் உதவிசெய்திருந்தார். உன் தமக்கை பிரசவப்பெற்ற பெருவருந்
தத்தால் சன்னிகண்டு நாலில்துறார் தன் உணர்வு தளர்த்து இல்லாமலே
யிருந்தான். அதனால் உன்பின்னிலை அல்லி - ௮௦, அவன் பின்னிலை
ஓர்வையப் பார்ப்பாத்தியிடமுன்சேர்த்தப்போது எனக்கு மருத்துவச்சி
கும் எளிதாயிருந்தது. நீபெற்ற அந்த ஆண்பிள்ளை சொல்லுக்கு அங்க
காத அழகுடையதாயிருந்தமையால், அவைப் புறத்தியான் ஒருச்சியை
கொடுக்க என்மனன் துணிபவல்லி உன் தமக்கையின் பின்னிலைபா கறு
பாய் அழகில்லாமல் இருந்ததனால் அனாத் புறத்தியானி கொடுக்க
மனம் வந்தது; அப்படிக்கொடுத்தாலும், அந்தக்குழந்தையுள் செல்வையாக
வளரும் பொருட்டு நான் பட்ட தன்பம் கவலனை அறிவார். பிறகு உன்
தமக்கை சன்னிதீந்து குழந்தையைப் பார்த்ததில் அவ்வளவு அழகான
குழந்தையைத் தான் பெற்றதைக்குறித்து அளவிந்த மகிழ்ச்சி அவுட்கு
அதனைக் கண்ணுச்சுருத்தமாய் வளர்த்தவர்களாள். அவள் கணவனும்
சன்குழந்தையின் மெண்ணிய அதனி - ௧௧து அளவில்லாத ஆவச
வைத்து வளர்த்துவந்தான். அவ்வளவோடு எல்லாம் இரகசியமாகவே
நடந்துபோயிற்று. உன் தகப்பனும் தமையனும் இல்லாமல் யான் உற்
மையால் துன்பப்பட்டாலும், பிறகு ஒருவருவதம்வரையில் உன்னைப் பி
றிய மட்டில் சவலைக்கு இடமில்லாமல் இருந்தேன் ஆனால், அவ்வொரு
வருவதம் போனதும் மறுபடியும் நீ கர்ப்பவதியானாய்! மறுபடியும் எனக்
கூண்டான அச்சமுங் கவலையுந் தன்பமும் இப்போது நினைத்தாலும் ஓன்
உயிர்போய்விடும்போல்தோன்றுகிறது! உன்னைக் கடித்துக்கொள்ளவும்
எனைக்கு மனம்வரவில்லை. நான் முதலில் சொல்லிய புத்தி மதிப்போ

சுடந்து நடந்ததற்காக நீ உன்னையே மிகவும் கொந்துகொண்டு என்முதத்
தைவறிட்டுப் பார்ப்பதற்கே நீ காணமுற்றாய் என்பதைத் தெரிந்து
கொண்டேன். மனவருத்தத்தால் உன்னையே நீ மாய்த்துக் கொண்டால்
என்செய்வது! என்று எண்ணிப்பார்த்துக் கடைசியாக நானே உனக்கு
ஆறுதல் சொல்லிவரலானேன். என்கண்மணியாகிய உனக்கு ஒன்று
பிந்தால் நான் எப்படி உயிரோடிருப்பேன்! என்று எண்ணிக் கலங்கி
னேன். ஏழைகளாகிய நம்முடையமுதத்தைக் கடவுள் மறுபடியும் இரக்
கசுதோடு பார்த்தார். நீ சூல்கொண்ட அந்த மாதத்திலேயே மறுபடியும்
உன் தமக்கை சூல்கொண்டாள். அதைக்கண்டு போனவுயிர் மீண்டுங்
கவலோப்போல் ஆனேன். பத்தமாதமுகழிகது நீ முதலில் ஒருபெண்
குழந்தை ஈன்றாய்; அது பெருந்தெய்வம் எனக்கு உண்டாக்கியது. அன்
னந்தன்னைரும் இல்லாமற் கடவுளை வேண்டினேன். நீ மகவுவான்ற
இரண்டாமாள் உன் தமக்கையும் ஒருபெண் மகவு ஈன்றாள். ஆனால்,
இந்தமுறை பின்னும் ஓர் இடைவெளி ஏற்படாது. உன் தமக்கை கணவ
னும் வீட்டிலுள்ள மற்றவர்களும் இச்சமயத்தில் வீட்டிலேயே யிருந்தா
கள் இதற்கென்ன செய்கிறார்கள் நான் வருத்தப்படுகையில் எனக்குப்
பேருதவியாய் இருந்த மருகதுவச்சி ஒருமயக்கமருந்தை என்னகயிற
கொடுத்தாள். அதை என்மனசாட்சிக்கு மாறாக உன் தமக்கைக்கும் அவள்
வீட்டிலுள்ளார் அனைவர்க்கும் கஷ்டமாய்த்திலும் சாப்பாட்டிலுங்கலந்து
கொடுத்துவிட்டேன்! உன் தமக்கை பிள்ளைபெற்ற அதேஇரவில் எல்லா
ரும் மயக்கம் அடைந்து கண்ணுய்த் தூங்கினார்கள். உடனே, நீ பெற்ற
அழகே ஒருவடிவெடுத்தாற்போன்ற அந்தப் பெண்குழந்தையை உன்
தமக்கையிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பித்த, அவள்பெற்ற அழகற்ற
பெண்பிள்ளையை முன்சொன்ன ஏழைப் பார்ப்பாத்தியிடமே கொடுத்து
வளர்த்துவந்தேன். ஆனால், அக்குழந்தை மாந்தத்தால் மூன்றாம்மாதம்
இறந்துபோயிற்று! இப்படியாக இரண்டாம்முறையும் நமது இரக்கியம்
வெளிப்படாதபடி அருள்செய்த ஈசனுக்கு அல்லம்பகலும் என்வணக்கத்
தைச் செலுத்துக்கொண்டு, இனிமேல் இப்படிப்பட்ட துன்பத்திற்கு நீ
இடஞ் செய்யலாகாதென்று நான் உன்னைக் கெஞ்சிக்கேட்டுவந்தேன்.
பிறகு மூன்றாமாதம் ஆனதும், ஒருநாள் விடியற்காலையில் நான் கண்
விழித்துப்பார்க்க, ஐயோ! மகனே! உன்னை நான் காணவில்லை! இப்படி
யும் என்னைவிட்டு நீ அகலலாமா!” என்று சொல்லி அப்பாட்டி அந்தைய
ரத்தால் விம்மிவிம்மி அழுதாள்.]

அதைக்கண்டு என் அன்னை அப்பாட்டியைத்தேற்றி. “அம்மா, இப்
போது எல்லாவற்றையும் என் ஒளியாமற் சொல்வதிற் குற்றமில்லை.
வியாபாரத்தின் பொருட்டுப் பம்பாயிலிருந்து சென்னைக்குவந்த என் கண்ணு
வளர் அப்போது நம்மவீட்டுக்குப் பக்கத்துமானிசையிற் குடியிருந்தார்.

அப்போது அவரும் சிறுவயதினர். ஒருநாள் விடியற்காலையில் தலைமுழுவிலிட்டு மேன்மாடியிற் சென்று என் கூத்தலை நாம் புலத்திக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவரும் தமது மேன்மாடிமேல் தனியே உலவிக் கொண்டிருந்தார். அவர் என்னையும் யான் அவரையும் பார்த்தோம். அம்முதற் பார்வையிலேயே யான் அவரையின்றியும் அவர் என்னையின்றியும் உயிர்வாழமுடியாதென உணர்ந்தோம். எம்மிருவர்க்குள்ளும் உண்டான அன்பின்பெருக்கை என்னால் எடுத்துக்காட்டமுடியாது; எம்மைப் போல் அன்பாற் கட்டுப்பட்டவர்களுக்கே அதன்நன்மை புலப்படும். பிராமணரல்லாத மற்றச்சாதியில் அன்பான ஒருவரை மணஞ்செய்து கொண்டால் என்ன? என்ற உன்னை யான் கேட்போதெல்லாம் 'பிராமணனாகிய நாம் கல்யாணம் இல்லாமற் சும்மா இருந்தாலும் இருக்க வாயே ஒழிய மற்றச்சாதியாரோடு என்னளவும் கலக்கலாகாது' என்று ஒரேகட்டாய் மறுத்தவிட்டாய். நாளை என்ன நமர் அன்பும் பதியப் பெற்ற ஒருவற்கு யான் உரியவனேயல்லாமல், உனக்கும் நம் உறவினர்க்கும் உரியவன் அல்லேன் என்னும் உணர்ச்சிகொள்ளப்பெற்றேன். ஒரு பெண் தன் அன்பிற் குதுழைந்த ஒரு காதலனைத் தானே தெரிந்தெடுக்கும அறிவினைத் தெய்வத்தின அருளாற் பெற்றாயின், ஈதொன்றில்லாட்டும் மாறுபாடும்தான் பெற்றிருக்காது உறவானர்காவது கீழ்ப்படிந்து டைக்கக் கடமைப்பட்டவன் அல்லன்னெனும் நினைவும் என் உள்ளத்தில் உலராத நிதி தோன்றியது. என் அன்பை பககவந்த காதலனையல்லாமல் உலராத ஒருவனை மணக்கும்படி நீ உறுதுறுதலினால், அஃது என் கற்புக்குப் பழுதாருமாதலால், உன்னையும் உறவினரையும் விட்டிட்டு கன்று எங்காதலானோடு போய்விடுவதொன்று அல்லாத உயிர்துறப்பதொன்று என்று உறுதிசெய்திருந்தேன்." என்ற சொல்கையில்,

என்பாட்டி "அப்படியானால் நீ அப்போது உன்னை என்னை விட்டுப் போகாமல் இருந்தது ஏன்?" என்று வினவினார்.

"ஆம்மா, என் கண்கள் அப்பொழுது தம தந்தையார் கட்டளைப்படி விடாபாடி முறையாகக் கற்றுக்கொள்வதிலும், அதனோடு நாடோறும் கல்விச்சாலைக்குப் போய் ஆங்கிலமொழி பயிலவதிலும் கருத்தாக்கொண்டிருந்தமைப்பாலும், அவர் தம் பெற்றோரின் உடன்பாடுபெற்று என்னை மணஞ்செய்துகொள்ள வேண்டுமென விரும்பினமையால் அவர்களின் உடன்பாடு பெறுதற் குமுன்னே என்னை அழைத்துச் செல்லல் ஆகாததன்று எண்ணியிருந்தமையாலும் யான் அவருடன் செல்லாமல் இருந்தேன். மேலும், உயதுழுதிந்த உன்னைத் தனியே விட்டுப்போகவும் என்மனம் இசையவில்லை. எப்படியாவது உன்னை என்விருப்பத்திற்கு இணக்கி எங்காதலரை மணந்தகொண்டு, உன்னையும் என்னோடு அழைத்துச் செல்ல வழிபார்த்திருந்தேன். யான் முதற்பின்னை பெற்றபிறகாவது

நீ என்வழிக்கு வருவாயென்றுபார்த்தேன். உனக்கோ சாதிப்பற்றுத் தான் பெரிதாய் இருந்ததெயல்லாமல், என் கற்பைப்பற்றியும் யான் என் மனத்திற்கிசைந்த மணவாளனை மணந்து நன்றாய் வாழல்கேண்டுமே என்பதைப்பற்றியும் நீ சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. மற்ற எல்லாவகைகளிலும் எனது நன்மையைக்கோரும் உயர்ந்ததுணமும் சிறந்தசெய்கையும் உடைய நீ, அவை எல்லாவற்றிலுஞ்சிறந்தான் காதல்துன்பையுங் கற்பொழுக்கத்தையும் சினைவுபடாமற் காக்க மனம் வைத்தாயில்லை! அவ்வளவு பொல்லாத சாதிப்பற்று உனக்கும் நம்மவர்க்குங் கெட்டிச்சாயம் போல் ஏறி உங்கள் உள்ளத்தைப்பொல்லாம் தன்மயம் ஆக்கிவிட்டது! இரண்டாவது ஒருமகவும் ஈன்றேன்! இவ்விரண்டு மகப்பேறும் பிறர்க்குத்தெரியாமல் மறைக்க நீ பட்டபாடு எழுபிறப்பிலும் என் வினைவைநிட்டு நீங்காது! இரண்டாம் மகப்பெற்ற பின்னும் யான் என் காதலனை மணக்க இலாசக்தாயில்லை! இதற்கிடையில் என்காதலரும் என்னை மணந்துகொள்ளத் தம் பெற்றோர்களின் உடன்பாடு பெற்றுக்கொண்டு என்னைத் தம்முடன்வரும்படி வேண்டினார். மறைவிற்பெற்றதுமையால் என் அருமைக்குழந்தைகள் இரண்டும் என்னைவிட்டுப் பிரியுமபடிசெய்தகூடம் வினையின்செயலை எண்ணி எண்ணி மரமொன்றேன்! இரண்டாம் மகப்பெற்றபின் நீ அதனை மறைக்கப்பட்டபாடும் என்உள்ளத்தை வருத்திற்று. உன் சொல்லுக்கடந்து நடக்கவேந்ததும் என்னை அழலின் மெழுகாய உருக்கிற்று. உன்சொற்பழநடந்தால் என் காதலற்குப் பிழைவசத்தேன் ஆயின. என்காதலற்கு இலாசகநடந்தால் நீ மனம்வருத்தாகின்றாய்! இவ்வனம் இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பு போல் தக்காரிகுதரான் கடைசியாகப் 'பெணமக்களுக்குத் தம் மனம்உலகத் மாட்சியுடைய காதலரிலுஞ் சிறந்ததெய்வம் இல்லை. அவர்வழிநின்று தமது கற்பொழுக்கத்தைக் காத்தலே அம்மகளிர்க்குச் சிறந்தபடமை. தெய்வத்தின் திருவடிவாய்ப்பிடித்தோர் மற்ற உலகத்துப்பற்றுக்களையெல்லாம் முற்றித்துறத்தல்போலத், தம் காதலர் அன்றிப் பிணிப்புண்டமகளிரும் தம் பெற்றார் நன்றர் எல்லாவையும் முற்றத்துறத்தலைசெய்யுங் கடமையுடையார்.' என்று எண்ணிப்பார்க்கது மிகுந்த வருத்தத்தோடும் உன்னை விட்டான் என்று அனகாதலருடன் பம்பாய்க் குப்போய அங்கே அவர்பெற்றார் உற்றார் உறவினவரல்லாராலும் அவர்க்கே மணஞ்செய்யப்பெற்றேன். மணஞ்செய்துகொண்ட பிறகாவது நீ மனம் இசைவாய என்று நினைத்து, உன்னைபத்து வணங்கி உன்னையும், என் தந்தையும் தன்மையனும் திருமிவிதிவந்து சேர்ந்திருந்தால் அவர்களையும் எவகளோடு அழைத்துப்போகலாம்மன்று விரும்பி என்னைவரும் நானும் பின்பு சிவமாதவகளில் திரும்பிச் சென்னைக்குவந்தோம். என்னைவளும் நாயிருந்த வீட்டிற்குப் போய்ப் பார்க்க நீயும் அங்கிலாமல் எங்கோபோய்விட்டது. செரிந்தி,

அன்னை-அப்பா என்னவோ கேட்டுப்பார்த்தும் ரீயும் அப்பாவும் அண்ணாவும் சீடானது - சிறிதகத் தெரியவில்லையென்று வந்துசொன்னார். அச்செய்யைமகக்கேட்டு என்னென்ன பட்ட பாடு இவற்றையென அறிவான். பின்னரும் ஆறுமாதம் வனரலில் ரெண்ணையிலேயே தங்கியிருந்து உங்களைப்பற்றி நாடோடும் பலநகரக் கேட்டுப்பார்த்தோம், பலஇடங்களில் தேடியும்பார்த்தோம். நீங்கள் போனபடி - ஒன்றுமே தெரியவில்லை. என்மகக்கேட்டும் வளரும் எங்கள் பிள்ளைகளேப்பார்த்து அனைவரையும் நாங்கள் பெற்றவுக்கொண்டு பாசு செய்துண்டாவென்று பலநகரமும் ஆராய்ந்துபார்த்தோம். என் தங்கைககணயரிடத்தம் அவர் தம் குடும்பத்தாரிடத்துஞ் சென்ற எங்கே இன்னுள்ளுறு தெரிவித்துக்கொள்வது தக்கதாத்தென்றறவில்லை. மேலும் என் தங்கைககணயனர, கண பார்த்தறில்லை. அல்லாமல், அங்ககொல்லாரும் சரக்குப்பற்று நிரம்பிடையவர்களாதலால், அவர்கள் என்மககணயர இழியாக நடந்தவர் என்னும் அச்சமும், பாண அபந்தாநிலில் ஒருநகர மணத்துக்கொண்டதனைக் குறித்து அவர்களெல்லாரும் என்னைப்பார்ப்பதற்கும் மனம் இசையார் என்னும் கம்பிக்கையும் யாங்கள் அவர்களிடம் செல்லாதபடி எங்களைத் தடைசெய்தனர். அது உல்லாமல், என் தங்கையிடம் வளரும் குழந்தைகளை இரண்டும் அவன்பெற்ற பிள்ளைகள் அல்ல. யான் பெற்றவையகளை என்று மெய்ப்படுத்திக்கூட வர எவ்வாருாட்சியும் இல்லை; அவைகளைத் தாம்பெற்ற சின்னையென்றே என்மககணயரம் அங்ககணயனம உறுதியாய் நம்பியிருக்கிறார்கள். ஆகலால், நாங்கள் உள்பேரமல் திருமபிச்செல்லமே நம்மென்று அப்போதும் அங்ககிபாய்ப் பற்றினாக் வருவது எங்கள் இருக்கதோம். இப்படியேகேட்க வருகைக்கு எங்கடலில் யான் தங்கைககள் பல பெற்றவையாலும், என்னைக்கு மரபுதாரக கிதாள்ள பம்பாயில் இருந்தமையாலும், நம் குடும்பத்தாரைப்பற்றிக் கவர்ந்தகொளவதற்கு விரதாருமியும் பிறவானமாதலும், என்மககணயர மனையககை பரமனைகளெல்லாம் பாரகிக் குலத்திற்குள்ளது முதல் மரபியாபட்டமையாலும் யான் நம்மவர்களையெல்லாம் இவ் வகை உட்பிச்செய்தககளில் தலித் மற்றக்காலககளி லெல்லாம் பெரும்பாழம் மறக்கெட்டானென்மையடியும் வியாபாரத்தின்பொருட்டிச், மகனற வனற ஆண்டிருக்குமுன் பெர்னைக்குயந்து திருவல்லிக்கோட்டில் அப்படின்றி ஆண்டிருந்து தங்கியிருக்கதோமாயினும், நமமைமக்கோருக்காகவேப் பார்த்தோவது அவர்களுன்மகந்து பழகவாவது என்மகந் துணையல்ல. யான் முதலிற் பெற்ற இருபிள்ளையுளம் பெரியவர்களாகப் பார்ப்பனம் குடும்பத்தோடு குடும்பமாய்க் கலந்துபோயிருப்பார்களென்று நினைத்தும், அவர்களைப் பார்ப்பதனால் யாங்கள் ஆற்றத்தயரக்கொள்ளவும் அதுமே பல இடைஞ்சல்களை யாவும் இடம்உண்டாகும் என்பதனை எண்ணப்பார்த்தும் அதற்கு

கும் துணிந்திலோம். என்றாலும், எங்கள் முதற்பிள்ளைகள் இரண்டையும், எங்கட்குக் கல்யாணம் ஆனவுடன் பிறந்து ஓர் ஆண்டிற்குமுன் இறந்துபோன எங்களின் மற்றொருமகனையும் க்ளைந்து யாங்கள் இடைக்கிடையே பெறுந்துயரம் உற்றவர்களோம். எங்கள் பெருந்தயரத்திற்கு இரங்கியோ எல்லாம்வல்ல எம்பெருமான் எங்கள் மக்களாகிய தெய்வநாயகதலையும் டோகிலத்தையும் தற்செயலாய் எங்களுடன் சேர்த்து நம்மெல்லாரையும் இப்போது இங்கே ஒன்றுகூட்டிவைத்தார்' என்று என் அன்னையார் சொல்லிமுடித்தார்.

அவர்கள் பேசிமுடியும்பாட்டும் இவைகளையெல்லாம் வியப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த என் உண்மைத்தந்தையாராகிய அப்பாரசிகப் பெருமான் என்னையும் என் தமையனையும் பிடித்துக்கட்டிக்கொண்டு "என் கண்ணிசைகளா" என்று தம்மையறியாமல் தேம்பினார்; என் உண்மைத்தந்தையாராகிய அந்தப் பாரசிகப்பெருமாட்டியும், அவர் தம் பெற்றோராகிய அந்தப் பாட்டன்பாட்டிகளும் எங்களிருவரையும் வந்து கட்டிக்கொண்டு அங்குமே அழுதார்கள். எனக்கும் என் தமையனுக்கும் அங்குமே பொறுத்தற்கரிய ஆற்றாமை உண்டாயிற்று. எங்களுடனாகிறதும் சேவகர்களும் ஆட்களும் எங்கள் உறவினர்களுக்கத்தைக் குறிப்பிடுவதுண்டாக வியப்புற்றவர்களாய் ஒன்றுக்கு வாய் வலிருந்தார்கள். எங்கள் எல்லாருக்கும் ஆற்றாமை ஒருவாறு உண்டாகியது. இன்னும் என்னும் ஒன்றுமே எங்குமே இல்லை. என் தமையன் ஒருவருடைய மனத்திற் "அப்பா, அம்மா, எல்லா இரகசியமும் அருளும் உடைய சகல உலகங்களையும், பிள்ளைகளாகிய எங்களை உங்களுடன் கொண்டுவந்துசேர்த்த அருள்மேயிலை எண்ணிப் பார்க்கப்பார்க்க, அதற்கு நாம் எவ்வளவு கைம்மாறு செலுத்தியவோம்" என்று என்னெஞ்சும் கரைகின்றது. உலகம் எல்லாம் வருந்தாது சன்ற அன்னையாகிய இந்தப் பெருந்தந்தையும் என் அன்னையின் திருமுன்புள்ளும் எல்லாரையும் ஒருவகுச் சேர்த்தமையால் இவ்வளவும் இப்போது எண்ணுகிறேன், மாமா அபாயமாமா நிலைமையில் இருப்பதால் அவரை முதலிற் பம்பாய் வைத்திப்போகுக அனுப்புகிறேன்" என்று கூறினான். உடனே ராக்கன் எல்லோரும் எழுந்து சென்று அம்மை திருவுருவித் திருமுன்பு விழுந்து வணங்கினோம்.

அகன்றின, எங்களுடனவந்த அதிகாரியை என் தந்தையார் அருகேயுத்து என்மாமனை தூர்த்துணித்தொட்டிலில் வைத்துப் பிடிபட்ட கன்வன் ஒருவன் ஒருவழிகாட்டியாக வர எங்கள் ஆட்களில் ஒருவரும் சேவகரில் இருவருமாய் அவரை முதலிற் பாட்டையத்தப்பாலை யிற் கொண்டுவந்துச் சேர்ப்பித்து, வேண்டும் வரவுகளுக்கெல்லாம் பம்பாயில் உள்ள தம் கணக்கப்பிள்ளையிடம் பணம்பெற்றுக்கொள்ளும்படி ஒருசீட்டும் எழுதிக்கொடுத்தார். அதுமுடிந்ததும், குறைக்கும்வளியே

சென்ற சேவகர் நால்வரும் கன்வன் ஒருவனும் அவரவர்த்தரிய மனைவி மக்களைப் பெல்லாம் உன்னதமுத்துவந்தார்கள். அவர்களில், இறந்துபட்ட கன்வரின் மனைவிமார் தம் கணவர் மாண்டுவிடப்பதைக்கண்டு வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு அழுதார்கள்; மற்றையோரின் மனைவி மார் தம் கணவரை விடுதலைசெய்யும்படி எவகன் எல்லார்களுக்கும் விழுந்தழுதி வேண்டுகூர்ந்தான். அப்பெண்பாலார் துயரத்தையும் அவர்களிடமிருந்தும் தள்ளி விடப்பின்னாள்களின் துயரத்தையுக்கண்டு எக்களில்லார்க்கும் மிகுந்த இரங்கம் உண்டாயிற்று. எவகன் அருமைத் தாய்தந்தையரையும் பாடர் பாட்டி மாமன் முதலியோரையும் எல்லாம் கூடப்பெற்ற இந்த மகிழ்ச்சியானகேரகதில், இவர்களைத் துயரப்பட்டுவிவது கூடாதென்பது எவகன் எல்லாமனங்களிலும்பாட்டான். ஆகவே, எந்தத்தையார் அப்பெண்பாலார் எல்லாரையும் அழுதையமர்த்தி அவர்கள்எல்லார்க்கும் நன்னமசெய்த தாம் எண்ணியிருப்பதைக் கூறினார். அச்சொற்கேட்டு அவர்கள்எல்லாருமே அமைதியுற்றனர்.

பிறகு என்னருமைத்தந்தையார் அவ்வதிகாரியை அழைத்துக் கொண்டு ஓர் ஒதுப்புற வாய்ப்போய் இதுவரையில்நடந்த எங்கள் வரலாறுகளையெல்லாவ கூடிபவரைப்ற் சுருக்கமாகவுற் தெளிவாகவும் எடுத்து உரைத்தார். அனல்களைக்கேட்டு அவாஅடைந்த வியப்புக்கு ஓர் அளவில்லை. அனல்களெல்லாக கூறிமுடித்தபின் அவ்விருவருக்கல்குதுபேசி எக்களுக்குந்மதரிவித்து முடிவுகட்டியது இது: இறந்தவர்போகப் பிடிபட்ட கன்வர் நால்வரையும் சிறைபிடும்பொருட்டு அறமன்றத்திற் கொண்டு போய் நிறுத்தினான், அவர்கள் வாய்மொழியில்கூறாத அவர்கட்குத் தலைவராயிருந்த என்மாமனுங் குற்றவாளியாகக் கொள்ளப்படுவார். ஆதலால், என்மாமனைக காக்கும்பொருட்டும், அவரவர்மனைவிமார் துயரத்தை நீக்கும்பொருட்டும்பிடிபட்ட கன்வர் நால்வரையும் விடுதலைசெய்து அவர்களை நல்வழியிற் காலகட்கழிக்கும்படி செய்யவேண்டுவது இன்றியமையாததாயிற்று. ஆனாலும், அவ்வதிகாரியும் சேவகர்களும் எவகளுக்கு உதவியாகவந்து இம்மலையாட்டி லுள்ள கன்வர்களைக்கொன்று எம்மவர்களை மீட்டதனை, அவர்கட்கு மேற்பட்ட நகர்காவற் றலைவர்க்கு மெய்ப்பிக்கும்பொருட்டு, இறந்துபட்ட அக்கன்வர் நால்வரையும் பம்பாயிலுள்ள நகர்காவற்சாவடிக்குக் கொண்டுபோகவேண்டுவது கட்டாயமாகக் காணப்பட்டது. அதன்மேல் எந்தத்தையார், அக்கன்வர் நால்வரும் உண்மைதவறாமல் நல்லொழுக்கமுடையவராய் நடப்பதாக உறுதிமொழிசொன்னால், அவர்களைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பாமல் தம்மீழ் அலுவல்பார்க்கலைத் துக்கொண்டு தக்கசம்பளம் தருவதாகவிளம்பினார். அதற்கு அவர்களும் அவர்களின் மனைவிமாரும் மெழுவுடன் இசைத்து அம்மை திருவுருவத்தின் முன் ஆணையிட்டுக்கொடுத்தார்கள். அதன்மேல் அவர்கட்குப் பூட்

மயிருந்த விலங்குதான் விடுவிக்கப்பட்டன. இறந்தபோன கன்வரின் மனைவியார்க்கும் தக்க பொருளுதவியெய்து, அவர்களுயும் அவர்களின் மக்களாயும் தமது பாதகாப்பிலேயே தம்மிடம் உள்ள பல்வேலைகளில் வைத்துக்கொள்வதாக என் மேன்மையுள்ளதந்தையார் கூறினார். இக் குணகயின்கண்ணுள்ள உலகண்ணையின் நிருகருளால் யாங்கள் எல்லேமும் ஒருங்குகூடிதந்து இவ்விடம் காரணமாய் இருந்தமையால், இக்கோயிலேயும் இக்கண்கண்ணுள்ள அம்மையையும் தலைமுறைதலைமுறையாய் நகுல தெய்வமாக வழிபட்டவேண்டுமென்றும், ஒருநாட்களுக்கு இரண்டுமுறை நாங்கள் எல்லோரும் இவ்வுதவந்து வழிபாடாற்றிச் செல்லவேண்டுமென்றும், இஃதற்கு அருகாமையில் யாங்கள் தங்கிச்செல்லும்பொருட்டு ஒரு மாளிகை சட்டலவேண்டுமென்றும் என் தந்தையார் தீர்மானித்தார்.

இறந்தபோன கன்வரின் உடம்புகூடத் தூக்கிக் கொண்டு விடு தலைபெற்ற கன்வரில் இருவரும் சேவாரியிலேரும் எங்கள் ஆட்களில் ஒருவரும் உடனேசென்று பம்பாயிலுள்ள டாக்ராவய் ஹோட்டலில் அவை களைச் சம்பந்திக்குமபடி கற்பிக்கப்பட்டார்கள். என்மாமனைத் தூக்கிக் கொண்டு நாள்வரும், மற்றதீயர்களும் உடனே குறைவாயிலேவிட்டுப் புறப்பட்டுப்போவார்கள் என் வளர்ப்புதந்தையையும் அவர்மகன் சேதுராமனையும் நாங்கள் எல்லோருமாய்க் கேர்ந்து குறைக்குமவளியே மலையடிவாரத்திற்கொண்டு போய் அங்கேசெய்தித்தோம். எஞ்சியசேவைகளுக்கும் ஆட்களுக்கும் குறித்துமுடிக்க கொடியிலுள்ள குறைகையையும் தப்புரவுசெய்ய, யாங்கள் எல்லாம் என் பாட்டனாட்டியிருந்த இருக்கைக்குப்போய்க் குறித்த பணசுக்குவேண்டுமென்பொருள்களோடு சாவிகோட்டத்திற்குத் திரும்பிவந்தோம். என்பாட்டனா வழக்கம்போல அம்மாமக்குப் பூசை புரிந்தார் எல்லேமும் அம்மையைத்தொழுது விடைபெற்றதும், பாட்டனார் துடிவில் உணவுகொண்டு பம்பாய்க் துப்புறப்பட்டோம். என்பாட்டன் பாட்டி போய் என் அண்ணையையும் என்னையும் தொடட்டில் ஏற்றிக் கொண்டார்கள். குறைவின் புறத்தையுள்ள வழியேபெற்ற, அவ்வழியிற் பரிபுர ஒரு கிளைவழியால் அம்மலையிலுள்ளிடகலத்திட்டு வெளியிற் தோம். இஃதோது எங்கிரு வழிபாட்டியார்பவரும் விடுதலைபெற்ற கள்வன் ஒரு குறத்துவழியால் மூன்றுமணியேரத்திலே எங்களைப் பம்பாய்க் குறைசெல்லு சாலையிற் கொண்டுவந்த, அந் தள்ள ஒருவண்டிச்சாலையிற் சேர்த்துத்தான். அம் வண்டிச்சாலையிலுள்ள வண்டிக்காரர் அத்தனை மையரும் அக்கள்வாக்கு உடந்தையாயிருந்தவர்களாதலால் எங்களைக்கண்டு போகிறதும்வருண்டார்கள். ஆனால், என் தந்தையாரும் அவ்வதிகாரியும் இனி அவர்கள் நல்லவழிவந்தலால் அடக்கோ ஒதுப்பதில்லையென்று கூற, அவர்கள் உறுதிமொழிகூறி எங்களைப் பம்பாயிலுள்ள எங்களுமாளை சாலையிலே நிறுத்தி நிற்பதில் பூண்ட மணிக் குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள்.

அவ்வதிகாரிக்கும் சேவர்கட்கும் என் தந்தையார் வரானமாகப் பொருளுதவிசெய்தார். நகர்காவற் சாடியிற் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட வெட்டுண்ட கள்வர் நால்வரையுங்காட்டிச், சிறையில் அடைக்கப்பட்ட என் தந்தையாரையும் தமையனையும் மீட்ட வரலாறுகளெல்லாந்தெரிவித்து, இறந்த அக்கள்வர் நால்வரோடு பம்பாயை அடுத்த அம்மலைகாட்டில் கெடுங்காலம் நடந்துவந்த கொள்ளையுங்கொலையும் அடியோடு தொலைந்தனவெனவும் வற்புறுத்து அவ்வதிகாரியுஞ் சேவகர்களுந் தமக்கு மேற்பட்ட ஊர்காவற் றலைவருடைய நல்லெண்ணத்தையும் பாராட்டுகையையும் பெற்றார்கள். இங்ஙனம் இவர்கள் மெய்ப்பித்துரைத்தவற்றில் என்மாமனையும் விடுத்தலைபெற்ற எனைக்கள்வர் நால்வரையும்பற்றி உரையாமற் கருத்தாய் விட்டனர்.

பம்பாய் வைத்தியசாலையிற் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட என்மாமனார் இன்னும் நாலேந்துநாளில் முழுதும் நலம்எய்தி வீட்டுக்குவருவார் என்று அவரைப்பார்க்கும் மருத்துவர் சொல்லுகிறார். அச்சொற்கேட்டு என்பாட்டன் பாட்டிமார் முதல் யாங்கள் எல்லாரும் பெரியதோர் ஆறுதலும் மகிழ்ச்சியும் உற்றோம். என் தந்தையார் அவர்க்குப் பரிகாரஞ்செய்யும் மருத்துவர்க்கும் தக்கபடி பொருளுதவி புரிந்திருக்கிறார்.

என் வளர்ப்புத்தந்தை கள்வர்கூட்டத்திற் சேர்ந்து வெட்டுண்ட இறந்ததைப்பற்றி மட்டும் என்வளர்ப்புத்தாய்க்குத் தெரிவித்து, அவர்களின் பிழைப்புக்கும் என் அருமைத்தங்கையின் மணத்திற் துமரப் படுவனவிராபா கொடுத்துவிடவேண்டுமே யன்றி, இளரிச் சென்னைக்குச் செல்லவாவது, அறக்கொடியரான எங்கள் பார்ப்பனச் சாதிபாரோடு கலக்கவாவது நாம் எட்டுணையும் விரும்பலாகாதென்றும், நாம் அவர்களினின்றும் விலகியவாறே ஒதுங்கிக் கள்ளக்கவடறியா மேன் மக்களான பாரசிகஇனத்தாரோடு கலக்கவாறே எல்லாவகையிலும் கலந்துபோக வேண்டுமென்றும் என்பாட்டன் பாட்டியார் வற்புறுத்திச்சொல்ல, நான்கள் எல்லாரும் அதற்கு மகிழ்வுடன் இணங்கினோம். ஆனால், என் தமையன் மட்டும் சென்னைக்குப்போய்த் தனமனைவி மருகைப்பருவம் அடையும்மட்டும் அங்கேயேயிருத்து, பிறகு அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு பம்பாயில் எங்களுடன்வந்து சேர்ந்து கொள்ளல் வேண்டுமென்பது தீர்மானிக்கப்பட்டது. உடனே என்னருமைத்தந்தையார் தம்முதன்மகனும் என் தமையனும் சப்பிரமணியனைக்கொண்டு, என்வளர்ப்புத்தந்தை இறந்தவகையையும் அவர்க்குச் செய்தவேண்டிக் கரு மக்களையெல்லாந் செய்துவிட்டு என் தமையன் இன்னும் பத்துநாளிற் சென்னைக்குவந்து அவர்கட்கு வேண்டும் எல்லாவற்றாடுகளுஞ் செய்வான் என்பதைபுதித்திவழியாக என்வளர்ப்புத்தாய்க்குத் தெரிவித்தார். என் தமையன் நமது சிறுகுணம்வரையில் இங்கே தங்கவேண்டியிருப்பதாலுஞ், சென்னையில்

தான் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் கழிவதற்கு இன்னும் மூன்றுநாள்
குறையாகவே இருப்பதாலும் மறுபடியும் இரண்டுநாள்விடுமுறைக்குக் கடி
த எழுதியிருக்கின்றான்.

சேதுராமன் தாம் பெற்ற மனோன்மணி என்பது என்வளர்ப்புத்தாய்தந்தையர்க்கும் அவர் இனத்தார்த்தம் சிறிதும் தெரியாததால் அவன் இறந்ததைப்பற்றி எவர்க்குத் தெரியாமல் விட்டுவிடுதலே நல்லென்று என்பாட்டன்பாட்டிமார் கூறியது எங்கள் எல்லார்க்கும் ஒப்பாகவேயிருந்தது. சேதுராமன் தன் தாய்தந்தையர் இன்னொன்று தெரியாமலே இறந்தானெனவும், அவனைப் போலவே அகன்றதையும் அவனைத் தன்மகனென்று அறியாமலே இறந்தானெனவும் என்பாட்டன்பாட்டி கூறினர். அவர்களுடன்சேர்ந்து அம்மலைநாட்டிற் போயிருந்த என்பாட்டனும் மாமனும், என்அன்னை தன் கணவரோடுகூடப் பம்பாய்க்கு வந்துவிட்டபிறகு, என்பாட்டியைந் தாமிருக்கும் திட்டத்திற்குக் கொண்டுபோனபொது அப்பாட்டி சிறப்பின்போயிருந்த சேதுராமனையும் தன்னோடு உடன்பொண்டு சென்றனர். அவனை ஓர் அகதியின்பிள்ளையென்று சொன்னதன்றி, அவனைப்பற்றிய வரலாறுகளை என்பாட்டன் மாமனுக்குக் கூட என்பாட்டி சொல்லவில்லை. அவன் வளர்ந்து திருடாகளுக்கு உளவாய்ப் பலகாடுகளுக்களிற்போய் வருமாறு பழக்கப்படுத்தப்பட்டபின் அவன்சென்னைக்குப் போய்படி நேருமபோசெல்லாம் தன்மூத்தமகன் அவன் கணவன் அவர்பிள்ளைகளைப் போய்ப்பார்த்துவரும் வண்ணம் என்பாட்டி வலுவராம. ஆனால், சேதுராமனுக்கும் அயர்க்கும் தமக்குள் உள்ள நெருங்கிய உறவைக்குறித்து அவனுக்கு என்பாட்டி ஏதுமே தெரிவித்ததில்லை. ஏனென்றால், தன் இளையமகன் மறைவிற்குப் பெற்றபிள்ளைகளை மாற்றி, மூத்தமகன்பிள்ளைகளை வேறொருபுறத்திற் சேர்ப்பிதறுவதைக்கொல்லாம் தெரிந்துவ எல்லாருந் தன்னை அருவருத்தும்படி ஒருமென்று நினைத்த என்பாட்டி அவைகளை முற்றுமற்றையாய் வந்தனர். சேதுராமன் சென்னைக்குப் பந்த காலங்களிலெல்லாம் என்வளர்ப்புத்தந்தையப் பார்த்தானெனும் தன்னை ஓர் அகதியின்பிள்ளையாகவே அவருக்குச் சொன்னானென்றும், அவருடைய தீய குணங்களைத் தெரிந்தபிறகு, தானும் தீய கள்வருடன் சேர்ந்திருப்பதைத் தெரிவித்திருக்கவேண்டுமென்றும், அதன்பின் அவரால்வவப்பட்டுத் தங்களுடன் சலகாலமும் பம்பாயில் என்ந்தையாருடன் சிலகாலமும் இருந்து உளவுகள் சொல்லி, அதன்பின் அவருடன்சேர்ந்து கள்வர்களைத்தூண்டி எங்கையெல்லாம் மலைக்குகைக்குச் சிறையாப்பி பிடிப்பித்துச் சென்றெனன்றும் உய்த்துணர்ந்தோம். என்மாமனும் என்வளர்ப்புத்தந்தையும் மலைநாட்டிற் சந்திப்பதற்குமுன் ஒருவரையொருவர் பார்த்ததுமில்லை, தமக்குள் உள்ள உறவைப்பற்றி முன்பின்தெரிந்ததுமில்லை. ஆகவே,

சேதுராமனும் என்னைப்படுத்தத்தையும் அடைந்திருப்பது எச்சக்குப்பெரி
தும் இரக்கத்தை உண்டாக்கியது!

என் ஆருயிர்ப்பெருமானே, என்னை வருந்திப்பெற்ற என் உண்மையினை
பெற்றோர்களுடன் யான் இப்போது வந்துசேர்ந்திருக்கும்படி பலபெருங்
துன்ப நிகழ்ச்சிகளோ விளைவித்து அடர்ந்தினாடி என்னைச் செலுத்திய
இறைவன் திருவடிகளுக்கு ஏழையென் எவ்வளவு எகம்மாறு செலுத்த
வல்லேன்! என் தாய்நகையரை யாதுவலகதவெய்யுட்குளக்கே! உணங்கி
வருகின்றேன். எந்தமைபலவும் யானும் தமக்கு உண்மையான தன்மையி
லுந் தமக்கையுமாதலே தெரிந்தவுடனே உண்மையான என் ஓரே அரு
மைத்தவகைக்கு உண்டான அளவிலாமகிபுச்சிமய என் என்னை! என்
அருமைத்தமபிமார் நால்வரிற் சிறிது அறிவுகூட்டப்பெற்ற பள்ளிகள்
மூலமும் என்னையுந் சமையனையுந் சட்டிக் கட்டி முத்தமிடுகின்றனர்;
கைகருதுநதையுங்கூட எமது உறவின்மிருக்கத்தை உணர்ந்தார்போற்
பெருமபாலும் எககளிடத்திலேயிப்ப மகிழ்வுடன் இருக்கின்றது. குளிர்நத
தெளிந்ருடைய ஓர் அழகிய குளத்தின் கண அலங்காரம் செந்தாமரை (பெண்
டாமரை மலர்களினிடையிடையே பெண்ணல்லி செவ்வல்லிகளாகிய குறு
சிறுமலர்களும் ஒருவருகூழிதோன்றிவிளங்குகின்றபோல, எமது இனிம
மானிகையின் கண என்பெற்றோர் பாட்டன் பாட்டிமாராநினிடையே
ஒருநாயம்மக்களாகிய நாவன் கூடிநகரிகுகின்றோம். சென்னையில் எவ்
பெரிய அன்னையிடமிருக்கும் என அருமைத்தவகை தனவுட்சுமி என
கூடப்பிறந்தவன் அல்லவென்று உணர்ந்ததெயிலும், அ ஞ் ஞ் ஞ் அறி
வம் நல்லியற்றையும் என்னெஞ்சிற் பதிநிருத்தலால் அவையும எககரு
டன் செந்தத்துக்கொள்ள விழைந்தேன்; ஆனாலும், தன்னைவனையிழந்த
என்பெரிய அன்னைக்கு அவள் ஒரே மகளாயிருத்தலால் அவளை எம
வழிக்கு இழுப்பது அவர்க்கு வருத்தமாயிருக்குமென்றெண்ணினேன்

இனி, இவ்வளவுமகிழ்ச்சிக்கு இடையிலும் என்சாதல் வலமையுடன் தோன்றி என்மெஞ்சை ஊடே ஊடே யாட்டுகின்றது. பசுநீக்கு தந்த உரிய எல்லா இனிய உணவுப்பண்டங்களுமே தண்ணீருக்கு இருபபினும் நீர்வேட்கையால் நால் மண்டபஊசு முதலிற் குளிர்கோ இன்றி டமையாது வேண்டியிருத்தல்போல வெடியேனும் என்சாதல்பெருமா ளாகிய தங்கோப்பெறுதற்கே ஏக்கமுற்றிருக்கின்றேன். வேளிற்காலத் துவெயிலால் உறளும் செங்கழுநீர் மலரின் இதழ்கள் பனிகூலத்தப் பனித்துளிகளால் நனைந்து எவ்வளவு செழுமையாயிருக்கின்றன! அது போல் என்னையொத்தமங்கையருந் தங்காதலர் அனபினால் நனைந்தன்றே உள்ளங்கிளர்த்து விளங்குவார்! எனது இந்நிலைமையினையுணர்ந்து என்பெற் றோர்கள் நமதுதிருமணத்திற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகள் விலாந்து செய் கின்றனர். திருவருள் விலையில் நம்மை ஒருங்கூட்டும்! நலம்!

பின்னூரை

இது, கோகிலாம்பாளின் காதற்கணவன் தெய்வநா பகீதநால்

மறையிலுடிகடது எழுதப்பட்டது.

அன்பும் அருளும் ஒருங்குதிகொண்ட அடிகளின் திருவடித்தாமரை களைத்தொழுது அடியேன் தெய்வநாயும் பணிவுடன் வளரவண:

அடியேங்கள் உய்ய எழுந்தருளிப்பயிசேன, என்மனைவிகோகிலாம் பாஞர் யானும் அவுடன் பெற்றே றர்க்களால் ஓர் ஆனடிற் தழுந் பம்பாய் நகரத்தில மனம் உவந்த மனஞ்செய்விக்கப்பட்டு, அருமைப்பருமைபிற் றந்த அலுடன் குடும்பத்தாரோடு சேர்ந்தே இனிதுவாழ்ந்துவருகின் றோம். ஏன்மனைவியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கியும், தென்னாட்டின் கண் உள்ளும் தம்மீழ்மக்களுக்கு உபாநக நல்லெண்ணங்கள் வளரவேண் டுமென விரும்பியும் அவள் எனகடெழுதிய நடித்தகளைத் தக்கட்கு அனுப் பிரிக்கின்றேன். யான் என் கிற்றறிவுக்கு எட்டியமட்டில் கிற்சிலதிருத் தக்களை அவற்றின்கட் செய்திருக்கின்றேன். பேரறிவுரம்பிய அடிகள், அவற்றைத் திருமபவும் சிவையார்த்தக் கிருத்தி அச்சிட்டுப் புத்தகமாக வெளிப்படுத்தும்படி வேண்டுகின்றேன். அடிகடது இவ்வளவு வருத்தந தரும் எளியேங்கள் பிழையினைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்.

கோகிலாம்பாளின் தமையன்மனைவி ஆறுதிகளுக்குமுன் தான் மக்கைப்பருவம் அடைந்தனள். அவன் அவளை அழைத்துக்கொண்டு சென்றதிட்குள் தான் பம்பாய்க்கு வந்து எவ்களுடன் கலந்துகொண்டான். நல்லோரை அழிக்குமயவ்வோர் தெய்வத்தால் அழிக்கப்படுவரென் பதற்கு மற்ற்மொன்று கண்டோம். எனக்கு மணம் நடந்தவுடனே கோகி லாம்பாள் மீண்டுந் தமையன்குதகக் காளிகோட்டத்திற் கு அம்மையை வழிபட்டசென்றோம். வழிபட்டபின், அதனைச் சார்ந்துள்ள குழைகளை யெல்லாம் போய்ப்பார்த்தோம். அவற்றுள் ஒன்றிற் சென்றுபார்க்க எக் களுக்கு ண்டான வியப்பையும் இரக்கத்தையும் என்னன்பேன்! மக்கல்லவ ரும் அறிவிற்சிறந்தமுதிய நுரான கோகிலத்தின்மாமனாரும் அவர்தம் பெண்மகவுப் பிறப்பதற்குக் காணமான அவரின் இரண்டாம் மனைவி அட்டே இறந்து கிடந்தாள்! அவள் என்மனைவியின் வளர்ப்புத்தந்தையுடன் இதுசெய்யவந்து பிறகு யாரும்ற்ற அகதிபா யிறந்தாளென அறிந்தோம்.

பெருமானே, யான் தங்கள் நூல்களைக்கற்றும் விரிவுரைகளைக்கேட் டும் அறியப்பெறாத அருட்பொருள்களையெல்லாம் அறிந்தேன்; ஏன் மனைவி தங்கள் நூல்களைக்கற்று நல்லறிவுசிரம்பினாள். யாங்கள் தங்களால் பெற்ற பெற்றகரிப்பேற்றை எழுமையும்மறவேம். சிவம் இயற்கையாக விளங்கும் இடம் அனற்பியும்பேளனத் தாங்கள் விளக்கியுண்மைமையி லுந்தப்பாரசிக சமயத்திற்சென்று அதனை நேரேவணங்கிவாழ்கின்றோம்.

